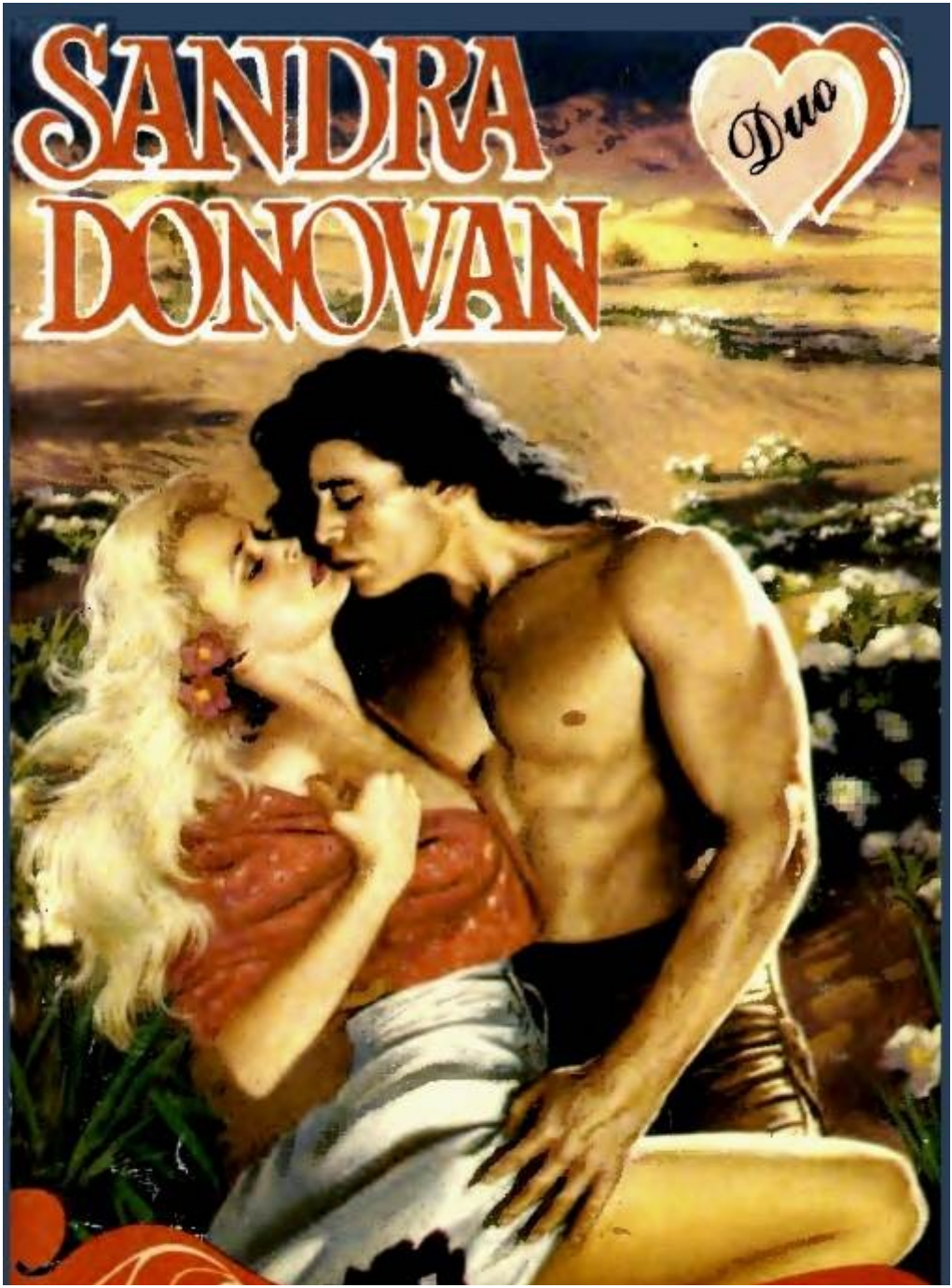

SANDRA
DONOVAN
Duo

Sandra Donovan

PARFUMUL PRIMEJDIOS AL SEDUCŢIEI

Editura Decoda
1993

Sandra Donovan
Silver Seduction
Series: A Zebra Heartfire Romance
Publisher: Zebra; First Edition edition July 1,1993)

Această carte este dedicată celor doi oameni care mi-au fost foarte dragi de-a lungul anilor: verișoarei mele, Marilyn Barton și cumnatei mele, Violet DeSha.

Capitolul 1

St. Louis, Missouri
28 iunie 1831

— Sara, nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa soţiei și a celor șase copii ai mei. Asta va fi o parte a vieţii mele, pe lângă timpul pe care-l voi petrece cu tine, sublinie Farber nervos, ca răspuns la întrebarea ei.

Își foi trupul mătăhălos pe canapeaua din salonul lui Sara, încercând să-și domolească durerea din șale. O dorea pe tânăra femeie mai mult decât își putea permite să accepte.

Sara Anne Clayton privi înfricoșată spre Farber. Brusc o inundă un sentiment de repulsie, în timp ce acesta, o privea ca pe o porţie savuroasă la cină, lingându-și buzele groase. Nasul grosolan îi domina trăsăturile cărnoase, înroșindu-se pe măsură ce se înfierbânta. Sara deschise gura pentru a respinge absurda propunere, dar buzele îi rămaseră mute. Era șocată că acest om, acum tutorele ei legal – care fusese timp de mai mulţi ani bancherul de încredere și consilierul financiar al tatălui ei – era în stare s-o înjosească într-atât, propunându-i să devină amanta lui. Într-un târziu, regăsindu-și glasul, spuse cu voce întretăiată:

— Nu-mi vine să cred că-mi spui asemenea lucruri mie, Mr. Farber. Tatăl meu m-a lăsat în grija dumitale ca să te ocupi de bunăstarea mea, nu să… să faci din mine o prostituată.

Slabul ei protest sfârși într-o șoaptă tremurată. În toţi cei optsprezece ani lipsiţi de griji, nu fusese niciodată nevoită să facă faţă unei situaţii atât de delicate și imposibile… iar acum era singură.

Farber o privi cum își răsucește nervoasă batista între

degete. Încerca să braveze, să-și ascundă lacrimile care-i umpleau ochii mari. Frumuseţea ei era diferită de a tuturor celorlalte femei pe care le cunoscuse și-l obseda de când o văzuse prima dată. Era mignonă și perfectă din toate punctele de vedere. Avea un păr de o neobișnuită nuanţă de argintiu iar genele negre și dese înconjurau niște ochi frumoși, de culoarea albăstrelelor care priveau lumea cu inocenţă. Această inocenţă îl tulbura din ce în ce mai mult, de fiecare dată când o vedea. Obsesia sa începuse cu cinci ani în urmă, când William Clayton își transferase toate valorile la banca Farber și a adus-o și pe fiica sa, Sara Anne, cu el. Încă de la treisprezece ani era o frumuseţe. Din acea zi, făcu tot posibilul să-i intre în graţii lui Clayton, în speranţa de-a putea s-o întâlnească pe Sara.

Revenind deodată cu gândul la problema actuală, spuse aspru:

— Draga mea, eu nu m-aș exprima astfel. Mai curând, consideră-mă protectorul tău… cineva care te apreciază și te iubește.

Apoi vocea sa căpătă un timbru uscat:

— Îţi voi oferi absolut totul, doar să fii de acord.

Ridicându-se, Sara își îndreptă umerii:

— Cred c-ar trebui să pleci, Mr. Farber. N-am să accept niciodată un asemenea lucru.

Chiar refuzându-i-se ceea ce-și dorea cu orice preţ, fu silit să-i admire demnitatea. Se ridică și el și făcu un semn cu capul:

— Acum am să plec, dar insist să te mai gândești înainte de a lua o decizie. Nu sunt omul căruia să i se spună nu, Sara. Iar dacă mă refuzi, n-am să mă mai simt obligat să păstrez secretele familiei tale, cum am făcut-o până acum.

Mintea lui Sara încercă să priceapă amenințarea lui voalată:

— Secrete? Despre ce secrete vorbiţi?

Gura lui se strâmbă într-un surâs batjocoritor.

— Afacerile tatălui tău erau uneori, să zicem, dubioase.

Nu chiar ilegale, dar la limita legalităţii. Apoi, sunt și acele istorioare nostime pe care tatăl tău mi le-a povestit în mod confidenţial, despre cum mama ta, să spunem, îi distra – da, e un cuvânt potrivit – pe unii politicieni cu poziţii înalte, în scopul de a obţine contracte guvernamentale pentru cherestea.

Înainte de a continua, se opri pentru a lăsa ca vorbele sale să-și facă efectul.

— Nu pot să-mi bat capul cu păstrarea reputaţiei familiei tale, fără un oarecare stimulent. Îţi dai seamă la ce mă refer?

Răzbunarea lui o făcu pe Sara să simtă cum mânia îi cuprinde întreaga fiinţă. Nu știa cum să iasă din această situaţie într-un mod onorabil. Spuse cu o voce tremurată și revoltată:

— Nu-i nimic adevărat din ce-ai spus, și tu o știi! Te rog… pleacă.

Farber se îndreptă spre ușă, dar se-ntoarse spre a-i vorbi din nou:

— Îţi dau timp de gândire până vineri, Sara. Timp pentru a înţelege situaţia reală. Sunt cinci zile. Vineri, exact la opt seara, am să mă-ntorc pentru răspuns.

Zâmbi plin de sine, ca și cum deja știa care va fi răspunsul.

— Adu-ţi aminte că și banii tăi sunt pe mâna mea. O femeie tânără nu poate ajunge prea departe în orașul ăsta, fără bani și fără reputaţie.

O părăsi apoi, închizând ușa în urma lui.

Pentru moment – sau poate pentru mai mult timp, Sara nu-și putea da seama – privi ușa închisă, rememorând întreaga conversaţie. Păli, apoi mânia îi îmbujoră obrajii la gândul planului abject pe care-l pusese la cale împotriva ei. În adâncul inimii, știa că aceste acuzaţii murdare erau false, dar nu se putea aștepta ca societatea să fie obiectivă. Mulţi vor crede minciunile lui său, cel puţin, vor prefera să o ocolească. Se prăbuși pe scaun, cu capul sprijinit în

mâini, și dădu frâu liber lacrimilor. Întreaga lume se nărui în jurul ei și n-avea nici cea mai mică idee despre ce-ar putea face pentru a ieși din această situaţie. Familiile părinţilor locuiau în Savannah, Georgia, dar nu se interesau câtuși de puţin de ea. Atunci când părinţii ei s-au căsătorit, au rupt legătura cu rudele lor, datorită faptului că William și Melanie plecaseră la St. Louis. Nu schimbaseră între ei niciun cuvânt în cei nouăsprezece ani. Dacă Sara n-ar fi citit, cu o săptămână în urmă, jurnalul mamei ei, n-ar fi știut de aceste rude, pentru că în casa lui Clayton nu se discută niciodată deschis despre ele.

Trecuse numai o lună de când acel bizar accident de trăsură curmase viaţa părinţilor ei, și acum Jonas Farber încerca să-i răpească inocenţa și să-i fure averea. Această nouă lovitură îi readuse durerea pe care o simţise acum doi ani, când îl pierduse pe iubitul ei frate mai mare, Maxwell.

Când se auzi un discret ciocănit în ușă, Sara își suflă nasul şi-şi șterse lacrimile. Se simţi ușurată când constată că e Fillette, camerista ei.

— Bucătaru m-a trimis să-ntreb dacă nu vreţi ceai, da văd că musafiru a plecat, coniţă.

Negresa, care era cu câţiva ani mai mare decât Sara, vorbea în timp ce traversa încăperea largă. Când ajunse lângă Sara, se încruntă.

— Copilă dragă, de ce ești mâhnita? Nu te-am văzut plângând de la-nmormântare.

Chipul lui Sara se întunecă și lacrimile o năpădiră din nou.

— O, Fillette… a fost groaznic, şopti ea, cu inima frântă de durere.

Fata se așeză lângă stăpâna și-i cuprinse cu o mână umerii care se zguduiau de plâns.

— Cum, coniţă? Omu ăla ţi-a adus alte veşti proaste? întrebă ea alarmată.

Sara își șterse obrajii uzi și dădu din cap.

— Într-un fel, da…

Îi povesti lui Fillette ce se petrecuse între en și Jonas Farber și sfârși întrebând printre lacrimi:

— Ce-mi rămâne de făcut?

Fillette scutură din cap cu dezgust. Deși era tânără, știa mai multe despre ticăloșia oamenilor decât avea chef să-și amintească. În ciuda diferenţei mici de vârstă, ea se simţea protectoarea lui Sara ca și cum ar fi fost propriul ei copil, și situaţia o făcu să devină teribil de abătută.

— Ce zici de prietenii ăia creoli, din lumea bună, ai mamei și ai tatălui tău, copilă? Nu poţi obţine ajutor de la unu din ei?

— Sunt, mai mult sau mai puţin, prieteni de ocazie, Fillette, nu prieteni apropiaţi. Sunt sigură că de aceea tatăl meu m-a lăsat în grija acestui bancher, odată cu toate afacerile sale. Pe deasupra, nu cred că vreunul din ei ar fi dispus să se amestece într-o bârfă scandaloasă.

Fillette strânse din dinţi cu hotărâre.

— Ntre noi două, coniţă, să ne gândim la ceva, că doar n-o să devii metresa ticălosului ăla bătrân!

Sara se simţi mai bine numai știind că are un aliat, chiar dacă fata era o sclavă și, deci, mai neputincioasă chiar decât ea însăși. Zâmbi, cu faţa încă umedă:

— Avem timp până vineri să ne gândim la ceva.

— E destul și-atât. Fii fără grijă, copilă, promise tânăra negresă cu mai multă încredere decât simţea în realitate.

*

Rafael Esteban Delgado privea afară pe fereastra deschisă de la cel de-al doilea etaj al hotelului Southern, la traficul agitat din acea după-amiază târzie, de pe Broadway Street. Strigătele răzleţe ale căruţașilor, îi aminteau de cele ale conducătorilor de catâri din Santa Fé. În afară de asta, nu era nicio asemănare între Santa Fé și acest zorit și ocupat St. Louis. Viaţa din New Mexico avea

un ritm mai domol și un peisaj mai puţin încărcat decât această metropolă aglomerată, din cărămidă.

Vocea însoţitorului său îi întrerupse gândurile și-l făcu să se întoarcă.

— Iartă-mă, Pedro, n-am fost atent.

Pedro Pino era de înălţime mijlocie, cu păr de culoarea oţelului și cu o constituţie osoasă, dar bine legat. Era îmbrăcat în pantaloni cafenii, cămașă albă și o haină scurtă, cu fireturi de argint, deși s-ar fi simţit mai bine în hainele de lucru de la ranch. Se născuse în urmă cu șaizeci și doi de ani pe Hacienda Delgado, şi-şi croise drum spre poziţia privilegiată de supraveghetor încă de la o vârstă fragedă. În ultimii zece ani îl învăţa pe Rafael tot ceea ce trebuia să știe despre munca pe o mare plantaţie. Acum, privi spre prietenul și protejatul său și zâmbi.

— Întrebasem doar dacă n-ai vrea să facem o plimbare, înainte de-a merge la masă. Și… e prea cald să stăm în casă.

Rafael se-ntinse spre haina lui neagră.

În timp ce traversau holul hotelului de lux, cei doi bărbaţi stârneau foarte mult interes. Nu doar pentru că erau amândoi îmbrăcaţi cu splendidele costume în stil spaniol, cu panglici și fireturi de argint, ci mai mult pentru demnitatea de modă veche pe care o răspândeau în jurul lor.

Rafael salută politicos pe cele două doamne care treceau pe lângă ei. În timp ce pășea pe trotuar nu auzi suspinele și comentariile făcute cu răsuflarea tăiată. Ar fi fost surprins să știe că, de cum a sosit, acum zece zile, a fost principalul subiect de discuţie pentru femeile din hotel.

Trăsăturile feţei lui erau hotărâte, avea un maxilar pătrat, pometi înalţi, și ochi mari, de un cafeniu închis. Părul negru, mai lung decât cereau canoanele modei americane, îi depășea gulerul și îl purta pieptănat într-o parte. Măsura cam un metru nouăzeci, avea umeri largi, era musculos, dar mișcările îi erau simple. Nu doar

frumuseţea sa atrăgea atenţia, ci și calmul reţinut pe care îl răspândea. Toate aceste calităţi se înlănţuiau și-l făceau irezistibil pentru sexul frumos.

Cei doi bărbaţi se plimbau pe chei și priveau vasta întindere a fluviului Mississippi. Briza bătea dinspre apă, aducând puţină răcoare faţă de căldura închisă de la hotel. Rafael respiră adânc aerul proaspăt. Zâmbi pentru prima dată în acea zi, și spuse:

— *Rio del Norte* ar fi gelos pe acest puternic fluviu, nu-i așa, Pedro?

Bătrânul zâmbi:

— *Şi,* prietene. Chiar dacă primăvara malurile lui nu se întind atât de departe.

Privind vapoarele care navigau pe râu, adăugă:

— Dacă am avea râuri navigabile acasă, n-ar mai fi nevoie să călătorim în locuri ca ăsta pentru mărfuri sau orice altceva; ar veni ele la noi.

Rafael oftă:

— Și eu mă simt obosit de această călătorie, Pedro. Pentru că veni vorba de treaba noastră, peste două zile vom primi mătăsurile de ia New Orleans. După aceea, eu aș spune să plecăm.

Pedro ridică întrebător din sprâncene:

— Cum rămâne cu profesoara pe care bunicul tău ne-a cerut s-o aducem? Încă n-am găsit persoana potrivită.

Rafael mormăi impacientat:

— Au fost câteva solicitante potrivite care au răspuns la anunţ, dar tu găseai câte un cusur fiecăreia. Vrei să găsești perfecţiunea întruchipată, Pedro?

Expresia lui Pedro se menţinu prietenoasă:

— *Don* Vicente avea câteva pretenţii, iar eu încă n-am găsit femeia care să le satisfacă… Nu pot să-mi dezamăgesc stăpânul, Rafael, lui îi datorez totul.

Rafael decise să nu se certe cu Pedro. Înţelese că prietenul său era prins în capcana animozităţii dintre bunic și nepot. Dădu afirmativ din cap:

— O săptămână, nu mai mult, Pedro; nu contează ce vrea *Don* Vicente. Nu vreau să ne prindă iarna aici.

Pedro acceptă cu blândeţe. Bătrânul dorise de mii de ori ca acești doi oameni mândri, pe care el îi iubea, să poată trece peste neînţelegerile lor și să devină cu adevărat o familie, dar pierduse orice speranţă. *Don* Vicente Martin Delgado era un spaniol mândru și se încăpăţâna în greșeala să şi-a făcut datoria de a-l crește pe băiatul fiicei sale, dar nu a putut accepta niciodată că acesta era pe jumătate comanș. Nu i-a arătat lui Rafael nici cea mai mică urmă de dragoste. Rafael simţise de la o vârstă foarte fragedă dispreţul, iar amărăciunea lui a crescut cu timpul, formând o platoșă în sufletul său. Pedro vedea și se ruga lui Dumnezeu să-i trimită femeia potrivită pentru postul de profesoară. Probabil planul lui *Don* Vicente era de a găsi o soţie pentru Rafael, acesta ar fi fost un semn că totuși ţine la băiat. Apoi Pedro se gândi că bătrânul voia pur și simplu să aibă sub control încă o latură a vieţii nepotului său.

*

Nici Sara, nici Fillette n-au găsit o soluţie până miercuri, deși toată ziua s-au gândit numai la asta. Sara devenea din ce în ce mai agitată. Pentru scurt timp, se gândi din nou să-i contacteze pe membrii familiei din Savannah, dar înlătură această idee pentru că ar fi luat prea mult timp. Se dusese la bancă și încercase pe ascuns să ridice niște bani din contul tatălui său, dar i se spusese că fondurile lui sunt îngheţate la ordinul lui Mr. Farber. Toate bijuteriile mamei sale erau încredinţate lui Jonas Farber, astfel că nu putea nici măcar pe acestea să le vândă, pentru a obţine banii care să o salveze. Seara, simţi o cutremurătoare durere de cap, și refuză cina atunci când Fillette urcă să i-o aducă.

— O s-aduc ceva ceai, copilă, și prafuri pentru migrenă. Poa și ceva pâine abia coaptă. Tre’ să mănânci ceva,

coniţă. N-ai mâncat de luni.

Fillette o lăsă culcată în pat și se duse să aducă lucrurile promise. Când se întoarse, avea *St. Louis Beacon* împăturit pe tavă.

— A venit ziaru, coniţă. Poa că citești puţin, să-ţi mai iei mintea de la necazuri.

Sara îi mulţumi cu o voce apatică și se ridică, punându-și tava în poală. Presără prafurile în ceai și sorbi încet în timp ce parcurgea titlurile. Era un articol despre furtună de vară care distrusese acum câteva zile hambarul unui fermier în Frenchtown, unul despre noul plan de îmbunătăţire a străzilor din St. Louis, propus de primarul Page. Întorcând pagina, privi la noutăţile din moda feminină, dar puţin îi păsa că negustorii lansau acum poșetele cu broderie pe mânere, cu șireturi și mici solzi albi de pește.

Termină ceaiul și se simţi ceva mai bine, ca și cum prafurile i-ar fi domolit migrenă. Apoi, în timp ce răsfoia paginile rămase, ochii îi căzură pe un anunţ și citi: OFERTĂ DE SERVICIU – FEMEIE. Letargia îi dispăru când citi în continuare: „Tânără femeie, singură, dorind să emigreze în provincia New Mexico pentru a lucra ca învăţătoare pe o mare plantaţie. Apelaţi pentru întrevedere la Señor Pino, Southern Hotel”.

Mâinile lui Sara începură să tremure și citi anunţul încă de două ori. Inima îi bătea cu putere și viaţa i se întorcea treptat în trup. Aruncă ziarul de-o parte și coborî din pat. Provincia New Mexico! Acolo plecase să trăiască Maxwell. Fratele său îi scrisese despre frumuseţea ţinutului, cordialitatea oamenilor, despre cât de mult iubea Santa Fé. Sara ar fi dorit să plece să trăiască împreună cu fratele său, dar părinţii luaseră în derâdere această idee. Era o tânără domnișoară bogată, trebuia să se mărite bine și să-și ia locul în societate, așa îi spuseseră. Apoi, acum doi ani, le sosise vestea morţii lui Max. Partenerul fratelui său de la o mină de argint îi scrisese trimiţându-i condoleanţe și

spunându-i cât de mult îi vorbise Max despre ea în cei trei ani de când îl cunoștea.

Dorința de a pleca la Santa Fé se reaprinse în Sara. Voia să vadă orașul și ultimul loc de odihnă al fratelui ei. Mutarea i-ar rezolva și problema aceasta, urgentă și fără ieșire aici. Doar dacă postul nu s-a ocupat, dacă i-ar putea convinge că ea e persoana potrivită pentru slujbă! Teama și speranța luptau în sufletul ei, în timp ce o suna pe Fillette.

Când Fillette intră în cameră, Sara era îngropată în garderobă, trăgând frenetic afară rochiile, una după alta.

Schimbarea stăpânei o ului pe Fillette.

— Ai înnebunit, coniță?

Sara o privi dintre haine și zâmbi spre ea:

— O, Fillette, s-ar putea să fiu salvată! Ajută-mă să găsesc o îmbrăcăminte mai sobră care să mă facă să arăt puțin mai matură. S-ar putea să am un interviu pentru o slujbă chiar mâine.

— Slavă Domnului! suspină servitoarea, venind lângă Sara. M-am tot rugat să se-ntâmple ceva. Acu las să mă uit eu, copiii o să faci o harababură-n garderoba asta, știu io mai bine ca tine ce-i aici. Dă-te napoi și spune-mi tot despre slujba pe care ai găsit-o.

*

Din momentul în care a părăsit casa din Carondolet Road în trăsura ei, joi dimineața, până a ajuns la Southern Hotel, pe Broadway, Sara a șovăit între îndoială și speranță. Repetase mereu în minte ce să-i spună acelui Señor Pino, în legătură cu aptitudinile ei. Educația ei era superioară celei uzuale, grație dragului ei prieten și preceptor, Master Filbert. Învățase în același timp cu Maxwell, pe când ar fi trebuit să se joace cu păpușile în camera copiilor. Îi deschisese lumea matematicii, a științei, a filologiei și a filosofiei, și găsise în ea un elev capabil.

Chiar dacă nu vorbea spaniola fluent, era sigură că o putea învăţa repede.

Vizitiul opri la ușa din faţă și o ajută să coboare.

— Nu știu cât am să stau, Joseph, spuse ea nervoasă.

— O să aștept până ieșiţi, coniţă. Nu vă faceţi griji, spuse el binevoitor.

Servitorii din casa Clayton o adorau pe tânăra lor stăpână și întotdeauna le-a fost milă de acest copil singuratic, știind că părinţii își găseau puţin timp pentru ea sau pentru fratele ei.

Odată intrată în hol, Sara se îndreptă spre o oglindă fixată în perete, pentru a se asigura încă o dată că arată prezentabil. Se hotărâse să se îmbrace cu o rochie de zi din muselină, de un albastru închis, cu mâneci scurte și bufante. Boneta cu boruri largi se asorta la culoarea rochiei, și n-avea nicio podoabă în afară de curelușa de culoare crem cu care era legată sub bărbie. O pelerină din muselină de culoare crem îi acoperea umerii, în ciuda zilei călduroase, completând ţinuta ei sobră. Era sigură că părea să aibă câţiva ani mai mult și spera ca Señor Pino să nu-și arunce o privire prea atentă asupra ei și s-o găsească prea tânără.

Privind la ceasul agăţat la piept, se îndreptă spre scări. Aseară trimisese o notă lui Señor Pino, cerând o întrevedere; ca răspuns, primise invitaţia de a se prezenta la ora zece, în această dimineaţă. Liniștea căpătată când aflase că postul nu fusese încă ocupat a fost dă scurtă durată, toată noaptea făcându-și griji pentru felul în care Señor Pino va primi o persoană atât de tânără și lipsită de experienţă.

Urcă cu pași hotărâţi până la etajul al doilea și găsi apartamentul căutat. Trase adânc aer în piept, bătu ia ușă și aștepă să fie primită.

Când ușa se deschise, Sara se trezi privind la pieptul larg și musculos al unui bărbat, vizibil prin cămașa descheiată până la talia zveltă. Pielea lui era de culoarea

bronzului. Roși și dădu să se întoarcă. Bătuse la o altă ușă, cu siguranţă. Niciun om decent n-ar fi răspuns la ușă în felul acesta.

— Îmi… îmi pare rău. Trebuie să fi gre…

— *Señorita* Clayton? se interesă el politicos, cu o voce adâncă. Scuzaţi-mi ţinuta, *por favor*. Credeam că e servitoarea cu răcoritoarele. Știţi, aţi venit mai devreme.

Sara își luă privirea de la pieptul lui pentru a-i privi faţa și o găsi Să fel de tulburătoare. Avea un aer bărbătesc, ochii mari, căprui și gene la fel de lungi ca ale ei. Își simţi limba urcată și gândurile i se învălmășiră.

— Eu… probabil am să mă întorc mai târziu, se bâlbâi ea, și dădu să se întoarcă.

Privirea lui hotărâta o făcea să se simtă ca un șoarece încolţit de un șarpe.

El zâmbi, arătându-și dinţii albi și regulaţi, care scânteiau pe fondul feţei puternic bronzate. Zâmbetul lui declanșă cele mai alarmante trepidaţii în stomacul ei.

— Nu-i nevoie să fugiţi, *señorita.* N-am să vă mușc… promit, spuse amuzat, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Chiar atunci, un bărbat mai în vârstă, păși spre ușă.

— Oh, văd că aţi sosit, *Señorita* Clayton.

Tânărul se-ntoarse și dispăru înapoi în cameră. Sara reuși să-și domolească respiraţia întretăiată la vederea tânărului.

— *Señor* Pino? întrebă Sara cu voce tremurătoare. Era îmbrăcat cu haină neagră și pantaloni împodobiţi cu fireturi de argint, această ţinută depășind așteptările ei.

El făcu o ușoară plecăciune și zâmbi.

— *Şi.* Intraţi, vă rog.

Se trase înapoi, pentru a-i permite să intre și observă privirea nesigură din ochii ei.

— Nu fiţi supărată din cauza ţinutei lui Rafael. Nu vă aștepta atât de devreme și găsește umiditatea din fermecătorul dumneavoastră oraș de-a dreptul inconfortabilă.

Sara își luă inima în dinţi și păși înăuntru. Văzu cu coada ochiului cum bărbatul mai tânăr își îmbrăca haina. Chiar atunci sosi o servitoare cu o tavă, *Señor* Pino îi făcu semn să o pună pe măsuţa joasă din faţa canapelei.

— M-am gândit că poate veţi vrea puţină limonadă, în timp ce discutăm despre post, explică el.

Sara se așeză, abia murmurând o mulţumire. Când bărbatul mai tânăr dispăru într-o cameră din spatele salonului, ea începu să se simtă mai bine. *Señor* Pino îi puse câteva întrebări generale despre familia și educaţia ei, și Sara găsi că e ușor să stai de vorbă cu acest om fermecător. El îi povesti câte ceva despre Hacienda Delgado, explicându-i că *Don* Vicente dorește să dea o educaţie de bază copiilor muncitorilor săi, și că preotul din Santa Fé a îmbătrânit prea tare pentru a mai fi în stare să-i înveţe pe tineri.

— De asemenea, când copiii cresc destul de mari, lucrează cot la cot cu părinţii lor la hacienda. Dacă avem un profesor rezident, pot petrece câteva ore dimineaţa cu lecţiile, pentru ca în restul zilei să se ocupe cu treburile gospodărești.

— *Don* Vicente trebuie să fie un om generos, dacă angajează o învăţătoare pentru acești copii, când ar putea să n-o facă, comentă ea sfios.

Auzind un râs imprudent, își ridică privirea și-l văzu pe bărbatul tânăr stând în cadrul ușii salonului și uitându-se la ei. Era mai prezentabil acum, în cămașa încheiată și cu haina pe el. Cu toate acestea, tremurul stomacului îi reveni.

— Muncitorii lui îl adoră, *señorita.* Este foarte bun cu ei, spuse Rafael și se opri lângă scaunul înalt.

Sara se simţi din nou sufocată de prezenţa sa și întrebă nervos:

— Și dumneavoastră lucraţi pentru *Don* Vicente?

Buzele lui senzuale se strâmbară într-un surâs cinic:

— *Şi,* dar probabil cu mai puţin devotament.

Señor Pino își ridică privirea spre tânăr și se-ncruntă ușor.

— Nu mi-am dat seama că Rafael nu s-a prezentat. Este nepotul lui *Don* Vicente, *Don* Rafael Esteban Delgado.

Ea încuviinţă din cap și se miră de tonul tânărului, dar nu insistă, pentru că acesta o privise într-un mod care-i provocă un tremur în tot corpul. O făcea să se simtă atât de ciudat, încât nu mai era sigură că-și dorește câtuși de puţin postul. Singurul lucru care o opri să vorbească era conștiinţa faptului că acasă o aștepta Jonas Farber.

Señor Pino se întoarse la discuţia lor.

— Dacă ne decidem să-ţi oferim acest post, *señorita*, cât de curând aţi putea fi gata să călătoriţi?

— Mâine, spuse ea fără ezitare.

Sprâncenele lui *Señor* Pino se ridicară, dar el spuse afabil:

— Foarte bine. Vom trimite un mesager la dumneata acasă cu răspunsul, azi după-amiază, la ora trei.

Señor Pino se ridică și aduse un toc și hârtie, cerându-i să-și scrie adresa. După ce făcu aceasta, Sara îi mulţumi și el o conduse la ușă. Simţea privirea tânărului arzându-i spatele.

*

Rafael și Pedro stăteau faţă în faţă în sufrageria hotelului şi-şi luau prânzul. Fiecare era pierdut în propriile gânduri, în timp ce-și mestecau friptură cu legume.

Rafael nu şi-o putea scoate din minte pe *Señorita* Clayton, ceea ce-l irita. Simţea în adâncul sufletului ceva tulburător, un fior pe care-l credea de mult mort. Era atât de tânără și frumoasă, cu faţa ei perfectă și cu ochii albaștri ca cerul de acasă, în timpul verii. Presupunea că pielea ei albă era ceea ce îl fascina, pentru că femeile din ţinutul său erau măslinii. Silueta ei era plină de graţie și-l chinuia dorinţa de a o strânge în braţe. *Por Dios!* Era ceva

timp de când nu se mai culcase cu o femeie, și era pe cale să devină aproape sentimental în privinţa acestei fete străine. Dar avea ceva care-l făcea să dorească s-o protejeze. Era o inocenţă… o vulnerabilitate. Se încruntă şi-şi atacă friptură cu înverșunare.

Și gândurile lui Pedro erau tot la Sara. Era exact ceea ce *Don* Vicente îi ceruse să găsească: frumoasă, inteligentă, de familie bună. Dar, indiferent de judecata bătrânului, Sara ar fi o soţie perfectă pentru Rafael și o excelentă stăpână pentru Hacienda Delgado. Își ridică privirea spre Rafael.

— Cred că *Señorita* Clayton e o bună alegere, ce zici?

Rafael continuă să mănânce și ridică din umeri:

— E poate prea tânără.

— Avem nevoie de cineva tânăr să facă această călătorie, prietene. Și să facă faţă tinerilor ei protejaţi. Câtă vreme nu are familie, nu va tânji după casă ei, sublinie el. Cred că e foarte-trist că fratele ei a mur; it în puţul ăla de mină. Îmi amintesc accidentul.

Rafael încuviinţă, dar refuză să se lase copleșit de milă.

— Vorbește foarte puţin spaniolă, Pedro. Cum are să-i înveţe ceva pe copii?

— Pot să-ţi spun că-i inteligentă și-are să înveţe repede. Am s-o învăţ în timpul călătoriei. Până să ajungem la Santa Fé are să vorbească destul de fluent.

Pedro era nedumerit de comportamentul lui Rafael. Chiar ieri se plânsese că Pedro era prea critic faţă de candidate.

— Fă cum vrei. Pentru mine n-are nicio importanţă, spuse Rafael. *Don* Vicente ţie ţi-a încredinţat sarcina asta, nu mie.

Pedro zâmbi împăciuitor.

— Știa că ai să fii destul de ocupat cu transportul de marfă, Rafael, și nu voia să-ţi dea bătăi de cap. Atunci e stabilit. Am să trimit un mesager acasă la *señorita* azi după-amiază, ca să-i cer să fie gata de plecare mâine la

prânz.

Capitolul 2

Când mesagerul ajunse la casa Clayton, Sara se simţea ca și cum greutatea întregii lumi fusese ridicată de pe umerii ei. Începu să plănuiască împreună cu Fillette ce să ia cu ea. Joseph și unul din băieţii mai tineri târâseră sus în cameră un cufăr de călătorie și cele două femei începuseră împachetatul.

Își aminti că Max îi scrisese de vremea rece din câmpiile înalte, pe vremea iernii, astfel că alese câteva rochii moi de lână și câteva din mătase, pentru seară. Cele două costume noi de călătorie, unul albastru și altul verde, vor fi esenţiale, decise ea, ca și o pereche de cizme robuste de călărie.

După un timp, o lăsă pe Fillette și pe o altă servitoare să continue împachetatul și-ncepu să se gândească la conacul din cărămidă roșie, casa în care crescuse. Singurele amintiri fericite erau legate de Maxwell. Părinţii ei fuseseră întotdeauna prea ocupaţi unul cu celălalt sau cu viaţa mondenă, rezervându-și prea puţin timp pentru fiica lor. Dar Max se jucase ca un copil cu ea, o scotea în parc, îi citea povești despre cavaleri, castele și regi.

Avea treisprezece ani când el plecase și plecarea lui îi rupsese inima. Plimbându-se prin cameră în care învăţaseră, atinse cărţile familiare de pe rafturi și mângâie iniţialele pe care Max le scrijelise pe locul său de la masă, unde stătuse atâţia ani. Durerea pierderii lui era încă vie. Adunând câteva cărţi de școală, adăugă două cărţi cu romanticele romane ale Regelui Arthur, pentru a le lua cu

ea. Le va citi elevilor ei, așa cum Max i le citise ei.

Când părăsi camera, se duse în dormitorul părinţilor și luă jurnalul mamei sale și arma tatălui ei, un mic derringer, din garderobă. Le strecură pe amândouă în buzunar. Vor fi singurele amintiri de la părinţii ei, pe care le va lua la noua ei casă. N-avea nevoie de nimic altceva.

*

— E un orășel drept în faţa noastră unde vom opri pentru noapte, se adresă Rafael bărbatului și femeii din trăsură.

Călărise înainte pe armăsarul său și se întorsese cu știrea cea bună. Sara se simţi ușurată, pentru că ea și Señor Pino fuseseră zgâlţâiţi timp de opt ore pe drumul desfundat, cu doar două opriri pentru odihnă și adăpat caii.

Rafael merse la pas în rând cu trăsura pentru a-și lăsa calul să se răcorească. Prin deschiderile laterale, fără ferestre, o fixă pe Sara cu o privire îngrijorată.

— Vă simţiţi bine, *Señorita* Clayton? Arătaţi epuizată.

Ea încercă să zâmbească.

— Doar puţin, *señor.* Mă voi simţi bine, de-ndată ce, ne vom odihni și vom mânca ceva.

Rafael se încruntă. Părea atât de fragilă și avea urme albăstrui sub ochi. Por Dios! Călătoria abia începuse și ea părea deja la capătul puterilor.

— Până acum a fost ușor. Sper că veţi fi în stare să suportaţi drumul când vom ajunge în câmpie, spuse el, neliniștit deodată.

Din cauza tonului, Sara își îndreptă puţin corpul şi-şi împinse în mod inconștient bărbia în faţă:

— Poate că sunt de neam și născută la oraș, *Señor* Rafael, dar sunt foarte puternică.

Sentimentul care îl asaltase în ziua când ea venise la hotel puse din nou stăpânire pe Rafael, făcându-l să-și

dorească să pună o distanţă cât mai mare între ei. Efectul pe care Sara îl avea asupra lui era iritant și bunele lui maniere păreau să se fi evaporat. Se încruntă:

— Arătaţi de parcă un vântuleţ mai puternic v-ar putea duce cât colo. Sunteţi sigură că nu vă veţi răzgândi?

Pedro îi privise pe amândoi, ascultându-le schimburile de replici cu mare interes. Niciodată până acum nu-l văzuse pe Rafael tratând o femeie cu atâta lipsă de curtoazie, iar tânăra *señorita* avea o fire atât de plăcută! Trebuie să fi atins vreo coardă sensibilă a lui Rafael, care l-a determinat să fie prudent, gândi Pedro cu o strălucire de înţelegere. Abia își stăpâni un zâmbet, spunând:

— *Niña* se va simţi foarte bine, sunt convins. Primul pas într-o călătorie este întotdeauna cel mai greu, așa cum noi ne acomodăm greu cu mersul la pas.

Întorcându-se spre Sara, explică:

— Rafael se îngrijorează întotdeauna pentru cei mai mici și mai slabi decât el.

Sara simţi prea puţină alinare după explicaţiile bătrânului, dar fu mulţumită de intervenţia să rafael o făcea să fie nervoasă, cu privirile sale întunecate și cuvintele sale tăioase.

— Am s-o iau înainte, ca să găsesc găzduire pentru la noapte.

Cu acestea, dădu pinteni armăsarului și dispăru într-un nor de praf.

*

În acea seară, Sara se-ntinse în pat în mica pensiune și se gândi cât de furios va fi fost Jonas Farber, când a aflat că ea a plecat. Îi spusese lui Fillette să-l informeze că a plecat să-și petreacă weekend-ul la niște prieteni, la ţară și că se va întoarce sâmbăta seara. Știa că Fillette își va juca rolul bine și îi va spune că o trăsură închiriată o dusese pe stăpâna ei departe și că tânăra stăpâna nu le spusese

servitorilor unde a plecat.

Era convinsă că restul personalului va fi tot atât de mut ca și Fillette în legătură cu toată povestea. Erau ca în familie și n-ar fi trădat-o. Aceasta îi va da un răgaz înainte ca Farber să înceapă să o caute. Suspină și dădu din picior, dezvelindu-se în aerul fierbinte. Fusese greu să-i părăsească, în special pe Fillette, dar nu exista altă cale. Banca va avea grijă de servitori… cel puţin pentru faptul că sclavii erau o proprietate valoroasă. Cândva, când se va stabili în Santa Fé și se va simţi în siguranţă, îi va scrie președintelui băncii pentru a-l întreba în legătură cu servitorii și cu proprietatea.

Gândurile ei zburară spre Rafael și, involuntar, se înfioră. Făcuse totul pentru a o ignora la cină, vorbindu-i lui *Señor* Pino despre marfă pe care o achiziţionase la St. Louis. Era o alinare că nu-și aruncase ochii pătrunzători asupra ei, totuși se simţea cumva nemulţumită. Îi contrariase sentimentele într-atâta, încât ar fi vrut ca ei să fi rămas în urmă pentru a însoţi căruţele cu marfă.

*

În următoarele două săptămâni, în timp ce călătoreau prin Missouri timpul s-a scurs repede. Singura ieșire din rutină se petrecu în cea de-a doua zi a călătoriei, când prinseră celebrarea zile de 4 Iulie în micul oraș în care se opriseră pentru noapte. Zgomotul focurilor de artificii și manifestaţia ţinuseră până târziu în noapte.

Se opriseră în fiecare zi la prânz pentru a se odihni și pentru a lua masa, apoi noaptea la câte un hotel, o pensiune sau chiar câte o fermă, oriunde puteau găsi găzduire.

Señor Pino și Sara călătoreau în trăsura luxoasă, care era mare și spaţioasă, încât cu ușurinţă ar fi încăput patru oameni. Cu lateralele deschise pentru a lăsa să circule aerul și cu acoperiș de protecţie împotriva soarelui, aveau

un oarecare confort. Rafael își călărea armăsarul, de obicei chiar în faţa lor. Sara acceptase sugestia bătrânului că acesta să o înveţe spaniola în timpul drumului și petreceau multe ore cu această ocupaţie.

Sara era atât de obosită noaptea, încât puţin îi păsa că Rafael o ignoră. N-avea energia să se certe cu el. Ceea ce a găsit tulburător la el era felul ciudat în care o privea uneori, când credea că ea nu-l observă. Când îl privea, el se întorcea, părând supărat. Era o enigmă.

Când ajunseră în agitatul oraș Independence din Missouri, Sara scoase un suspin de ușurare. Tot timpul drumului se așteptase să apară Jonas Farber care să o târască înapoi la St. Louis.

Strada principală a orașului depășea toate închipuirile fetei. Erau două magazine generale, un bărbier, câteva, hoteluri, saloon-uri, o bancă și trei grajduri de închiriat cai. Nu erau din cărămidă și piatră, ca la St. Louis, dar totul părea mai viu, mai interesant.

Carlos, vizitiul lor, opri caii în faţa hotelului Merchant’s. *Señor* Pino îi spuse să care bagajele, apoi să ducă trăsura și caii la un grajd. Bătrânul gentleman o ajută pe Sara să coboare, în timp ce Rafael își lega armăsarul în spatele trăsurii și-l sfătuia pe Carlos să aibă grijă ca animalul să primească ovăz din cel mai bun.

În timp ce toţi trei intrau în holul hotelului, Sara întrebă pe *Señor* Pino:

— Cât timp vom sta aici, señor?

— Posibil să stăm două zile, până când ne vin căruţele cu marfa. Asta îţi va oferi timpul necesar să te odihnești, pe când noi ne vom ocupa de aprovizionarea pentru traversarea câmpiei, răspunse el cu un zâmbet.

Rafael făcu aranjamentul necesar pentru camere. Întorcându-se, îi dădu o cheie lui Sara:

— Dacă aveţi nevoie de ceva, *señorita,* noi suntem cu un etaj mai jos, spuse el cu o voce înăbușită.

Ea aplecă ochii și mulţumi, în timp ce degetele lui le

atingeau ușor pe ale ei. Atingerea lui îi acceleră pulsul și simţi cum deodată i se oprește respiraţia. Señor Pino îi oferi braţul. Ea îl acceptă recunoscătoare, în timp ce urcau scările.

*

— Cinăm cu niște prietene de acasă în seara asta, *Señorita.* Rafael le-a întâlnit din întâmplare la magazinul general, spuse *Señor* Pino Sarei, însoţind-o de-a lungul holului spre salonul restaurantului.

— Ce drăguţ, spuse Sara, aruncând o privire scurtă asupra camerei.

Văzu cu ușurare că Rafael nu era acolo. Era o păsuire scurtă, dar totuși o păsuire. Sara era bucuroasă, că putea agăţa câteva rochii, astfel încât să li se îndrepte cutele, odată ce urmau să aibă invitaţi la masă. Cea pe care o purta era lila, cu dungi albe, cu flori fin imprimate. Pantofii albi de lac se întrezăreau pe sub tivul rochiei în timp ce mergea.

Abia se așezase, când Sara îl zări pe Rafael în compania a doua femei, venind în direcţia lor. Ambele purtau mantile dantelate și pieptănături înalte. Cea mai bătrână era în mătase neagră, cea mai tânără în mătase de culoarea galbenă a primulei.

Señor se ridică și îi trase scaunul matroanei să se așeze, în timp ce Rafael îl ţinu pe cel al tinerei. Ele priveau curioase la Sara în timp ce Rafael făcu prezentările.

— *Don* Rafael ne-a spus că urmează ca tu să devii învăţătoare pentru copiii de la Hacienda Delgado, comentă matroana după ce chelneriţa luase comenzile și plecase. Tu însăţi arăţi doar puţin mai mare decât un copil.

Sara încuviinţă politicos.

— Îmi dau seama că optsprezece ani nu-i o vârstă prea mare*, doña* Josefina, dar am fost educată împreună cu fratele meu mai mare de un preceptor foarte bun.

Doamnă mai în vârstă o privi critic un moment.

— Mi se pare curios că familia ta te lasă să călătorești într-un loc atât de îndepărtat fără măcar o însoţitoare, la noi nu se face așa ceva.

Tonul dezaprobator înroși obrajii lui Sara, dar ea se stăpâni, pentru a răspunde liniștită:

— Am rămas fără familie*, doña* Josefina. Fratele meu a murit într-un accident lângă Santa Fé, acum doi ani, și mi-am pierdut recent și părinţii. N-a rămas nimeni care să obiecteze la ceea ce fac de-acum înainte.

Señora Perez o privi oarecum rușinată și spuse rigid:

— Îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit. Totuși n-ai să rămâi fără însoţitoare. Estella și cu mine ne vom întoarce la Santa Fé împreună cu caravana voastră, astfel că eu vă voi servi la amândouă că însoţitoare.

Señorita Estella îi trimise lui Sara un zâmbet cald.

— Voi fi foarte bucuroasă să fim împreună de-a lungul acestei călătorii plicticoase, *Señorita* Clayton. Mamei nu-i place să călărească, dar probabil că noi două vom putea călări împreună.

— Aș fi încântată, *Señorita* Estella, atât doar că n-am cal, spuse Sara.

Rafael zise:

— Vom trece câţiva munţi, *Señorita* Clayton, și va fi nevoie să vă folosiţi de un cal.

Estella se întoarse spre ei:

— Rafael, ce amabil ești! Putem conta pe el să găsească soluţie la orice problemă, nu-i așa, *Madre?*

Doamna mai în vârstă ignoră întrebarea fiicei sale și se încruntă dispreţuitor:

— Vom discuta mai multe despre aranjamentele noastre pentru călătorie mai târziu, Estella. Deocamdată, iată că ne-a sosit cina.

Sara era ușurată că discuţia nu mai gravita în jurul persoanei sale, în timp ce mâncau. Pe sub genele ei negre, își privea însoţitorii în liniște și observă cum faţa *Señoritei*

Estella strălucea de fiecare dată când Rafael i se adresa ei. Ea, în schimb, îi zâmbea tinerei *Señorita* și vorbea cu cea mai amabilă voce când discuta cu ea. Sara băgă de seamă, de asemenea, că mama fetei privea cu ochi foarte dezaprobatori spre ele două.

Sara oftă. Chiar în acea dimineaţă se gândise cu plăcere la restul călătoriei, dar acum se părea că această *Señorita* Perez, ca și Rafael, vor avea grijă ca ea să nu fie chiar atât de plăcută.

*

În dimineaţa următoare, Rafael călări în afara orașului o milă sau două, până la locul în care era tabăra căruţelor cu marfă și se asigură că totul e în ordine cu încărcătura și cu însoţitorii ei. Îi lăsase la Independence în timp ce el călătorise până la St. Louis. Cei șase căruţași mexicani își petrecuseră timpul jucând zaruri și cărţi. Rafael îi informă că restul căruţelor vor ajunge spre seară, iar în ziua următoare vor pleca.

Întorcându-se în oraș, gândurile lui Rafael se îndreptară spre cina din ajun. Se simţise aproape sufocat stând la masă în faţa lui Sara. Prima privire fugară pe care i-o aruncase în timp ce traversa salonul o simţise aproape ca pe un pumn în stomac.

Nu se așteptase la bogata cascadă argintie a părului ei care flutura pe umerii zvelţi sau la delicata frumuseţe a feţei. De când o cunoscuse, își ascunsese frumuseţea sub pălării sau haine sobre de călătorie.

Umerii perfecţi, de culoarea fildeșului și sânii rotunjiţi deasupra corsajului îl făcură să-și simtă gura uscată. Făcu un efort şi-şi concentră atenţia în altă parte. În consecinţă, își petrecuse seara discutând cu Estella. Privirile grele ale mamei ei lăsară să se înţeleagă că nu e prea mulţumită de atenţia sa, dar nu-i păsa. El și Estella erau prieteni vechi și nu avea niciun fel de alte proiecte în direcţia ei.

Cândva, bunicul său îi vorbise de o posibilă căsătorie între el și *Señorita* Estella, dar familia Perez înlăturase cu tact această posibilitate. *Don* Vicente auzise indirect că *Doña* Josefina își aţintise privirile mai sus decât asupra unui metis. Rafael oricum nu-și dorise această căsătorie, și resentimentele împotriva bunicului crescură pentru că l-a pus în această postură.

Intrând în oraș, Rafael lăsă de-o parte aceste gânduri neliniștitoare. Lăsându-și calul la grajduri, se îndreptă spre magazinul universal spre a se ocupa de restul de provizii pentru călătorie.

Când intră în clădirea întunecoasă, auzi un zgomot în fundul încăperii, dar nu putu vedea pe nimeni. Îl puse pe seama vânzătorului, până când protestul unei femei îi atrase atenţia. O bufnitură și un trosnet îi indicară locul încăierării. Privind în spatele unei stive de butoaie, văzu un om șleampăt, într-un costum murdar, din piele de căprioară, trăgând-o pe Sara cu putere spre pieptul său, în timp ce aceasta se zbătea din răsputeri.

O furie arzătoare se aprinse în el, în timp ce înainta. Îl ridică pe agresor, aruncându-l într-un colţ. Privirea pătrunzătoare a lui Rafael se îndreptă apoi spre Sara spre a vedea dacă n-a păţit nimic. Văzu teama din ochii ei mari și albaștri, ceea ce făcu să-i sporească furia.

— *Señorita*? şopti el cu voce adâncă.

Ochii ei străfulgerară spre ceva din spatele lui, apoi ea scoase un strigăt prevenindu-i împotriva pericolului. Întorcându-se, își întâmpină agresorul și fentă spre dreapta, în timp ce o lamă strălucitoare tăie aerul acolo unde mijlocul său se găsise cu un moment mai înainte.

Rafael se ghemui într-o poziţie puţin aplecată și privi îngrijorat spre omul care se retrăsese cu un pas. În spaţiul îngust, se studiau unul pe altul, în timp ce Rafael își trase cuţitul de la cingătoare, făcând ca lupta să devină egală.

— Eu am văzut-o primu’, c-a mea, mormăi omul, cu un ton aspru, uitându-se la lamă subţire pe care Rafael o

strângea stăpânit în mină.

— *Señorita* nu-i făcută pentru a fi însfăcată de primul sosit. E o lady, spuse Rafael calm.

Omul privi spre Sara şi-şi linse buzele. Pentru un moment, avu de gând să se bată pentru ea, apoi raţiunea se impuse și el se îndepărtă cu spatele, lăsând cuţitul jos.

— Nu-mi trebuie necazuri… Îs destule femei binevoitoare, spuse el în sfârșit.

Rafael se îndreptă şi-şi băgă cuţitul în teacă, păstrându-și privirea aţintită asupra vânătorului:

— O hotărâre înţeleaptă, acum cere scuze *señoritei*, și-ţi poţi vedea de drum.

Omul văzu ceva în ochii lui Rafael care-l făcu să simtă fiori reci.

— Îmi pare rău, cucoană, mormăi el și se trase cu spatele, lăsându-i singuri.

Rafael se-ntoarse spre Sara și aceasta i se aruncă în braţe. Fu surprins de gestul fetei, dar braţele i se strânseră instinctiv în jurul ei. Un ușor parfum de lavandă îi umplu nările, ÎO timp ce fata plângea în hohote în braţele lui. O mângâie pe spate, ca și cum ar fi fost un copil. Şoptind vorbe mângâietoare, o ţinu în braţe până se calmă. Într-un târziu, ea se trase înapoi și-l privi cu faţa brăzdată de lacrimi.

— Îţi mulţumesc, *Señor* Rafael. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu apăreai tu. Era un om groaznic, spuse ea cu voce tremurătoare.

Rafael îi șterse cu gingaș le lacrimile de pe obraji.

— Sunt fericit că s-a întâmplat să fiu aici, dar credeam că *Doña* Josefina urma să aibă grijă de tine și de Estella.

Sara își plecă vinovată plivirea:

— Ea a tras un pui de somn și eu am vrut să-mi cumpăr câteva lucruri înainte de a pleca. N-ar fi trebuit, dar am plecat singură, pe furiș.

El îi ridică bărbia și ochii săi sclipiră amuzaţi.

— A fost un lucru plin de curaj, dacă te gândești ce

balaur e.

Ea îi întoarse un zâmbet timid și încuviinţă cu tact:

— E de-a binelea formidabilă.

Rafael chicoti.

— Ce maniere frumoasă ai. Dar de-ajuns cu asta. Ai luat ce-aveai de gând, când ai venit aici? Unde e proprietarul?

— S-a dus sus la depozit, ca să-mi găsească o pălărie. Asta înainte ca omul acela să intre în magazin și să se lege de mine.

Deschizându-și geanta, scoase un derringer și-l îndreptă spre el.

— Dacă aș fi avut timp, l-aș fi speriat cu pistolul.

Rafael inspiră adânc și-i luă mica armă din mină. Ea îi aruncă o privire speriată:

— Aceasta nu-i o jucărie, *Señorita* Clayton, o admonestă el cu fermitate. Știi cum să-l folosești?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar faptul că-l am în geantă mă face să mă simt mai în siguranţă. Aveam de gând să cumpăr muniţie și să-l rog pe vânzător să mi-l încarce.

El îi deschise butoiașul.

— N-o să fie necesar, *niña.* E gata încărcat.

Sara privi la pistol și ochii i se măriră.

— Oh, Doa… N-am știut. Era al tatălui meu și m-am gândit că poate o să-mi fie de folos într-o bună zi.

El strecură pistolul în buzunarul pantalonilor săi din piele de căprioară.

— Asta când vei învăţa cum să-l folosești cum trebuie. Deocamdată, o să-i cumpărăm muniţie şi-o să-l păstrez eu pentru tine.

Sara gândi că atitudinea lui era cam arogantă, dar cum tocmai o salvase de acel ticălos, nu spuse nimic. Și de altminteri, voia să înveţe să folosească pistolul.

Cizmele vânzătorului răsunară pe treptele de lemn din spatele magazinului și apoi apăru și el.

Zâmbind, îi întinse o pălărie cafenie, cu boruri largi, cu o

panglică neagră în jurul calotei joase.

— Asta va merge, coniţă. E pentru băieţei, dar să fiu al naibii dacă n-ai căpșorul așa mic încât să-ţi vină.

Sara o încercă și o găsi perfectă. Își strânse șnurul sub bărbie și zâmbi spre omul cu chelie:

— Mulţumesc. Am s-o iau. Mi-ar plăcea de asemenea să văd niște cămăși din dril și câteva bluze.

Omul încuviinţă și se întoarse spre Rafael.

— Mă ocup de dumneavoastră într-o clipă, domnule. Doar să-i arăt micuţei doamne unde-mi ţin articolele de îmbrăcăminte.

Plecă înainte și Rafael atinse braţul lui Sara.

— După ce-mi fac cumpărăturile, te conduc înapoi la hotel, *señorita.*

Zâmbetul de răspuns al fetei îi opri respiraţia.

Următoarea jumătate de oră, Sara fu ocupată să aleagă câteva cămăși și bluze de stambă. Cât timp ea își vedea de ale ei, Rafael parcurse cu vânzătorul lista cumpărăturilor pentru caravană: fasole, orez, cafea, zahăr, slănină, făină de grâu, mălai, sare și fructe uscate. Când terminară, Rafael aranjă ca ea să aibă lucrurile alese livrate la hotel și proviziile să fie duse la căruţele din afara orașului.

Părăsind magazinul, spuse:

— Sunt mort de foame. N-ai vrea să iei prânzul cu mine?

Ea încuviinţă:

— Mi-e foame și mie.

— Bueno. E un restaurant în josul străzii unde mâncarea e excelentă. După ce-o să plecăm, meniul nu va fi prea variat, așa că ar trebui să profităm acum.

Sara nu realizase cât e de flămânda, până sosiră biftecurile. Restaurantul era mic și toate mesele erau ocupate, iar mirosurile care veneau de la bucătărie făceau să-i lase gura apă. În timp ce mâncau, Rafael vorbi liniștit despre Hacienda Delgado și de câţiva oameni care lucrau acolo, dar Sara nu-și putu înlătura nervozitatea declanșată de prezenţa lui. Încercă să asculte ce spunea el, dar de

fiecare dată când îl privea, se surprindea examinându-i trăsăturile frumoase.

Azi fusese amabil și binevoitor cu ea, dar niciodată nu știa când va redeveni aspru și distant. Stările lui sufletești păreau să oscileze brusc și ea devenise prevăzătoare.

Sfârșiră masa cu plăcintă cu mere și cafea și el schimbă brusc subiectul.

— Spuneai că după moartea părinţilor trebuie să-ţi găsești de lucru, dar trebuie să admit că nu prea cred lucrul ăsta, *señorita.*

Speriată de această declaraţie neașteptată, Sara se concentră asupra deșertului, pentru un moment, mestecând și înghiţind încet. Mintea ei căuta cu înfrigurare un răspuns. În sfârșit, luă o înghiţitură de cafea și spuse repede:

— Asta e adevărat, *Señor* Rafael. Am foarte puţine lucruri despre care pot spune că sunt ale mele.

Și e adevărat, gândi ea. Jonas Farber avea sub control totul, cu excepţia unei mici sume de bani pe care o găsise în seiful tatălui ei de acasă.

El se sprijini mai comod de spătar și o privi gânditor.

— Din curiozitate, am mers până la casa ta în dimineaţa de după întâlnirea noastră și nu era casa unui om sărac, insistă el, privind-o în ochi.

Sara se șterse nervoasă cu șervetul și minţi.

— Au fost datorii de plătit și după ce totul a fost achitat, n-a mai rămas nimic.

Spera să fi fost convingătoare, căci se temea să n-o trimită înapoi, chiar după atâta timp.

El putea spune că era mai mult decât atât; părea aproape speriată și asta declanșă în el instinctul de conservare. Ochii lui dezmierdau capul ei argintiu, aplecat, și se domoli.

— Iartă-mi curiozitatea. Nu-i treaba mea. Dacă ai terminat, să ne întoarcem, înainte că *Doña* Josefina să afle că ai plecat.

Sara scoase un oftat de ușurare, în timp ce părăseau restaurantul.

Capitolul 3

— Am trimis-o pe Estella să te aducă la masa de prânz, dar nu erai de găsit nicăieri.

Vocea *Doñei* Josefina avea un ton acuzator, în timp ce se așeza pentru cină.

Sara privi la *Señor* Pino, care-i ţinea scaunul. Acesta ridică ochii spre cer, ca și cum ar fi spus „Femeii ăsteia nu-i scapă nimic”.

Sara își drese glasul.

— N-am vrut să vă deranjez…

Rafael, care îi ţinuse lui Estella scaunul să se așeze, o întrerupse cu voce domoală.

— Așa că m-am gândit eu s-o însoţesc pe *Señorita* Clayton la magazinul universal, de unde și-a cumpărat câteva lucruri pentru călătorie.

Privirea surprinsă a lui Sara se întoarse spre Rafael, care se așează liniștit şi-şi puse șervetul pe genunchi. *Doña* Josefina se uită la amândoi cu neîncredere înainte de a-și întoarce atenţia spre fiica ei.

Un mic zâmbet se ivi pe buzele lui Sara când prinse privirea lui Rafael. Acesta îi făcu semn cu ochiul și se întoarse spre porţia sa, simţindu-se vag tulburat de sentimentul de dorinţă care-l încerca. Această tânără femeie începuse să-i trezească la viaţă părţi ale sufletului pe care le crezuse moarte pentru totdeauna. Erau cele pe care le ocupase Tuwikaa, soţia sa indiană.

Señor Pino întrebă:

— Ai găsit ceva haine trainice pentru călătorie, señorita?

— *Şi,* și a fost *buena* ideea pe care aţi sugerat-o. Lucrurile pe care le luasem cu mine nu erau *apropiados,* spuse Sara cu un surâs jucăuș.

Bătrânul o apucă de bărbie și o privi afectuos.

— Spaniola ta se îmbunătăţește de la o zi la alta și sunt bucuros că o folosești.

Estella adăugă:

— Aș fi fericită să te ajut și eu, *Señorita* Clayton, mai ales că asta ne-ar oferi prilejul de-a sta mai mult timp împreună.

Sara îi zâmbi cu căldură.

— *Gracias.* Sper că vom petrece mult timp împreună. Abia aștept.

îi plăcea foarte mult Estella, și-i era milă de ea pentru că maică-sa găsea greșeli în tot ceea ce făcea faţă. *Doña* Josefina, practic, o sufoca pe fiică-sa, și Sara nu știa care din două erau mai rele: să fii sufocat, sau ignorat, așa cum fusese ea, în copilărie.

În timpul cinei Rafael devenea tot mai retras și lăsa conversaţia în grija celorlalţi. Sara furișă câteva priviri pe sub gene spre el și se miră de starea lui de spirit. Era un om misterios și curiozitatea o atrăgea spre el ca un magnet. Din câteva replici enigmatice de-ale lui, ghicise că relaţiile dintre el și bunicul său nu erau dintre cele mai bune; totuși, ea n-avusese curajul să-l întrebe ceva despre acest subiect.

Înainte de-a fi terminat cina, un *vaquero* tuciuriu intră în salon şi-şi făcu loc până la masa lor. Își scoase respectuos sombrero-ul și vorbi pe un ton viu cu Rafael. Când plecă, Rafael anunţă:

— Căruţele noastre au sosit de la St. Louis și vom pleca mâine, dacă sunteţi gata, adăugă el spre *Señora* Perez.

Matroana încuviinţă.

— *Şi.* Sunt nerăbdătoare să mă văd acasă.

Sara se simţi ușurată. Cu cât distanţa dintre ea și Jonas

Farber era mai mare, cu atât mai bine.

Nici chiar neîncetatele nemulţumiri ale *Doñei* Josefina din cauza căldurii nu-i întunecară bucuria lui Sara în acea primă zi după plecare. Ea*, doña* Josefina și Estella călătoreau în trăsură, în timp ce *Señor* Pino și Rafael călăreau împreună cu ceilalţi *vaqueros.* Erau douăzeci de căruţe; cele mai multe cărau mărfuri, în timp ce celelalte erau furgoane de dormit pentru femei. O căruţă suplimentară era pentru gătit și provizii. Rafael achiziţionase o mică turmă de vite; ele mergeau în spatele caravanei, pentru a nu stârni praful peste ei.

Primele ore ale dimineţii fuseseră petrecute cu asigurarea mărfii și acoperirea căruţelor cu pânza impermeabilă împotriva ploilor. Sara fu încântată să afle că avea un furgon de dormit al ei, pus la dispoziţie de Rafael. *Señora* Perez protestase și insistase ca Sara să doarmă în furgonul lor, dar Rafael ţinu partea fetei, când aceasta spuse că nu vrea să le incomodeze.

În secret, Sara se gândi că n-ar fi în stare să suporte compania *Doñei* Josefina douăzeci și patru de credin douăzeci și patru.

În seara următoare, ajunseră la un loc numit Round Grove. Pe lângă locul unde-și amenajaseră tabăra trecea un pârâu și Sara ar fi dorit să se poată îmbăia acolo; totuși, locul nu era destul de izolat. Se spălă în furgonul ei acoperit, cu apă rece dintr-o oală, înlăturându-și praful de pe mâini și de pe faţă.

Periindu-și părul, îl legă cu o panglică și merse până la furgonul care servea pentru gătit. Un cazan mare era agăţat pe un trepied deasupra focului, iar bucătarul era ocupat cu frământatul aluatului pentru pâinea de porumb.

— *Hola,* Juan, zise ea cu un zâmbet micului om tuciuriu. Noaptea trecută, acesta îi adusese, la vremea cinei, o farfurie cu mâncare și fusese atât de amabil, încât îi stârnise simpatia.

El îi răspunse cu un zâmbet.

— *Buenas noches, señorita.* Curând va fi gata masa, eh… când pâinea va fi rumenită. Sara privi cum turna aluatul într-o tavă și-l puse pe un grătar de fier lângă foc.

— Deja îmi lasă gura apă, se confesă ea, aplecându-se spre partea din spate a căruţei. Nu știu cum poţi să hrănești atâţia oameni și să faci ca totul să pară atât de simplu.

El chicoti.

— Pentru c-am făcut-o de atâtea ori. Sunt bucătar când adunăm cireada la Hacienda Delgado în fiecare primăvară. E nevoie de cincizeci de *vaqueros* pentru asta și eu îi hrănesc pe toţi.

Ochii lui Sara se rotunjiră când întrebă:

— Ce faceţi cu ele, după ce le adunaţi?

El nu râse de întrebarea naivă, cum poate ar fi făcut altul, ci îi explică răbdător:

— Sunt viţeii care trebuie marcaţi, și sunt vacile bătrâne care trebuie tăiate pentru mâncare, pentru Hacienda.

Apoi zâmbi și adăugă:

— De asemenea, avem un rodeo când treaba e gata, și mai e unul înainte de-nceperea iernii.

Ochii ei sclipiră.

— Fratele meu m-a luat odată la un rodeo. A fost palpitant. Crezi că vom sosi la Santa Fé la timp?

Zâmbi când se gândi cum Max o luase să vadă un rodeo în ţinut. Părinţii ei erau într-una din numeroasele lor excursii la New Orleans și el o strecurase afară după ce se întunecase, pe sub nasul primei ei guvernante.

Juan zâmbi de entuziasmul ei.

— Şi*, señorita.* Ei n-o pot face fără *Don* Rafael. E mai curajos decât toţi ceilalţi puși la un loc. O să-l vezi călărind fie mustangii sălbatici.

Își roti ochii cu emfază:

— *Don* Rafael are un fel de-a stăpâni caii ca nimeni altul, spuse el.

Sara simţi un tremur de nerăbdare la gândul că-l va

vedea pe Rafael pe spinarea unui cal sălbatic. Și-l putea imagina cu ușurinţă stăpânind orice fiară, căci părea să poată controla orice situaţie.

Chiar atunci subiectul meditaţiei sale se îndrepta spre ei mergând agale. Înclină politicos capul spre ea, înainte de-a avea o scurtă conversaţie cu Juan. Sara se-ntoarse spre capătul deschis al căruţei şi-şi făcu treabă scoţând o stivă de farfurii plate și argintărie, pentru a le pune pe unul din capetele oblonului. La apariţia lui Rafael, calmul îi dispăru și datorită nervozităţii, scăpă cutia de lemn cu argintăria. Aceasta se deschise și câteva piese se-mprăștiară în praf.

— Vai! exclamă ea, aplecându-se să le adune.

O mână puternică îi atinse braţul și o făcu să se ridice. Privi pentru un moment în ochii negri ai lui Rafael. Atingerea mâinii lui, ca și privirea caldă îi făcură inima să bată mai repede.

— E prea grea pentru tine, *niña.* Am s-o iau eu, spuse el, în timp ce se aplecă să ridice cutia, dar atingerea îl tulburase și pe el.

Sara mulţumi încetișor și se grăbi să se scuze:

— Am să mă-ntorc la furgonul meu.

Rafael o privi îndepărtându-se și simţi cum îl chinuie o foame care n-avea nimic de-a face cu mâncarea.

— Nu-nţeleg de ce trebuie să coborâm și să mergem pe jos! Trăsura noastră nu-i grea, se plânse *Doña* Josefina Sarei și Estellei, după ce un tânăr *vaquero* se oprise pentru a le transmite instrucţiile lui Rafael.

Cele două tinere femei coborâră și dădură o mina de ajutor matroanei încruntate.

— Ţi-o să fie pentru mult timp, *Madre,* spuse Estella blând. Ploaia de azi dimineaţă a înnămolit panta și animalele nu mai pot trage încărcătura.

Femeia mai în vârstă răbufni:

— Am auzit ce-a spus omul, fata mea. Nu sunt surdă! Dar puteau totuși să facă o excepţie pentru noi.

Peste capul aplecat al mamei, Sara îi trimise fiicei un

zâmbet de simpatie.

— O să te ajutăm noi*, doña* Josefina, pentru că drumul e destul de lunecos, se oferi Sara.

Señora Perez fornăi dispreţuitor în timp ce privea la noroiul care-i acoperea pantofii, apoi își îndreptă umerii:

— Nu sunt o femeie bătrână și neputincioasă, *Señorita.* Am să mă descurc singură *Señor, gracias.*

Și cu aceasta, le lăsă în urmă.

Nu făcuse nici cinci pași și picioarele i se afundară adânc în pământul moale, noroios, făcând-o să-și răsucească glezna și apoi să cadă.

Rafael călărea în spatele șirului, pentru a urmări înaintarea căruţelor pe coasta dealului, când observă accidentul. Alergă înainte, dând rapid instrucţii unui vaquero să o ajute pe *señora* să urce din nou în trăsură și să înhame încă un cal care s-ajute la tras. Se scuză:

— Nu m-am referit la dumneavoastră, doamnelor, când am spus să se meargă pe jos, dar nu m-am făcut înţeles cu claritate de mesagerul meu. Iertaţi-mă, *por favor.*

O rugă pe Estella să meargă cu mama sa, apoi se-ntoarse spre Sara.

— Am să te iau pe calul meu pentru a lăsa trăsura mai ușoară, sugeră el, trăgându-se înapoi în șa pentru a-i face loc și-i întinse mâna.

Sara îl privi șovăielnic, apoi își puse mâna într-a lui. El își scoase cizmele din scări iar ea le folosi pentru a urca. Fără niciun efort, o trase sus şi-o așeză în faţa sa, apoi o cuprinse cu braţele pentru a prinde frâul.

Stând aplecată spre el, îi simţea bătăile puternice ale inimii. Apropierea aceasta și atingerea corpurilor lor îi trezea simţurile. Când porniră, Sara spuse:

— N-am mare speranţă că te va ierta, *Don* Rafael.

Cuvintele îi făcură să zâmbească.

— Cred că ai dreptate, *niña.* Oricum*, doña* Josefina nu mă poate suferi.

Până ca el să deschidă acest subiect, Sara își reţinuse

curiozitatea.

— Dar de ce, *Don* Rafael? Estella pare să ţină la tine.

Rafael privi în jos spre creștetul ei argintiu și se întrebă care ar fi reacţia ei dac-ar afla că e metis. După un moment de ezitare, se hotărî să spună.

— Sunt pe jumătate indian, señorita. *Señora* Perez nu-i de acord cu împrejurările nașterii mele.

Surprinsă de răspunsul său tăios, Săra își întoarse faţa spre a lui.

— Iartă-mi curiozitatea, *señor.* N-ar fi trebuit să pun o întrebare atât de personală.

Văzând-o încurcată, lui îi păru rău şi-şi îmblânzi glasul:

— E un lucru cunoscut, și pe deasupra, nu-i ceva de care să mă rușinez. Comanșii sunt un popor mândru și sunt flatat să pot spune că mă înrudesc cu ei. Cândva am să-ţi povestesc, dar deocamdată, iată-ne ajunși pe creastă, așa că te poţi întoarce la trăsură.

Opri calul şi-o ajută să coboare. Ea se întoarse ca să-l privească, zâmbind timid.

— *Gracias...* și cândva, mi-ar plăcea să-mi povestești. *Vaqueros* care conducea trăsura lor se opri s-o ajute să urce. Rafael porni, regretând că nu putuse s-o ţină mai mult timp în braţe.

— Căldura asta jilavă nu se domolește nici măcar noaptea în această binecuvântată ţară, se plânse pentru a zecea oară în acea dimineaţă *Doña* Josefina. Își făcea viguros vânt cu evantaiul, cu un aer încruntat.

Sara o încuraja:

— O să ne oprim curând pentru odihnă și pentru masa de prânz, *sonora,* şi-o să-ţi poţi răcori faţa cu apă rece.

— O să fie de prea puţin ajutor, bombăni matroana, hotărâtă să afișeze cea mai nemulţumită atitudine.

Sara oftă și furișă o privire spre Estella, care stătea liniștită lângă mama ei, văzându-și de lucrul de mină. Sara începu să realizeze că cealaltă fată se retrăgea din când în când într-o mică lume a ei pentru a scăpa de cicăleala

mamei. Dorind o scăpare pentru ea însăși, Sara privi înainte și-l văzu pe Rafael călărind spre ele pe armăsarul lui negru.

Când ajunse în dreptul lor, întoarse calul și-i domoli pasul pentru a merge în rând cu ele. Salutând politicos din cap, sugeră:

— După ce mâncăm, doamnelor, v-ar place să călăriţi o vreme? Asta ar mai rupe monotonia.

Estella se opri din lucru și privirea ei se opri asupra lui Rafael, cu o neascunsă căldură.

— Oh, şi! Mi-ar prinde bine puţină mișcare, *Don* Rafael.

Sara își manifestă și ea încuviinţarea, în timp ce *Doña* Josefina oftă cu durere.

— Foarte bine. Ne vom opri curând, spuse Rafael și călări spre capul coloanei.

Puţin mai târziu, în timp ce mâncau, Sara se simţi că vi cum o povară grea i-ar fi fost luată de pe umeri. Estella a vorbit neîntrerupt după oferta făcută de Rafael, până când mama a admonestat-o pe un ton răspicat să-nceteze cu sporovăială. Ambele fete își terminară masa în tăcere, dar cu inima ușoară.

Sara merse să aducă o oală cu apă de la micul pârâu din apropiere și se retrase la ea pentru a se răcori și pentru a se schimba în costumul de călărie. Îl alese pe cel albastru, dar dădu deoparte jacheta, pentru a îmbrăca o bluză albă, simplă și fusta largă, pentru că era foarte cald. Acasă, ar fi fost teribil de neelegantă, dar, decise ea cu șiretenie, aici, în mijlocul câmpiei, n-avea importanţă. Era mult mai important să evite căldura extenuantă. Își perie părul și-l legă la ceafă cu o panglică albastră, apoi își puse o pălărie asortată. Asta o va feri de insolaţie, decise ea.

Când ieși din furgon, o zări pe Estella așezată în trăsură, alături de mama sa. Îndreptându-se într-acolo, spuse voios:

— Nu te-ai schimbat, Estella. E bine să te grăbești.

— N-am să călăresc astăzi, *señorita. Madre* are o migrenă și are nevoie de compania mea.

Sara surprinse privirea arogantă a bătrânei și dori să aibă curajul s-o dojenească pentru egoismul ei. În loc devasta, dădu din cap:

— Îmi pare rău, Estella, poate mâine.

Se-ntoarse și merse la locul unde, în afara cercului format de căruţe, erau priponiţi caii. Rafael ţinea o pereche de iepe roșcate, așteptându-le.

— Estella nu mă va însoţi, *señor*. Mama ei s-a ales cu o migrenă subită, spuse ea scurt, cu obrajii roșii de supărare.

Rafael înălţă din sprâncene la tonul ei. Nu o mai văzuse dezvăluindu-și temperamentul până acum și îl găsea interesant.

— Nu mă surprinde, spuse el cu blândeţe. *Doña* Josefina se teme că fiica să își va compromite reputaţia cu mine, înainte s-o poată mărita cu cineva mai convenabil.

Sara îl studie un moment cu atenţie și întrebă repede, înainte să-și piardă curajul:

— Ești îndrăgostit de Estella? De asta îi este frică *señorei*?

Ochii lui negri îi prinseră privirea fără să clipească:

— O iubesc pe Estella ca pe o soră, *niña.* Am fost prieteni de când eram copii și n-aș face niciodată ceva care s-o rănească.

Sara dădu drumul la aerul pe care-l reţinuse în piept și se simţi ușurată. Nu era tocmai sigură de ce, dar răspunsul lui îi plăcuse.

El o ajută să încalece unul din cai și făcu semn unui *vaquero* căruia îi lăsă frâul celuilalt cal. Urcându-se pe armăsarul său negru, se-ntoarse spre ea.

— Stai aproape de mine, *señorita* Clayton. Uneori, în această zonă sunt indieni Pawnee dușmănoși.

Cea mai mare parte a după-amiezii, călăriră în fruntea șirului dublu de căruţe. Soarele ardea fără milă și căldura făcu să curgă șiroaie de transpiraţie pe Sara, dar era cea mai plăcută zi pe care o petrecuse de când părăsise St.

Louis. Nu mai era îngrijorată că Jonas Farber va pleca în căutarea ei și chiar dacă Rafael o mai intimida uneori, se simţea ciudat de protejată și mulţumită alături de el.

Cu puţin înainte de asfinţit, *señor* Pino călări înainte, dându-i lui Rafael ocazia să meargă în spatele coloanei.

— Faţa ta s-a înroșit foarte tare, *señorita.* O pălărie cu boruri mari te-ar proteja puţin mai bine, spuse el cu îngrijorare.

Ea zâmbi jalnic:

— Zadarnic, *señor.* Această pălărie se potrivește la ţinuta mea. Oricum, cred că ai dreptate.

— Am ceva ce-ai putea pune pe faţă la noapte, contra arsurilor, se oferi el.

— Mulţumesc… și o să ţin minte să port cealaltă pălărie de-acum înainte, promise ea.

— Poate după cină putem avea o lecţie de spaniolă și ţi-o aduc atunci? sugeră el.

Ea zâmbi din nou:

— *Şi, señor, muchas gracias*.

Juan făcea turte de porumb proaspete în fiecare seară la cină. În timpul zilei, când caravana era în mișcare, câţiva *vaqueros* se aventurau să vâneze căprioare și iepuri, astfel încât aveau carne proaspătă. La sfârșitul zilei, Sara era lihnită de foame și mâncarea simplă îi părea mai bună deck mesele pretenţioase servite la Clayton House. Mânca de obicei cu doamnele Perez la o mică masă cu scaune joase, în timp ce bărbaţii se așezau pe jos în jurul furgonuluibucătărie părând a fi dat uitării orice necesitate de confort. În acea seară, două ajutoare de-ale lui Juan împărţeau farfuriile cu mâncare femeilor. Sara le mulţumi și le ceru să-i transmită același lucru lui Juan.

Doña Josefina o mustră încruntându-se:

— Dacă te porţi prea familiar cu servitorii, *señorita* Clayton, aceștia vor uita care le este locul.

Estella își ridică privirile din farfurie și protestă:

— Nu face deck să fie amabilă, *madre,* și asta e o calitate

de admirat.

Señora Perez își fixă asupra fiicei sale privirea severă:

— Taci, Estella. Nu peste mult timp îţi vei lua locul ca soţie a unui *haciendado* și trebuie să înveţi cum să te porţi cu servitorii. Vor deveni leneși și nerespectuoși, dacă nu ești atentă.

Sara simţi aluzia mustrării și era încă supărată că bătrâna îi răpise lui Estella plăcerea de a călări.

— Daţi-mi voie să vă contrazic, *señora.* Noi aveam cincisprezece servitori acasă și niciunul nu era leneș din cauza bunului tratament. Sunt fiinţe umane care trebuie tratate demn, spuse ea cu hotărâre.

Doña Josefina se înroși de supărare și-i aruncă lui Sara o căutătură cruntă:

— Poate nu contează în cazul tău, *señorita* Clayton. La poziţia ta, n-ai cum să ai servitori pentru care să-ţi faci griji.

Sara credea în ceea ce spusese și nu intenţiona să retracteze, dar nici nu dorea să fie în termeni de dușmănie cu femeia pentru următoarele săptămâni. Cu o voce calmă replică:

— S-ar putea foarte bine să fie așa, *señora.*

Își termină masa într-o tăcere stânjenitoare. Estella se uită la Sara cu o privire de scuză. Când *señora* se ridică și se retrase în furgonul ei, Sara strânse farfuriile pentru a i le duce lui Juan.

Fata realiză că cea mai mică mișcare îi trezea proteste în toţi mușchii. Fusese ceva timp de când nu mai călărise câteva ore în șir. Când ajunse la furgonul de gătit, suferea cumplit. Totul o durea, de la braţe până la degetele de la picioare.

Juan se uită la ea când puse farfuriile pe oblonul căruţei și îngrijorarea îl făcu să-și încrunte sprâncenele:

— Ce s-a-ntâmplat, *señorita?* Nu arătaţi prea bine.

Rafael și *señor* Pino se apropiau tocmai atunci și Pino făcu un comentariu asemănător.

Sara roși. Se temea că, dacă se plânge, Rafael n-o va mai lăsa deloc să călărească.

— Sunt doar puţin obosită. Un somn bun în noaptea asta va face minuni, îi asigură ea.

Întorcându-se spre bărbatul mai în vârstă, întrebă:

— Am putea ţine lecţia mâine seară, *señor* Pino? Mă tem că în seara asta nu mă pot concentra.

— Bineînţeles, dar am să-ţi aduc leacul pentru faţă.

Mii tem că pielea ta e într-o stare mai gravă decât am crezut mai devreme.

Ea încercă să zâmbească, dar zâmbetul se dovedi dureros.

— Mulţumesc. Sunt mai mult ca sigură că am să port cealaltă pălărie de-acum înainte.

Rafael, care o privise tăcut, vorbi:

— Voi pune un om să-ţi aducă de la pârâu apa pentru spălat, *señorita.* Știu că făceai singură lucrul ăsta, dar nu ești o servitoare. De acum încolo, Carlos o va face în locul tău. Sara presupuse că raporturile lor bune din acea liniștită după-amiază petrecută împreună dăduseră un rezultat.

— Nu vreau să provoc neplăceri, *señor.*

Oftând, se-ntoarse și se-ndreptă încet spre furgonul său de dormit.

Carlos fusese însărcinat cu conducerea furgonului ei și era gata să o ajute. Sara se prăbuși pe patul ei de campanie pentru un moment, broboane de transpiraţie îi curgeau pe frunte. Mușchii îi sufereau, o durea mijlocul, şi-şi simţea pielea arzând. Trecuse peste o săptămână de când nu se spălase cu apă caldă și cu buretele. O lacrimă stingheră alunecă pe obrazul și ars de soare, apoi alta, până se porniră șuvoi. Înfundându-și faţa în pernă, lăsă lacrimile să curgă. Nu-și auzi strigat numele, nici discreta bătaie în marginea de lemn a căruţei.

— Hai, *niña…* nu poate fi așa rău, se auzi vocea mângâietoare a lui Rafael.

Sara privi în jur. Rafael stătea lângă patul ei cu o găleată de apă într-o mână și o cană în cealaltă. Le puse jos și se așeză lângă ea, luând-o cu blândeţe în braţe. Dintr-odată, rușinea ei se topi și îmbrăţișarea lui îi dădu o senzaţie de confort. Nu se mai simţise atât de în siguranţă din ziua în care plecase Max. Rafael simţi aceeași caldă tulburare de tandreţe în piept, încercase să stea departe de ea, dar pe măsură ce treceau zilele, găsea o scuză după alta pentru a-i căuta compania. Ca acum, gândi el cu tristeţe. În loc să trimită pe unul dintre oamenii lui după apă, o adusese el însuși. Își simţise hotărârea adormită când o văzuse, suferind.

În sfârșit, se trase înapoi și-i ridică bărbia cu degetul.

— Spune-mi ce te supără, hai! Am să-ncerc să te ajut, spuse el, privind-o în ochi.

Ea scoase o batistă din buzunar, își șterse cu ea ochii, apoi își suflă nasul.

— E o prostie și ai să râzi de mine, *señor,* spuse ea cu voce tremurătoare.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet amuzat la tonul ei copilăresc.

— Îţi promit, *niña,* n-am să râd.

— Detest să fiu nespălată! Dac-aș putea face o baie adevărată, m-aș simţi cu mult mai bine.

Mai întâi, când intrase în furgon, se temuse că e bolnavă; să afle că problema era doar asta, era o mare ușurare. Zâmbi.

— Părintele Mendoza întotdeauna spune că primul lucru după bunătate e curăţenia. Asta nu-i un lucru fără importanţă, señorita.

Se simţea bine, chiar fără baia dorită. Pielea începuse să i se înfioare pe sub mâneci sub atingerea lui mângâietoare. Deveni deodată conștientă de faptul că erau singuri, stând pe patul ei.

Rafael văzu o schimbare în expresia ei. Ochii ei păreau să-l invite seducător. Când buzele ei se întredeschiseră și

respiraţia îi deveni sacadată, capul lui se aplecă pentru a sorbi dulceaţa gurii care-l invita.

Sara închise ochii și întreg corpul i se înfioră de așteptare. Nu mai fusese niciodată sărutată și inima îi bătea nebunește din cauza senzaţiei plăcute care i se deșteptase. Fiori delicioși alergau prin corpul ei, în timp ce el o cuprinse cu o mână pe după ceafă, pentru a o ţine mai bine și pentru a adânci sărutul.

Spatele lui Rafael se încorda datorită plăcerii pe care i-o oferea sărutul. Pentru un moment, simplă atingere a buzelor ei fusese suficientă, dar curând, neputând să reziste, îi invadă gura cu limba, explorând-o cu gingășie, apoi cu mai multă pasiune. Cealaltă mână a lui își găsi calea spre micul ei corsaj și o mângâie până la șoldurile rotunde.

Sara gemu de plăcere când simţurile ei neexperimentate se treziră la viaţă. Răspunsul său emoţional fu schimbător ca o furtună de vară, pe măsură ce plăcerea se deștepta în ea. Rafael tremura de o violentă dorinţă în timp ce o așeza culcată pe pernă și-i acoperea trupul cu al său. Geamătul ei de durere îi domoli totuși pasiunea și el se trase înapoi, pentru a-i privi faţa.

— *Amante...* iartă-mă, ţi-am făcut rău? întrebă el cu voce uscată.

Sara, mirată, privi la faţa lui cu piele întunecată, respirând rapid. Nu-i făcea nicio plăcere să-și descopere ciudatele simţăminte noi care-i invadaseră fiinţa și era speriată.

— Eu sunt de vină… din cauza călăritului de azi, spuse ea, cu voce nu tocmai sigură.

Rafael se aplecă și-i prinse ușor buzele între ale lui, apoi se ridică de pe pat.

— E mai bine așa, *niña.* Mai bine plec… Înainte de a fi prea târziu, spuse el, înăbușindu-și dorinţa.

Sara îşi simţi obrajii arzând la replica lui sinceră. Nu știa cu precizie ce se petrece între un bărbat și o femeie în

dormitor, dar știa că acest lucru trebuia consfinţit prin jurământul căsătoriei. Întorcându-și rușinată faţa, spuse încet:

— Da, probabil trebuie.

În lumina slabă din interiorul furgonului, el își desprinse privirea de pe formele ei încântătoare, dar făcu aceasta cu greutate. Emoţiile sale erau împărţite.

Pe de o parte, ar fi vrut să facă dragoste cu ea până la capăt, pasionat, pe de altă parte, nu era dispus să-i facă loc în inima sa. Ea nu era una din prostituatele pe care le plătea pentru a-și potoli instinctele.

Îndepărtându-se de furgonul lui Sara, era atât de adâncit în gânduri, încât nu o văzu pe *Doña* Josefina stând și urmărindu-i mișcările.

În următoarea după-amiază o furtună de vară aduse o ploaie abundentă peste caravană. *Vaqueros* și conducătorii de furgoane puseră învelitorile impermeabile și plecară mai departe, fără să le pese de ploaia torenţială. Sara și celelalte două femei aveau acoperiș deasupra trăsurii, dar vântul împingea ploaia din părţile laterale. Nu după mult timp, fură ude toate trei, până la piele.

Doña Josefina, desigur, bombăni și se plânse de la prima picătură. Rafael, trecând călare, văzu starea lor jalnică și plecă în spate, pentru a se întoarce puţin mai târziu cu pături impermeabile pentru ele. Sara nu vru să se uite la el, dar își luă pătura cu care se înfășură recunoscătoare. Singurul lucru bun pe care-l adusese furtuna, hotărî ea posomorât, era că nu puteau discuta din cauza zgomotului. Întreaga dimineaţă*, doña* Josefina vorbise despre familia Delgado, menţionând în mod repetat numele lui Rafael. Sara remarcă faptul că bătrâna îi arunca priviri viclene, ca și cum ar fi știut un secret care o delecta. Oricum, Sara nu știa despre ce putea fi vorba. În orice caz, prefera să asculte furtuna de după-amiază, decât pe femeia aceea.

Când se opriră să-și instaleze tabăra, ploaia se oprise, și fiecăruia i se păru o binecuvântare o masă caldă și un pat

uscat. Sara petrecu o oră după cină cu *señor* Pino, conversând în spaniolă înainte de a se retrage. Cuibărindu-se în patul său, se simţi din nou singură pe lume. Rafael o evitase tot atât cât îl evitase și ea pe el în ziua aceea, îi păru rău pentru pierderea prieteniei care se născuse între ei.

Încercă să-și facă ordine în vălmășagul de sentimente, dar n-avea niciun termen de comparaţie, înainte de-a muri, tatăl său începuse să-i caute pe cineva convenabil cu care să se mărite, dar nu fusese niciodată curtată cu adevărat. Și câtă vreme mama ei nu-i vorbise niciodată despre astfel de lucruri, Sara era jalnic de ignorantă cu privire la mai toate lucrurile importante pentru o femeie. Singura educaţie pe care o avea în această privinţă venea de la o întâmplare pe care o surprinsese într-o zi în grajd. Unul din grădinarii lor și Lizzie, ajutoarea bucătarului, se sărutau într-una din boxele goale, când trecuse întâmplător pe acolo. Pentru un moment, îngheţă, neștiind ce să facă. Lizzie gemea, cu cămașa răsucită în jurul taliei, în timp ce iubitul ei îi mângâia fesele goale. Ei își întrerupseseră sărutul și Lizzie își pusese mâinile în partea din faţă a pantalonilor lui, masându-l și şoptind spre el.

În acel moment, Sara se-ntorsese și fugise, cu obrajii în flăcări de rușine. În noaptea aceea, pe când Fillette o ajuta cu toaleta, Sara îi spuse ce văzuse. Negresă chicoti:

— Îs îndrăgostiţi, copilă. Lizzie aia nu poa' să-și ţină mâinile departe de băiatu' ăla. Da, coniţă, sigur le place să se iubească. Într-o zi, coniţă Sara, când tata tău o găsi pen tine-un soţ, o să vezi.

Sara era prea sfioasă ca s-o întrebe pe fată ce se întâmplase atunci, dar acum ar fi dorit s-o fi făcut. Când Rafael o sărutase și-i atinsese corpul, asta o făcuse să se simtă minunat, dar era asta dragoste? Ea abia îl cunoștea și cu siguranţă că nu era soţul ei. Sara adormi gândindu-se.

La miezul nopţii, o a doua furtună, mai violentă ca

prima, lovi caravana şi-o trezi pe Sara cu respiraţia tăiată de spaimă. Tunetele cutremurau furgonul iar marile străfulgerări de lumină păreau atât de aproape încât i se părea că putea să le atingă. Se ridică să privească afară, apoi regretă mișcarea bruscă, pentru că încă o mai durea fiecare mușchi. Trăgându-și pătura până sub bărbie, dori să nu fie singură. Furtunile o înspăimântaseră întotdeauna, în special noaptea.

Pentru un timp, stătu ghemuită în marginea furgonului și aşteptă să treacă partea cea mai rea a furtunii, știind că nu există șanse să adoarmă din nou. Încercă să mediteze și să-și umple fiinţa cu pace și liniște, dar concentrarea ei era captivată de altceva. În timpul unei străfulgerări de lumină, zări silueta unui om la partea din spate, deschisă, a furgonului ei, și scăpă un strigăt involuntar. Înainte ca sunetul să i se fi stins pe buze, omul se căţără înăuntru.

— Cine e? şopti ea cu teamă. Ce vrei?

— Nu-ţi fie frică, *niña,* răspunse Rafael trăgându-și pe spate gluga care-i acoperea capul.

O altă străfulgerare îi lumină faţa udă. Uşurarea ei fu atât de mare, încât își simţi înmuindu-se tot corpul.

— M-ai speriat de moarte, mărturisi ea cu voce tremurătoare.

El se ghemui lângă patul ei.

— Iartă-mă, *niña,* dar tocmai aveam de gând să-ţi fac o scurtă vizită, când ai strigat, spuse el liniștit. Eram de pază și m-am gândit că probabil furtuna te-a speriat.

Ea râse încet în timp ce se îndepărta de marginea furgonului, pentru a putea sta drept.

— Cel care-i învinge pe alţii e puternic; cel care se învinge pe sine e teribil, cită ea, apoi adăugă cu un oftat; mă tem că niciodată n-am să fiu teribilă.

El zâmbi:

— Învăţăturile lui Tao sunt înţelepte, dar nu întotdeauna ușor de urmat.

Încântată de cunoștinţele lui asupra acestui subiect, ea

întrebă:

— L-ai studiat pe Tao, *señor!*

— *Şi,* am avut un preot foarte învăţat ca profesor. Pe când era tânăr, părintele Mendoza a studiat foarte serios filosofia înainte de a deveni preot.

Făcu o pauză și apoi spuse:

— Presupun că Master Filbert e cel căruia îi datorezi cunoștinţele tale, nu-i așa?

— Da, dar am aflat că punerea în practică a lucrurilor învăţate este dificilă, admise ea.

— Ești o fiinţă umană, *niña,* și nimeni nu-și poate stăpâni toate sentimentele.

El se gândi la atracţia pe care ea o exercita asupra sa. Fiind atât de aproape de ea, minut cu minut, îi era tot mai greu. Cu fiecare fulger, privire lui lacomă îi surprindea silueta delicată, schiţată sub pătura cu care ea se înfășurase până aproape de sâni. Mâinile lui ardeau de dorinţa de-a mângâia părul argintiu care i se revărsa pe umeri. Adăugă brusc:

— Trebuie să mă-întorc la postul meu, *señorita.* Are să fie totul în ordine?

— Da. Te rog, nu-ţi face griji în privinţa mea, îl asigură ea și-l privi cum se întoarce și iese afară. Sara se minună de cât putea fi el de cald pentru un moment și cât de retras în sine în următorul. Era o enigmă pentru ea.

Capitolul 4

Trecuseră unsprezece zile de când părăsiseră Independence. Sara era din nou călare, după ce trăsese învăţăminte din suferinţa și arsurile pe care i le provocase

soarele. Pălăria cu boruri largi îi proteja capul; purta una din cămășile de dril și o bluză de stambă.

Călărind lângă *Señor* Pino și Estella, privea fascinată la fâșia lată de pădure din valea încântătoare. Era un râu în depărtare care părea răcoros și ispititor.

— N-am văzut copaci atât de groși de când am părăsit Missouri, spuse ea.

Bătrânu'! își scoase pălăria şi-şi șterse fruntea cu batista.

— Şi, Council Grove e o privelişte neobișnuită după câmpiile golașe, señorina. Ei o mare varietate de copaci. De aici ne procurăm lemnul pentru osii și alte reparaţii la furgoane.

Estella întrebă:

— Cât timp vom sta aici, *Señor* Pino?

— Două până lastrei zile, *Señorita* Estella, spuse el și-i zâmbi tinerei. Va fi un timp potrivit pentru spălat rufele.

Estella se strâmbă:

— *Madre* fără îndoială îl va pune pe bietul Felipe să frece la râu ca o servitoare. E încă în toane proaste după ce Marta ne-a părăsit când am ajuns la Independence.

Supraveghetorul scutură capul cu regret.

— Familia Martei va fi *muy* supărată când va afla că a fugit cu un negustor de mărunţișuri ambulant. Ne-a lăsat vorbă prin funcţionarul de la hotel. Sper ca omul să fie bun cu ea, pentru că Marta nu-i fată rea, doar impulsivă.

Sara nu spuse nimic, dar presupuse că probabil biata fată fugise de continuă cicăleală și critică a *Doñei* Josefina. Era profund recunoscătoare că nu familia Perez era cea pentru care va lucra.

Señor Pino chicoti:

— Am remarcat îmbufnarea și bosumflarea lui Felipe. Sunt sigur că el simte că nu-i de condiţia unui *vaquero* să fie guvernanta unei doamne.

Cele două fete încercaseră să arate simpatie faţă de Felipe, dar râseră fără voia lor.

Drept în faţă, Sara îl văzu pe Rafael conducând formarea cercului de căruţe și bătăile inimii ei se accelerară. Era atât de frumos, încât îi tăia răsuflarea uneori. Cum niciodată nu purta pălărie, soarele fierbinte dăduse feţei lui culoarea bronzului lustruit. Deodată, Sara își înfrână gândurile rătăcitoare, spre a fi atentă la ceea ce spunea *Señor* Pino.

— Vom avea cel puţin companie în călărie, la urma-urmei.

Sara privi spre dreapta și în depărtare, văzu oprită o altă caravană, mult mai mică. Spirale de fum se ridicau de la câteva focuri de tabără din interiorul cercului ei.

— Nu e neobișnuit pentru negustori să călătorească la Santa Fé în acest sezon, *senari* întrebă Estella.

— Şi*,* replică el. Probabil merg acasă, așa cum facem și noi.

Toţi trei călăriră spre furgoanele lor, unde un tânăr *vaquero* bătuse ţăruși în pământ pentru caii de călărie. Sara se oferi să-și ţesale singură calul, dar José nu-i permise în ruptul capului:

— Nu, nu, *Señorita.* Sunt bucuros să fac eu asta pentru dumneavoastră.

Señor Pino plecă să discute cu Rafael și cele două femei merseră încet până la furgonul lor. Estella zâmbi:

— José este *infatuado* cu tine, Sara. E atât de nervos când ești în preajma lui. Sara întoarse surprinsă ochii spre prietena ei.

— Oh, Estella, sunt sigură că te-nșeli. E doar rușinos.

Tânăra spaniolă râse încet.

— Tu într-adevăr nu-ţi dai seama ce efect are frumuseţea ta asupra bărbaţilor, nu-i așa, *amiga!* Toţi bărbaţii din caravana asta te urmăresc cu privirile… chiar și Rafael, adăugă ea după o pauză. El n-a măi arătat interes pentru cineva de când… ei bine, de foarte mult timp, termină ea, starea ei sufletească devenind gravă.

Plină De spaimă, Sara protestă:

— Nu vreau să te contrazic, dar nu poate fi adevărat. Dacă ei se uită după mine, e probabil din cauza culorii mai neobișnuite a părului meu. De ce, uită-te la mine, Estella ochii sunt prea mari pentru faţa mea, iar nasul meu e prea mic și drept! Nu am nicio asemănare cu femeile înalte, frumoase, din pozele la modă.

Ele ajunseră la furgonul de dormit al lui Sara și Estella se întoarse la al ei.

— Ești foarte frumoasă, Sara, fie că știi sau nu, dar scuză-mă că te-am făcut să te simţi jenată.

În celălalt furgon, vocea stridentă a *Doñei* Josefina putea fi auzită dojenindu-l pe sărmanul Felipe și ochii lui Estella se ridicară spre cer.

— Trebuie să plec, spuse ea. Ne vedem mai târziu.

Sara se urcă în furgonul ei să se odihnească după ce Carlos îi adusese apă pentru spălat. Era zăpăcită de complimentele Estellei și de comentariile despre Rafael. Îl interesa cu-adevărat sau o sărutase doar din cauza situaţiei deosebite? Fillette îi spusese că un bărbat nu trebuie să fie îndrăgostit de o femeie ca s-o dorească. Pe Sara o deranjase faptul că tatăl ei avea de gând să aleagă pe cineva total necunoscut pentru a-i deveni soţ şi-şi exprimase îngrijorarea faţă de slujnica sa. Fillette, deși foarte informată cu privire la relaţiile dintre un bărbat și o femeie, nu a edificat-o prea mult.

Era dezamăgită și nu avea pe cine să întrebe. *Doña* Josefina era singura femeie care ar ști răspunsul. Dar Sara nu dorea câtuși de puţin să se încreadă în ea.

O discretă bătaie în oblonul furgonului semnală întoarcerea lui Carlos cu apa. Privi afară și spre surprinderea ei, văzu lângă furgon o cadă de baie nouă, din alamă.

— Cum? murmură ea și ieși afară.

Carlos zâmbi cu seninătate:

— Pentru tine, *señorita.*

Sara se uită la el cu uimire.

— De unde e, Carlos? Și cine…

El scutură din cap cu regret și începu s-o urce în furgon.

— E un cadou și donatorul dorește să rămână necunoscut.

Dispăru în furgon, apoi ieși pentru a băga înăuntru două găleţi de apă rece.

— Juan încălzește apă pentru tine, *señorita.* Mă duc s-o aduc.

Și după asta păși în direcţia furgonului de gătit.

Sara era teribil de încântată și intră imediat pentru a-și cerceta noua comoară. Desigur, Rafael o trimisese, trebuia să fie de la el, gândi ea. Nu i se plânsese de nevoia unei băi adevărate? Dar unde o găsise?

Bucuroasă, își plimbă mâinile peste marginea lustruită și se gândi cu încântare la o baie în apa caldă. Va fi divin! Întinse pe pat haine curate și scotoci prin cufărul ei, până găsi sărurile aromate de baie pe care le luase cu ea.

Carlos se-ntoarse cu un alt *vaquero* cu patru găleţi de agă fierbinte și Sara le mulţumi îndelung.

Când în sfârșit se cufundă în apa caldă, avu un adânc oftat de satisfacţie. Sara era îngrozită de lipsa lucrurilor pe care le socotise toată viaţa ca indispensabile. Trăind în lux și în confort, nu era pregătită pentru viaţa de călător și acum aprecia cel mai mărunt lucru.

Se frecă până pielea îi deveni de un roz intens, apoi își spălă părul bogat. Cum păstrase o jumătate de găleată de apă caldă, o folosi pentru a îndepărta săpunul.

După ce se îmbrăcă în hainele curate pregătite, deschise clapa din spatele furgonului pentru a permite brizei să intre și să-i usuce părul, în timp ce-l pieptăna, îl împleti cu îndemânare și gust într-o cosiţă lungă care-i atârna pe spate, apoi părăsi furgonul. Era vremea mesei și era moartă de foame.

Doña Josefina și Estella erau deja așezate la masă. O priveau cum se apropie și ochii bătrânei se îngustară:

— Ai făcut baie în pârâu, *señorita!* Părul tău e umed,

spuse ea pe un ton acuzator.

Faţa lui Sara se înroși de enervare în timp ce se așeza. Nimic nu scăpa ochilor de șoim ai femeii?

Spuse cu o voce nepăsătoare:

— Nu, *Señora* Perez. Am făcut o baie în cada mea:

Ochii Estellei străluciră:

— N-am știut că ai o asemenea cadă, Sara! Noi n-avem loc pentru una în furgonul nostru, și-aș da tot ce am pentru o baie adevărată!

Sara îi zâmbi:

— Ești oricând binevenită s-o folosești, se oferi ea. Și dumneavoastră, señora.

Señora Perez o fixă cu asprime:

— Am văzut interiorul furgonului tău, *señorita* și nu-mi aduc aminte de o cadă. Cum putea un obiect atât de mare să scape atenţiei mele?

Sara se întrebă enervată când putuse femeia să vadă interiorul furgonului ei. Nu o invitase niciodată. Totuși, păstrând o expresie calmă, răspunse cu răceală:

— E un dar recent. Și, înainte de a fi întrebată, nu știu de la cine.

Sara avea o puternică bănuială că e vorba de Rafael, dar nu era sigură, așa că nu minţea. Chiar atunci, unul dintre ajutoarele lui Juan sosi cu o farfurie de mâncare pentru Sara. Ea îi mulţumi și începu să mănânce, ca și cum subiectul era închis.

Señora Perez privi cu atenţie capul înclinat al lui Sara cu un licăr prevăzător în ochi, apoi se întoarse la mâncarea ei, fără alt cuvânt. Estella, pe de altă parte* își împinse farfuria deoparte și se ridică:

— Scuzaţi-mă, *por favor,* nu mi-e foame, spuse ea cu o șoaptă tremurată.

Plecă, înainte ca Sara, surprinsă, să poată vorbi. Cu doar câteva momente mai devreme, Estella părea în cea mai bună dispoziţie. Terminându-și masa în tăcere, Sara se hotărî că mai târziu să afle dacă făcuse ceva care să o

supere pe noua ei prietenă.

După cină, Sara făcu o plimbare în jurul taberei ca să-și dezmorţească picioarele. Se opri pentru a vorbi în spaniolă cu *Señor* Pino și întrebă întâmplător, unde putea fi găsit Rafael. *Señor* o informă că acesta plecase să stea de vorbă cu conducătorul celeilalte caravane și se va întoarce mai târziu. Era dezamăgită, pentru că voia să-i vorbească despre cada de baie. În schimb, îl întrebă pe *Señor* Pino, dar acesta ridică din umeri:

— Nu știu nimic despre asta, *señorita.*

Totuși, după ce ea plecă mai departe, ochii lui clipiră cu înţeles.

Sara se opri lângă furgonul celor două Perez, unde *Doña* Josefina stătea afară cu lucrul de mină. Bătrâna o informă că Estella se odihnea și nu putea fi deranjată. După aceea, Sara rătăci până la furgonul de gătit al lui Juan și se oferi să-l ajute să facă turtele de porumb pentru micul dejun. El zâmbi înţelegător și-i dădu ingredientele și un lighean.

El începu să vorbească despre Hacienda Delgado și Sara întrebă:

— Este vreo femeie în casă? Știu că *Don* Rafael trăiește cu bunicul său, dar există și o bunică?

Juan amestecă în cazanul de fasole și privi spre ea:

— A murit înainte ca el să se nască. Eu eram doar un mic *niño* și nu mi-o aduc aminte, dar cei mai în vârstă spun că era o sfântă. Este sora văduvă a lui *Don* Vicente care vede de gospodărie*, doña* Iñes.

Sara continuă să frământe aluatul, voind să-i mai pună întrebări, dar îi fu rușine să facă lucrul acesta. Mai bine îl va întreba chiar pe Rafael dacă se va mai întoarce vreodată la tabără.

La două ore după ce întunericul coborâse deasupra preeriei, Sara obosi să-l mai aștepte pe Rafael și se duse la culcare. Era obosită după o zi întreagă petrecută în șa, dar era plăcut. Mușchii ei se obișnuiseră cu călăria, dar orele petrecute în aerul proaspăt și în soare o îndemnau să se

culce devreme.

Rafael, pe de altă parte, era fără odihnă și acceptase invitaţia lui Sam Drake, conducătorul celeilalte caravane, de-a cina cu ceilalţi, în jurul focului de tabără, şi-şi spunea că e necesar să afle ce iei de oameni sunt, câtă vreme ei ar putea depinde unii de alţii, ajutându-se. Adevărul era, cu toate acestea, că o ocolea pe Sara. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu-atât o dorea mai mult. Uneori, își simţea mâinile tremurând de dorinţa de-a o atinge.

Când observă că focurile de tabără și lămpile au fost toate stinse în caravana sa, plecă. Îl găsi pe *Señor* Pino în faţa furgonului lor, fumând un trabuc.

— Prietenii noștri ni se vor alătura? întrebă el, aruncând ţigara.

Rafael se sprijini de laterala furgonului și încuviinţă:

— *Şi.* Le-am spus că noi vom pleca poimâine.

Pedro se ridică şi-şi scoase ruloul de dormit din furgon, desfășurându-l pe pământ.

— De ce pleacă abia în acest sezon? întrebă el.

Conducătorul, un om pe nume Sam Drake, se duce să-l caute pe fratele său Taos Valley. El și fraţii săi sunt parteneri în afaceri cu blănuri în St. Louis iar fratele căutat pune capcane în munţi.

Rafael se întrerupse şi-şi aprinse un trabuc.

— Se pare că fratele său era așteptat la St. Louis la mijlocul verii, dar n-a mai ajuns, și *señor* Drake este îngrijorat. Ceilalţi merg din diferite alte motive. Unul e un artist care vrea să deseneze câţiva indieni; unul e un negustor din Boston, care speră să-și refacă sănătatea călătorind și mai e un jucător de cărţi. El nu are niciun motiv pentru această călătorie.

Pedro îl privi gânditor.

— Ce crezi despre ei?

Rafael ridică din umeri și trase din ţigară.

— Cred că *Señor* Drake poate fi crezut și e de încredere… despre ceilalţi timpul va spune mai multe.

Pedro încuviinţă, se întoarse spre pătura sa, apoi brusc se-ntoarse din nou spre el:

— Aproape c-am uitat, Rafael, *Señorita* Clayton te căuta mai devreme și se purta ca și cum ar fi fost ceva foarte important.

La aceasta, Rafael se ridică, împreunându-și sprâncenele.

— Ţi-a spus cumva despre ce era vorba?

Pedro ridică din umeri.

— Nu. l-am oferit ajutorul meu, dar ea voia să vorbească doar cu tine.

— Am s-o caut, spuse Rafael și adăugă: *buenas noches,* Pedro.

Un zâmbet arcui buzele bătrânului, în timp ce-l privea pe Rafael îndepărtându-se.

După câteva minute, Rafael stătea lângă furgonul lui Sara, frământându-se dacă s-o deranjeze sau să aștepte până dimineaţă. Dacă ar fi fost urgent, cu siguranţă că i-ar fi spus lui Pedro, se gândi el. În plus nu știa dacă-și va putea stăpâni dorinţele.

Hotărându-se brusc, se-ntoarse și merse la așternutul său, pentru a dormi până-i va veni rândul să stea de pază.

Sara se trezi la miezul nopţii cu hainele ude de transpiraţie, cu gâtul uscat. Se ridică și bău puţină apă. Scoţându-și rochia, scotoci în cufăr, căutând alta. În final, aprinse lampa și găsi una la fund. Înainte de-a o îmbrăca, își turnă puţină apă în pumni şi-şi spălă faţa și corpul cu buretele pentru a se răcori. Căldura din iulie era groaznică și știa că în august putea fi și mai rău.

Chiar după ce-și pusese rochia curată, încă simţea în mod chinuitor căldura, așa că ieși din furgon să vadă dacă nu era mai răcoare afară. O ușoară briză îi prinse părul desfăcut și oftă cu ușurare. Nu era mare lucru, dar era mai bine decât nimic. Aplecându-se spre una din marile roţi ale furgonului, privi spaţiul deschis spre care pârâul își deschisese calea din pădurea deasă. Putea vedea slaba

licărire a lunii pe apă și dori cu înfocare să se afunde în răcoarea ei; totuși, știa că ar fi o prostie să hoinărească departe de tabără! a miezul nopţii. În schimb se desfată ridicându-și părul de pe gât pentru a simţi briză.

Auzi în depărtare urletul unui lup și se bucură că se afla în tabără, în siguranţă. Acest gând îi aduse deodată aminte de promisiunea lui Rafael de-a o învăţa să tragă cu pistolul. Uitase cu totul de asta până acum.

Era ciudat, gândi ea, că moartea părinţilor o afectase atât de puţin. Se simţea vinovată pentru asta, dar ei fuseseră mai mult niște necunoscuţi, decât o familie. Durerea de a-i pierde pe Maxwell și pe Master Filbert fusese mai acută și mai durabilă. Chiar și acum îi dădeau lacrimile, dacă se gândea mai mult la ei.

Gândurile îi fură întrerupte brusc de o mina care-i atinse pe neașteptate umărul. Speriată, i se tăie respiraţia și se înfioră. În momentul în care se întoarse să-l vadă pe intrus, o voce joasă, adâncă, spuse:

— Nu striga, sunt eu, Rafael.

Lăsându-se înapoi, jos, lângă roată, își duse mâinile la inimă și şopti tremurător:

— Trebuia să faci asta, *señor!* Încă de câteva ori și părul o să mi se albească de spaimă.

Fără părere de rău, el zâmbi și spuse:

— A, ar fi mare păcat, *niña.* E atât de frumos cum e acum!

Sara își feri ochii de privirea arzătoare a ochilor lui negri și-i ignoră complimentul.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru cada de baie, *señor,* dar ai fost plecat toată noaptea, spuse ea cu respiraţia întretăiată.

El se sprijini cu un umăr de roată furgonului, aproape atingându-se de al ei.

— Ce te face să crezi c-am fost eu?

Ea îl privi și îi observă o licărire jucăușă de amuzament în ochi.

— Ei bine, nu cred că Juan să fi avut o cadă luxoasă ascunsă sub furgon și el era singurul căruia m-am mai plâns despre neplăcerile spălatului în călătorie.

El ridică din umeri:

— Am luat trei căzi pentru magazinul lui *Don* Vicente și nu văd de ce n-ai folosi tu una din ele.

Schimbând subiectul, întrebă:

— De ce nu dormi, *niña?* E foarte târziu.

Ochii lui o cercetau cu îndrăzneală și Sara se simţi aproape goală în rochia ei subţire? Ar fi dorit acum să fi rămas să doarmă în patul său.

— Era foarte cald… dar cred c-am să încerc să adorm din nou, spuse ea, şi se trase de lângă roata furgonului.

În încercarea de-a se întoarce fără a se ciocni de el, calcă pe rochia lungă și se împiedică.

Braţul lui ţâșni să o prindă şi-o strânse la pieptul său puternic.

— Atenţie, *niña,* şopti el cu o voce tulburătoare.

În loc să-i dea drumul, o ţinu strâns lipită de el.

Sara i se răsuci în braţe, cu mâinile fluturând spre pieptul lui.

— Mulţumesc, *señor,* poţi să-mi dai drumul acum, şopti ea, în timp ce o dorinţă arzătoare crescu între ei.

Era foarte conștientă de atracţia lui masculină și incapabilă să-i reziste, atunci când capul lui se aplecă pentru a-i căuta buzele.

— Imposibil, murmură el, înainte ca gura sa să o acopere pe a ei cu lăcomie.

Simţurile îi scăpară fetei de sub control în timp ce gura lui se apleca spre a ei, devorându-i moliciunea. Când limba lui se apăsă peste buzele ei, le deschise pentru a-i permite să intre și genunchii ei se înmuiară, în timp ce fiori de dorinţă îi alergau prin tot corpul.

Rafael oftă. Inima îi bătea cu putere și sângele îi alergă fierbinte prin corp. O dorea atât de mult, era ca o durere fizică. Cu toate acestea, vocea șoptită a raţiunii îl îndemna

la prudenţă.

Era ca un boboc de trandafir deschizându-se spre el, proaspăt și inocent, și-ar fi fost lipsit de onoare să profite de asta. Gemu cu durere când buzele lui părăsiră gura fetei, pentru a-i şopti la ureche, mângâindu-i spatele:

— *Niña,* de ce mă torturezi așa?

Sara își ridică mâinile pentru a-i cuprinde gâtul, în timp ce trupul ei se lipea tot mai tare de al lui.

— Oh, Rafael… Niciodată n-am mai simţit așa ceva. E ceva rău? şopti ea confuz.

Cu o voinţă de fier, el se eliberă de dorinţă şi-o strânse ușor în braţe, sărutând-o pe păr.

— Nu, *niña.* Ceea ce simţi tu este un lucru firesc, dar e o greșeală din partea mea să încurajez o astfel de dorinţă. Într-o zi vei avea un soţ și acesta va fi dreptul lui, spuse el cu voce răgușită.

Îndepărtând-o de el, simţi o săgetare de gelozie. Realiză că nu dorea s-o aibă un alt bărbat.

— În adâncul inimii ei, Sara știa că ei are dreptate, dar în acei moment nu dorea altceva decât să fie în braţele lui. Ardea de dorinţa de-a explora pasiunea dintre un bărbat și o femeie, pentru că, în mod instinctiv, simţea că există ceva chiar mai minunat decât sărutul lui Rafael. Privi în sus spre el cu ochi mari și inocenţi.

— Nu mă pot mărita, *señor,* spuse ea, gândindu-se că nu mai are zestre sau moștenire.

El făcu o grimasă.

— Ești făcută pentru dragoste, *niña.* Singura problemă va fi bărbatul pe care o să-l alegi. Și vor fi mulţi care să rivalizeze pentru iubirea ta.

Expresia fetei era plină de îndoială. Se întreba de ce nu se includea și pe el însuși. La urma urmelor, se părea că îi făcea cea mai mare plăcere să o sărute. Probabil era așa cum bănuise: el pretindea o zestre. Era nedumerită și puţin rănită.

Eliberându-se din braţele lui, se-ntoarse spre el:

— Am să fiu prea ocupată cu noul meu post ca să-mi fac griji pentru asemenea lucruri, precizează ea pe un ton ridicat.

Acceptă ajutorul lui pentru a se urca în furgon.

— Sunt bucuroasă că te simţi mai bine în dimineaţa asta, Estella, spuse Sara, în timp ce se îndreptau spre pârâu, cu Felipe în faţa lor. *Doña* Josefina îl însărcinase să le spele rufele și Estella s-a oferit cu promptitudine să-l supravegheze. În realitate, voia să obţină un moment de liniște din partea mamei sale. Sara li se alăturase cu propriul ei coș.

— *Gracias.* Nu era ceva serios, o ușoară migrenă. Mi se întâmpla uneori.

— Așteaptă, *señorita!* spuse o voce în spatele lor. Ambele fete se întoarseră și văzură pe unul din ajutoarele lui Juan apropiindu-se tropăind. Când acesta ajunse lângă ele, salută politicos şi-şi oferi serviciul:

— Am să car eu greutatea asta, *señorita.* Juan spune că nu poţi ridica lucruri atât de grele.

Sara zâmbi uimită și-i întinse coșul.

— *Gracias,* Alonzo.

El se grăbi să-l ajungă pe Felipe. Estella se uită la Sara semnificativ și chicoti:

— Vezi ce voiam să spun?

— Prostii. A vrut doar să fie pe…

— Politicos, știi, termină Estella.

Râseră împreună, apoi începură să vorbească despre cum să-și petreacă timpul până când caravana va pleca.

— I-am promis lui Juan că voi culege niște mure după-amiază. Unul din oameni a găsit un loc pe celălalt mai al pârâului unde cresc. N-ai vrea să vii cu mine? întrebă Sara.

Tocmai ajunseseră la pârâu și Sara mulţumi încă o dată lui Alonzo pentru ajutor. Acesta își plecă timid capul și se întoarse în tabără. Estella se încruntă:

— Mi-ar face plăcere, dar *Madre* are să fie supărată dacă-mi pătez degetele. E foarte pretenţioasă.

Sara se gândi un moment și apoi sugeră:

— Poţi duce tu găleata și eu să culeg.

Estella se lumină la faţă.

— *Şi,* putem face așa! Ești așa de drăguţă, Sara. Mă bucur foarte mult că *Señor* Pino te-a găsit.

Sara zâmbi și începu să scoată rufele din coș. Felipe se întrerupse din munca lui și spuse:

— O să le spăl eu și pe ale tale, *señorita.* Nu trebuie să-ţi distrugi mâinile delicate frecând rufe.

Sara oftă. Părea că Juan e singura persoană care îi permite să facă ceva și nici el prea mult.

— *Gracias,* Felipe, dar eu la voi clăti, în timp ce tu faci munca mai grea.

Tonul ei era hotărât, așa că el încuviinţă.

Estella găsise un mic loc acoperit cu iarbă pe mal și-i ţinu companie Sarei până ce terminară treaba. Când se întoarseră în tabără, pentru prânz, Sara se simţea plină de voioșie, îi plăcea să facă ceva util, se simţea mai bine decât să fie bibelou într-o cameră de zi. Noua ei viaţă, gândi ea deodată, va deveni foarte satisfăcătoare. Singura îndoială care se strecura în sufletul ei era referitoare la Rafael și sentimentele ei faţă de ei. Cu toate că nu era tocmai sigură de ceea ce simţea faţă de el, acesta îi tulburase definitiv pacea și gândurile.

Masa de prânz fu aproape un festin, în comparaţie cu hrana obișnuită din timpul călătoriei. Juan făcuse o tocană condimentată cu carne de vânat și legume conservate, iar ca desert aveau turtiţe cu mere. Doi dintre *vaqueros* aduseseră chitare și cântară după masă, în timp ce toată lumea se odihnea la umbră și asculta muzica.

Sara împărţi un umbrar din prelată cu celelalte două femei, și-i putea vedea pe Rafael și pe *Señor* Pino dincolo de tabără odihnindu-se și fumând. Rafael arăta mai masculin decât oricare alt bărbat pe care-l văzuse vreodată. Hainele lui cafenii din piele de căprioară i se mulau pe corp ca un al doilea strat de piele iar părul negru, răsfrânt de-o parte și de alta a gâtului, capta razele

soarelui ca aripile unei păsări negre. Din când în când, ochii i se opreau asupra ei, și simţea mici fiori de plăcere alergându-i în sus și-n jos de-a lungul coloanei.

După o scurtă siestă, Sara și Estella plecară să culeagă mure. *Doña* Josefina încă se odihnea și Sara ghici că Estella se furișase afară fără explicaţii. Până să o întâlnească pe tânăra spaniolă, Sara se gândea că viaţa, să le îngrădită, limitată de convenţii stricte. Dar Estella n-avea voie nici măcar să respire fără permisiunea mamei sale și Sarei îi părea rău pentru ea.

Găsiră un loc pe pârâu unde un trunchi unea malurile și trecură pe partea cealaltă, fără să se ude.

Găsiră rugii de mure fără prea mare efort și Sara începu să culeagă fructele delicioase cu găleata în mână. Estella se îndepărtă pe o cărare care intra mai adânc în pădure, ca să culeagă flori sălbatice.

Sara își lăsă, de câteva ori pălăria pe spate pentru a-și șterge transpiraţia de pe frunte. După un timp, cu găleata pe jumătate plină, privi în jur, mirându-se de ce nu se întoarce Estella. O împușcătură neașteptată lângă ea o făcu să tresară speriată. Se întoarse și văzu un bărbat stând la numai câţiva pași de ea, cu pistolul încă în mină. Teama i se accentuă, când îl zări pe străin.

— Ci… cine ești? şopti ea, cu inima bătând nebunește.

Cu o mișcare domoală ei își puse pistolul în teacă şi-şi scoase pălăria.

— Garth Prescott, doamnă, la dispoziţia dumneavoastră, spuse el cu o voce plăcută și se înclină ușor. Îmi pare rău că v-am speriat.

Sara își reveni într-o oarecare măsură, și nu se mai simţi amenințată.

— De ce aţi tras spre mine? întrebă ea cu voce nedumerită.

Privind în jos, văzu găleata răsturnată și murele împrăștiate.

— Priviţi ce-aţi făcut, şopti ea, aplecându-se să le I

adune.

El înaintă și îngenunche ca s-o ajute.

— Presupun că nu m-am gândit la murele! dumneavoastră când am văzut acei șarpe mocasin. Pur și simplu am tras, spuse el liniștit, punând la loc în găleată murele cu amândouă mâinile.

Sara se opri din cules și aruncă o privire spre stânga ei. La rădăcina rugilor de mure, contorsionat, era un șarpe care părea mort. Se simţi un moment zăpăcită și culoarea îi fugi din obraji.

Garth, observând brusca ei paloare, îi prinse mâinile încurajând-o:

— E totul în regulă, doamnă? întrebă el, cu ochii albaștri plini de o subită îngrijorare.

Sara se liniști cu greu. Niciodată nu văzuse șerpi mai mari ca acei de grădină și chiar aceștia îi dăduseră fiori. Reptilă avea ce! puţin patru picioare lungime – sau avusese când era o singură bucată – și avea un cap fioros.

— Doamne, şopti ea încet, incapabilă să-și ia ochii de la șarpele mort.

El o ajută să se ţină pe picioare și o conduse spre pârâu. Scoţând o batistă de olandă, o udă în apă și apoi o stoarse. Ea o luă şi-şi șterse faţa, cu o mână tremurândă.

— Mulţumesc, Mr… Îmi pare rău, v-am uitat deja numele, spuse ea încet.

El zâmbi, un zâmbet cald, molipsitor, și-i spuse:

— Garth, doamnă. Garth Prescott.

Sara nu-și putu reţine un zâmbet când îi întinse mâna.

— Sunt Sara Clayton. Și vă mulţumesc sincer.

— Cu cea mai mare plăcere, Miss Clayton, sunt bucuros să te cunosc. Eu călătoresc cu cealaltă carav…

În acel moment, Estella apăru din pădure și *Señor* Pino veni în goană în direcţia lor. Sara strigă:

— Sunt bine, *Señor* Pino. Estella e-n ordine… nu privi atât de speriată, adăugă ea către fată.

— Acesta este Mr. Garth Prescott, care mi-a salvat viaţa.

— Garth, şopti Estella, când ajunse faţă în faţă cu el. Privea de parcă ar fi văzut o stafie.

Sara privi de la unul la altul cu mare curiozitate. Expresia lui era aproape la fel de surprinsă că și a ei.

— Estella… ce mai faci? întrebă el, cu voce abia auzită.

— Văd că vă cunoaşteţi, spuse Sara încercând să-i ajute să depășească stângăcia momentului.

Estella își coborî privirile și murmură:

— Şi, Sara. Ne-am mai întâlnit.

Señor Pino ajunse la ei, Sara făcu prezentările și repetăpovestea cu salvarea ei.

— Îţi suntem îndatoraţi, *Señor* Prescott, spuse Pedro. Dacă vom putea face vreodată ceva pentru dumneavoastră, vom fi foarte fericiţi.

Faţa frumoasă a lui Garth era enigmatică.

— Aș accepta o invitaţie la cină în seara asta în tabăra voastră, dacă mi-o oferă cineva. Atunci aţi putea considera că datoria a fost plătită.

Privi spre ei toţi, dar ochii îi întârziară aţintiţi asupra lui Estella.

Tânăra refuză să-i întâlnească privirea, în timp ce *Señor* Pino îi oferea cu eleganţă invitaţia. Cei doi bărbaţi merseră să cerceteze șarpele mort și să recupereze murele Sarei. Ea se-ntoarse să-i privească.

— Pare-a fi un om plăcut. Îl cunoști bine?

Estella îl urmări cu ochii și oftă:

— Şi, Sara, ne-am întâlnit acum doi ani, când călătoream cu *Madre* în jos pe Mississippi ca s-o vizităm pe sora să ia Narches. E jucător ele cărţi, iar *Madre* ar fi foarte supărată să-l găsească aici.

— De ce i-ar păsa? Călătorește cu cealaltă caravană, preciza rezonabil Sara.

— Nu-i convenabil, chiar dacă majoritatea oamenilor nu-i sunt ei convenabili. N-am spus în calitate de soţ. Dar oricum e mai bine decât să fii cumpărat și vândut ca o vită!

Vocea îi devenise amară și Sara observă o umezeală

suspectă în ochii ei.

Prăbușirea lipsită de speranţă a umerilor Estellei și ceea ce ea îi spusese îi dezvăluiseră Sarei mai mult decât ar fi putut cuvintele să facă. Sara văzuse de asemenea privirile schimbate de prietena ei și Garth. Cu blândeţe întrebă:

— Erai îndrăgostită de el?

— Ce importanţă are? spuse Estella cu o șoaptă răgușită și plecă spre tabără. Sara o lăsă să plece și apoi o urmă mai încet, nedorind să-i tulbure singurătatea.

Capitolul 5

Două mici mese fură unite și Juan scoase o pânză curată pentru a le acoperi, obţinând o veritabilă masă de șase persoane pentru cină. Ajutoarele lui Juan serviră mâncarea ca și cum stăpânul lor și musafirii lui ar fi luat o masă festivă la Hacienda Delgado. Rafael stătea la un capăt la mesei, Garth, Prescott la celălalt și Senar Pino, Sara*, doña* Josefina și Estella pe laterale.

Sara se gândi că Garth Prescott era un bărbat frumos. Arăta deosebit de impresionant în pantalonii negri, haina neagră și cămașa aibă, cu manșete de dantelă. Observă inelul cu diamant de pe degetul lui și acu! de cravată cu diamant de pe rever. Era sigur de el și avea maniere impecabile. Când sosi pentru cină, îi sărută mâna și e complimentă pentru rochia albastră de mătase pe care o purta. Sara putea înţelege de ce se îndrăgostise timida Estella.

Doña Josefina, pe de altă parte, fu de o politeţe rece când omul se întoarse spre ea să-i vorbească.

În timp ce stăteau la masă, Rafael și Pedro întreţinură

conversaţia, în special cu Garth. După i Insert, oaspetele se adresă Sarei:

— Această plăcintă e delicioasă, cu toate acestea, dacă vă decideţi să mai mergeţi la cules de mure, Miss Clayton, permiteţi-mi să-mi ofer serviciile ca escortă.

Sara râse, cu ochii mari și albaștrii sclipind.

— Mulţumesc, Mr. Prescott, dar nu voi mai cutreiera pădurea.

— Dac-aș fi știut că voi două aţi părăsit tabăra, aș fi trimis pe Carlos sau Alonzo cu voi. E periculos să mergeţi singure, spuse Rafael, cu o expresie rigidă.

Zâmbetul Sarei se stinse la această mustrare. Părea supărat și Sara simţea că mai mult pe ea decât pe Estella.

— Îmi pare rău că am creat probleme.

Pedro se încruntă spre Rafael, dar spuse repede:

— Pur și simplu nu vrea să ţi se întâmple ceva rău, señorita. De data asta, totul s-a sfârșit cu bine – mulţumită lui Señor Prescott.

Schimbând subiectul, Pedro se întoarse spre *Doña* Josefina:

— Oaspetele nostru mi-a spus că v-aţi întâlnit în timpul unei călătorii pe care-aţi făcut-o acum câţiva ani.

Bătrâna pufni dispreţuitor:

— Am călătorit pe același vapor, Señor Pino.

Ridicându-se, spuse:

— Dacă vreţi să mă scuzaţi acum, vreau să mă retrag. Hai, Estella.

Bărbatul se ridică grăbit și Sara își văzu prietena. Salutându-l politicos înainte de a-și urma mama. Nu înţelese de ce bătrână femeie se străduia atâta pentru a-i face fiicei sale viaţa insuportabilă. Bună dispoziţie a Sarei fusese stricată de tonul lui Rafael, așa încât ceru și ea să fie scuzată.

— N-aţi vrea să facem o plimbare împreună, Miss Clayton? După o cină ca asta, simt nevoia să fac puţină mișcare, se justifică Garth cu un zâmbet.

Sara îi întoarse zâmbetul.

— Ar fi foarte plăcut.

Ei îi oferi braţul și o porniră spre pârâu. O briză răcoroasă împrăștiase căldura de peste zi, ceea ce o făcea pe Sara să se simtă minunat. Era bucuroasă de-a fi obţinut acest răgaz, singură cu Garth, pentru că intenţiona să-l întrebe despre Estella când se va ivi ocazia.

— Dacă nu vă supără întrebarea mea, de ce aţi plecat spre Santa Fé, Miss Clayton? întrebă el.

Ea se-ntoarse spre el și-i zâmbi.

— Am să vă spun, cu condiţia să-mi spuneţi Sara. Nu cred că trebuie să fim așa de formaliști, mai ales că mi-aţi salvat viaţa.

El râse.

— Foarte bine, Sara, dar trebuie să-mi întorci favoarea, spune-mi Garth.

Ea încuviinţă.

— Bunicul lui Señor Rafael m-a angajat ca învăţătoare pentru copiii de pe hacienda sa.

— Ce spune familia despre plecareata atât de departe?

Ajunseră la malul apei și Garth se aplecă să culeagă o piatră. O aruncă razant, făcând-o să salte pe suprafaţa apei și Sara zâmbi.

— Fratele meu obișnuia să facă asta pe micul helești din apropierea casei noastre. Am încercat să învăţ, dar n-am reușit.

El culese o altă piatră și aruncă.

— Totul constă în mișcarea încheieturii, explică el.

— Nu mai am familie, spuse ea liniștit și culese și ea o piatră.

— Îmi pare rău, Sara.

Privi la profilul ei delicat și-i dădu impresia de forţă și tărie de caracter. Fiind dintotdeauna un solitar, fu surprins de nevoia, pe care o simţi dintr-odată, de a o proteja de cruzimile vieţii. Ea îi zâmbi.

— Îmi lipsesc… În special fratele meu, Max, dar cum

tutorele meu spunea întotdeauna „moartea nu e pricină pentru întristare; trist e când cineva moare iară să fi lăsat ceva în urma sa…” Părinţii mei erau totul unul pentru celălalt, așa că e bine că s-au dus împreună. Și Max, ei bine, el m-a salvat de la o copilărie singuratică și m-a învăţat multe lucruri.

Garth simţi cum consideraţia faţă de ea îi crește brusc.

— În afară de cum se aruncă pietrele?

Ea râse:

— Da, în afară de asta.

Începură din nou să se plimbe, urmând cursul pârâului și îndepărtându-se de caravană. Sara întrebă:

— Și tu, de ce mergi la Santa Fé?

El ridică din umeri şi-şi împinse puţin pălăria de pe frunte.

— O, aventura, presupun. N-am fost niciodată mai departe de Independence și simt nevoia de-a vedea câteva teritorii neexplorate.

Îi zâmbi:

— Mi-am petrecut ce mai mare parte a vieţii în saloane de joc și am ajuns să mă simt ca întemniţat.

— Presupun că ai fost într-o mulţime de locuri, totuși. Trebuie să fie o viaţă pasionantă să călătorești. Master Filbert obișnuia să ne vorbească – lui Max și mie – despre toate ţările pe care le văzuse pe când era tânăr și asta m-a făcut să doresc să văd acele locuri, spuse ea gânditoare.

Garth o strânse de mina încurajator:

— Poate că această călătorie va fi numai începutul.

Ea încuviinţă solemn:

— Dacă va vrea Kharma. Și vorbind despre soartă, faptul că le-ai întâlnit pe Estella și pe mama ei din nou, înseamnă că era menit să se întâmple, nu crezi?

Privind în sus spre faţa lui, văzu că l-a surprins nepregătit.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Așa cred. Niciodată nu m-am gândit c-am s-o mai văd

vreodată, după ce-am acostat ia Natchez.

— Cred că voi doi sunteţi mai mult decât simple cunoștinţe, spuse Sara, în timp ce pădurea devenea mai deasă în faţa lor.

Se înţeleseră să se întoarcă. Garth zâmbi, cu gândul departe.

— Mult mai mult. Am fost îndrăgostit pentru prima dată în viaţa mea.

Tăcu și, după câteva momente o privi:

— Stăteam lângă balustradă când a acostat vaporul ia St. Louis. Am fost fascinat de ochii ei negri, exotici. Era totuși limpede că maică-sa o păzea că o cloșcă cu un singur pui, trimiţând-o imediat în cabina lor.

Sara zâmbi:

— Cunoscând-o pe *Doña* Josefina cum o cunosc, sunt surprinsă c-aţi ajuns măcar o dată suficient de aproape, chiar și să vă spuneţi *hello.*

Ei râse.

— A fost o coincidenţă, presupun…

— Sau soarta, completă ea.

— Sau soarta, acceptă el, care ne-a făcut să ne întâlnim.

În acea primă noapte, luam puţin aer pe punte și efectiv m-am ciocnit de ea. Se strecurase afară după te maică-sa adormise, ca să privească la stele. Nu neam văzut unul pe altul venind pe după colţ și am intrat unul în altul.

Ochii albaștri ai Sarei sclipiră de emoţie:

— Oh, Garth, ce romantic! Și ce s-a întâmplat după aceea?

El râse.

— Ei bine, ce urmează trebuie să se spună acuma, nu? E destul să spun că ne-am întâlnit în secret de fiecare dată când am prins o ocazie, până am ajuns aproape de Natchez.

Expresia lui se liniști pe când termină de povestit.

— Eu voiam să fugim pe ascuns, dar Estella voia binecuvântarea mamei sale, astfel că i-a spus, gândindu-se

că bătrâna ar putea să se schimbe, când va vedea cât suntem de îndrăgostiţi.

Sara oftă.

— *Señora* Perez nu s-a schimbat, nu-i așa?

E! scutură din cap.

— Nu. A încuiat-o pe Estella în cabina ei până am acostat, apoi și-a luat toate măsurile de prevedere, încât n-am putut să ne spunem măcar la revedere. Pe vremea aceea, am fost furios pe Estella că nu s-a impus mamei sale, dar am ajuns să realizez că educaţia ei nu-i permitea să facă asta.

Se înfioră un moment apoi spuse gânditor:

— Nu știu, Sara, dar ai dreptate.

Ajunseră ia furgonul ei și amurgul cobora peste preerie. Peste tot în jurul lor, focurile de tabără fuseseră aprinse și sunetul unei chitare singuratice rivaliza cu muzica greierilor și a broaștelor. Pe negândite, Garth se aplecă și o sărută pe obraz.

— Mulţumesc, Sara, spuse el încet.

Ea privi spre el:

— Pentru ce?

Ei zâmbi:

— Pentru a fi fost atât de înţeleaptă.

Se îndepărtă, fluierând încet.

Sara privi în urma lui până îi dispăru din vedere. Nu realiză că Rafael stătea de cealaltă parte a taberei, cântărind din priviri scena, cu ochii îngustaţi.

Dimineaţa următoare, printre strigătele de „Totu-i în ordine” ale căruţașilor și zăngănitul harnașamentelor, cele două caravane se separară și, mergând paralel, lăsară în urmă Council Grove. Toacă lumea era odihnită și nerăbdătoare să continue călătoria. Sara preferă să călărească în acea dimineaţă, în loc să călătorească în trăsură. Nu voia ca bună dispoziţie să-i fie stricată de către *Doña* Josefina. Estella, totuși, nu-și putea permite luxul de a alege și fu nevoită să ţină companie mamei sale.

Sara se simţea frustrată de acest lucru, pentru că era nerăbdătoare să-i vorbească tinerei spaniole despre Garth.

Señor Pino călărea lângă Sara în timp ce Rafael călărea înainte și înapoi de-a lungul șirului de furgoane, pentru a interveni acolo unde se iveau probleme. Preeria nesfârșită tremura ca o mare de iarbă unduitoare, sălbatică și fascinantă.

— Ne vom opri să luăm apă proaspătă la Big John's Spring, la două mile de aici, spuse Señor Pino.

— Oh. Am crezut că vom face asta la pârâul pe care tocmai l-am lăsat în urmă.

El ridică din umeri.

— Apa de la Spring este mult mai bună și n-o să dureze mult.

Îi aruncă o privire piezișă și apoi întrebă:

— Ce părere ai despre Señor Prescott?

Ea zâmbi.

— Pe lângă faptul că-i sunt recunoscătoare pentru a-mi fi salvat viaţa, îmi place. Dar dumneavoastră, Señor Pino, îl găsiţi *simpatico!*

— Şi, spuse el prudent. Totuși, nu-l cunoaştem prea bine și îl vom judeca atunci când o să-l cunoaştem, nu-i așa?

Ea se uită la el.

— Îmi dau seama că n-am niciun fel de experienţă de viaţă, dar eu cred că are o inimă bună. Instinctul nu mă poate înșela atât de mult. La urma urmei, dumneavoastră și Señor Rafael eraţi străini pentru mine și eu m-am încrezut în amândoi.

El zâmbi la aluzia ei prietenoasă.

— Şi, *și,* ai dreptate, dar îmi fac griji pentru tine ca şi cum ai fi fiică mea.

Ajunsese să-i placă señorita cu păr argintiu foarte mult și voia să o protejeze. De asemenea se gândea că ea ar fi soţia perfectă pentru Rafael și n-ar fi vrut ca un alt bărbat s-o acapareze înainte de-a se ivi ocazia ca ei să se îndrăgostească unul de altul.

Începură să discute despre cei șase copii ai lui, toţi năr și căsătoriţi și având proprii lor copii. Sara le va preda nepoţilor lui și voia să știe totul despre ei.

Conversaţia lor se opri când ajunseră la izvor. Se-ntindea la picioarele unui deal abrupt, unde drumurile mergeau în sus și împrejur. Apa nu prea adâncă și cristalină scânteia în soare. De-a lungul malurilor era o vegetaţie deasă și sălbatică. Oamenii coborâră cu găleţile și butoaiele. Sara se înfioră la gândul că un lup flămând sau un sălbatic feroce ar putea fi ascuns în tufișurile dese, gata să se năpustească. Gânduri de acestea îi treceau din când în când prin cap. Totuși, în curând erau din nou la drum şi-şi uită teama.

Peisajul era cu-adevărat magnific, cu dealuri semeţe întinzându-se înaintea lor și copaci gigantici de-a lungul pârâului. Înainte de amiază, Sara văzu pe unul din oamenii din cealaltă caravană urcat în vârful unui furgon de marfă, cu un bloc de desen pe genunchi. Privi la el mult timp, dar el părea extrem de concentrat asupra desenului pe care-l făcea. Curioasă să vadă care ar putea fi subiectul lui, avu sentimentul că ţinutul oferea nenumărate frumuseţi demne de a fi pictate.

Când se opriră să mănânce, Sara cugetă la faptul că Rafael o evitase din nou, abia dacă îi adresase câteva cuvinte în acea dimineaţă. Discutase cu Señor Pino, dar avu un sentiment de dezamăgire. Se odihni împreună cu *señora* și cu Estella sub umbrarul din prelată înjghebat ia furgonul celor două Perez. Prietena ei nu era liniștită ca de obicei și refuză propunerea Sarei de a călări după-amiază.

După prânz, o ceată de Pawnee fu văzută în depărtare și Rafael alergă în faţă, pentru a-l preveni pe Señor Pino.

— Am dat tuturor ordin să-și ţină armele pregătite, pentru orice eventualitate, spuse el, şi apoi privi la Sara.

— Cred c-ar fi bine să te întorci la trăsură, señorita. Oferă mai multă siguranţă.

Ochii Sarei se măriră:

— Crezi că vor ataca?

Rafael ridică din umeri.

— Probabil că nu, dar cel mai bine e să-ţi iei măsuri de prevedere.

Sara încuviinţă şi se întoarse la trăsură. Restul zilei, musafirii Nepoftiţi fură supravegheaţi cu îngrijorare. *Doña* Josefina se văită că probabil vor fi omorâţi şi n-o să-şi mai vadă casa niciodată. Estella şi Sara fură ocupate ca s-o consoleze.

Când se opriră pentru noapte, gărzi suplimentare fură puse în jurul caravanei, pentru a-i asigura paza, dar încă domnea un sentiment general de neliniște.

După cină, Sara își oferi serviciile lui Juan la spălatul veselei, pentru a-și distrage mintea de la situaţia tensionată. Tocmai ștergea farfurii, când o găsi Garth Prescott.

— Sper că nu te superi. Găsesc mult mai plăcută compania ta decât a indivizilor cu care călătoresc, spuse el cu un zâmbet.

— Mă bucur c-ai venit, Garth. Nervii mi-au fost încordaţi la maximum astăzi, și-mi prinde bine o schimbare.

El luă o cârpă și-ncepu s-o ajute la ștersul vaselor.

— Nu-i lăsa pe indienii ăia să te sperie. Mi s-a spus că atacă foarte rar când nu sunt în superioritate numerică.

Sara îi întinse o altă farfurie și strâmbă din nas:

— Nu mă refeream la ei – isteria *Doñei* Josefina și simplu depășește ce pot eu să îndur.

El dădu drumul unui hohot de râs:

— Și eu sunt mai îngrijorat de ea decât de sălbatici.

Sara termină cu ultima farfurie şi-şi puse cârpa pe oblonul căruţei pentru a se usca.

— Presupun c-ar trebui mai curând să ne fie milă de ea, decât s-o ţinem de rău; e atât de nenorocită.

— Adevărat, dar nenorocirea şi-o face cu mâna ei, adu-ţi aminte de asta, sublime el, întinzându-i cârpa.

— Am adus un pachet de cărţi. Nu ţi-ar place să-ţi

petreci seara cu un joc-două?

Sara se bucură.

— O, ba da. Dar nu știu să joc. Trebuie să mă înveţi.

El zâmbi:

— Cu plăcere.

Juan le oferi masa lui de lucru și se așezară înviorați să joace. Garth alese pokerul și-ncepu să-i arate regulile de bază ale jocului. Sara prinse ușor și îl plăcu mult. Ei presără jocul cu anecdote amuzante din zilele petrecute pe vapoare. Timpul trecu repede și, la asfinţitul soarelui, Garth își scoase ceasul de buzunar.

— În curând trebuie să intru în serviciul de pază, așa c-ar fi mai bine să mă întorc.

Adună cărţile și îi zâmbi.

— Dacă ai să te simţi vreodată prea obosită ca să mai fi profesoară, ai putea deveni o jucătoare excelentă, la cât de repede prinzi.

— Am să-mi amintesc asta, glumi ea. Îţi mulţumesc pentru seara asta plăcută. Am fost atât de absorbită, încât nu m-am gândit un moment la Pawnee.

El se oferi s-o conducă la furgonul ei, dar ea refuză, luându-și rămas bun acolo. Juan se întoarse de la serviciul de pază și începu să amestece aluatul de porumb pentru pâinea de a doua zi. Turnându-și o cană de cafea, Sara îi spuse noapte bună și porni spre furgonul ei.

La jumătatea drumului, îl întâlni pe Rafael trecând prin îngrăditură. Acesta se opri la un pas de ea.

— Aţi avut o seară plăcută, tu și Señor Prescott?

Întrebarea lui conţinea un reproș foarte puţin ascuns și fata se uită surprinsă la el:

— Da, a fost foarte plăcut. E ceva rău în asta, señor?

El ridică din umeri.

— E un jucător de meserie și aceștia nu sunt consideraţi prea respectabili. Pur și simplu nu vreau să faci o greșeală, señorita. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Sara zâmbi.

— Señor Pino mi-a dat deja sfatul ăsta părintesc, *Don* Rafael, dar cred că niciunul din voi nu trebuie să-și facă griji. Garth n-are niciun fel de intenţii neonorabile, sunt convinsă.

Rafael se simţi puţin jignit, auzind-o folosind prenumele bărbatului într-un mod atât de familiar. În mintea lui, ea era frumoasă și naivă și n-avea de unde ști că unii bărbaţi folosesc maniere frumoase și cuvinte mieroase pentru a-și ademeni victimele. În afară de a o opri să-l mai vadă pe Prescott, nu putea opri prietenia lor.

— Sper că ești bine, *niña.* Aș vrea să previn necazurile.

Zâmbetul Sarei se stinse la auzul cuvintelor lui reci și o strălfulgerare de mânie îi coloră obrajii.

— Ești patronul și nu tatăl meu. Nu văd cu ce drept mi-ai alege prietenii.

Erau rare momentele când ea arăta supărată, cu atât mai puţin cele în care ea – și exprima supărarea și această ieșire îi strecură lui Rafael un fior de teamă în inimă. Deja îi păsa atât de mult de acest Garth Prescott? Se înclină ușor în faţa ei:

— N-am niciun drept să mă amestec, ai dreptate, spuse el rigid.

Sara se simţi dezamăgită că ei a dat înapoi atât de ușor. Pentru un moment, sperase că e gelos, dar acum realiza că pur și simplu voise să fie autoritar. Părea să nu-i pese de ea altfel decât ca angajată. Întorcându-se spre el când ajunseră la furgon, îi puse mâna pe braţ.

— Nu. Îmi pare rău, señor. Ai cele mai bune intenţii în legătură cu mine și eu am fost necuviincioasă.

Vocea ei catifelată îi frânse inima, în timp ce atingerea ei îi ardea braţul ca un fier înroșit. Fără să-și dea seama, începu să-i dezmierde faţa cu degetul, urmând delicata linie a gurii:

— Mă temeam că ești mult prea încrezătoare, n/na, pentru că ai un suflet pur. Ai grijă, da?

Vocea lui se îneca de emoţie în timp ce se apleca spre

ea; apoi însă se controlă şi-şi îndreptă spatele. Lăsându-și mâna în jos, spuse:

— Închide prelată de la furgon în noaptea asta, señorita, e mai sigur, cu Pawnee-ii ăștia prin preajmă.

După aceea, se-ntoarse și plecă.

Sara se uită la el cum se îndepărtează și se întrebă dacă greșește ea sau era gata să o sărute din nou.

Caravana ajunse la Cottonwood York în seara următoare. Sara își petrecuse noaptea trecută gândindu-se la Rafael și fusese în același timp neliniștită din cauza indienilor. Umerii i se lăsaseră și faţa îi era palidă de oboseală, în timp ce coborî din trăsură să-și dezmorţească picioarele. Estella și mama ei o urmară ajutate de Felipe.

— Altă tabără nenorocită, se plânse *Doña* Josefina, privind în jur.

Sara dezaprobă în tăcere, dar se abţinu de a spune ceva. Preeria avea propria-i frumuseţe, dacă cineva știa s-o privească valurile moi de iarbă, trandafirii sălbatici… și erau aproape întotdeauna cursuri de apă șerpuindu-și meandrele printre dealurile presărate cu copaci.

— La urma urmelor, acei Pawnee au plecat azi, *Madre,* spuse Estella.

— Vino, Estella, trebuie să m-ajuţi să merg. Am înţepenit în trăsură, comandă bătrâna, ignorând încercarea fiicei de-a crea bună dispoziţie.

Văzându-l pe Alonzo traversând tabăra cu găleţile în mină, Sara fugi să-l ajungă.

— Am să te ajut, Alonzo, se oferi ea, în timp ce mergeau împreună spre pârâu.

El zâmbi, acomodat acum cu prezenţa ei în jurul furgonului de gătit.

— Şi, señorita. Poţi duce gamela, dar nu o găleată plină, avertiză el.

Sara ridică sceptic din sprâncene când întrebă:

— Ești sigur că n-o să fie nici asta prea grea pentru mine?

El zâmbi.

— Cred că îţi baţi joc de mine, nu-i așa?

Sara râse.

— Şi. Toţi mă tratează ca pe o floare de seră, dar eu sunt foarte puternică.

Alonzo se opri la malul apei pentru a umple prima găleată.

— *Don* Rafael nu vrea să păţești ceva, *niña.* A dat ordine să nu faci treburi grele.

Sara îl privi printre gene. Rafael? Intervenea în cele mai mărunte probleme, gândi ea iritată. N-o credita nici cu o urmă de judecată sănătoasă? Întorcându-se la problema actuală, îi întinse lui Alonzo a doua găleată.

— Înţeleg. Ei bine, nu vreau să ai necazuri din cauza mea, așa c-am să mă port cum trebuie, promise ea.

Ei își scoase curelușa gamelei din jurul gâtului și o umplu pentru ea. Apoi începură să urce malul înclinat îl pârâului. Când ajunseră la nivelul câmpiei, Sara privi și arătă spre vest:

— Ce-i asta?

El privi scrutător, spre obiectele întunecate, un moment, apoi rânji:

— Bizoni, señorita. Asta e *muy bueno,* vom avea carne la masă!

Entuziasmul lui era molipsitor, în special când Sara întrevăzu o schimbare în meniul lor monoton.

— Crezi că sunt mulţi, Alonzo? Probabil că turma asta are să plece, spuse ea dintr-odată nerăbdătoare la perspectiva unei mese bune.

— Trebuie să-l înștiinţăm pe *Don* Rafael.

Se grăbiră înapoi spre tabără și Sara se oferi să-l găsească pe Rafael.

— *Şi,* și eu voi duce vestea celorlalţi, fu de acord Alonzo când se despărţiră.

Sara îl găsi pe Rafael cu mica lui turmă de vite, vorbind cu *vaqueros* care aveau grijă de ele. Erau mult în spatele

caravanei și Sarei i se tăiase respiraţia când ajunse la ei.

Rafael își ridică privirea când își auzi numele și o văzu alergând spre el. Obrajii îi erau îmbujoraţi și câteva șuviţe îi scăpaseră din părul lung, împletit la spate. Temându-se că s-a întâmplat ceva rău, se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat, *niña*? Ai păţit ceva? întrebă el îngrijorat, luându-i mâinile între ale lui.

Sara negă, trăgându-și răsuflarea.

— Am văzut bizoni, señor, dincolo de pârâu. Alonzo i-a înștiinţat pe ceilalţi și eu am venit să te găsesc.

El zâmbi la entuziasmul ei, ușurat totodată că nu era vorba de ceva rău.

— E o veste bună, *şi!* După privirea ta pot să văd că ești sătulă de mereu aceeași mâncare, nu-i așa?

Ea râse și aprobă:

— Foarte.

El îi luă braţul și porniră spre caravană.

— Înainte să se întunece, probabil că vom avea carne proaspătă.

— Am să-l ajut pe Juan să pregătească o mică ceremonie, spuse Sara, cu ochii ei albaștri sclipind. Vom avea și muzică și dans.

El își plecă privirea spre faţa ei cuprinsă de animaţie și se simţi foarte conștient de atracţia ei. La gândul de-a o strânge în braţe în timpul dansului, simţi învăluindu-l un val de căldură. Un mic zâmbet îi arcui buzele.

— Și-mi vei rezerva majoritatea dansurilor mie, *niña!*

Ea se îmbujoră, în timp ce bătăile inimii ei se accelerară. Privirea ochilor lui negri o devora și ea simţi că-și pierde cumpătul. Plecându-și ochii, murmură.

— Voi fi fericită s-o fac, señor.

Apoi ajunseră la cai și Rafael o asigură:

— Sunt bizoni.

Se urcă pe armăsarul pe care i-l ţinea Juan și, fără să privească înapoi, ceru *vaqueros*-ilor să-l urmeze.

Sara simţi un fior de entuziasm privind la oamenii care

plecau călare. Era un zâmbet ascuns pe faţa ei în timp ce se îndrepta spre furgonul de gătit.

Estella și Sara mergeau împreună de-a lungul șirului de ajutoare de bucătar și Juan împreună cu aceștia le umpleau farfuriile cu friptură de bizon, plăcintă de porumb, fasole, orez și agrișe. Sara hotărî râzând că era o masă potrivită pentru o regină. Vânătorii se întorseseră triumfători după ce se întunecase bine. Trei bizoni fuseseră uciși, jupuiţi și tranșaţi.

După ce mai devreme îi ajutase pe Juan la pregătirea mesei, Sara se retrăsese în furgonul ei pentru o baie caldă și se spălase pe cap. Își pusese o rochie din tafta albastră și se stropise din belșug cu parfum de lavandă. Părul ei lung, argintiu, era legat cu o panglică albastră și lăsat să cadă pe spate.

Sara mai ceruse apă caldă pentru Estella, apoi o aduse pe fată pentru a face și ea o baie plăcută. Oferta ei nu era totuși o simplă amabilitate, pentru că avea în minte și niște planuri. Următorul lucru pe care-l făcu, fu să dea instrucţii lui José să călărească până la cealaltă tabără și să-i invite pe membrii ei la petrecere.

Mese improvizate fură așezate în interiorul cercului de furgoane și cele două tinere femei se îndreptară spre cea deja ocupată de *Doña* Josefina. Bătrâna își devora mâncarea cu poftă și își ridică privirea spre ele când cele două tinere se așezară.

— Friptura asta e tare. Trebuie să fi fost un bizon bătrân, comentă ea printre înghiţituri.

Estella și Sara își zâmbiră reciproc pe deasupra mesei. Señor Pino și Rafael tocmai li se alăturaseră cu farfuriile pline, când Sara îi văzu pe oamenii de la caravana vecină sosind în tabără. Se scuză și se grăbi să-i întâmpine, în timp ce Rafael îi privea gestul încruntat. După ce vorbi un moment cu ei, ea se întoarse să-și reia locul.

— Sper că nu te superi, *Don* Rafael, dar i-am invitat pe Garth și pe ceilalţi să împartă cu noi cina, spuse ea repede,

observând grimasa care-i apăruse pe faţă, înainte ca el să poată spune ceva, *doña* Josefina vorbi:

— Ţi-ai depășit atribuţiile, fetiţo. Poziţia ta este aceea a unei servitoare la casa Delgado și, așa stând lucrurile, nu ai niciun drept.

Ochii lui Rafael se îngustară.

— Cu riscul de a fi nepoliticos, *Señora* Perez, trebuie să vă corectez. Sara nu e o servitoare și nici n-o să vă permit să o trataţi ca atare.

Sara tocmai se pregătea să vorbească ea însăși, când Rafael îi luase apărarea. Intervenţia lui îi atenuă supărarea pricinuită de cuvintele tăioase ale bătrânei.

Gura Doñei Josefina se îngustă cu nemulţumire.

— Care e poziţia ei, pot să vă întreb?

Privirea lui Rafael se odihni o clipă asupra fetei.

— E aceea a unui funcţionar valoros.

Sara privi de la Rafael la *Doña* Josefina.

— Nu apreciez gestul de a vorbi despre mine ca și cum n-aș fi de faţă.

Demnitatea ei calmă îl determină pe *Señor* Pino să intervină.

— Invitaţia a fost un gest generos din partea *señoritei.* Hai să ne bucurăm de serata asta, bine? N-or să fie multe ocazii în timpul călătoriei pentru astfel de petreceri.

Tonul lui conciliator împrăștie încordarea. *Doña* Josefina pufni pe nas și se întoarse ia mâncarea ei, fără altă vorbă. Totuși, pentru Sara, seară își pierduse strălucirea. Imediat după ce termină de mâncat se scuză și se întoarse în furgonul ei pentru un scurt răgaz.

Rafael o urmă și o găsi stând și privind umbrele preeriei. Îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău pentru ce-a spus *Señora* Perez, se scuză el.

Sara se încordă la atingerea lui.

— Nu-mi pasă de ce crede ea. Dar pot să spun că tu ai fost nemulţumit de faptul că i-am invitat pe ceilalţi, spuse

ea.

El o întoarse spre el, ridicându-i bărbia cu degetul pentru a privi în ochii ei.

— Nu-i asta… pur și simplu te vreau pentru mine însumi, admise el cu voce întretăiată.

Expresia Sarei se îndulci și ea se trase mai aproape de el, pentru a-și pune mâinile pe pieptul lui.

— E adevărat? Voiam că petrecerea să fie deosebită… pentru toţi, adăugă visătoare, gândindu-se la Garth și Estella.

Rafael o cuprinse în braţe fără să vrea şi-şi simţi spatele încordat. Frumuseţea ei era îmbătătoare și fir ea ei atât de bună, încât simţea nevoia s-o protejeze de orice durere. Cu tristeţe, realiză că el era cel care-i provoca durere. Nu voia s-o rănească; atâta doar că nu voia să se mai lege sentimental de vreo femeie. Motivaţia raţională era corectă, dar femeia caldă și seducătoare pe care o ţinea acum în braţe îi devasta simţurile.

— Fiecare moment pe care-l petrec împreună cu tine e deosebit, *niña,* şopti el încet, în timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele în cercuri lente, iar parfumul ei îmbătător îi umplea nările.

Aceste cuvinte dulci, tandre, erau ca un balsam pentru sufletul ei, în timp ce mâinile lui, pe care le simţea atingând-o, îi trimiteau unde calde de plăcere de-a lungul coloanei. Chiar dacă nu înţelegea prea mult despre relaţiile dintre un bărbat și o femeie, știa că avea nevoie să fie în braţele lui Rafael în această noapte caldă, plină de stele. El o făcea să se simtă o femeie dorită și ea dori ca el să-i ofere mai mult din dragostea să fie că era bine sau nu.

Îi cuprinse faţa cu mâinile sale puternice și i-o ridică. Gura lui o acoperi pe a ei cu lăcomie și limba lui pătrunse printre buzele ei întredeschise.

Inima ei începu să bată nebunește și-i cuprinse cu mâinile mijlocul. El se mișcă seducător spre ea și o pasiune fremătătoare se aprinse în ea, fără ca Sara să o poată încă

înţelege.

— *Mi alma,* te doresc, şopti el sugrumat, pe când sărutările sale fierbinţi coborâră pe gâtul ei.

Mâinile Sas ei se ridicară pentru a se afunda în părul lui bogat, negru, în timp ce buzele lui îi atingeau rotunjimile sânilor deasupra corsajului. Își pierdu răsuflarea de plăcere când el o ridică şi-şi îngropă faţa în pielea-ei înmiresmată.

— O, Rafael, şopti ea, și eu te vreau.

Sunetul râsului și-al vocilor din cealaltă parte a vagonului îl făcu să-și recapete luciditatea. Lumea din jurul lor fusese uitată pentru câteva momente, în spasmele pasiunii, dar patima lui începu să se răcească atunci când realiză că oricine putea veni să dea peste ei. Lăsând-o să alunece jos, îi atinse ușor faţa și-i zâmbi chinuit.

— Mă faci să uit de mine, *niña.*

Sara îi privi intens faţa, încercând să-i înţeleagă adevăratele sentimente, dar masca lui enigmatică era din nou la locul ei.

— Tot eu sunt vinovată… Dar, Rafael, sunt confuză în prin…

El îi puse un deget pe buze pentru a-i opri cuvintele.

— Cândva o să stăm de vorbă, dar nu acum. Avem musafiri, îţi aduci aminte?

Adevărul era că nu avea răspunsuri în acel moment. Sentimentele sale erau noi și confuze, încă nu știa ce simte. Cum ar putea să-i explice ei ceva?

Îi netezi părul și o luă de mână.

— Vino, am auzit cântând chitarele. Tu și cu mine vom avea primul dans, nu-i așa?

Ea încuviinţă și-i lăsă s-o conducă înapoi la petrecere. Mesele fuseseră îndepărtate pentru a se obţine spaţiu de dans. Sara le văzu pe *Doña* Josefina și Estella stând pe scaune. Ochii bătrânei îi zăriră și îi privi ca un șoim vigilent când Sara și Rafael își croiră drum prin grupul de oameni, mână în mână, spre o masă pe care fuseseră puse

băuturile.

Sara ignoră privirile crunte ale bătrânei. Ea acceptă un pahar de vin de la Juan, care servea peste masă.

— *Gracias,* Juan. N-am știut c-o să avem vin bun ca să meargă mai bine sărbătoarea noastră, îl tachină ea, sorbind cu dezinvoltură.

El râse satisfăcut:

— *Señor* Pino a ordonat să desfac un mic butoi cu ocazia asta.

Rafael spuse cu voce scăzută:

— Să ai grijă ca nimeni să nu aibă prea mult, Juan. Trebuie să fim atenţi, în caz că Pawnee-ii se întorc.

Juan încuviinţă.

— Şi*, Señor* Pino m-a avertizat și el, spuse el și-i umplu din nou lui Sara paharul, înainte ca ei să se-ndepărteze prin mulţime, oprindu-se spre a schimba din când în când câte un cuvânt cu cineva. Mina puternică a lui Rafael pe cotul ei era liniștitoare și ea începu să se simtă veselă și fericită, uitând de bătrânul balaur care o privea.

Înainte de a apuca să danseze, Garth Prescott, împreună cu un cm scund și chel, se apropie de ei, jucătorul era, ca de obicei, impecabil îmbrăcat, cu pantaloni negri, o cămașă albă și o vestă de brocart.

— Bună seara, Sara, *Don* Rafael. Mulţumim că ne-aţi invitat să petrecem împreună la serata voastră.

Se întoarse spre însoţitorul său.

— Acesta este Matt Harrigan. E artist.

Sara le zâmbi ambilor bărbaţi.

— Mă bucur să vă cunosc Mr. Harrigan. V-am văzut desenând zilele trecute și m-am întrebat care-ar putea fi subiectul dumneavoastră.

Pantalonii cafenii și cămașa albă ale bărbatului erau curate, dar boţite, ca și cum ar fost făcute ghem înainte de a fi îmbrăcate. Ochelarii lui cu rame de sârmă i se odihneau pe rădăcina nasului, în timp ce o privea intens.

— Mi-ar plăcea să vă pictez pe dumneavoastră înainte

de-a ajunge la Santa Fé, sau cel puţin să vă fac vreo câteva schiţe preliminare, spuse el.

Sara clipi ia auzul acestei declaraţii neașteptate.

— Ei bine… presupun că da, bâlbâi ea.

Garth râse.

— Poţi să fii sigură. Omul ăsta n-are altceva în cap decât pictura. Vede peste tot doar subiecte.

Sprâncenele negre ale lui Rafael se înălţară.

— Am înţeles că vrei să pictezi indieni?

Harrigan încuviinţă înfocat.

— O, da, e cea mai mare ambiţie a mea, dar îmi plac subiectele neobișnuite și tânăra lady de aici este atât de frumoasă și părul ei argintiu, ei bine, e minunat!

Sara roși ia complimentele lui exagerate.

— Sunt flatată, Mr. Harrigan și, da, cred c-ar fi nostim, acceptă ea cu un zâmbet.

— Vreau exact zâmbetul ăsta când am să te desenez, spuse el repede, devenind chiar agitat. E o trăsătură a feţei tale care e un amestec; între nevinovăţia unui copil și senzualitatea feminină. Trebuie să prind asta.

Rafael se încruntă și Garth râse din nou.

— Nu te supăra pe el, Sara. Se uită la tine cu ochi de artist.

Matt Harrigan privi un moment încurcat, apoi se încruntă:

— Bineînţeles, Prescott! Cum altfel m-aș putea uita la ea?

Sara râse, pierzându-și stânjeneală. Părea inocent, începu s-o bată la cap în privinţa momentului când ar putea avea prima ședinţă, când Alonzo se apropie de Rafael și îi vorbi grăbit. Rafael îi spuse:

— Trebuie să văd ceva, dar mă întorc repede.

Sara încuviinţă și continuă să discute cu artistul.

Când Rafael se îndepărtă, îi şopti lui Garth:

— Ai reușit să vorbești cu Estella?

El scutură din cap.

— Paza ei personală n-o părăsește nicio clipă și nu cred că-i va fi permis să danseze cu mine.

Sara luă încă o înghiţitură de vin și se uită gânditoare la el.

— Trebuie să fie o cale, dar nu o știu.

El râse.

— Tu mă inviţi pe mine la dans, ca să poţi plănui, nu-i așa?

Ea ridică inocent din sprâncene:

— Cum ţi-a venit ideea asta?

— E o intuiţie, spuse el.

Harrigan, neinteresat de conversaţia mondenă, îi părăsi. Muzicanţii începură o baladă și Sara își termină vinul dintr-o înghiţitură. Îi dădu paharul gol lui José, care tocmai trecea atunci. Se întoarse apoi spre Garth și un licăr poznaș trecu prin ochii ei albaștri.

— Trebuie să-i adormim întâi bănuielile, cred. Dansează cu mine, îi ordonă ea.

El nu-i puse întrebări, dar zâmbi și se conformă. În timp ce se mișcau în ritmul muzicii, Sara explică:

— Dacă ea o să creadă că ești interesat de mine, n-are să rămână tot timpul lângă Estella. Atunci ai să ai o șansă să stai de vorbă cu ea.

Garth râse la vederea surâsului ei nesigur:

— Poate, Sara, dar cred că vinul ţi s-a suit la cap.

Sara se uită pieziș la ei:

— De unde ţi-a venit ideea asta trăsnită?

Își simţi mintea puţin tulbure, dar se simţea atât de bine, încât n-avea importanţă. Scrută grupul de oameni în căutarea lui Rafael, întrebându-se deodată de ce nu s-a întors. Apoi îi văzu stând lângă scaunul lui Estella, vorbind cu ea. Când tânăra spaniolă se ridică pentru a dansa cu ei, Sara simţi un val de gelozie. Rafael trebuia să danseze primul dans cu ea! Privi spre celălalt cuplu peste umărul lui Garth, dar Rafael nici măcar nu se uita în direcţia ei.

Când melodia se termină, își simţi sufletul ca de plumb.

Sugeră lui Garth să mai ia un pahar de vin.

— E îngrozitor de cald, se plânse ea.

Sprâncenele lui se ridicară la cererea ei, dar o conduse la masa cu apetitive. Ea sorbi vinul de Madeira încet, în timp ce privea la Rafael conducând-o pe Estella ca să danseze un flamenco. Oamenii de pe margini băteau din palme și strigau, încurajând cuplul de dansatori. Arătau potriviţi unui cu altui, gândi Sara, pașii lor mergând aproape perfect. Garth și Sara erau amândoi încruntaţi când muzica se opri.

José își făcu drum spre Sara, cu pălăria în mână, ca s-o întrebe dacă n-ar vrea să danseze cu el. Fără ezitare, ea acceptă.

— Da, cred că da. Dar eu nu sunt atât de desăvârșită că *Doña* Estella.

El râse larg.

— Am să te-nvăţ cu plăcere câţiva pași, *señorita.*

Se duseră spre mijlocul cercului și muzicanţii începură un nou flamenco. Cu răbdare, José o conduse câţiva pași și, curând, Sara începu să înveţe. Carlos fu următorul, apoi și ceilalţi doriră să danseze cu ea. Erau deosebit de politicoși, dar, după câteva dansuri, ea îi refuză râzând pe ceilalţi.

Garth îi dădu un alt pahar cu vin și zâmbi.

— Ești frumoasa balului, Sara. Dacă ai să continui să fii atât de îndatoritoare, bărbaţii vor aranja câte un *fandango* în fiecare noapte.

Luând o batistă din buzunar, ea își tamponă transpiraţia de pe faţă.

— Asta nu pentru c-aș fi atât de populară, dar sunt singurul partener feminin, Garth.

Își sorbi vinul, adăugând:

— *Doña* Josefina nu pare a fi dispusă să le ţină companie.

Garth zâmbi la acest gând.

— Adevărat. Și nici nu-i va da voie Estelles să danseze cu vreun *vaquero.*

Păru mai bine dispus după asta.

Privirea lui Sara se-ndreptă spre cealaltă fată. Rafael era acum așezat lângă ea, făcând conversaţie. Părea foarte atent la cele două femei și nu s-a apropiat nici măcar o dată de ea pentru un dans. Oare visase schimbul de intimităţi pe care-l avuseseră mai devreme? Sărutul? spusese c-o vrea doar pentru el în seara asta. În aparenţă, fuseseră doar vorbe goale. Deodată se simţi foarte obosită. Punându-și paharul pe masă strânse braţul lui Garth.

— Mulţumesc pentru c-ai venit, Garth. Cred c-am să merg la culcare, nu mă simt prea bine.

Ridică îngrijorat din sprâncene.

— Pot să fac ceva?

Scutură din cap și îi păru imediat rău, de teamă că va părea ameţită.

— Nu, pur și simplu mi-e somn.

El îi ridică mâinile și i le sărută.

— Am avut o seară foarte plăcută, chiar dacă planurile tale n-au mers, spuse el, şi încercă să zâmbească.

Sara se îndreptă spre furgon și se dezbrăcă pe întuneric. Lumea se învârtea cu ea și o transpiraţie lipicioasă îi năpădise corpul. Nu-și putea da seama care era cauza, dar simţi nevoia să se ţină cu mâinile de marginea patului când se întinse în el. Se afundă, cu mintea ei ameţită, într-un somn invadat de gânduri tulburătoare referitoare la Rafael.

Capitolul 6

De câtăva vreme Sara auzea scâncete. Când se forţă să-și deschidă ochii, realiză că era chiar ea cea care scâncea. Dureri ciudate îi strângeau stomacul și o ameţeală dezgustătoare îi făcea mintea să plutească. Trezindu-se de-

a binelea, sări din pat și fugi afară exact la timp pentru a se elibera de conţinutul amar al stomacului.

Când greaţa îi scăzu, se sprijini obosită cu spatele de furgon și bău apă, cu înghiţituri mari.

— M-am temut că are să se-ntâmple asta, *niña,* spuse o voce adâncă lângă ea, făcând-o să tresară.

— Rafael! Cred c-am să mor, murmură ea răgușit, după ce privi împrejur și-l văzu chiar lângă ea. De unde vii?

El strecură o mină în jurul ei și-i spuse:

— Am fost de gardă. Crezi că ţi-ai revenit?

Ea scutură din cap și se sprijini de ei:

— Da, spuse ea deprimată.

El o ajută să se întoarcă în furgon și spuse liniștit:

— Mă întorc imediat cu ceva care o să-ţi folosească.

După ce plecă, Sara își spălă faţa şi-şi clăti gura cu apă. Scoase o rochie curată din cufăr și se schimbă. Efortul o obosi și se întinse în pat să-l aștepte. Nu știa ce leac ar fi posibil să găsească el pentru a-i ameliora greaţa, dar chiar și numai gândul la asta era reconfortant.

Nu după multă vreme, Rafael urcă înăuntru și se așeză pe patul ei.

— Uite, *niña.* Ridică-te și mănâncă astea încet.

Când se ridică, văzu că el îi adusese pișcoturi. Împingându-le într-o parte, ea protestă:

— Nu pot mânca nimic, Rafael! Pur și simplu are să-mi vină înapoi.

— Crede-mă, Sara. Ăsta e remediul pentru prea mult vin, spuse el cu un zâmbet.

— Vai, Doamne! suspină ea. De asta mă simt rău?

El zâmbi:

— Mă tem că da, ţi se pare că-ţi dă viaţă, dar ajungi să nu-ţi mai dorești asta când s-a terminat.

Sara gemu din nou și ciuguli dintr-un pișcot, mestecând încet. După ce înghiţi, mușcă o bucată mai mare, apoi termină două pișcoturi. În sfârșit, se uită la el și se scuză:

— Îmi era sete, *señor,* și n-am băut mult.

— Nu cred că ești obișnuită să bei vin, și-apoi, n-ai mâncat nimic la cină. Când stomacul e goi, vinul acţionează asupra capului mult mai repede. Te simţi mai bine acum?

Ea încuviinţă și apoi își adună curajul pentru a întreba:

— De ce n-ai dansat cu mine în seara asta?

El ezită un moment.

— Îţi făcea plăcere compania lui *Señor* Prescott și n-am vrut să te deranjez.

— Te-am așteptat să te întorci! Când m-ai sărutat mai devreme, m-am gândit… ei bine, m-am gândit că înseamnă ceva pentru tine, spuse ea, capabilă să-și exprime îndoielile datorită întunericului.

Rafael avu o senzaţie de leșin la auzul simplului adevăr. Se simţea ca un șarpe profitând de naivitatea fetei, dar nedecis în mod constant în privinţa ei. Și când era lângă el, nu se putea opri să o atingă. Îi luă o mână într-ale sale:

— Ești foarte atrăgătoare, Sara, și eu sunt un bărbat căruia îi place frumuseţea. Îmi pare rău dacă te-am lăsat să crezi că e ceva mai serios. Sunt vinovat pentru că nu m-am făcut înţeles.

Explicaţia lui o lăsă și mai încurcată. Suspină.

— Vrei să spui că săruturile dintre un bărbat și o femeie nu înseamnă nimic? Săruţi orice femeie ţi se pare atrăgătoare, *señor!*

El oftă neauzit. Ce trebuia să facă? Ea avea nevoie de un protector, dar realizase că sarcina asta e imposibilă pentru el, când, mai târziu, toate gândurile lui erau doar de a face dragoste cu ea.

— Nu-i asta exact ceea ce voiam să spun, și nu, nu sărut fiecare femeie care mi se pare atrăgătoare, explică el răbdător. Uneori există un anume sentiment deosebit între un bărbat și o femeie și ei sunt atrași unul către celălalt.

Căldura mâinilor lui acoperind-o pe a să fi accelera pulsul.

— Ca în cazul nostru? Când mă săruţi, mă simt minunat.

Și simt că leșin atunci când mă atingi, Rafael, ca acum. Asta e ce vrei să spui? întrebă ea cu seriozitate.

Ea atinsese o coardă care vibra în el, dar își reprimă dorinţa de a o lua în braţe. În afara faptului că avea de gând să-și continue rolul asumat de protector, nu intenţiona să se distreze cu ea. Ea merită mai mult. Respirând adânc, spuse:

— *Şi,* dar nu putem continua cu săruturile și atingerile. O să ducă la alte lucruri… și eu nu pot să-ţi fac nicio promisiune.

În întunericul dens din furgon, Sara nu putu vedea expresia lui, dar în vocea lui simţi o urmă de durere.

— De ce, Rafael? E altcineva la care ţii?

El ezită un moment.

— *Şi,* spuse el încet, nu sunt liber.

Lăsând brusc mâna ei, se ridică.

— Trebuie să mă întorc la postul meu acum.

Răspunsul lui o rănise mai mult decât putuse ea să-și imagineze. Fără ca Sara să-și fi dat seama, sentimentele faţă de el deveniseră mai puternice cu fiecare zi care trecea, și acum se simţea abătută și părăsită în bătaia tuturor vânturilor. Cine era acea altă femeie? Și cum putea el s-o sărute pe ea, dacă ţinea atât de mult la o altă persoană?

*

— *Gracias, señorita,* spuse Juan, când Sara îi întinse ultima bucată de carne de bizon pentru a o agăţa deasupra grătarului, la uscat. Focurile au fost acoperite, astfel încât carnea să se afume încet. Caravanele s-au oprit pentru o zi ca să conserve excesul de carne și să facă unele reparaţii urgente.

Sara își spălă mâinile și părăsi furgonul de gătit. Se îndreptă spre furgonul prietenei ei, având nevoie de companie. Estella stătea singură sub umbrarul de I relată

înjghebat pe una din laturile furgonului lor de dormit. Ea lăsă lucrul de mâna să-i cadă în poate când ai a se apropie.

— Vino și stai cu mine puţin, Sara, o încurajă ea.

— Mama ta doarme? întrebă Sara, privind în jur.

— *Şi,* ea nu poate fără siesta ei, dar eu nu eram obosită.

— Ce-ai spune să ne plimbăm puţin? Mi-ar prinde bine puţină mișcare, sugeră Sara, ajustându-și panglica pălăriei.

Estella acceptă cu promptitudine şi-şi înfășură eșarfa brodată pe cap ca s-o protejeze de soare. Nu bătea vântul și cerul era greu și fierbinte. Merseră împreună înspre râu.

Estella își făcea vânt cu evantaiul pentru a se răcori puţin. Își drese glasul și spuse nervos.

— *Madre* e foarte supărată pe tine, Sara. Am vrut să te avertizez de asta înainte s-o întâlneşti. E supărată și pe mine din pricina lui Garth.

Sara încuviinţă.

— Asta nu mă miră, Estella. Și presupun că n-ar fi trebuit să mă privească, dar voi doi păreaţi atât de nenorociţi. Pur și simplu am vrut să aveţi o șansă. Garth mi-a spus că voi voiaţi să vă căsătoriţi, dar mama ta a fost împotrivă.

Fata suspină:

— E adevărat… eram foarte îndrăgostiţi. Nu-mi dădusem seama că ţin încă la el, până nu l-am revăzut.

— Cred că-i un om onorabil. Am văzut o bunătate autentică în ochii lui.

— Problema nu e integritatea lui. Părinţii mei mi-au ales un soţ din rangul nostru. Totul a fost hotărât acum câţiva ani, și aștept să mă căsătoresc la scurt timp după întoarcerea noastră la Santa Fé, explică ea cu un tremur în glas. Când m-am îndrăgostit de Garth, aveam cincisprezece ani, și nu știam despre această logodnă. Părinţii mei nu s-au gândit că ar fi necesar să-mi spună și mie până când va veni momentul căsătoriei.

Sara o opri cu o mână mângâietoare pe braţ:

— Îmi pare rău și înţeleg ce vrei să spui. Tatăl meu era

în curs de-a căuta un soţ potrivit pentru mine când a murit. Presupun că n-aș fi avut mare lucru de spus în această privinţă.

În ochii lui Estella erau lacrimi când spuse:

— Partea cea mai rea e că viitorul meu soţ e destul de bătrân ca să-mi fie bunic!

— Draga de tine! Oare cum pot să-ţi facă așa ceva?

Sara o simpatiza pe prietena ei. Își putea imagina această adorabilă tânăra fată dată unui bătrân. Asta îi aducea ca aminte de Jonas Farber și se cutremură fără să vrea.

Ajunseră în vârful ridicăturii de pământ care să mi ludea de-a lungul pârâului. Sara văzu o siluetă singuratică la baza dealului, lângă un arbust de bumbac. Simţi o tresărire de provocare când îl recunoscu pe Garth Prescott. Cealaltă fată încerca să-și aducă emoţiile sub control și nu observă.

Sara o strânse de braţ:

— Ai încredere, Estella. Soarta încă poate să-ţi pregătească ceva mai bun. La urma urmelor, nu cred că reîntâlnirea ta cu Garth e o coincidenţă. Poate fi destinul.

Cu blândeţe, o îndreptă spre locul unde stătea Garth.

— Du-te și vorbește cu el. Am să vin mai târziu, astfel c-o să putem să ne întoarcem în tabără împreună.

Estella își tamponă ochii cu o batistă și zâmbi:

— *Gracias, amiga.*

Sara se îndreptă spre cealaltă caravană și-l găsi pe Matt Harrigan căţărat pe un furgon de marfă, cu blocul de desen în mână.

— V-am întrerupt? îi strigă ea.

El mormăi, făcu alte câteva linii cu creionul, și apoi privi în jos spre ea.

— Da. Dar e în regulă, Miss Clayton. Eram nerăbdător să încep cu dumneavoastră.

Coborî la ea și o prinse de braţ.

— Vino la furgonul meu. Am o pânză albastră pe care o

să ţi-o pun pe umeri.

O trase după el înainte ca ea să poată răspunde.

— După ce m-am gândit mai mult, m-am hotărât să pictez în albastru – trebuie să ai o rochie albastră, nu-i așa? Vreau totodată ca părul să-ţi fluture pe umeri, ca o mare de argint, așa cum și este.

Sara râse de atitudinea lui preocupată cu orice în afară de ea.

— Sunteţi foarte hotărât, Mr. Harrigan. Sper ca indienii să accepte planurile dumneavoastră și să fie la fel de ascultători ca și mine.

El se opri și o studie pe deasupra ochelarilor.

— Cred că râzi de mine, Miss Clayton, spuse el, cu un zâmbet arcuindu-i buzele.

Ea chicoti:

— Doar un pic. Oricum, mă înclin în faţa cunoștinţelor dumneavoastră mult mai savante în acest domeniu.

În cel mai scurt timp se trezi așezată pe un scaun cu o pânză de culoarea albăstrelelor drapându-i umerii și o pânză neagră întinsă în spatele ei pe o latură a furgonului. El îi spusese că e pur și simplu pentru efectul de moment, odată ce o desena în creion întâi și nu va folosi culori până mai târziu. Pentru o jumătate de oră, creionul său trasă linii hotărâte pe hârtie, în timp ce Sara stătea nemișcată. În sfârșit, el se opri și aprobă cu satisfacţie:

— E destul pentru azi. Vreau să studiez ce-am făcut până acum, înainte de a continua.

Sara respiră ușurată. Înţepenise din cauza nemișcării, chiar în acest scurt timp.

— Am să mă întorc de fiecare dată când am să pot, promise ea, întinzându-i pânza.

Când ajunse din nou la pârâu, Garth și Estella vorbeau serioși sub un arbust de bumbac. Văzând-o pe ea, îşi luară la revedere. O sărută ușor pe obraz, ca și cum sărutul său ar fi venit din partea Sarei.

— Ești un înger, Sara, îi spuse când trecu pe lângă ea.

Sara își scutură capul cu un zâmbet și se grăbi să ajungă la prietena sa.

— Presupun că totul a mers bine?

Faţa Estellei era îmbujorată, iar ochii îi străluceau.

— O, Sara! Credeam că n-am să mai am bucuria asta niciodată.

O îmbrăţișă impulsiv.

— *Gracias.* Dacă nu erai tu, nu cred c-aș fi avut curajul să-i vorbesc.

— Am făcut foarte puţin, dar mă bucur pentru tine, oricum. E bine să te văd zâmbind din nou.

Estella își mușcă buzele, în timp ce expresia ei deveni serioasă.

— Putem să ne așezăm și să vorbim, Sara? Trebuie să-ţi fac o destăinuire.

— Bineînţeles, replică Sara, în timp ce-și întindeau fustele pe un petec de iarbă.

Privind în jos spre mâinile ei împreunate, Estella spuse:

— Îmi e rușine să spun că am fost geloasă pe tine, ţi odată chiar am dorit ca tu să nu fi venit în această călătorie.

Sprâncenele Sarei se ridicară:

— Dar pentru ce să fi fost tu geloasă, Estella?

— E o poveste întreagă, dar am să încerc să-ţi explic. Când *Madre* și cu mine ne-am întors de la Natchez, acum doi ani, eram cu inima ruptă din cauza lui Garth. Rafael a fost foarte bun și înţelegător când i-am povestit despre suferinţa mea și, treptat, sentimentele mele s-au transferat asupra lui. Într-o zi, am realizat că sunt îndrăgostită de el, sau credeam eu că sunt… până l-am revăzut pe Garth. Acum știu că mă înșelam, spuse Estella cu un oftat.

— Crezi că Rafael știa ce simţeai pentru el? întrebă Sara.

— Dacă a ghicit, a fost un prieten prea bun ca să spună ceva. Într-adevăr, asta e tot ceea ce am fost întotdeauna – buni prieteni. Mă tem că am fost copilăroasă un timp,

spuse Estella cu un zâmbet crispat. Poţi să mă ierţi, Sara?

— Ceea ce ai făcut este atât de oribil încât trebuie să mă mai gândesc, glumi Sara.

Estella râse cu ușurare și pălăvrăgiră un timp despre Garth, în timp ce Sara asculta numai pe jumătate.

Recapitulând, realiză că unele din stările sumbre de spirit ale Estellei fuseseră din cauza lui Rafael, și nu din cauza unei personalităţi calme și sfioase. Sara bănuia că prietena ei nu știa nimic despre intenţia lui *Don* Vicente de a-l logodi pe nepotul său cu ea. Oricum, era sigură că *Doña* Josefina fusese cea care a lămurit-o pe fiica sa că Rafael nu e potrivit.

Curiozitatea învinse până la urmă și Sara întrebă:

— Rafael e logodit cu cineva, Estella?

Fata ezită un moment:

— Nu. De ce întrebi?

Sara ridică din umeri și încercă să se arate indiferentă.

— O, era doar ceva ce mi-a spus ieri, despre faptul că nu e liber.

— Știu că nu-i treaba mea, dar te-ai îndrăgostit de Rafael?

Sara își plecă privirile și încuviinţă.

— Cred că da. Mă face să mă simt așa de… de…

— Minunat? sfârși Estella în locul ei, cu un zâmbet.

Sara își ridică privirile și râse.

— Asta ca să facem un rezumat. Presupun că tot așa simţi tu în privinţa lui Garth.

— *Şi.* În privinţa lui Rafael, cred… e un om bun, dar a fost rănit foarte rău, Sara. Familiile noastre sunt vecine și prietene, și îl cunosc pe Rafael de când eram copii, dar el poate fi încăpăţânat, ţi-aș spune povestea lui, dar multe din lucrurile pe care mi le-a spus sunt confidenţiale și nu pot să-i înșel încrederea. Un lucru știu – tu ești prima femeie care l-a interesat după mult timp, și eu cred că ţine la tine. Pot vedea asta în ochii lui. Am să-ţi dau aceiași sfat pe care mi l-ai dat tu mie – vorbește cu el.

Curiozitatea Sarai crescu, dar respectă reţinerea Estellei.

— Ei bine, mi-ai dat totuși speranţe. Dar nu știu cum aș putea deschide subiectul, fără să fiu prea îndrăzneaţă. El deja mi-a spus că sărutările și atingerile vor trebui să se oprească, spuse ea cu inocenţă.

Estella se ridică, ascunzându-și o privire ușor amuzată:

— Sunt sigură că se va ivi o altă ocazie. Fii doar gata pentru asta.

*

Trei zile mai târziu, caravanele sosiră la Little Arkansas. Rafael trimise un mic grup de oameni înainte pentru a întinde o punte din trunchiuri și liane pe malurile abrupte și noroioase, astfel ca furgoanele să poată trece fără dificultate. Sara ieșise din trăsură să-și dezmorţească picioarele în timp ce așteptau să le vină rândul și-l văzu pe Rafael dirijând traversarea.

Stătea drept și rigid în șa, iar soarele se reflecta în părul lui negru, strălucitor. În ultimele trei zile nu se uitase nici măcar o dată la ea și începuse să creadă că hotărâse să o ignore tot restul călătoriei.

Deși bine intenţionată, Estella cu siguranţă greșea în privinţa interesului lui pentru ea. Își simţea sufletul greu când se gândea la asta. Urcând înapoi în trăsură, Sara închise ochii cu un oftat, în timp ce *Doña* Josefina își drese glasul. Acest gest era întotdeauna un preludiu la o mustrare sau la ceva răutăcios.

— Ar trebui să porţi pălăria, fie călărești, fie nu, Sara. Te-ai uitat în ultima vreme în oglindă? Pielea ta a devenit la fel de arămie ca a unui indian. Dacă vrei să cucerești vreodată atenţia unui *caballero,* trebuie să te îngrijești de înfăţișarea ta, spuse bătrâna.

— Am să-ncerc să-mi aduc aminte de asta, spuse Sara domol, în timp ce privea prin partea deschisă a trăsurii.

Era mai bine, gândi ea cu tristeţe, când *señora* era supărată pe ea și refuza să-i vorbească

Trăsura cobora malul râpos, când ceva sperie catârii, care se împiedicară, făcând ca vehiculul să se clatine. Se înclină îngrijorător pe o parte, înainte să-și revină pe toate roţile. Femeile începură să strige, agăţându-se cu mâinile de ce era mai la îndemână. Înfricoșaţi acum, catârii ţâșniră în josul taluzului înspre pârâu, ignorând eforturile lui Felipe de a-i opri.

Trăsura, mult mai ușoară decât furgoanele, se aplecă amenințător, în timp ce femeile fură aproape aruncate afară. Când atinse fundul pârâului, o osie se rupse și vehiculul se răsturnă pe o parte, cu o bufnitură.

Cu toate că un ciudat întuneric o înconjura, Sara putu vag să audă strigăte speriate în depărtare. O greutate îi apăsa pieptul și simţea o durere ascuţită în piciorul drept. Se luptă să scape din locul întunecos, dar zgomotele încetară și un întuneric desăvârșit o înconjură.

Senzaţia unor mâini blânde mângâindu-i fruntea fu primul indiciu că redevenise conștientă. Glasuri scăzute șopteau în jurul ei, dar ea nu putea înţelege ce spuneau. Oricum, lumea nu se mai învârtea în jurul ei și acea greutate teribilă îi dispăruse de pe piept.

O batistă udă care-i ștergea faţa o făcu să-și revină cu încetul și deschise ochii. Rafael stătea îngenuncheat lângă ea și expresia lui era îngrijorată.

— *Por dios, niña,* ce spaimă am tras, spuse el cu glas răgușit.

— Îmi pare rău, şopti ea, observând îngrijorarea din ochii lui negri.

Amintirea accidentului îi reveni și ridică din sprâncene îngrijorată:

— Estella… *Doña* Josefina, sunt bine?

— Mai bine decât tine, Sara. Când am ajuns la trăsură, amândouă erau la capul tău. Am crezut că ai fost strivită, spuse el, cu o expresie îngrijorată.

Ea încercă să se ridice, dar el o prinse cu blândeţe îi umeri și o împinse înapoi.

— Nu încă. Mai odihnește-te puţin, înainte de-a în cu (a să te ridici. M-am uitat să văd dacă n-ai vreun os rupt, dar n-ai nimic.

Sara se uită împrejur și-i văzu pe aproape toţi membrii caravanei stând în apropiere și arătând îngrijoraţi. Îl văzu de asemenea pe Garth, alături de Estella, care arăta răvășită, stând pe un scaun. Mama ei, pe alt scaun, arăta uluită.

Privind din nou spre Rafael, realiză ceea ce el îi spusese. Roși gândindu-se la el controlându-i corpul în căutarea rănilor.

El zâmbi atunci, ca și cum i-ar fi ghicit gândul, și se aplecă a mai aproape de ea.

— Nu fi îngrijorată, am făcut-o cu discreţie. Și ceilalţi n-au stat să se uite. Au prea mult respect pentru tine, *niña.*

Sara închise ochii și încuviinţă cu ușurare.

— Mulţumesc.

După un timp, el o ajută să se ridice și *Señor* Pino se apropie de ea.

— Eu însumi am să-i pedepsesc pe acești catâri idioţi, *señorita,* spuse bătrânul și apoi porniră să urce dealul.

O slăbiciune în piciorul drept o făcea să șchiopăteze, dar altfel, se simţea bine.

Zâmbi timid:

— Joseph, vizitiul nostru, obișnuia să spună „un catâr rămâne catâr, orice ai face”.

Señor Pino chicoti:

— Un om înţelept. Sunt foarte bucuros că niciunul din voi n-a fost rănit serios.

Sara își ridică privirea spre Rafael:

— Și eu mă bucur. Sunt atât de nerăbdătoare să ajung la Santa Fé.

El o privea atent.

— Vom încerca să avem mai multă grijă de tine în viitor.

Obrajii fetei se îmbujorară datorită tonului intim. A fost nevoie de un accident pentru a-i recăpăta atenţia și era decisă să i-o reţină.

— Crezi că putem încerca niște lecţii de tir, când o să avem timp, *Don* Rafael? Știu că ești foarte ocupat, dar m-aș simţi mai bine dacă aș avea din nou pistolul.

Señor Pino vorbi înaintea lui Rafael.

— E o idee foarte bună, *señorita.* Sunt multe pericole de-a lungul călătoriei și încă un braţ înarmat ar fi binevenit, nu-i așa, Rafael?

— *Şi.* După ce întindem tabăra, vom avea prima lecţie, fu de acord Rafael, privind la Sara. Adică dacă ai să te simţi destul de bine.

Ea încuviinţă.

— Mă simt bine, doar puţin șocată.

Credincios cuvântului dat, Rafael o căută când furgoanele fuseseră puse în cerc și animalele deshămate. Sara se schimbase într-o bluză și o fustă uscate, își spălase faţa şi-şi reîmpletise părul. Pălăvrăgea cu Juan la vagonul de gătit când o găsi Rafael.

Avea pistolul lui agăţat ia brâu și cureaua unei genţi îi trecea peste umăr.

— Vom exersa jos, lângă pârâu, departe de tabără.

Gura ei se arcui într-un surâs:

— De frică să nu împușc pe cineva?

Râsul lui fu scăzut și gutural:

— Uiţi că ţi-am fost ţintă, *señorita* Clayton.

Juan îi îndemnă să nu uite de cină, apoi plecară. Când găsiră un loc potrivit la poalele unui deal, Rafael scoase o cutie de tinichea din sac și o fixă de un arbust de bumbac. Se retraseră la o bună distanţă și el îi arătă cum să încarce micul ei derringer pe care-l scoase din buzunar.

— Această armă n-are precizie la distanţă mare, dar vreau să te învăţ să-l simţi.

Sara încuviinţă și luă pistolul în mâna dreaptă. El păși în spatele ei și o cuprinse cu amândouă mâinile, cu o mână pe

mâinile ei pentru a ţine ferm arma. Respiraţia lui caldă îi mângâia urechea, atunci când el se aplecă și-i spuse cu o voce joasă:

— Ţine-l foarte ferm și ia ţinta, *niña.* Când simţi că ai pistolul pe direcţia ei, apasă trăgaciul ușor și încearcă să ţii arma drept.

Apropierea lui era îmbătătoare și Sara se simţi înflorată fără să vrea. Mâna îi tremura ușor, în ciuda eforturilor ei de-a o ţine pe loc. Cum putea ea spera i nimerească vreodată ceva, cu corpul lui lipit de al ei? Apăsă pe trăgaci și glonţul se duse departe, în ungă copacului.

— Nu, *niña…* apasă ușor data viitoare, o sfătui el încet.

Mireasma ei de lavandă îi umplea nările și-i întuneca mintea, în timp ce corpul ei delicat atingându-l pe-al lui îi provoca o strângere în stomac. Mâinile lui ardeau de dorinţa de a-i dezmierda rotunjimile și se luptă din greu spre a se stăpâni.

Câtva timp ea trase la ţintă. În final nimeri copăcelul, chiar dacă nu și cutia de tinichea.

Concentrarea lui Rafael era pusă la grea încercare când puse micul pistol în buzunar.

— O să încercăm cu pistolul meu de câteva ori înainte de a termina pe ziua de azi, sugeră el, cu o voce uscată.

Acest exerciţiu se dovedi mult mai dificil pentru amândoi, pentru că această armă era mai grea și Rafael fu nevoit s-a ajute s-o ţină nemișcată de fiecare dată. În sfârșit, el puse pistolul la loc în teacă și se întoarse spre ea:

— Nu e rău pentru început. O să exersăm mai mult altă dată, spuse el.

Chiar dacă piciorul o durea tare, din cauza efortului prelungit, sufletul fetei era luminos. Să fie singură cu ei era mai ameţitor decât să bea vin, și ea simţi instinctiv că și el era tulburat.

După cină, Sara se așeză lângă Estella și încercă să se concentreze asupra lucrului de mână, dar atenţia îi era

rătăcită. Rafael mergea de-a lungul cercului de furgoane, ocupându-se de unele mici detalii și ochii ei îl urmăreau.

Estella îi puse mâna pe braţ.

— Am fost foarte norocoase azi, nu-i așa, Sara?

Întorcându-și atenţia spre prietena ei, Sara zâmbi:

— Da. Putea fi mult mai grav.

Estella râse încet.

— Mă refer la atenţia pe care ne-au acordat-o Garth și Rafael.

Sara zâmbi:

— O, Rafael mi-a dat o lecţie de tir înainte de cină.

— Știu. V-am văzut părăsind tabăra împreună. L-ai făcut să vorbească despre trecutul lui?

Sara dădu din cap.

— N-am putut deschide subiectul, dar mai am o speranţă. Vor fi mai multe lecţii, pentru că sunt o trăgătoare foarte slabă.

Estella o sfătui:

— Nu învăţa prea repede, da?

Garth a fost foarte atent cu *Madre* după accident și cred c-a mai înmuiat-o puţin. Oricum, cel puţin n-a mai mârâit la el.

— Asta e într-adevăr un semn bun, fu de acord Sara. E încă în pat?

— *Şi,* dar n-are nimic – e doar puţin zguduită. Am stat cu ea mult timp. Ce-i cu piciorul tău?

— Mă supără puţin, dar pot să merg foarte bine, răspunse Sara.

Își ridică privirile spre Garth, care apăru de după furgoane. Le salută și se interesă de *Señora* Perez. Când Estella îi spuse că doarme, ochii lui străluciră.

— V-ar place să faceţi o plimbare împreună cu mine?

Sara scutură din cap cu regret.

— Mulţumesc pentru amabila invitaţie, dar piciorul încă mă mai supără și vreau să-l mai odihnesc.

Estella privi surprinsă spre ea, apoi zâmbi ușor.

— Cred că-i o idee bună, Sara. Nu-i bine să-l forţezi.

Mergeţi voi doi. Rămân aici, în caz că *señora* are nevoie de ceva, spuse Sara cu o ridicare semnificativă din sprâncene.

Îi privi îndepărtându-se cu un sentiment de satisfacţie. Poate că până la urmă treaba va merge bine pentru prietena ei.

Când coborî întunericul, apăru Felipe cu câteva nuiele și lemne uscate. Aprinse un foc de tabără în faţa furgonului *señorei.* Sara îi mulţumi zâmbind și ascultă sforăitul bătrânei doamne concurând cu cântecul de ghitară al unui *vaquero.* Cerul părea o cuvertură neagră de catifea presărată cu stele. Câteva focuri de tabără în jurul cercului de căruţe împrăștiau întunericul. Era ciudat, gândi ea, că nu i-a fost niciun moment dor de casă. De fapt, se simţea mult mai acasă cu caravana, decât se simţise vreodată în conacul de pe Coronddet Road. Cel mai mult regretă faptul că Max nu era acolo să împartă plăcerea cu ea.

Rafael, întorcându-se de la pârâu, o văzu pe Sara stând singură. Își lăsă hainele murdare în furgonul lui și se îndreptă spre ea.

— *Buenas noches, señorita,* spuse el liniștit, privind la scaunul gol de lângă ea.

Inima lui Sara se zbătu și îl invită repede:

— Ia loc, te rog.

El se conformă și ea simţi mirosul proaspăt de săpun în timp ce trecea pe lângă ea. Părul lui era încă ud și strălucea negru ca păcatul în lumina focului. Fata încercă să spună ceva pentru a-și ascunde nervozitatea.

— Trăsura poate fi reparată, *señor?*

Ochii lui negri o cercetară cu lăcomie, în timp ce vocea îi era nepăsătoare.

— *Şi,* mâine oamenii mei se vor ocupa de ea. Vom mai pierde o zi, dar *Señora* Perez va călători mai confortabil în ea decât într-un furgon.

Sara zâmbi timid.

— Foarte amabil din partea ta.

El ridică din umeri.

— Sunt conducătorul acestei caravane; am obligaţia să mă ocup de nevoile tuturor.

— Îţi îndeplinești foarte bine obligaţiile, *señor.* Pari să fii peste tot în același timp, spuse ea.

— Când fiecare își face treaba lui, nu-i așa de greu, răspunse el practic, înlăturând lauda ei.

— Faci călătoria la Independence pentru aprovizionare în fiecare an, *Don* Rafael?

El negă.

— *No,* nu întotdeauna. Timp de câţiva ani am făcut-o, dar *Don* Vicente are mai multe probleme decât poate rezolva singur cu *rancho*-ul și minele de argint. Vărul meu, Manolo, îl ajută în timp ce Pedro și cu mine suntem plecaţi.

Ea își mută greutatea pe scaun pentru a-și sprijini spatele de roată furgonului.

— Niciodată nu spui „bunicul meu”; totdeauna *Don* Vicente.

Rafael privi la ea în lumina pâlpâitoare a focului și se încruntă:

— Nu m-a socotit niciodată nepotul lui.

Luată prin surprindere, Sara clipi:

— A spus el asta?

Rafael scrută flăcările:

— Nu în cuvinte, dar în comportament. Îi cunosc părerea despre metiși. Niciodată n-a iertat-o pe mama mea și niciodată n-are să mă ierte pe mine, pentru că sunt un metis.

Ce fel de om era patronul ei, se întrebă Sara, dacă blama o persoană pentru un lucru pe care nu-l făcuse? Era un om care făcea ceva atât de ieșit din comun angajând o profesoară pentru copiii săraci de la *rancho* și refuzând totuși să-și recunoască propriul sânge.

— Nu înţeleg, spuse Sara.

Rafael rămase tăcut o vreme, înainte de-a răspunde:

— Mama mea a fost singurul lui copil și, dacă e să-i dăm crezare lui Pedro, el o adora. Pe când avea șaisprezece ani, comanșii făceau frecvent incursiuni în regiunea Santa Fé. Mama mea călătorea spre oraș într-o zi și a fost capturată de un comanș îndrăzneţ. Avea o escortă înarmată, dar Flying Hawk era un războinic fioros și i-a ucis pe toţi. A luat-o în tabăra sa, departe, în nord, și a păstrat-o ca soţie. Câteva luni mai târziu, în timpul absenţei sale, ea a scăpat și a fost găsită, rătăcind, de câţiva vânători. Ei au readus-o la Hacienda Delgado.

— Bun… vreau să spun, *Don* Vicente, trebuie să se fi bucurat s-o vadă vie, spuse Sara, cu ochii rotunzi de mirare.

Rafael se încruntă.

— A fost, până a aflat că e însărcinată. Din ziua aceea nu i-a mai vorbit niciodată, prefăcându-se că ea nici nu există. Bunica mea, spune Pedro, nu gândea la fel, dar vestea a șocat-o. A murit puţin înainte de a mă naște eu și mama a murit la nașterea mea.

— Îngrozitor! şopti Sara, încercând să-și imagineze durerea pe care a simţit-o tânăra femeie. Rușinea pe care a îndurat-o n-a fost din vina ei – și atunci pierderea dragostei și a preţuirii tatălui ei trebuie să fi fost o lovitură cruntă! Și tu și mama ta aţi fost niște victime nevinovate – cum poate el să te blameze?

Rafael ridică din umeri ca și cum n-ar fi contat.

— *Don* Vicente are sânge pur castilian și a fost prea mândru să accepte așa altceva. El și-a făcut datoria crescându-mă pe mine, dar asta nu înseamnă că i-a făcut și plăcere.

Sara simţi că-i vine să plângă, dar știa că el n-ar accepta milă. Simţi furie în inima ei tandră faţă de omul crud care a pricinuit atâtea dureri fără rost. Nu se putu opri să-ntrebe:

— Când ai crescut, de ce ai rămas cu el?

— N-am rămas. Am fugit când aveam șaisprezece ani ca

să-i găsesc pe cei din neamul tatălui meu. Timp de patru ani am trăit cu ei și am învăţat felul de-a fi al comanșilor. Dar când mătușa mea a trimis vorbă că *Don* Vicente s-a îmbolnăvit și are nevoie de ajutorul meu la *rancho,* m-am întors și am rămas până acum, spuse el cu o voce întretăiată de emoţie.

„Datorie fără dragoste, de ambele părţi”, medită Sara, apoi privi spre el:

— Erai fericit cu poporul tatălui tău?

El ezită un moment.

— Un timp… dar am trăit în lumea oamenilor albi prea mult ca să fiu cu adevărat mulţumit.

— Și cum e cu viaţa ta la Hacienda Delgado? E vreo fericire acolo? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Bătrânul și cu mine suntem politicoși unul cu altul. El conduce lucrările la minele de arginţi iar eu am grijă de *rancho.* Sunt mulţumit având grijă de pământ și de oameni. Am și eu un *rancho* al meu, într-o vale din munţi. Merg acolo să-mi aflu pacea în singurătate.

Ea îi studie profilul întunecat, în lumina lunii și simţi o strângere de inimă.

— Spuneai că nu ești liber… există o femeie la care ţii?

Era o întrebare de care Rafael se temea, dar știa că va veni. Dacă nu s-ar fi lăsat condus de pasiune pentru Sara, ar fi putut păstra o distanţă sigură. Acum, oricum, știa că ea merită o explicaţie.

— *Şi,* Tuwikaa era din tribul tatălui meu și m-am căsătorit cu ea când aveam șaptesprezece ani. Un an mai târziu s-a născut fiica noastră, Kahuu.

Dezvăluirea lui calmă o năuci pentru un moment. Căsătorit? Nu s-a așteptat la asta. Cu siguranţă că Estella ar fi putut să-i spună că el are nevastă și copil! Inima și speranţele ei se prăbușiră. Apoi, când i se mai limpezi mintea, simţi mânia crescând în ea. Nu era mai bun decât Jonas Farber! Se ridică brusc și-l privi în faţă cu lacrimi în

ochi.

— Nu cred c-am să-i înţeleg vreodată pe bărbaţi, *señor*. Toţi credeţi că e drept și moral să ţineţi o concubină, în timp ce bietele neveste și copiii stau acasă, și mai pretindeţi că totul e bine!

Vocea ei tremurătoare începu să devină mai puternică, odată cu emoţia care o cuprinsese.

— M-ai sărutat… și m-ai atins! Cum crezi că mă simt acum?

Rafael se ridică și o cuprinse în braţe, scuturând-o puţin.

— Oprește-te, Sara! Și vorbește mai încet. Nu știi ce vorbești!

Asprimea vocii lui pătrunse în sufletul fetei că un cuţit ascuţit și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Știu că m-ai rănit, spuse ea cu voce întretăiată.

Rafael o trase spre el. Fusese nesimţitor și hain cu inima gingașă a fetei și merita să fie pedepsit. Cum o putea el face să înţeleagă că nu îndrăznea să se îndrăgostească din nou de o femeie, din toată inima și apoi să o piardă? Era prea dureros. Netezindu-i părul, suspină:

— Soţia mea e moartă, Sara. A murit acum unsprezece ani.

Sara se lăsă în spate, pentru a-l privi în faţă, cu ochii mari și înlăcrimaţi.

— O, Doamne… credeam că ești…

— Un monstru nesimţitor? completă el sumbru. Nu *niña.* Nu sunt un soţ cu purtări de *Don* Juan, dar nici nu mă pot mândri cu purtarea mea faţă de tine. Singura mea scuză e că ești atât de adorabilă, încât uit de mine, spuse el răgușit.

Cu gingășie, îi șterse lacrimile de pe obraji și o sărută pe frunte.

Sara se desprinse din braţele lui și se trase înapoi, își coborî privirea și suspină.

— Am fost o proastă.

El își simţi braţele goale, dar se abţinu s-o îmbrăţișeze

din nou.

— Nu ești o proastă, Sara; doar inocentă. Nu-i nimic rău în asta. Când ești tânăr, dragostea e dată și acceptată foarte ușor. Nu mai e așa când te maturizezi și realizezi pericolul.

Sara scoase o batistă din buzunar şi-şi șterse ochii.

— Presupun c-ai iubit-o foarte mult.

— *Şi,* spuse el liniștit.

Fetei i se strânse inima.

— Și fiica ta?

— E cu comanșii, răspunse el fără alte explicaţii.

Apoi spuse brusc:

— Sunt lucruri pe care trebuie să le verific, înainte de a mă culca, *señorita. Buenas noches.*

Sara se uită după el până când întunericul îl înghiţi. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai singură decât acum.

*

Pentru Sara viaţa în călătorie intră într-un tipar în timpul următoarelor două săptămâni. Cel mai adesea călărea în fruntea coloanei, alături de *Señor* Pino, vorbind prietenește și învăţând spaniolă. Serile și le petrecea jucând cărţi cu Garth Prescott, în timp ce, pe lumină, poză pentru Mate Harrigan. De la accidentul de trăsură*, doña* Josefina părea puţin mai potolită și-i permitea cel puţin Estellei să-i vorbească lui Garth în desele rânduri când acesta venea la masa lor de seară, De câteva ori, Sara o surprinsese pe bătrâna scrutând-o cu un licăr cercetător în ochi și asta o tulbura, dar *señora* nu vorbea despre nimic neobișnuit, așa încât sfârși prin a nu o mai băga în seamă.

Niciun bizon nu mai fu zărit în ultima vreme, astfel încât meniul lor se întorsese la carne uscată și turte de porumb, cu câte un iepure ocazional pentru tocană. Deși născută la oraș și într-o familie bună, Sara nu se plânsese niciodată de greutăţile vieţii de călătorie; părea chiar să înflorească.

Pielea îi devenise aurie și constantele exerciţii de călărie sau de mers pe jos îi înviorașeră mușchii și-i dăduseră mai multă energie decât avusese vreodată.

În ultimele câteva zile, se ivi o nouă amenințare. Călătoreau prin Arkansas, peste dealurile nisipoase, unde șerpii cu clopoţei mișunau din abundenţă. Sunetul împușcăturilor devenise atât de comun, încât Sara nici nu mai tresărea. Își ţinea privirea atentă, totuși, când călărea pe iapa sa. Își pierduse unul din catâri datorită unei mușcături de șarpe. Acum abia aștepta o baie răcoritoare, haine curate și un pui de somn. Bărbaţii aveau treburile lor și erau la fel de obosiţi ca și ea, așa că se jenă să le ceară să-i aducă apă. Așteptând până se întunecă își luă hainele și o bucată de săpun și se îndreptă spre râu.

Luna era destul de strălucitoare ca să vadă calea, dar se simţea un pic nervoasă, fiind singură. Și se simţea și vinovată. Dacă Rafael ar ști că a părăsit tabăra, s-ar fi supărat. Din noaptea în care ea și Rafael au discutat lângă focul de tabără, se simţea stingherită în prezenţa lui și ezită să discute cu el, oricare ar fi fost subiectul. Decise că trebuie să se grăbească și să se întoarcă la tabără cât mai curând.

Când ajunse la o distanţă sigură faţă de tabără, începu să se dezbrace. O pasăre cârâi într-un copac apropiat și o serenadă de greieri sparse liniștea nopţii, în timp ce Sara intră în râu. Apa era delicios de răcoroasă pentru pielea ei înfierbântată și se afundă până la gât. Udându-și părul desfăcut, se săpuni până formă o spumă abundentă. Apoi se ridică şi-şi frecă trupul. Aruncând săpunul pe mal, se clăti afundându-se din nou în apă, apoi se ridică pentru a-și clăti părui. Era minunat să se simtă cu adevărat curată din nou. Obosită cum era, Sara ar fi dorit să mai stea puţin în apă, dar știa că trebuie să se întoarcă.

Sunetul unei rămurele rupte îi atrase brusc atenţia. Scrută porţiunea de-a lungul malului unde crescuseră câteva tufe răzleţe de bumbac. Nu văzu nicio mișcare,

nicio siluetă, dar liniștea ei fusese distrusă. Grăbită, își șterse părul și păși pe malul nisipos. Luând un prosop, își înfășură părul, cu celălalt, începu să se usuce repede. Un zgomot furișat în stufăriș îi înfioră pielea şi-şi înfășură prosopul în jurul corpului atât cât se putea când văzu strălucirea unei lumini roșii lângă un copac. Arăta ca o bucată de jăratec și instinctiv știu că era un trabuc. Câţiva oameni din ambele caravane fumau și unul din ei o privea.

Capitolul 7

Ea rămase paralizată pentru un moment, întrebându-se ce să facă. Nu putea striga din cauza, glasului tăiat de frică, şi-şi simţea picioarele înţepenite în malul nisipos al râului. Decizia fu luată peste voinţa ei, când bărbatul înaintă în lumina lunii și spuse:

— Până să mă recunoști, *niña,* m-am gândit că e mai bine să mă arăt singur, spuse Rafael liniștit.

Sara răsuflă un moment ușurată, înainte de a începe să roșească de rușine. Încercă zadarnic să-și acopere tot corpul cu prosopul prea mic pentru asta.

— M-ai speriat, *señor,* şopti ea.

— Fii fericită că eu sunt cel care stă aici și nu un altul, *señorita*. Sau putea fi un Pawnee, accentuă el, aruncându-și trabucul în nisip.

O treceau valuri de căldură și frig, sub privirile lui îndrăzneţe. Știa că ceea ce spusese el era adevărat, dar pe moment, ea nu putea gândi mai departe de clipă de faţă.

— M-ai privit făcând baie, îl acuză ea cu voce întretăiată.

El ridică din umeri și înaintă spre ea lent.

— Sunt bărbat, *niña.* N-am putut rezista mai mult decât

ar rezista un om lihnit de foame privind la un festin, spuse el cu voce întretăiată.

Oprindu-se în faţa ei, își ridică mâna și-i mângâie faţa cu degetul mare.

— Atât de frumoasă, Sara… dar atât de neștiutoare, şopti el cu răsuflarea întretăiată.

Un amestec de gânduri și sentimente confuze o asaltară la apropierea lui. Mirosea ușor a săpun și tutun și putea simţi căldura emanată de corpul lui. Ea se resemnase că Rafael nu ţine la ea și acum… acum el era aici, privind-o cu ochii lui negri, irezistibili.

— Mai bine m-aș îmbrăca, *señor,* spuse ea, simţindu-și inima bătând nebunește.

— *Şi,* ar trebui, încuviinţă el alene, dar nu se îndepărtă.

În loc de asta, își puse mâinile puternice pe umerii ei goi, şi-o trase ușor spre el.

— Rafael? Nu cred… începu ea să protesteze încet, în timp ce gura lui cobora spre a sa.

În clipa când buzele li se uniră, era pierdută. O adâncă tulburare îi cuprinse stomacul și apoi i se răspândi în tot corpul, accelerându-i și mai mult bătăile inimii. Aerul caid al nopţii o dezmierda și totuși tremura. Putea să-i simtă căldura corpului chiar prin prosop. Mâinile lui îi atinseră spatele și alunecară în jos pentru a-i cuprinde fesele, trăgând-o mai aproape de el și făcând-o să tremure mai tare.

Rafael își auzea inima bătând nebunește. Capul îi ardea de o pasiune pe care nu o mai simţise de mulţi ani. O dorea pe Sara cu disperare… dorea să pătrundă în căldura ei de catifea… dorea să simtă eliberarea lui amestecându-se cu a ei. Un abur de dorinţă îi întuneca mintea, în timp ce lupta să-și păstreze controlul, dar murmurele ei de plăcere îi năruiau hotărârea. Știa în acel moment că ea este gata să i se dăruiască și o dorea cum nu mai dorise vreodată pe alta.

Uitând de prosop, Sara îi înlănţui gâtul lui Rafael cu braţele și îi întoarse sărutul. Senzaţia limbii lui

dezmierzându-i interiorul gurii îi ucidea orice gând de protest. Dorea ca el s-o iubească. Voia să afle cum e să fii femeie. Când el strecură o mână desfăcându-i picioarele, ea se supuse, gemând când degetele lui începură s-o dezmierde într-o mișcare ritmică. O explozie de fiori îi cuprinse trupul la această neașteptată plăcere și se arcui instinctiv pe spate, pentru a-i ușura accesul.

Gura lui Rafael o părăsi pe a ei și alunecă în jos pentru a-i săruta fierbinte gâtul și sânii. Îi supse sfârcurile mărite de dorinţă până ce acestea se întăriră, apoi buzele lui preluară cealaltă gură caldă a ei, în timp ce Sara îi șoptea numele și scormonea cu unghiile prin părul lui. În el se dezlănţui dorinţa fierbinte de a o poseda imediat și de a se elibera de pasiunea care crescuse în el de săptămâni, dar știa că nu poate. Voia să-i dăruiască plăcere. Ar fi speriat-o dacă ar fi făcut ceea ce pasiunea lui cerea cu insistenţă. Ridicându-se, se îndepărtă puţin de ea și o privi în ochii strălucind de dorinţă.

— *Mi alma*, te doresc… dar tu trebuie să hotărăști, spuse el cu voce răgușită.

Sarei îi era imposibil să gândească limpede, dorind doar atingerea lui pătimașă, șoaptele lui tandre în urechi. Îi cuprinse faţa cu amândouă mâinile și încuviinţă.

— Și eu te doresc, Rafael, şopti ea.

Inima lui începu să zvâcnească; își întoarse faţa și-i arătă palmele. Strânse din dinţi, apoi spuse:

— Nu-ţi pot promite să te iubesc așa cum meriţi, *niña.* Înţelegi asta?

Sara abia îi auzi vorbele, în timp ce mâinile ei alunecară cu curaj în jos, pentru a-i atinge pieptul. Dorea doar ca el să termine ceea ce începuse.

Întregul ei corp fremăta de dorinţă.

— Am să iau ceea ce poţi oferi, murmură ea.

Mângâierile și cuvintele ei dulci de acceptare năruiră cu totul autocontrolul lui și așa șovăielnic, și trase prosopul dintre ei, aruncându-l pe nisip. Sara aștepta cu răsuflarea

tăiată, plecându-și timidă privirea când el se dezbrăcă. Așezând-o cu blândeţe pe nisipul cald, îi acoperi corpul cu al lui.

Sara fu surprinsă de plăcere la senzaţia care-o cuprinse când el reîncepu s-o mângâie și s-o sărute. Gura lui o săruta fierbinte pe sâni, coborî pe pântecele tremurător, apoi se întoarse. Desfăcându-i picioarele cu genunchiul, îi luă gura într-o sărutare sălbatică, lacomă, care-i lăsă pe amândoi fără suflare, încrezătoare, Sara îi cuprinse gâtul și îl lăsă să o iubească. Când degetele lui pătrunseră din nou în faldurile catifelate ale feminităţii ei, ea se arcui pentru a le întâlni și gemu de plăcere.

Când Rafael nu se mai putu abţine, dirijă vârful erecţiei sale în interiorul ei și împinse cu blândeţe, pătrunzând deschizătura umedă. Sara se încorda pentru un moment, ochii ei fixându-i întrebător pe ai lui. El zâmbi și o sărută gingaș pe gură, înainte de a-i şopti:

— Va fi doar o mică durere, *cara mia,* apoi vei simţi plăcere din nou. Nu-ţi fie frică.

Sara se relaxă din nou.

— Vreau să mă iubești, îi rugă ea moale.

El îi luă gura într-un sărut încet, stăruitor, în timp ce mâna lui se deplasă în jos pentru a-i mângâia șoldul. Blând, începu să se miște, pătrunzând și ieșind din ea, excitându-i deschiderea, dând naștere unui ritm senzual. Când ea începu a se însufleţi din nou de plăcere şi-şi ridică instinctiv șoldurile într-o mișcare erotică, el împinse mai puternic și rupse subţirea barieră care îi separa. Sara scoase un strigăt de durere și încercă să se tragă înapoi, dar el o ţinu ferm, terminând pătrunderea adâncă în interiorul ei, dându-i timp să se acomodeze. Vocea lui mângâietoare şopti că durerea a trecut, până când suspinele ei încetară. Îi sărută faţa cu gingășie și porni să se miște încet, simţind cum ea începe să-i răspundă.

Când săgetarea de durere slăbi, începu să palpite de plăcerea de a simţi corpul lui Rafael în interiorul ei. Știa

acum că dacă Fillette i-ar fi explicat dragostea fizică, tot n-ar fi înţeles-o pe deplin. Era mai minunată decât și-ar fi putut închipui, chiar cu acea scurtă durere. În acea clipă ea nici nu se gândea că ceea ce face e greșit. Fusese singură și lipsită de dragoste prea mult timp… avea nevoie de Rafael. Sara se arcui pentru a primi fiecare penetrare a corpului lui și plăcerea spori. Era gata să-și piardă cunoștinţa din cauza noii senzaţii născute în ea. Atingând acest nivel al senzaţiilor, mișcările lor începură să parcurgă un traseu în spirală, până când pasiunea lor explodă într-o furtună de jerbe luminoase, aducându-le amândurora o cutremurare de ușurare.

Sara îl chemă cu glas răgușit pe nume, în timp ce el șoptea nestăpânit la urechea ei.

Corpurile lor rămaseră unite în timp ce respiraţia lor revenea la ritmul normal. Rafael o sărută ușor pe faţă, în timp ce degetele îi mângâiau părul lung, desfăcut.

— Sper că nu ţi-a provocat prea multă durere, *cara mia?* întrebă el încet.

Ochii ei albaștri se măriră cu uimire și Sara şopti:

— A durat puţin, Rafael, dar n-am știut că dragostea poate fi așa.

El zâmbi ușor:

— Nu e întotdeauna așa, *niña*. Depinde cu cine ești.

Ea se încruntă, devenind brusc posesivă și puţin geloasă. Nu putea suporta să se gândească la faptul că el împărţise această minunată experienţă cu alta.

— Te-ai mai simţit vreodată așa… vreau să spun, a mai fost vreuna?…

Se-ntrerupse, stânjenită și încurcată. Bineînţeles, trebuie să se fi simţit așa cu soţia lui; încă jelea după ea. Dar Sara se chinuia încercând să se încredinţeze.

„Nu, gândi el, începând să înţeleagă brusc, nici chiar…” O neașteptată vinovăţie îi străpunse inima, amintindu-și de soţia sa. O iubise, dar nu era același lucru. Tinereţea și inocenţa Sarei îl asaltară din nou și simţi o bruscă

împunsătură ascuţită de remuşcare. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dar, *por Dios,* gândi el cu asprime, o dorea atât de mult.

— În afară de una, cu celelalte n-a însemnat nimic, spuse el în sfârșit.

Sentimentele de pasiune și de dorinţă de-a proteja femeia aceasta erau exact cum fuseseră faţă de Tuwikaa, totuși există o diferenţă subtilă. Gândul îl sperie. Nu voia să mai aibă sentimente pentru nimeni, niciodată.

Nu era răspunsul pe care ea îl imploră, dar putea avea răbdare, raţionă Sara. Durerea lui se va potoli și va începe, cu timpul, s-o iubească, era sigură.

Vocea ei era dulce.

— M-ai făcut fericită, Rafael, spuse ea simplu, netezind liniile feţei lui.

Cuvintele ei îi strânseră inima. Era atât de încrezătoare și m-ar fi trebuit s-o facă. Acum trebuia să înfrunte dilema. În loc să ia o hotărâre, îi sărută în clipa aceea gura catifelată și se ridică în genunchi, trăgând-o și pe ea după el.

— Ce-ai spune să ne răcorim în râu, Sara? apoi am face mai bine să ne întoarcem la furgoane.

Sara încuviinţă și-l urmă în apă. Îl înlănţui cu braţele pe după gât și el o ţinu așa un timp, ţinându-i trupul moale lipit de al lui, Rafael simţi din nou dorinţa crescând în el și, cu o voinţă de fier, reuși să şi-o înăbușe. În sfârșit, reuși să se stăpânească și ieșiră din apă pentru a se usca. Apoi se îmbrăcară în tăcere și merseră înapoi, mână în mână. O văzu în siguranţă în furgon și o sărută ușor pe faţă când se aplecă spre el. Cu gânduri tulburătoare roindu-i în minte, nu o văzu pe *Doña* Josefina privind-i din umbra furgonului ei.

*

— Câmpia nisipoasă dintre Arkansas și *Cimarron River*

are o lăţime de cincizeci de mile fără niciun curs de apa, señorita, îi explica *Señor* Pino Sarei, când duc, ui alături ziua următoare. De aceea am luat noi mai multe butoaie de apă cu noi până ne vedem dincolo.

Sara își ridicase mâinile pentru a-și umbri ochii, în timp ce privea peste pământul arid.

— Așa o să fie până ajungem spre Cimarron? întrebă ea, arătând spre dunele de nisip.

— Cam încă cinci mile, apoi câmpia se uniformizează. Asta încă n-o să micșoreze ariditatea și căldura, din păcate, spuse el cu o clătinare a capului, întotdeauna m-am temut de această porţiune a călătoriei.

Sara privi în jur, căutându-l pe Rafael, dar acesta nu era nicăieri.

— Cât are să dureze – cinci sau șase zile? întrebă ea, cu gândul nu tocmai la ceea ce discutau.

— *Şi,* răspunse el, observând atitudinea ei distrată.

De asemenea observase cât de bucuroasă păruse în această dimineaţă. Era o strălucire pe faţa ei și o vioiciune în mersul ei. Avea aspectul unei femei îndrăgostite, și o ușoară speranţă că planurile asupra patronului vor merge, încolţi în el. *Señor* Pino ţinea cu adevărat la Rafael și la această tânără.

Rafael apăru departe în faţă. Sara privi la felul lipsit de efort în care călărea, ca și cum ei și calul ar fi format o singură fiinţă. Umerii lui largi îi întindeau bluza din piele de căprioară și briza fierbinte făcea să-i fluture părul negru. Un fior de mândrie și de plăcere o străbătu și obrajii i se înfierbântară amintindu-și ce se întâmplase noaptea trecută. Tânjise să fie cu el în această dimineaţă, dar era prea sfioasă ca să ia iniţiativa.

Strângerea taberei s-a făcut ca de obicei, cu Rafael supraveghind multe detalii și nu fusese timp nici măcar pentru a schimba un cuvânt cu ei. Deși dezamăgită, încercă să aibă răbdare așa cum o învăţase Master Filbert.

În timpul serii, când furgoanele se adunară în cerc spre

a forma tabăra, Sara fu iritată de faptul că Rafael nu venise lângă ea toată ziua. Mândria îi fu rănită de această desconsiderare. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-și găsească puţin timp s-o caute. Lăsându-și calul înșeuat cu José, Sara se duse la furgonul ei să se spele de praful călătoriei, înainte de cină. Dezbrăcându-și cămașa, își spălă cu buretele faţa, braţele și picioarele cu o cantitate mică de apă din lighean; aveau raţii mici până ajungeau la Chimarron. Mică baie o făcu să se gândească la noaptea trecută de la râu.

Rememoră fiecare clipă, fiecare cuvânt, fiecare atingere, până sângele începu să-i alerge mai repede, lăsând-o fără suflare. „Era aceasta dragoste?” se întrebă ea. Rafael spusese că nu cu oricine te simţi la fel de minunat făcând dragoste. Pierdută în meditaţii, se întinse în patul de campanie și se ghemui, strângându-și genunchii la piept.

Când închise ochii, putu să vadă faţa zâmbitoare a lui Rafael deasupra ei și totodată expresia încordată pe care o avusese când lumea explodase pentru ei doi. Aceasta o făcu să freamăte de dorinţă și se simţi rușinată de destrăbălarea ei. Nu-i spusese ce simte pentru ea, nici care vor fi relaţiile lor în viitor. De fapt el spusese că nu-i poate promite dragostea. Un sentiment de neliniște i se strecură în suflet, când privi situaţia cu mai mult realism. Se dăruise unui bărbat care nu era soţul ei și care nu-și luase niciun angajament. Astăzi nici măcar nu-i vorbise. Probabil deja regretă încurcătura noastră, gândi ea cu inima strânsă. Un alt gând o fulgeră, făcând-o să sară din pat. Ce se întâmplă dacă a lăsat-o însărcinată? Văzuse câteva servitoare „borţoase”, chiar dintre cele nemăritate. Se poate oare întâmpla de prima dată? De ce nu s-a gândit la asta?

Își mușcă nervoasă unghia degetului mare și dori să existe o femeie căreia să-i poată vorbi despre această situaţie confuză. Avea mari îndoieli că Estella știa mai mult decât ea despre probleme de acest fel și nu era posibil s-o

întrebe pe *Doña* Josefina.

Sara auzi clopotul bătând pentru cină și dori să poată rămâne în furgon cu capul îngropat în pernă. Dar știa că cineva ar veni după ea și nu voia să dea răspuns la nicio întrebare incomodă. Îmbrăcându-se cu o cămașă curată și o jachetă, părăsi furgonul și se alătură celorlalte două femei sub coviltirul acestora.

Când se așeză, privirea i se îndreptă automat spre furgonul lui Rafael. Acesta stătea alături de *señor* Pino, privind cu insistenţă în direcţia ei. Sara se îmbujoră, apoi păli, ferindu-și privirea. Își întoarse ochii într-o parte, și-i întâlni pe cei ai *Doñei* Josefina. Un ușor zâmbet curba buzele bătrânei și Sara avu tulburătoarea senzaţie că femeia îi putea citi gândurile.

— *Buenas noches*, Señorita Clayton. Arăţi puţin trasă la faţă, s-a întâmplat ceva?

Sara își mută privirea și murmură precipitat:

— Nu, nimic. Probabil căldura.

— E groaznic, nu-i așa? spuse Estella, făcându-și vânt cu evantaiul. Am crezut c-o să murim astăzi în trăsură.

Felipe veni cu trei farfurii pline și Sara îi mulţumi. Se mai liniștise, oarecum.

— Cel puţin, pe spinarea calului, am putut prinde puţin briza, chiar dacă era fierbinte, fu ea de acord și începu să mănânce.

Mâncarea avea gust de rumeguș, dar ea se forţă s-o mestece.

— Clima din Santa Fé e mai suportabilă. Căldura e uscată. Cred că o să-ţi placă… printre alte lucruri, spuse *Doña* Josefina cu subînţeles.

Sara își ridică privirea și observă expresia ei infatuată. Cum ar fi posibil ca femeia să știe ceva? gândi ea îngrijorată. Dar în ochii ei se citea că știe; o hăituia pe Sara.

Cu un calm pe care nu și-l cunoștea, Sara răspunse nepăsătoare:

— Sunt sigură de asta.

Se forţă să mai ia câteva înghiţituri, dar mai mult aruncă mâncarea pe jos, în timp ce Estella susţinea conversaţia. Ea vorbi despre strângerea vitelor pentru marcare și rodeo și despre sfintele zile ale festivalului de la sfârșitul anului. Sara abia auzea câte un cuvânt, dar încerca să încuviinţeze din când în când.

Când terminară, o umbră căzu peste masa lor și Sara se întoarse pentru a-l privi pe Rafael, care stătea în spatele ei. Acesta le salută pe celelalte două femei plin de curtoazie, înainte de a se întoarce spre ea.

— M-am gândit că această seară ar putea fi potrivită pentru o altă lecţie de tir, *señorita.* Te simţi în stare?

Vocea lui joasă, adâncă, trimise fiori de-a lungul spinării ei și se simţi fără suflare și încurcată. Totuși, reuși să accepte invitaţia fără să se bâlbâie.

Când el fu departe*, doña* Josefina comentă:

— E drăguţ din partea lui *Don* Rafael să-ţi arate așa un interes. El a fost întotdeauna atât de rezervat!

Estella îi sări în ajutor.

— E adevărat, Madre, dar nu cu prietenii săi. A fost mai mult decât drăguţ și răbdător cu mine.

Maică-sa își întoarse ochii dezaprobator spre ea.

— Și tu ai greșit, luând-o drept un alt gen de afecţiune fata mea. E în natura bărbaţilor să ia tot ceea ce o femeie le oferă și de asta tatăl tău și cu mine te păzim cu atenţie, mai ales că te vei căsători curând.

Ochii ei o fixară pe Sara un moment.

Sara se întrebă dacă privirea ei însemna un avertisment și o senzaţie de frustrare încolţi în ea. Cum avea să știe despre bărbaţi și despre intenţiile lor, dacă ea nu fusese curtată niciodată și nici mama ei nu-i dăduse explicaţii?

Bărbia Estellei se ridică la mustrarea mamei. În timp ce deschisese gura să protesteze, Sara se grăbi să se ridice și să se scuze:

— Mai bine să plec, atât cât ţine lumina. *Buenas noches*.

Bucuroasă să fie departe de bătrâna cicălitoare, Sara își luă pălăria din furgonul ei și se îndreptă spre cel al lui Rafael.

El o aștepta cu o tablă agăţată pe umăr, vorbind încet cu *Señor* Pino. Când o văzu apropiindu-se, făcu un semn vioi cu capul și-i luă braţul.

— Vom călări mai departe de caravană. N-aș vrea să trebuiască să alerg după animale speriate în noaptea asta.

Sara nu spuse nimic în timp ce-l urma spre cei doi cai pe care Juan îi înșeuase. Când Rafael o ajută să încalece, pielea o arse pe Sara în locul unde el o atinsese.

Iapa lui Sara îl urmă pe armăsarul lui Rafael fără prea mare îndemn din partea ei și se gândi confuz că nu-i prea mare diferenţă nici cu ea și Rafael. Totuși, îi trebuia să se gândească la mândria ei și luase o decizie. Se miră de starea lui de spirit, pentru că era tăcut și stătea ţeapăn în șa.

Când erau la o bună distanţă de tabără, trase de hăţuri și alunecă de pe cal. Când se întoarse ca s-o ajute să descalece, Sara îi cercetă faţa pentru a căuta un indiciu despre gândurile lui, dar expresia sa era afabilă. Ea îi simţi mâinile tremurând, totuși, înainte de a-i elibera talia. Deși era un lucru mărunt, îi dădu curajul necesar şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— S-a-ntâmplat ceva, Rafael? întrebă ea, încruntându-și faţa crispată.

Atingerea ei ardea, parfumul ei îmbătă și hotărârea neînduplecată a lui Rafael se topi. Îi dezmierdă cu degetul mare faţa și o încruntare adâncă îi încreţi fruntea.

— Am multe în minte, Sara.

Ea își ridică privirea spre el cu niște ochi atât de încrezători, încât îl făcu să simtă un fior de vinovăţie. O adusese până aici ca să vorbească despre situaţia lor, dar descoperi că nu putea fi atât de obiectiv pe cât plănuise. În loc de asta, dori să-i sărute gura senzuală.

Sara fu nevoită să-și aplece ochii sub intensitatea privirii

lui întunecate, pentru a-și putea recăpăta răsuflarea.

— M-am gândit la ceea ce s-a întâmplat… noaptea trecută, şopti ea, apoi își drese glasul pentru a putea continua. N-are importanţă cât a fost de frumos, simt că a fost greșit.

Îşi încleştă mâinile și îl privi, încercând să-și găsească destul curaj pentru a termina.

— Tu ești încă îndrăgostit de soţia ta și eu trebuie să-mi fac o viaţă nouă. N-ar fi cinstit pentru niciunul din noi să continuăm… ei bine, să fim mai mult decât prieteni.

În locul ușurării pe care ar fi trebuit să o simtă, inima lui Rafael se strânse la vorbele ei. Ea îi dăduse prilejul să iasă din această situaţie cu onoarea neatinsă și totuși găsea ideea mai mult decât imposibilă. Îi ridică i ia cu un deget și privi în ochii ei mari, albaștri.

— Poţi să uiţi ce s-a întâmplat între noi? întrebă el liniștit.

Sara se îndepărtă de el și privi peste dealurile aspre și nisipoase. Nu voia ca ei să vadă durerea sau minciună cu care se lupta.

— Cred că într-adevăr e cel mai bine.

Bunicul tău m-a angajat pentru o slujbă și sunt cu adevărat nerăbdătoare să văd dacă pot sta pe picioarele mele.

Se forţă să se uite la el.

— Vezi, toată viaţa am fost obișnuită ca alţii să-mi poarte de grijă și, deși erau bine intenţionaţi, mi-ar plăcea să mă descurc de capul meu, pentru o schimbare.

Rafael fu zguduit când privi în ochii ei albaștri, neșovăielnici. Pentru moment, fu incapabil să vorbească din cauza surprizei. Evident că greșise, gândi cu o iritare subită. Ea nu-i făcea pur și simplu o favoare – nu îl dorea! îşi ascunse consternarea, încuviinţând repede.

— Desigur, Sara. Am să fiu de acord cu orice ai spune tu.

Brusc, se întoarse spre tablă și scoase o cutie de tinichea și derringer-ul ei.

Inima lui Sara se strânse la această încuviinţare facilă. În aparenţă, noaptea trecută nu însemnase nimic pentru el și era ușurat. Acest gând o durea, dar Sara își propusese să fie tare și nu o arătă. Luă arma de la el și o deschise, așa cum o învăţase, în vreme ce el merse la o oarecare distanţă și puse pe nisip cutia de tinichea.

Sara încărca pistolul sub privirea lui atentă, apoi trase o vreme la ţintă. Oricum, în acest timp el nu stătu în spatele ei cu mâinile pe ale ei sau pe ea, ca s-o ajute să ochească. În schimb, stătea lângă ea și-i dădea instrucţii verbale. Cu siguranţă că nu era același lucru și fetei îi părea rău să nu mai simtă braţele lui înlănţuind-o, în timp ce încerca să se concentreze. Aerul era îngreunat nu numai de căldura zilei. Era o tensiune și o formalitate care nu mai existase între ei din primele zile ale călătoriei.

Sara reuși să nimerească ţinta de două ori și Rafael propuse în sfârșit o pauză.

— Începi să înveţi, *señora*.

Vocea lui era politicoasă atunci când o ajută să încalece și apoi îi puse derringer-ul în mână.

— Cred că poţi să-l păstrezi acum.

Încercând să zâmbească, dar simţindu-se mizerabil, Sara spuse:

— Am să iau asta ca pe un compliment pentru abilitatea mea.

Călăriră înapoi la tabără fără vreun alt cuvânt. Rafael simţea un amestec de durere și plăcere. Ea era ca un miraj – atât de aproape și tentantă, totuși inaccesibilă.

José îi aștepta să ia în grijă animalele. Sara îi mulţumi liniștită lui Rafael, înainte de a pleca.

— După ce *Madre* s-a dus la culcare noaptea trecută, l-am întâlnit pe Garth și am hoinărit cu el timp de o oră, se confesă Estella lui Sara în timp ce călăreau alături sub soarele fierbinte. Știu că sunt neascultătoare și obraznică, dar nu pot fi altfel.

Sara oftă. Ce ar putea ea să-i spună prietenei? Dacă

Sara ar ști cum e mai bine, viaţa ei n-ar fi atât de răvășită. La început, credea că Estella și Garth trebuiau să fie împreună și dragostea lor interzisă era romantică dar cu noua sa experienţă, nu mai era atât de sigură. Întrebă precaut:

— Nu l-ai lăsat… vreau să spun, voi doi n-aţi…

Era îngrijorată pentru Estella, dar șovăi să pună întrebarea.

Nedumerită, Estella se încruntă la Sara, apoi un început de înţelegere îi lumină ochii negri. Scuturând energic din cap, spuse:

— *Por Dios*! O, nu, Sara. N-am făcut decât să ne sărutăm.

Fata cu păr negru își feri privirea apoi admise:

— Nu că n-aș fi vrut, *amiga,* dar Garth are prea mult respect pentru mine. Și de altfel, Papa l-ar omorî dacă s-ar întâmpla asta.

Sara simţi un junghi de slăbiciune; Rafael luase ce i se oferise într-o clipă.

— Presupun că un bărbat nu are niciun respect pentru o femeie care vine la el prea ușor, cugetă ea.

Estella ridică din umeri.

— Așa spune *Madre*. Fetele din familiile bune spaniole sunt supravegheate îndeaproape cu toate acestea, încât nu există nicio șansă să se întâmple. Odată ajunsă acasă, va fi imposibil pentru mine să-l mai întâlnesc pe Garth în secret.

Sara privi ia prietena ei.

— Ce o să faceţi atunci?

— Nu știu, dar Garth a promis să aibă grijă de toate… și eu îl cred, spuse Estella convinsă. Și cum e cu tine și Rafael? N-am avut nicio posibilitate să te întreb cum a mers lecţia de tir seara trecută.

— Acum nimeresc ţinta, răspunse Sara echivoc.

— Nu asta voiam să știu, Sara. Ţi s-a confesat?

— Mi-a povestit despre viaţa lui cu bunicul său. Și mi-a spus de asemenea despre soţia sa și despre copil. E încă

îndrăgostit de ea, să știi, spuse Sara cu un ton resemnat.

Estella dădu drumul unui râs zgomotos, nedemn de o lady.

— Crede că este, dar am văzut eu felul în care se uită la tine!

Sara încuviinţă.

— Asta poate fi adevărat, dar am început să-mi dau seama că doar pentru că ești atras de cineva nu înseamnă să fii îndrăgostit, i-am spus că vreau doar să fim prieteni, spuse ea cu fermitate.

Nu-i putea spune lui Estella că făcuseră dragoste, în special acum, când știa că Rafael nu o iubește. Se simţea destul de nechibzuită.

Estella păru surprinsă.

— Deci nu ești îndrăgostită de el?

Sara făcu un efort pentru a răspunde pe un ton degajat.

— Nu. Un timp, am lăsat ca atenţiile lui Rafael să ajungă la inima mea. Cum spunea bătrânul meu tutore, nimeni nu-i apărat în faţa flăcării. Într-adevăr, sunt mai interesată să-mi iau în primire postul de la Hacienda Delgado decât de orice altceva. Pentru mine această călătorie este o aventură și, ca să nu mă plictisesc, învăţ să am grijă de mine însămi. Fratele meu Max avea o fire aventuroasă și cred că întotdeauna i-am invidiat libertatea și-am avut tendinţa să-i urmez.

Estella zâmbi cu îndoială.

— Cred că ești severă, *amiga,* dar dacă ești fericită, e tot ce contează.

Cu un ton mai serios, spuse:

— Îţi lipsește fratele foarte mult, nu-i așa?

Sara încuviinţă.

— Îi simt lipsa tot timpul.

Călăreau la mijlocul distanţei dintre cele două caravane și ascultau strigătele. Una dintre iscoade, care călărea în faţa liniei de furgoane, răcni *„Cimarron River”* şi-şi flutură cu entuziasm un sombrero. Era ca și cum animalele ar fi

înţeles și ar fi mirosit apa, pentru că se înviorară și se mișcară rapid presimţind o adăpare îmbelșugată și răcoroasă.

Sara începu să observe câteva petice cu mici tufișuri și niște copaci piperniciţi punctând peisajul nisipos vălurit de coline. Gândul că va avea destulă apă pentru o baie adevărată îi mai lumină întrucâtva starea de spirit. Tot ceea ce-i spusese lui Estella era adevărat, exceptând faptul că n-ar ţine la Rafael – și asta era ceea ce o durea.

Cele două femei mergeau în pas cu furgoanele, când ajunseră pe vârful unui deal și începură coborârea spre valea Cimarron. Luminișuri cu iarbă verde se întindeau pe ambele părţi ale râului năvalnic și larg. Culoarea însufleţită a acestei imagini era atât de binevenită, încât oamenii strigară de bucurie.

Entuziasmul abia le trecuse, când un alt strigăt, al celor din faţă se ridică: de această dată unui de alarmă. Sara își încetini calul și privi la priveliștea din faţa ei. O ceată de războinici indieni călări năvălea de pe culmea din partea cealaltă a râului. În învălmășeala care urmă, Sara auzi vocea lui Rafael strigând căruţașilor să tragă furgoanele în cerc. Sub ameninţarea venită de pe celălalt mal, formară iute două cercuri neregulate. Sara și Estella, în siguranţă în mijlocul formaţiei, descălecară repede. Estella se grăbi să fugă la mama ei pentru a o ajuta să coboare din trăsură și o însoţi în furgonul lor de dormit. Sara urcă în furgonul ei, dar nu pentru a se ascunde. În loc de asta, își scoase derringer-ul din cufăr și-l încărcă grăbită, cu mâinile tremurând. Se grăbi afară și se ghemui lângă roată pentru a aștepta atacul.

Rafael organiza apărarea și dădea ordine, căutând-o frenetic pe Sara. El le văzuse pe cele două femei galopând spre cercul de furgoane, dar după aceea atenţia-i fusese atrasă în altă, parte. Când privi din nou după ea, nu era nicăieri la vedere. Îndreptându-se spre furgonul lui Perez, se asigură că femeile sunt la adăpost, înainte de a se

concentra asupra atacului. Străfulgerând cu privirea asupra animalelor dezlegate și a oamenilor care alergau, descoperi o lucire de argint lângă roata furgonului lui Sara. Inima i se opri aproape. Ea stătea în praf pe genunchi, cu braţul înarmat sprijinit pe o spiţă, gata de luptă.

În ciuda senzaţiei de teamă care-l cuprinse văzând-o într-o poziţie atât de vulnerabilă, fu cuprins de admiraţie înaintea curajului ei. Alergă până la ea și se lăsă pe un genunchi, privind iute în josul dealului, pentru a urmări înaintarea indienilor.

— *Por Dios,* Sara! Ce faci aici, afară? Trebuia să fii înăuntru, cu celelalte femei, spuse el aspru.

— M-ai învăţat să trag, *señor* și pot fi de ajutor, îl contrazise ea, cu vocea tremurând aproape la fel de tare ca și mâna.

— Ţine capul jos și păstrează gloanţele pentru o ţintă apropiată, mormăi el, apoi plecă, strigând la toţi să aștepte până când războinicii vor fi în apropiere, apoi să tragă prima dată pe deasupra capetelor lor.

Strigătele înfiorătoare ale sălbaticilor o făcură pe Sara să simtă fiori de gheaţă în spate, dar își ţinu firea. Când ceaţa ajunse în vecinătatea furgoanelor, trăgând săgeţi care aterizară inofensiv în mijlocul cercului, oamenii lui Rafael traseră câteva focuri, ţintind în sus, așa cum li se spusese. Aspectul fioros și strigătele de luptă ale sălbaticilor o înspăimântară pe Sara mai mult decât orice și-ar fi putut ea imagina. Se simţi ca o stană de gheaţă pe locul în care îngenunchease. Privea cum trec războinicii călări, cu feţele vopsite hidos în strălucirea soarelui.

Rafael se înapoie lângă Sara, incapabil să o lase singură.

— Sunt aici, *niña,* şopti el, pentru a o liniști, apoi trase încă un foc de avertizare în aer.

Corpul rigid al Sarei se relaxă vizibil, dar privirea ei rămase ţintită asupra indienilor, hipnotizată.

— Intenţia lor este să ne sperie și să fure animalele,

spuse Rafael după un timp. Dacă ar fi avut intenţia să lupte cu noi, câţiva dintre oamenii noștri ar fi fost morţi până acum și furgoanele incendiate. Comanșii ţintesc precis și mortal.

Privirea înspăimântată a fetei se întoarse spre el.

— Acesta e poporul tău? strigă ea pentru a acoperi zgomotele.

— Nu-i tribul tatălui meu. Sunt multe triburi de comanși.

Temându-se s-o lase singură, o prinse de braţ și-i spuse:

— Vino cu mine.

Prevenind-o să-și ţină corpul aplecat, o duse la furgonul din vârful colinei. Sara îl auzi pe Rafael mormăind ceva printre gâfâieli și fu mulţumită că n-a înţeles despre ce este vorba. Era o încruntare întunecată pe faţa lui, în timp ce-și privea turma de vite mânată de doi dintre sălbatici.

Cei doi *vaqueros* care minaseră vitele se adăpostiseră în interiorul cercului și trăgeau înspre hoţi, dar nu-și nimeriră ţinta. Când îl văzură pe Rafael, începură să vorbească frenetic. El îi liniști ridicând o mână.

— Vom merge după ei, spuse el, cu o privire tăioasă în direcţia pe care o luaseră. Sunt doar opt războinici.

O nouă teamă o cuprinse la auzul hotărârii lui categorice. Când îi va prinde din urmă, era sigură, indienii nu-i vor înapoia animalele de bunăvoie. Va fi o luptă. Îl prinse de braţ şi-şi închise ochii, cuprinzând-o o undă de ameţeală.

Rafael îi cuprinse talia și o trase mai aproape, întorcând-o spre furgon pentru a o proteja.

— Nu-ţi pierde firea, *niña,* luptă încă nu s-a sfârșit, spuse el cu un ton coborât, încurajator.

Ea se desprinse din strânsoarea lui și se stăpâni să-i spună că se temea pentru viaţa lui.

— N-am leșinat niciodată, Rafael, și n-am intenţia s-o fac acum, şopti ea, reînsufleţindu-se.

Se simţea minunat din nou în braţele lui, dar el era ocupat cu alte probleme și n-avea vreme pentru slăbiciuni

muierești. Îl împinse cu gingășie:

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am să fiu tare.

El o privi în ochii mari și albaștri, cu intensitate, încuviinţând.

— Ai grijă de tine, o rugă el încet, și se întoarse la oamenii săi, dându-le câteva ordine grăbite.

Războinicii rămași se învârtiră încă de câteva ori în jurul taberei, apoi, la un strigăt al căpeteniei, părăsiră furgoanele și se îndreptară spre râu, dispărând din vedere.

În câteva minute, Rafael organiză oamenii în mijlocul cercului, împărţind sarcini și ordine suplimentare apărătorilor. De asemenea, cercetă braţul lui José, străpuns de o săgeată răzleaţă. *Señor* Pino protestă când Rafael îi ordonă să preia conducerea caravanei în absenţa lui.

— E un ordin pe care nu-l pot îndeplini, Rafael. Voi merge cu tine, insistă Pedro.

Rafael încleștă umărul prietenului său.

— Am nevoie de tine aici pentru liniștea mea sufletească, în caz că vreo câţiva din ei s-ar întoarce. Trebuie să luăm în considerare femeile, *amigo.* Mă întorc în curând cu cireada, nu-ţi fie teamă.

Pedro mormăi nemulţumit, dar își dădu seama că nimeni altcineva nu era capabil să ia comanda.

— *Şi,* Rafael. Am să rămân și-am să mă îngrijesc de rana lui José.

Rafael ceru trei voluntari care să meargă cu el, și-i obţinu imediat. Femeile stăteau în spatele lor și *Doña* Josefina plângea. Când realiză că Rafael îi părăsește, începu să strige:

— Ai de gând să ne lași lipsite de apărare pentru a regăsi câteva vaci? *Don* Vicente va auzi despre aceasta, poţi fi convins, *señor*!

Sara și Estella încercară s-o liniștească, dar bătrâna femeie le părăsi și se retrase în furgonul ei, mormăind în continuare ameninţări. Estella se întoarse spre Sara și

izbucni în lacrimi.

— De ce face ea totul atât de dificil! Am încercat să fiu tare, deși eram înspăimântată. Și tot timpul am fost îngrijorată pentru Garth. Crezi că n-a păţit nimic?

Sara își cuprinse în braţe prietena, bătând-o ușor pe umeri.

— Sunt convinsă că-i bine, dar am să-i cer lui Rafael să se intereseze.

Estella își înălţă capul şi-şi șterse ochii.

— Ai s-o faci?

— Sunt sigură că se va duce să verifice ce s-a întâmplat cu ei, oricum, înainte de-a pleca pentru a-și recupera cireada, dar am să-l rog să ne trimită vorbă că totul e bine, acceptă ea pe un ton mângâietor, apoi sugeră:

— Ce-ar fi să vedem dacă *Señor* Pino n-are nevoie de ajutor cu îngrijirea braţului lui José?

Cealaltă fată încuviinţă și Sara îi zâmbi încurajator. Sara îl prinse pe Rafael când acesta se pregătea să încalece.

— Pot să-ţi cer o favoare?

— *Şi.* Despre ce este vorba?

Ochii lui îi priviră pe ai ei cu căldură.

— Suntem îngrijorate în privinţa lui Garth și a celorlalţi. Vrei să afli dacă totul e în ordine cu ei și să ne trimiţi vorbă și nouă?

Gura lui Rafael se strâmbă pentru o clipă, dar dădu din cap și se ridică în șa.

— *Şi*. Nu părăsiţi caravana fără o escortă înarmată cât timp sunt plecat, *comprender*?

Sara făcu un semn de acceptare la comanda lui aspră. El părea dintr-odată distant și rece și ea făcu un efort să nu spună ce se petrece în inima ei. În schimb, înghiţi un nod oprit în gât și şopti:

— Ai grijă, te rog.

Încuviinţă, apoi își îndrumă calul spre un spaţiu dintre furgoane după care ieșiră și oamenii lui după el. Sara merse și privi cum călărește spre cealaltă tabără cu

tresăriri de teamă în stomac. Oare se va întoarce? se întrebă îngrijorată în sinea ei. Întorcându-se, se duse la vagonul de gătit și începu să-l ajute pe Juan la prepararea cinei.

Capitolul 8

Puţin mai târziu, Matt Harrigan o găsi pe Sara mestecând într-o oală cu mâncare deasupra focului. Ea își aruncă impulsiv braţele de gâtul lui.

— Ce bine-mi pare că n-ai păţit nimic, Matt! A fost rănit cineva din tabăra voastră?

Când ea îi dădu drumul, el clipi buimăcit:

— Nu, atât că zăpăcitul de Asher Selby aproape că s-a împușcat singur în picior când a început atacul. Era atât de tulburat, încât n-a realizat că are degetul pe trăgaci, spuse Matt, scuturând cu dezgust din cap.

Sara zâmbi la abilitatea lui de-a găsi umor în acea situaţie groaznică.

— Ăsta nu-i negustorul din Boston, care face călătoria din motive de sănătate?

Matt se aplecă asupra oalei să vadă ce amestecă Sara acolo și încuviinţă.

— Mda, dar aproape că a făcut un atac de inimă. Asta nu-i tocmai o situaţie sănătoasă.

Sara râse din toată inima.

— Trebuie să admiţi că a fost o experienţă înspăimântătoare. Sau erai ocupat pictând întreaga scenă?

El mormăi:

— Poate că sunt pasionat de munca mea, dar nu sunt atât de stupid. Eram sub furgonul meu, strângând o

carabină încărcată în mână.

— Mă surprinde că Garth n-a venit cu tine. Ce face? întrebă ea.

Matt acceptă o ceașcă de cafea de la Juan cu o înclinare din cap și se întoarse spre Sara.

— Asta-i motivul venirii mele aici, Sara. Rafael mi-a cerut să-ţi transmit că suntem în ordine. Garth a plecat cu el pe urmele cirezii.

Sara gemu. Estella va fi foarte neliniștită la această veste.

— Sunt îngrijorată pentru ei, Matt. Știu că va fi o altă luptă.

— Ei bine, l-am auzit pe Rafael spunându-i lui Garth că e pe jumătate comanș și că atunci când indienii vor afla că au furat cireada de la el, i-o vor da probabil înapoi. Se pare că pentru comanși nu-i mare lucru să furi de la străini, dar nici prin cap nu le-ar trece să ia ceva aparţinând unuia de-al lor, explică el.

Sara se simţi mai ușurată.

— Atunci s-ar putea să nu fie atât de periculos pe cât credeam.

Matt ridică din umeri.

— Dacă se vor găsi suficient de aproape ca să vorbească mai întâi, așa cred.

— Mulţumesc pentru această asigurare, spuse Sara sec. Nu vrei să rămâi la cină?

Matt strâmbă din nas.

— Ași! N-aș mai putea suporta aceeași mâncare încă o zi. Cred c-o să mă duc la pescuit.

Se îndepărtă agale, lăsând-o pe Sara fluturând din mână și zâmbind.

După cină, Sara îi spuse lui Estella că Garth supravieţuise atacului indienilor, dar că plecase cu Rafael să recupereze cireada furată. Tânăra spaniolă ar fi strigat de supărare, dacă mama ei n-ar fi fost cu urechea la pândă în furgonul ei. *Doña* Josefina era copleșită încă și refuzase

să iasă să mănânce.

— De ce trebuie ca bărbaţii să facă lucruri dintr-astea periculoase şi să ne lase pe noi să le purtăm de grijă? şopti Estella nestăpânit, cu lacrimi în ochii ei căprui.

Sara era la fel de exasperată.

— Așa a fost dintotdeauna, cred eu. În cântecele despre Regele Arthur, cavalerii plecau la război și femeile lor rămâneau acasă ca să plângă, să-și facă griji și să brodeze.

Strânse braţul celeilalte fete.

— Încearcă să nu fii îngrijorată. Matt spunea că nu-i atât de periculos cum credeam noi, Rafael fiind pe jumătate comanș. El va ști ce să facă.

Își susţinură una alteia curajul toată seara, dar niciuna din ele nu să simţi mai bine în străfundul sufletului. După ce se retraseră, Sara stătu culcată fără să doarmă toată noaptea, întrebându-se ce-ar face dacă i s-ar întâmpla ceva lui Rafael.

*

În următoarea zi se organiză o mică vânătoare pentru cireada de bizoni zărită în apropiere. *Señor* Pino decise că furgoanele trebuie mutate mai aproape de râu, astfel că ambele caravane sparseră tabăra și o reașezară. Când terminară cu aceasta, Sara și Estella, însoţite de Felipe și de Carlos, își duseră ia râu hainele pentru spălat. Estella, ale cărei mâini delicate nu făcuseră niciodată ceva mai obositor decât ridicarea unei cești de ceai, decise că de această dată să ajute la spălatul hainelor. Bărbaţii le frecară, apoi femeile le clătiră. Vorbiră cu toţii despre atacul indienilor și Estella le povesti despre vremurile când o ceată de războinici comanși atacaseră hacienda lor și aproape că-i uciseseră tatăl. Data următoare fuseseră pregătiţi și tatăl ei călărise curajos cu un steag alb la ei ca să trateze, promiţându-le grâu, carne de vită și stofe în fiecare toamnă, în schimbul păcii. Estella spuse, terminând

povestea:

— Eram mică, dar îmi pot încă aminti, pentru că eram speriată. Atacul de ieri mi-a amintit de toate astea.

Ridică din umeri și privi în jur, ca și cum și-ar fi reamintit deodată că încă erau vulnerabili.

După cină, Matt Harrigan își aduse blocul de desen și Sara poză pentru el. Cât timp el desenă, prin mintea fetei se perindau imagini despre pericolele în care s-ar fi putut afla Rafael. De fiecare dată când își amintea că el era mai mult decât capabil să-și poarte de grijă, vedea feţele vopsite ale sălbaticilor și îngrozitoarele lor strigăte de luptă îi răsunau în urechi.

Când tortura liniștii deveni de nesuportat, se ridică brusc în picioare.

— Îmi pare rău, Matt. Nu mai pot sta așezată nicio secundă.

El oftă, își lăsă blocul pe genunchi şi-şi scoase ochelarii.

— Am să beau o ceașcă de cafea.

Sara se duse să aducă două cești și, când se întoarse, ei o întrebă:

— Crezi că prietena ta mi-ar permite s-o desenez?

Sara își trase scaunul mai aproape de al lui și se așeză.

— Te referi la Estella?

El încuviinţă.

— Mi-ar plăcea s-o adaug la colecţia mea.

Sara se strâmbă.

— Trebuie să ceară permisiunea mamei ei.

— Vrei s-o întrebi?

Zâmbi și adăugă:

— Uneori nu fac o foarte bună impresie oamenilor.

Sara îl tachină:

— Probabil o primă impresie, Matt, dar acum, că am ajuns să te cunosc, mie îmi placi la nebunie.

Își băură cafelele și vorbiră despre Santa Fé. Matt era entuziasmat nu doar să deseneze indienii de prin partea locului, dar și localnicii spanioli și peisajele.

După ce plecă, Sara se îndreptă spre furgonul lui *Señor* Pino. Căzuse întunericul și focurile de tabără, de altfel inutile din cauza căldurii, erau reconfortante. Bătrânul stătea ghemuit, sprijinit de o roată a furgonului, fumând un trabuc. Când o zări apropiindu-se începu să se ridice, dar ea îi puse o mână pe umăr:

— Nu vă ridicaţi, *Señor* Pino, staţi prea comod.

Se așeză pe un scaun alături de el, sprijinindu-se și ea de roată.

— Cum merg desenele? întrebă el blând.

Sara ridică din umeri.

— Nu știu. Matt nu mă lasă să văd. După câte știu, pare să fi adăugat un al doilea cap în pictura sa.

Señor Pino chicoti:

— Mă îndoiesc de asta, *señorita.* Cel pe care-l ai e atât de încântător, încât ar eclipsa pe un altul.

Sara își înclină capul, încântată de compliment.

— Sunteţi cel mai galant gentleman pe care îl cunosc.

El zâmbi:

— E în firea mea să apreciez frumuseţea feminină.

Sara se gândi la Rafael și la cum spusese el că e frumoasă… sau spusese numai că o dorește? Evident că ea făcuse totul în favoarea lui și-l încurajase când ar fi trebuit să păstreze distanţa cuvenită. Obrajii lui Sara se aprinseră amintindu-și și se bucură că era întuneric.

— Credeţi că Rafael n-are să păţească nimic? întrebă ea după un moment.

Bătrânul pricepu neliniștea din glasul ei și observă că ea îl menţiona doar pe Rafael și nu și pe ceilalţi trei oameni care erau cu ei. Era grăitoare întrebarea ei și asta îi plăcu.

— Eu sunt întotdeauna îngrijorat pentru siguranţa lui, dar nu pentru că mă îndoiesc de abilitatea pe care o are. Sunt bătrân și bătrânii se îngrijorează, spuse el, azvârlind restul de trabuc în foc.

Sara era deprimată în timp ce privea flăcările. Nu era nimic altceva de făcut decât de așteptat, și asta o

exaspera. Schimbă subiectul pentru a mai uita nenorocirea de care se temea.

— Credeţi că *Don* Vicente mă va accepta?

Señor Pino zâmbi pe sub mustaţă, dar păstră un ton serios.

— *Şi, señorita.* Cred că va fi foarte fericit cu alegerea pe care am făcut-o.

— Ce-are să se întâmple dacă n-are să le placă de mine copiilor? N-am mai fost niciodată profesoară și știu că v-a lăsat să înţelegeţi că n-am să am nicio problemă cu postul, dar adevărul este că sunt puţin nesigură, se confesă ea.

El se întinse și o bătu pe umăr părintește.

— Nu-ţi face griji, *señorita.* Am mare încredere în tine și la fel și Rafael.

Sara se întoarse să-l privească.

— A spus el asta? Aveam impresia că se îndoiește c-aș putea face călătoria, mai mult pentru că nu mă găsea potrivită pentru slujbă, odată ajunsă acolo.

Señor Pino râse.

— Așa-i. E încăpăţânat ca și bunicul lui, şi-şi face gânduri negre… Tonul îi deveni duios. Viaţa lui n-a fost fericită, dar a devenit un bărbat minunat și puternic. Sunt foarte mândru de el.

— Mi-a povestit despre soţia sa, spuse ea liniștită.

Pino fu surprins, dar n-o arătă. Rafael era foarte rezervat și rareori discuta despre treburile sale personale indiferent cu cine.

— A fost distrus după moartea ei, dar asta a fost acum unsprezece ani. E timpul să reînceapă să trăiască. Eu i-am spus asta, oftă bătrânul.

— Poate nu vrea să se îndrăgostească din nou, sugeră Sara.

— Are nevoie de cineva care să ţină la el, o femeie la care și el să ţină. Rafael nu știe asta, dar bunicul său i-a ales o astfel de femeie. E convenabilă din toate punctele de vedere și cred că are să-l facă fericit. Rafael are doar

nevoie de timp ca să accepte asta, spuse Pedro pe un ton conspirativ.

Sara se simţi ca scuturată de friguri. Cu o voce tremurătoare spuse:

— Din câte mi-a spus Rafael, nu mi-l pot imagina ca fiind de acord cu nimic din ce i-ar propune *Don* Vicente.

Sonor Pino zâmbi.

— Ah, *niña,* asta va fi altceva! Și eu sunt în favoarea acestei căsătorii și voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-i văd împreună.

*

Rafael se întoarse după trei zile în tabără, prăbușit peste șaua armăsarului său. Unul din oamenii lui îi ţinea hăţurile calului negru, în timp ce un altul îl ajută să descalece. Sara îl ajutase pe Juan să taie felii de carne de bizon pentru uscat, când simţi agitaţie.

Cu inima gata să-i plesnească, își șterse mâinile de șorţ și fugi să vadă ce se întâmplase cu Rafael. În timp ce ajunse la ei, se formase un cerc de oameni și nu se putea ajunge lângă Rafael fără să se împingă pentru a-și croi drum. Îngrijorarea îi întări glasul.

— Lăsaţi-mă să trec! Ce i s-a întâmplat?

Bărbaţii îi deschiseră cărare și ea gemu când văzu culoarea cenușie a feţei lui Rafael. *Señor* Pino ordonase la doi *vaqueros* să-l urce pe rănit în furgonul său, când văzu faţa Sarei.

— Vino aici, *Señorita.* Am nevoie de ajutorul tău.

Ea strânse braţul lui Pedro.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată.

Rafael abia își mișca picioarele și ea își dădu seama că nu e conștient de ce se-ntâmplă în jurul său.

— E rănit la umăr, *niña.* A fost nimerit de o săgeată, dar cred că are să se facă bine. Poţi să mă ajuţi să-l doftoricesc, ce spui?

Tonul lui era senin, dar Sara îi simţi îngrijorarea.

— Bineînţeles, am să vă ajut, *Señor,* spuse ea.

Señor Pino nu-i dădu voie în furgon până Rafael nu fu așezat în patul lui de campanie. El îi tăie cămașa și ordonă unuia din oameni să aducă niște apă fierbinte, înainte de-a o chema pe Sara înăuntru, Pedro îl învelise pe Rafael superficial cu o tunică. Rana roșie și urâtă de la umărul lui stâng o făcu să șovăie. Carnea din jurul ei era ruptă și crestată și o mică șuviță de sânge și puroi se prelingea din ea. Dar cel mai mult o sperie culoarea cadaverică a feţei lui.

— Ce pot să fac, *Señor* Pino?

— E o pungă de piele în cufărul acela, *niña.* Scoate-o, *por favor,* îi spuse el, în timp ce-și plecă urechea la pieptul lui Rafael să-i asculte inima.

Sara găsi punga și îngenunche lângă el, dezlegând șiretul care-o ţinea închisă.

— Cutia mare cu alifie – *şi,* asta e. O să ne trebuiască… și ierburile din sacul cel mic.

El se ridică, încruntându-și sprâncenele.

— Sunt câteva fâșii curate de pânză în cufăr, pe care le putem folosi ca bandaje.

Sara aduse pânza și Alonzo apăru cu apă fierbinte într-un lighean. Pino îi dădu instrucţii să aducă mai multă apă.

— Vreau ca această rană să fie cât se poate de curată înainte de-a o bandaja.

Întorcându-se spre Sara, se încruntă.

— Acum am cel mai mult nevoie de ajutorul tău. Am să-l ţin, în timp ce tu ai să speli rana. Are să-l doară dar trebuie s-o facem.

Sara încuviinţă, cu ochii măriţi de neliniște. Bătrânul se ridică pentru a sta la capul lui Rafael și se aplecă asupra lui pentru a-i înclești braţele. Dădu din cap când fu gata.

— Apa are să fie fierbinte. Crezi c-ai s-o poţi suporta? spuse el, uitându-se o clipă la ea.

— Da, murmură ea, hotărâtă să-și facă treaba fără să

dea dovadă de slăbiciune.

Încercând apa, cufundă o cârpă curată în ea şi-şi retrase mâinile din cauza fierbinţelii, dar continuă.

La prima atingere a cârpei fierbinţi pe rană, Rafael, zvâcni ca un cal sălbatic. Pedro își concentră toată puterea pentru a-l ţine și o rugă pe Sara să continue. Din nou și din nou, Sara ștergea rana și mâinile ei deveniră roșii ca sângele. Gemetele lui Rafael erau pline de durere și asta îi luă fetei toată stăpânirea de sine necesară pentru a face ceea ce trebuia făcut. Lacrimi tăcute se rostogoleau pe obrajii ei, de fiecare dată când îi provoca durere, dar Pedro o încuraja.

— Trebuie să îndepărtăm infecţia, *niña,* altfel moare.

Pentru a doua oară Alonzo aduse apă proaspătă și goli ligheanul murdar. Când apa din lighean deveni mai curată, chiar dacă mai păstra o slabă culoare roz, *Señor* Pino ceru o pauză. El se ridică și își întinse mușchii contractaţi, apoi puse câteva frunze din sac în puţină apă curată pentru a se înmuia.

— Rafael cară tot felul de ierburi și fierturi cu el. El a învăţat aceste leacuri pe când trăia cu comanșii.

Sara privi obosită la el.

— Promite-mi că n-are să moară, *Señor* Pino.

El îi zâmbi încurajator.

— Ei? îi este dat să trăiască și să îmbătrânească. Acum, ia cutia aceea de alifie și unge-l puţin pe rană. Apoi vom pune frunzele astea deasupra și vom bandaja.

Sara voia să-l creadă, dar îi era frică. Rafael nu-și recăpătase conștiinţa și culoarea feţei nu se schimbase. Bătrânul o ajută să înfășoare fâșii de pânză curată în jurul umărului. Apoi o atinse mângâietor pe mână.

— Odihnește-te puţin acum. Am să stau eu cu el, o îndemnă el.

Sara începu să protesteze, dar el scutură din cap.

— N-are să se trezească mult timp și n-are niciun rost să stăm amândoi. Deja mi-ai fost de mare ajutor.

Ea privi un moment faţa palidă a lui Rafael.

— O să mă chemaţi, dacă se trezește?

— *Şi,* promise el.

Sara făcu un semn cu capul și coborî din furgon. Garth o aștepta şi-o ajută să coboare. Estella arătă spre furgonul unde stătuse până atunci și încleştă mâna lui Sara.

— *Señor* Pino spune că va fi bine, dar eu sunt îngrijorată. Tot nu e conștient.

Sara închise obosită un moment ochii și se aplecă spre braţul lui Garth.

— Arată atât de palid și… neajutorat.

Estella o cuprinse pe Sara cu braţul.

— Nu te chinui singură, *amiga. Señor* Pino știe ce face. Trebuie să avem încredere, da?

Sara asculta doar pe jumătate ceea ce le spunea Garth despre lupta cu indienii, în timp ce o ajutau să ajungă la furgon. Apoi protestă, spunând că n-are să poată dormi niciodată, dar de cum închise ochii, somnul o fură.

*

În preajma zorilor, Sara se trezi. Se ridică din pat şi-şi frecă un moment ochii, încercând să-și dea seama ce a tulburat-o. O fulgeră imaginea lui Rafael zăcând rănit și se întrebă îngrijorată dacă nu s-a întâmplat ceva rău. Dându-se jos, își strecură picioarele în pantofi și coborî prin spatele furgonului. Hainele îi erau boţite și părul îl scăpă din împletitură, dar nu-i păsa. Trebuia să cadă cu ochii ei că Rafael e bine.

Salutându-l pe Alonzo, care era în serviciul de pază, se îndreptă spre furgonul lui Rafael. Zorii se iveau la orizont. Când ea se strecură înăuntru îl găsi pe *Señor* Pino prăbușit în scaun, dormind bușteau. Privi la faţa lui Rafael, dar, în lumina plăpândă nu putea spune multe despre culoarea ei. Plină de grijă, merse alături de el pentru a-i atinge fruntea. Avea febră; dar nu excesivă.

— *Buenos dias, señorita.* Știam că n-ai să lipsești mult, spuse *Señor* Pino.

Căscă, apoi zâmbi.

Sara se întoarse spre el.

— Încă nu s-a trezit?

— Nu, dar starea lui e bună și febra nu e prea mare. Ai dormit?

— Da.

Se-ntoarse din nou să-l privească pe Rafael, dorind să-l vadă deschizând ochii. Pedro se ridică și începu să-și întindă mușchii obosiţi.

— Am să aduc niște apă fierbinte ca să-i putem schimba pansamentul.

— Aș putea s-o fac eu, *Señor* Pino.

— *Gracias,* dar am nevoie de puţin aer proaspăt, spuse el. Poate pregătești bandajele și leacurile în timpul ăsta, da?

Scotoci în cufăr după fețe curate, când auzi un murmur ușor. Se răsuci și văzu că Rafael deschide ochii. Îngenunche lângă el, luându-i mâna.

— O, Rafael!

El întoarse capul și se concentră asupra feţei ei. Fantoma unui zâmbet îi arcui buzele.

— Sara, o chemă el cu o voce slabă.

— Cum te simţi? Doare? Să-l chem pe *Señor* Pino?

Se simţea buimacă de ușurare.

— Atâtea întrebări, *niña,* şopti el, strângând-o ușor de mână.

Ochii i se plimbară pe faţa ei, că ai unui om mort de foame în faţa unui festin.

Realizând deodată cum trebuie să arate, Sara ridică rușinată o mână la păr şi-şi plecă ochii.

— *Señor* Pino tocmai s-a dus să aducă apă fierbinte. A stat toată noaptea cu tine. Toţi sunt îngrijoraţi, sfârși ea nu prea convingător.

— Și tu?

„Mai ales eu!” izbucni un strigăt în mintea ei, cu inima gata să-i sară din piept. Pentru a-și ascunde sentimentele, se întinse după o cană cu apă care stătea pe o ladă alături de patul lui.

— Bineînţeles, Rafael. Și-am fost îngrijorată și pentru acei *vaqueros* care au fost cu tine. După ce-am fost martoră la atacul caravanei m-am temut că n-am să vă mai văd pe niciunul dintre voi înapoi.

Moralul lui se prăbuși la această replică impersonală. O lăsă să-i ridice capul și mâna lui o acoperi pe a ei când luă o înghiţitură de apă. Ochii lui îi întâlniră pe-ai ei pe deasupra căniі și ea își feri precipitată privirea. Îl stăpânea un copleșitor impuls de a-i dezmierda faţa delicată și de a-i eliberă părul din legătură. Era ca o durere fizică, mai ascuţită decât a rănii din umăr. Când se întinse din nou, închise ochii pentru a-și ascunde dorinţa.

— *Gracias,* Sara. Tot ce contează, cred eu, e că neam întors vii, și-am adus și cireada.

Sara puse cana la locul ei.

— Bănuiesc că n-au vrut să v-o dea pur și simplu.

— Din nefericire, nu. Când i-am ajuns, n-am avut nicio șansă să vorbesc pașnic cu ei. Au atacat și ne-am trezit în apărare, iar eu m-am ales cu o săgeată înainte ca lupta să se termine.

— Garth mi-a spus câte ceva.

Se întoarse iar la cufăr pentru a-și ascunde tremurul mâinilor. Putea să moară, gândi ea, cu o strângere în inimă.

Pedro urcă prin deschizătura din spate și zâmbi mulţumit când văzu că Rafael s-a trezit.

— *Amigo!* Ai avut un somn bun, ei? Cum te simţi?

Rafael făcu o grimasă.

— Ca și cum m-ar fi luat un taur furios în coarne.

Bătrânul chicoti când puse găleată pe podea.

— Oricât de bucuros sunt că te văd treaz, aș fi dorit să mai fi dormit o oră. E timpul să schimbăm bandajele.

Sara puse fâșiile de pânză și alifia pe ladă.

— Cred că e mai bine să vă las să vă faceţi treaba, *Señor* Pino.

Se uită la Rafael și-l surprinse privind-o intens.

— Mă bucur că ești mai bine, spuse ea cu vocea întretăiată dintr-odată.

— Cred că mai bine ai îngriji rana, cum ai făcut-o noaptea trecută. Mâna ta e mai ușoară decât a mea, spuse bătrânul în timp ce se aplecă după lighean.

Rafael se întinse și-i apucă mâna, cu ochii lui negri ţinându-i prizonieri pe ai ei.

— Deci tu te-ai îngrijit de mine?

Ea încuviinţă încet, simţindu-și inima zbătându-se la atingerea lui.

— M-ar bucura să-mi schimbi tu pansamentele, spuse el, mângâindu-i palma cu degetul mare.

Cu o simplă atingere Rafael o făcea să se simtă vibrând de viaţă. O făcea să se simtă femeie. Era greu să-i refuze orice cerere, mai ales când o privea așa cum o privea acum.

— Bine, spuse ea, întorcând capul spre a-și feri ochii de intensitatea privirii lui.

Cu îndemânare, își trase mâna dintr-a lui și luă ligheanul pe care-l ţinea *Señor* Pino.

În timp ce-i înlocuia vechile bandaje, își ţinu ochii aţintiţi la ceea ce făcea. Îl putea simţi pe Rafael uitându-se la ea, și se temea că l-ar putea răni în nervozitatea ei.

Señor Pino îl puse pe Rafael la curent cu micile întâmplări din ultimele câteva zile, în timp ce Sara lucra. Discuţia o ajută pe Sara să-și domolească tensiunea care-i stăpânea corpul.

Când ea începu să cureţe rana cu blândeţe, cu cârpa fierbinte, Rafael apucă marginea patului, dar nu leșină. Ea îl privi și văzu broboanele de sudoare ce-i acopereau faţa. Ei îi zâmbi ca pentru a o asigura că durerea nu este prea mare. Grăbită, își aplecă spre el corpul. Lacrimi șiroiau din

ochii ei, în timp ce-și termină treaba.

— Arată mai bine, nu-i așa? comentă Pino, aplecându-se să privească. Încă mai este o urmă roșie în jurul rănii, dar foarte puţin puroi.

— Da, îngăimă ea.

Puse alifia tămăduitoare și așeză frunzele proaspăt înmuiate pe care! le dădu Pino.

După pansarea rănii cu bandaje curate, se ridică.

— Am să te las să te odihnești acum, *Señor,* murmură ea, luând de jos ligheanul cu apă murdară, pentru a-și ascunde tremurul mâinilor.

— *Gracias,* Sara. Poate… ai să vii mai târziu? întrebă Rafael, urmărindu-i mișcările din ochi.

— Dacă vrei… răspunse ea fără să-l privească. Dacă ai nevoie de ceva, *Señor* Pino, dă-mi de știre.

*

— E cea mai încăpăţânată creatură, spuse Sara lui *Señor* Pino, în timp ce călăreau între coloanele celor două caravane.

Pedro chicoti:

— *Şi, siñorita.* Sunt al dracului de sigur că așa e. Totuși Rafael arată mult mai bine azi. La urma urmei, se ţine în șa.

Sara privi drept înainte, unde obiectul conversaţiei lor călărea în faţa furgoanelor. Dimineaţă, Rafael insistase nu numai să se ridice din pat, dar și să iasă.

— Dacă n-aș ști foarte bine, aș crede că nu umărul, ci capul i-a fost vătămat, spuse ea cu exasperare. Ce se întâmplă dacă rana se redeschide sau se reinfectează?

Señor Pino ridică din umeri.

— N-ai cum te înţelege cu el, *niña.*

Schimbând subiectul, comentă:

— A fost foarte necăjit ieri, pentru că nu te-ai întors să-l vezi.

Sara refuză să se uite în direcţia lui, ţinându-și ochii drept înainte.

— Am fost ocupată.

Făcuse mari eforturi să se ţină deoparte, dar știa că e mai bine. Îi era teamă de sentimentele pe care le stârnea în ea… teamă că va vedea dragostea din ochii lui. Dragoste trebuie să fie, decise ea. O emoţie care-ţi face inima să plutească un moment, apoi o sfâșie de durere, nu poate fi altceva decât dragoste.

Señor Pino privi cu coada ochiului la umerii ei încordaţi.

— I-am spus că acesta trebuie să fie motivul, dar n-a fost mulţumit. Boala îl făcea să fie prost dispus.

— Asta era, sunt sigură, fu ea de acord.

Totuși cât și-ar fi dorit ca el să ţină cu adevărat la ea. Amintirea nopţii când făcuseră dragoste îi hăituia visele. Dintr-o cauză anume, gândi ea deprimată, nu însemnase tot atât de mult și pentru el. El acceptase prima scuză a fetei cu dragă inimă. Și când se gândi la femeia pe care bunicul lui i-o adusese, gelozia îi mușcă sufletul. Deodată fu nerăbdătoare să se termine călătoria.

— Cât mai avem până la Santa Fé?

Fruntea lui Pedro se încreţi un moment.

— Două, poate trei săptămâni. Voi fi cel mai fericit să mă văd acolo, *Señorita.* Oasele astea bătrâne au obosit.

— Și eu sunt nerăbdătoare.

Necazul era, gândi ea supărată, că Rafael va fi și el acolo. Totuși, nu era niciun alt loc unde ea să poată pleca.

*

Sara își găsi diverse ocupaţii pentru restul călătoriei. Făcu plimbări cu Estella, jucă pocher cu Garth, și poză pentru Matt. Artistul îi promise că va alege desenul lui favorit pentru că odată ajunși la Santa Fé, să-l folosească drept fundal pentru portretul ei. El, în sfârșit, îi permisese să vadă desenele și ea fusese impresionată de talentul lui

de-a reda trăsăturile, oamenilor din câteva linii.

Sara fu ușurată și dezamăgită în același timp, când văzu că Rafael n-o caută. N-avea importanţă cât de ocupată era, o chinuia un adânc sentiment de singurătate care nu se lăsa domolit.

Cu toate acestea, existau câteva compensaţii: ţinutul prin care călătoreau cu frumuseţea și sălbăticia sa. Ar fi dorit să aibă talentul unui artist care să-i permită să prindă peisajele stâncoase. Erau faleze semeţe, contraforturi abrupte, și fisuri adânc tăiate care sugerau tenebre fioroase. La bufnitura unei pietre sau la trosnetul unei ramuri, Sara adesea aștepta zbârnâitul unei săgeţi. Moartea era o amenințare permanentă, totuși, Sara se simţea mai vie decât oricând altă dată în viaţa ei.

Într-o dimineaţă, Sara și *Señor* Pino, care călăreau în fruntea caravanei, observară un călăreţ singuratic apropiindu-se dinspre sud.

— Mă întreb dacă e vreunul din curierii noștri care se întoarce, spuse el, scrutându-l.

— S-ar putea. Au fost trimiși abia săptămâna trecută. Poate că au avut necazuri, sugeră Sara, ducându-și mâna la ochi. Ea îl ajutase pe Juan să împacheteze mâncarea pe care acești mesageri au luat-o cu ei. Rafael trimisese înainte acești curieri la Santa Fé, pentru a procura provizii proaspete și a le trimite înapoi caravanelor. Aveau și sarcina să înceapă negocieri de preţuri pentru mărfurile Delgado cu funcţionarii de la vamă.

Rafael veni chiar atunci lângă ei.

— Avem companie, observă el, urmărind direcţia ochilor lor.

Arată ca un *cibolero.*

— Ah, cred că ai dreptate, spuse Pino. Un vânător de bizoni, *Señorita.* Vin din satele din sud, ca și de peste Sangre de Cristo Mountains, pentru a vâna în câmpii.

— Poate are vești din Santa Fé, adăugă Rafael.

Sara se simţi rușinată în prezenţa lui Rafael, și păstră

tăcere în timp ce însoţitorii săi îl salutau pe călăreţ. Era foarte interesant, purtând pantaloni și jachetă de piele. Purta o pălărie întinsă de paie pe capul lui negricios, sub un unghi larg, în timp ce o tolbă cu un arc și săgeţi îi atârna de umăr. O suliţă lungă era prinsă cu o curea de mânerul șeii sale, cu un ciucure multicolor legănându-se la capătul tecii. În același mod, dopul de la gura puștii sale era împodobit cu ciucuri. Căruţașii opriră furgoanele și toţi se strânseră în jurul lui să-i pună întrebări și să audă orice veste ar putut avea acest *cibolero.* Sara descălecă pentru a-și dezmorţi picioarele și se trase înapoi pentru a lăsa mai mult loc bărbaţilor în jurul musafirului. Garth veni lângă ea și, punându-și braţul în jurul taliei ei, o strânse cu afecţiune.

— Te simţi mai bine azi? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Nu sunt bolnavă, Garth. Am fost doar puţin obosită în ultima vreme. Mulţumesc totuși pentru întrebare.

Sprânceana lui stângă se ridică puţin.

— Ai pierdut cam mult în ultimele săptămâni, draga mea. Știu că acum joci mult mai bine, dar mintea ta nu e la joc. Dacă ai nevoie de cineva căruia să-i vorbești, eu sunt un bun ascultător.

Zâmbetul ei se șterse puţin, dar scutură din cap:

— Nu s-a întâmplat nimic. Am să-mi amintesc însă de propunerea ta.

Ea credea că-și ascunsese sentimentele foarte bine, dar era evident că el văzuse dincolo de această mască, își întoarse din nou atenţia asupra grupului din jurul *cibolero*-ului, surprinzând privirea lui Rafael. Acesta se încruntă făcând-o să se întrebe dacă nu cumva vânătorul nu adusese vești proaste.

Se hotărî să facă mai devreme popasul, ca să poată continua discuţia. Garth duse calul lui Sara în spatele furgonului ei și-l legă.

— Mai bine m-aș întoarce. E rândul meu să strâng

lemnele de foc, spuse el, şi plecă fluierând.

Oftând, Sara își dori ca viaţa ei să fie la fel de lipsită de griji că a lui. Ea luă puţină apă din butoi şi-şi spălă mâinile și faţa. După ce-și împleti din nou părul, ieși din furgon și se ciocni de Rafael, care venea de după colţ.

Braţele lui o prinseră în mod automat pentru a nu o lăsa să cadă. Un mormăit îi scăpă involuntar de pe buze, când ea îi lovi umărul.

— O, Rafael… îmi pare rău.

— Te duci să-l întâlneşti pe *Señor* Prescott – de asta ești atât de grăbită? întrebă el, cu un aer supărat.

Sara se bâlbâi încurcată și se eliberă din strânsoarea lui.

— De ce… nu cred că această ciocnire e în întregime greșeala mea, spuse ea ridicându-și bărbia.

— Mă căutai?

El se rezemă de roata furgonului cu braţele încrucișate pe piept.

— Îl căutam pe Carlos, dar trebuia să vorbesc și cu tine ceva, așa că am să profit de această ocazie.

Chiar dacă stăteau la două picioare distanţă, Sara se simţi sufocată de prezenţa lui. Corpul ei tremura încă în urma atingerii sale și parfumul lui masculin îi stăruia în nări. Îşi încleştă mâinile la spate pentru a le stăpâni tremurul.

— Despre ce este vorba?

— Ai fost multă vreme în compania lui *Señor* Prescott în ultimul timp. Câtă vreme ești angajata mea, cred că-i de datoria mea să te avertizez în privinţa lui. Interesul său e în altă parte, Sara, și nu mi-ar plăcea să tu văd suferind.

Peste faţa ei palidă și frumoasă se așternu o mică îmbujorare, ca de febră. Aroganţa lui n-avea margini, gândi ea brusc supărată.

— Interesul tău mă lasă fără cuvinte, *Señor,* spuse ea, cu ochii aruncând fulgere albastre. Totuși, cred că pot avea singură grijă de mine.

Rafael își îndreptă spatele. Această mică manifestare de

supărare din partea ei era atrăgătoare. Îi plăcea felul în care faţa ei revenea la viaţă când era supărată.

— E îndrăgostit de Estella. Mi-a spus-o chiar el.

— Ce-ai făcut? I-ai vorbit în interesul meu? Ce-ţi dă dreptul să te bagi în treburile mele? Am să-ţi fiu recunoscătoare dacă ai să-ţi vezi de treburile tale de acum înainte, spuse ea, pronunţând cuvintele aproape fără voie.

Criza ei de mânie o surprinse și pe ea aproape la fel de mult ca pe Rafael. Niciodată în viaţă nu-i vorbise cuiva în felul acesta, nici nu simţise emoţii atât de adânci ca cele pe care i le stârnea acest bărbat. Simţindu-și lacrimile gata să izbucnească, se întoarse din nou spre el și întrebă:

— Asta e tot ce voiai să-mi spui, *Señor?*

Rafael simţi în el o neliniște. Ea nu negase interesul faţă de Prescott, cum ar fi dorit el cu ardoare. Și această reacţie a ei la dezvăluirea pe care i-o făcuse fusese mai impetuoasă decât se așteptase. Era cu adevărat interesată de Prescott? Pentru moment, nu știu ce să spună.

— N-am avut intenţia să te supăr, Sara. Și nu, nu voiam să discut nimic altceva.

Ea făcu un semn din cap și se îndepărtă, îndreptându-se spre o colină nisipoasă unde putea găsi puţină singurătate. Atât de slabă devenea în prezenţa lui încât lacrimi de rușine îi curgeau fără voie pe obraji. Nu dorea nimic altceva decât să se arunce în braţele lui și să-l lase s-o iubească. Se dojeni cu asprime în gând. Ce fel de femeie era? Gândurile și sentimentele în legătură cu Rafael erau atât de alarmante, încât se sperie.

Ajunse în vârful dealului și merse de-a lungul coamei spre câţiva bolovani răzleţi. Mintea îi era atât de preocupată, încât nu auzi cântecul mortal al clopoţeilor decât prea târziu. Simţi o înţepătură ascuţită în pulpă și în același timp privirea îi căzu pe cuibul cu năpârci. Câteva erau întinse în afară pe nisipul fierbinte, în timp ce cele mai apropiate se încolăciseră defensiv la apariţia ei. Un strigăt sugrumat izbucni din gâtul ei, în timp ce sărea

înapoi. Simţi o altă lovitură pe cizmă, dar nu-și dădu seama dacă i-a străpuns pielea. În momentul acela o împușcătură asurzitoare răsună lângă ea și crezu că a fost lovită de glonţ. O mână puternică i se încleştă pe braţ și o smulse din calea primejdiei, în timp ce arma explodă din nou.

Inima fetei bătea cu putere, în timp ce-l văzu pe Rafael descărcându-și carabina. I se tăiară picioarele, și simţi cum începe să-și piardă cunoștinţa.

Capitolul 9

Focul din jurul ei era îngrozitor. Flăcările licăreau pe poalele fustei. Se trase deoparte de ele, dar nu exista scăpare. De partea cealaltă a focului, văzu o siluetă cunoscută, mătăhăloasă, cu faţa răutăcioasă, zâmbind ca și cum s-ar fi bucurat de faptul că fusese prinsă în capcană.

— Ajută-mă… te rog, ajută-mă! strigă ea jalnic.

— Te pot salva… se oferi el, privind-o pofticios. Știi condiţiile. Ești de acord?

Sara, știind la ce se referă, își cântări alegerea, moartea în chinuri, contra vieţii umilitoare pe care Farber i-o oferea.

— N-ai niciun drept! Sunt banii mei… tata n-a fost un criminal… Trebuie să fiu soţie, nu amantă!

Când căldura insuportabilă începu să-i frigă picioarele, se lăsă pradă singurei alegeri posibile și așteptă inevitabilul.

Mâini răcoroase îi atinseră faţa. O cârpă îi umezi buzele uscate și crăpate. Și totuși continuă să lupte din toată puterile, temându-se că Farber este cel care-i aduce ușurarea și că, în ultimul moment, cedase cererilor lui.

— Sara, *mi alma,* nu te zbate așa. Ești în siguranţă. Bea asta.

Vocea era adâncă și liniștitoare. Nu era a lui Jonas Farber. Avea un timbru familiar care îi domoli dintr-odată spaimele și, un timp, se potoli.

Bărbatul care stătea lângă patul ei îi atinse faţa fierbinte și se încruntă. Rafael auzise suficient ca să se înfurie. O supărare teribilă se iscă în el împotriva omului care-o înfricoșase într-atât. Totuși, când Sara se liniști, avu el însuși motive să se simtă vinovat.

Sara se afla adânc, în măruntaiele pământului… o peșteră, gândi ea. Era întuneric, doar cu un felinar atârnat în perete, pentru a-i arăta calea. Nu știa cum ajunsese acolo, sau de ce, dar credea că din motive întemeiate. Mergând de-a lungul tunelului, găsi lămpi pâlpâind, la anumite intervale, și se simţi mai în siguranţă. Drumul trebuia să ducă undeva. După un timp, începu să audă sunete slabe, ca de metal lovit – un sunet ascuţit și șuierător – și o cuprinse un val de ușurare. Nu era singură, așa cum se temuse. Cineva era chiar înaintea ei. Urmări sunetul până acesta deveni mai puternic. Pe măsură ce distanţa se reducea, umbrele neclare luau forma unor oameni, aplecaţi înainte, încercând să spargă cu niște ciocane pereţii de piatră. Ea le vorbi, dar ei se purtau ca și când n-ar fi auzit. Atingându-l pe unul din ei pe umăr, dădu un strigăt ascuţit, când acesta se întoarse. Era Max. Expresia sa era atât de tristă, încât Sara își simţi ochii plini de lacrimi.

— O, dragul meu, Max, şopti ea întinzându-se să-l ia în braţe.

El scutură din cap și se trase înapoi. Sara pași înainte, dar se opri când văzu teama dezolantă din ochii lui.

— Ce este Max? Lasă-mă să te ajut.

El scutură din nou din cap şi-şi continuă retragerea până dispăru în peretele de piatră. Sara privi neajutorată. Îl pierduse din nou. Mâhnirea ei era atât de mare ca și cum

ar fost întâia oară, și începu să tremure, corpul ei zguduindu-se violent, de parcă un vânt îngheţat de ianuarie ar fi bătut peste ea. Bărbaţii fantomatici din jurul ei continuau să lucreze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Știa că nu se putea aștepta la ajutor din partea lor. Răsucindu-se, alergă orbește spre cel mai apropiat tunel. Pereţii se închiseră în faţa ei, și durerea îi strânse inima. Alergă până durerea din inimă o sfâșie, până când inima ei începu să bată atât de puternic încât părea un răpăit de tobă ce-i răsuna în urechi. Și când se simţi pe cale să se prăbușească, îl văzu pe Rafael la distanţă. O privea și o aștepta cu răbdare. Dar când se apropie de el, el se întoarse și dispăru în alt tunel.

— Nu! Rafael… te rog să nu pleci… nu-ţi pasă? Alunecând în lumea ei bine izolată, își prinse capul cu mâinile, tremurând.

— Plecaţi… sunt toţi plecaţi, şopti ea.

*

Rafael stătea lângă patul lui Sara și inima i se strânse văzându-i faţa cenușie. Pentru moment, era întinsă, nemișcată, atât de liniștită, încât părea moartă. Pentru Rafael, orele care trecuseră de când o adusese în furgon păreau zile întregi. Căzuse întunericul și se gândi din nou la leacurile pe care i le dăduse. Făcuse oare tot posibilul? Era atât de îngrijorat pentru viaţa ei, încât probabil îi scăpase ceva. Tăind carnea moale cu un cuţit ascuţit, a supt otravă cât de bine a putut. Pedro, la indicaţiile lui, amestecase ierburile și rădăcinile din săculeţ și făcuse o pastă.

În timp ce Rafael lucra aplecat deasupra ei, punând și iar punând pasta care sugea otrava, febra ei creștea alarmant. El amestecă o poţiune pentru febră și-i introduse forţat câteva picături pe gât. Când fiori reci îi cuprinseseră trupul, se întinsese lângă ea, dându-i propria-i căldură.

Tratează simptomele când lupţi împotriva bolii, își aminti el. Când coșmarurile o cuprinseseră și începu să delireze, Rafael îl trimise pe Pedro afară, în timp ce el o cuprinse în braţe și-i vorbi mângâietor.

Rafael își trecu mâna prin părul ei pentru a suta oară. Își dorise să poată, ţi calm în faţa bolii fetei. Ea credea în soartă și, într-o anumită măsură, credea și el. Cu toate acestea, teama care-i invadase mintea îi distrusese credinţa. Dorea să trăiască indiferent care ar fi putut fi Karma ei. Se ruga pe rând la Dumnezeu și în Marele Spirit al comanșilor pentru vindecarea ei, dar starea ei devenea tot mai proastă pe măsură ce noaptea înainta.

Pedro venea și plecă, ajutând cum putea și aducându-i lui Rafael cafea fierbinte pentru a-l susţine. În sfârșit, bătrânul urcă în furgon și puse mâna pe umărul lui Rafael.

— Am să stau eu cu ea dacă dorești să te odihnești puţin, *amigo.*

Rafael scutură din cap.

— Nu pot s-o părăsesc, Pedro. Ar putea să… să fie mai rău…

Pedro încuviinţă. Se așteptase la refuzul lui Rafael, dar voise totuși să-și ofere ajutorul.

— Îmi pare rău că n-avem leșie ca să facem o pastă. Am văzut că leacul ăsta merge.

— Leacurile comanșe au mers de multe ori. De ce nu merg și de data asta?

Vocea lui Rafael era plină de durere.

— Este un medic în San Miguel, spuse Pedro.

— Sunt o sută de mile până acolo, răspunse Rafael, ștergând faţa lui Sara cu o batistă udă.

— Cu un cal puternic și rapid le-ai putea face în trei zile. Caravanei i-ar lua cel puţin o săptămână.

Pedro nu-și făcea speranţe deșarte. Era deznădăjduit de starea Señoritei, știind că șansele ei sunt minime. Făcu propunerea mai mult de dragul lui Rafael. Tânărul trebuia să facă ceva.

Rafael își ridică privirea spre prietenul său, și pentru prima oară o luminiţă de speranţă străfulgeră în ochii lui.

— *Şi…* aș putea-o duce acolo.

Pedro zâmbi.

— Am să-l pun pe Carlos să împacheteze câteva provizii și să pregătească doi cai rapizi.

*

Când vestea se răspândi, oamenii din ambele caravane se adunară să-i vadă plecând. Un al doilea cal fusese încărcat cu provizii, și Garth Prescott aduse şaua să americană, mai largă, pentru Rafael, care trebuia s-o ţină pe Sara în faţa sa. Estella, cu ochii roșii de plâns, păși înainte când Rafael o scoase pe Sara din furgon și o sărută pe obraji. Îl prinse pe Rafael de braţ și-i şopti o încurajare cu glas întretăiat. Garth păși în faţă pentru a o lua pe Sara, până ce Rafael încălecă, apoi i-o așeză înapoi în braţe.

— O să ne rugăm cu toţii pentru voi amândoi, spuse Garth cu fermitate.

Rafael încuviinţă din cap.

Cu toţii, *vaqueros,* Juan, Matt, și chiar Asher Selby și Sam Drake – care nu prea o cunoșteau pe Sara, dar o simpatizau – erau de faţă, cu pălăriile în mâini, pentru a-și lua rămas bun. Pedro strânse mâna lui Rafael.

— *Vaya con Dios, amigo.* O să vă găsim pe amândoi în San Miguel, *şi?*

Rafael își privi îndelung prietenul în ochi.

— *Şi.* Ai grijă de tine și de ceilalţi.

*

Rafael fu iritat de pasul lent pe care era nevoit să-l păstreze la început. Drumul era stâncos și accidentat.

Apele pe care le trecu erau mărginite de gresie și știa că dacă unul dintre căi ar aluneca, ar isca necazuri.

O ţinu pe Sara învelită într-o pătură, pentru că se găseau acum în câmpiile înalte, unde nu pătrundea niciun pic de umezeală și unde căldura nu era atât de mare. Febra ei creștea uneori și atunci delira. De fiecare dată când îi rostea numele, îl cuprindea un nou val de vinovăţie. Adunând ce putuse înţelege din vorbele ei fără șir, a înţeles că fusese adânc rănită de atitudinea lui nepăsătoare. Și totuși îi dăduse impresia că nu ţine la el. Poate că dacă și-ar fi luat mai repede un angajament faţă de ea, nu ar fi simţit nevoia să disimuleze. De când murise Tuwikaa, se refugiase într-un loc sigur, unde nimic nu-i putea atinge din nou inima rănită. Apoi o întâlnise pe Sara – un înger de argint – și aceasta se strecurase pe sub zidurile pe care el le durase în jurul inimii.

Își plecă privirea spre faţa ei înfierbântată, şi-şi jură să se revanșeze pentru durerea pe care i-o provocase… dacă ea va trăi.

La căderea nopţii, traversă Rio Colorado și făcu un popas în ţinuturile subalpine, alături de o cădere de apă, care curgea printre stânci. Cum febra lui Sara, crescuse din nou, îi spălă faţa în repetate rânduri cu apă rece, după ce aprinse focul. Apoi îi îndepărtă bandajul și-i curăţă rana, punând din nou alifia pe care o adusese cu el. Piciorul ei se umflase, ajungând la dimensiuni duble faţă de cele normale și se înroșise îngrijorător în jurul rănii. Fu zguduită de febră cât timp o îngriji. Când termină, îi trase fusta la loc, apoi o înfășură din nou în pătură şi-o ţinu strâns în braţe.

Deși foarte obosit, refuză să adoarmă. O scurtă odihnă era tot ce-și dorea, dar ea putea avea nevoie de el, pentru că avea nevoie de alinare. Vreme de două ore, își lăsă mușchii contractaţi să se relaxeze. Sara fu liniștită un timp, dar începu să tremure, ca și cum ar fi fost cuprinsă de un frig puternic. Rafael se duse să mai aducă o pătură. Când tremurul slăbi, aruncă apă peste foc și încălecă pe calul odihnit. Luna era plină, și Rafael dorea să meargă

înainte.

În anii pe care îi petrecuse la comanși, învăţase multe lucruri. Forţa morală a spiritului de sacrificiu era unul dintre ele. De multe ori călărise cu tatăl său în raiduri sau vânători, și Flying Hawk îl aștepta să meargă în pas cu el. Era foarte puţină apă și hrană, aproape niciun pic de odihnă, zile fierbinţi sub soarele arzător și nopţi reci pe spinarea cailor. La șaisprezece ani, gândea Rafael, a căutat să se facă acceptat, și a avut multe de dovedit. A fost înfiorător de greu, dar i-a fost de mare folos în multe rânduri după aceea.

Rafael călări înainte în noapte, lăsând calul să-și aleagă drumul. Schimba poziţia fetei din când în când, și încercă să ignore durerea surdă din umărul său încă nevindecat

După un timp, Rafael opri din nou lângă un mic pârâu. Făcu un foc și puse puţină cafea la fiert. O forţă pe Sara să înghită câţiva stropi de apă. Îi spălă faţa și mâinile, după ce-i schimbă pansamentul. Când ea adormi liniștită, luă câteva plăcinte de porumb și carne uscată și mânca pentru a-și menţine puterea.

Privi în jur la munţii înzăpeziţi dinspre vest şi-şi frecă obosit barba nerasă. Își simţea ochii tot atât de zgrunţuroși ca și nisipul de sub cizme. Două nopţi fără somn erau destul. N-ar fi fost de niciun folos pentru Sara dacă s-ar fi prăbușit din șa Stând așezat lângă ea cu spatele rezemat de un pin, își puse carabina la îndemână și închise ochii. Două, poate trei ore, și va fi gata să plece mai departe.

Trosnetul unei ramuri urmat de un strigăt îi făcu pe Rafael *să* se trezească și să sară în picioare într-o clipă, cu arma în mină.

— *Hola,* strigă un om de dincolo de pârâu.

Rafael simţi tensiunea evaporându-se când recunoscu uniforma unui funcţionar de vamă. Omul își ducea calul în lungul curentului, şi-şi flutura pălăria cu boruri largi în semn de salut. Rafael lăsă arma în jos și-i răspunse la salut. Văzu apoi mai mulţi oameni ieșind din pădure.

Recunoscu un *vaquero* de-al său printre ei. Întorcându-se să se uite la Sara, o găsi respirând mai ușor pentru moment, cu pielea mai puţin fierbinte. Felix, omul lui, traversă pârâul bălăcindu-se prin apă şi-şi scoase respectuos pălăria.

— *Don* Rafael! Sunt surprins să te văd aici.

— Señorita Clayton a fost mușcată de o năpârcă, și o duc la doctor în San Miguel. Ai știri de acolo, Felix?

— N-am auzit nimic despre doctor când am trecut pe acolo. Noi n-am avut nevoie de el, Señor, dar probabil că e tot acolo.

Vaquero aruncă o privire îngrijorată spre Sara, și abia se opri să se închine. Unchiul lui murise dintr-o mușcătură de șarpe.

Ceilalţi bărbaţi se adunaseră împrejur, și Rafael fu prezentat funcţionarului cu rangul cel mai înalt.

— Señor Gomez, spuse el cu o plecăciune politicoasă.

Scundul și rotofeiul om clătină capul cu tristeţe.

— Sărmana *niña.* L-am văzut pe doctorul din San Miguel la cantină, Señor. Era foarte beat. Sper că atunci când veţi ajunge la el, să fie într-o stare mai bună.

Felix spuse:

— Am să-ţi aduc ceva provizii, *Don* Rafael, din cele luate pentru caravană. Și, dacă vrei, am să te însoţesc până la San Miguel.

— *Şi,* Felix.

Discută câte ceva cu Señor Gomez despre situaţia afacerilor din Santa Fé, dar mintea lui nu era la afaceri.

— L-am văzut pe vărul dumneavoastră de câteva ori, *Don* Rafael. Mi-a spus că *rancho*-ul merge foarte bine în absenţa dumneavoastră.

Sprâncenele lui Rafael se încruntară ușor.

— Dacă Manolo e în oraș frecvent, nu poate fi prea ocupat. Probabil sângele lui castilian îl face un conducător mai priceput.

Micul om rotofei ignoră sarcasmul.

— Se zvonește că joacă din greu cărți, și că are *o prostituată* favorită în La Fonda.

Rafael reținu informațiile și dădu din cap.

— Am să fiu în curând acasă. Deocamdată, trebuie s-o duc pe Señorita la San Miguel. Când ajungeți la caravană, spuneți-i lui *Señor* Pino că încă se luptă cu moartea, *por favor.*

În mai puțin de o oră, Rafael, Felix și Sara erau pe drum, în timp ce vameșii își continuară calea spre caravană.

*

Juliana stătea sprijinită indolent cu coatele de bar, în La Fonda Inn, privind un tânăr bine făcut de la o masă din apropiere. Ochii ei trecură posesiv peste părul lui castaniu și des, peste pielea bronzată ușor, statura zveltă și ochii verzi, frumoși. Era un aristocrat și era îndrăgostit de ea, gândea ea cu un fior de excitare. Privi la mâinile lui puternice împărțind cărțile partenerului său de joc. Degetele lui erau lungi și senzuale și păreau să mângâie cărțile, la fel de drăgăstos cum îi mângâia și ei corpul. Se cutremură şi-şi simți sfârcurile crescând și întărindu-se sub bluza țărănească, ieftină, pe care-o purta. În același moment, el privi în direcția ei; un zâmbet ușor îi arcui buzele umede, când ochii li se întâlniră.

Juliana îi făcu semn cu ochiul şi-şi lunecă limba încet în jurul buzelor, într-un gest provocator. Putea să-i simtă privirea nerușinată cercetându-i corpul și se întrebă nerăbdătoare, când va termina el cu acele idioate de cărți, ca să vină s-o ducă în pat. Era singurul lucru pe care era geloasă, pentru că juca la fel de pasionat cum făcea dragoste cu ea.

— Uite băuturile pentru soldații de la masa din colț, Juliana. Dacă-ți găsești puțin timp, eh? spuse Bernardino, ghicindu-i gândurile.

Ea se întoarse fără chef dinspre iubitul ei și-i aruncă

grăsanului o privire acră.

— Într-o bună zi, n-o să mai fiu nevoită să servesc băuturi unor împuţiţi de soldaţi.

Culoarea lui negricioasă era ca și a ei, căci amândoi erau metiși, jumătate indieni Pueblo și jumătate mexicani. Dar faţa ei avea o nuanţă mai deschisă, datorită cremei din praf de piatră, pe care o folosea în fiecare dimineaţă pentru a-și decolora pielea. Mustăţile lungi ale lui Bernardino se clătinară, când acesta râse cu poftă.

— Cred că *Don* Manolo te ia să trăiești la hacienda, nu?

Scuturând din cap, ea spuse:

— Nu-i imposibil. E îndrăgostit de mine.

— Pah! E îndrăgostit de ce ai sub fustă. Cabaleros de familie bună își satisfac poftele cu femei ca tine și atât. Nu le iau de neveste și nici măcar nu ţin prea multă vreme o amantă.

Ea tresări, ca și cum ar fi lovit-o.

— De ce spui asemenea lucruri? Credeam că-mi ești *amigo.*

Expresia lui se înmuie.

— Pentru că ăsta-i adevărul și nu vreau să te văd suferind, *niña.*

Ea clipi şi-şi reţinu lacrimile.

— De data asta e altceva. Ai să vezi.

Luând tava, se-ndepărtă, călcând apăsat.

Bernardino își scutură capul cu tristeţe. Juliana lucra pentru el de anul trecut și-i era ca o fiică. Tatăl ei era soldat și fusese ucis într-o încăierare de beţivi în Chihuahua, în urmă cu doi ani. Mama ei, indiancă Pueblo, murise de friguri, acum un an. Juliana venise să caute de lucru și el o angajase, să servească băuturile. El ar fi vrut să nu se prostitueze, dar frumuseţea ei atrăsese bărbaţii de la bun început. Când își dădu seama că poate câştiga mai mult folosindu-și corpul, începu să accepte propunerile cele mai avantajoase. Bernardino a încercat să aranjeze o căsătorie pentru ea cu un tânăr indian, care avea un mic

rancho în afara satului, dar ea refuzase.

— Nu-mi doresc să scormonesc pământul ca o găină și să ajung bătrână și gheboasă în câţiva ani, declară ea cu vehemenţă. Am să găsesc un om cu dare de mâna care să aibă grijă de mine.

Bernardino știa că astfel de visuri au prea puţine șanse de a se realiza, dar n-o putuse convinge. Acum își pusese toate speranţele în *Don* Manolo Delgado și asta-i va rupe inima. Bernardino știa asta.

*

Siesta se terminase și locuitorii Haciendei Delgado începuseră să se agite. Erau două curţi interioare în cadrul îngrăditurii dreptunghiulare largi, făcută din chirpici. Una era pentru familie, cealaltă pentru servitori și muncitorii de la *rancho.* Ultima era mai mult un sat în miniatură, cu un magazin, o fierărie, spălătorie, afumătoare, camere de depozitare și locuinţe. Hacienda era autonomă și bine protejată de patru turnuri de lemn înălţate în colţurile patrulaterului.

Don Vicente Martin Delgado stătea la masa din biroul său personal, citind ultimul raport al șefului minelor sale, Sancho Valdez. Expresia sa, de obicei severă, devenise întunecată. Era singurul semn exterior că ceva nu mergea bine. Stătea drept ca o vergea în scaunul din lemn sculptat, cu braţele odihnindu-se pe rezemătorile din lemn. Încă trei morţi, gândi el, muncitori minieri morţi, datorită unor dureri misterioase. Aceasta face că totalul să ajungă la nouă, în doar cinci luni! Asta îl neliniști. Indienii Pueblo erau superstiţioși și, odată ce avea o mulţime de indieni care lucrau pentru el, putea prevedea că vor găsi ceva supranatural în aceste morţi. El reciti raportul, dar știa că nu-i scăpase nimic. Valdez scria că ai aceștia trei, la fel ca și ceilalţi, erau muncitori pe care-i achiziţionase de la închisoarea din Chihuahua. Probabil asta era cheia, se

gândi *Don* Vicente. Trebuie să fi fost expuși la ceva molipsitor, înainte de a fi venit să lucreze la mina de argint. Lovi absent cu degetele în marginea mesei, în timp ce privea prin fereastră în curte. Era doar pe jumătate conștient de zgomotele muncii de la *rancho,* în timp ce lua decizia să plece a doua zi la Santa Pilar.

*

Un bubuit de tunet înfricoșător scutură pereţii de chirpici ai micii case. Rafael tresări din cauza tăriei zgomotului, chiar dacă era deprins cu aceste furtuni dezordonate. Se duse la intrarea deschisă și studie norii întunecaţi care veneau din dosul munţilor. O flamă zimţată de lumină atinse pământul din piaţă publică și putu auzi strigătele înfricoșate ale animalelor, amestecate cu cele ale oamenilor. Mulţi se agitau, punând animalele la adăpost, în vreme ce puii de găină alergau peste tot, cârâind, băgându-se între picioarele oamenilor.

Se întoarse pentru a privi la intrarea din cealaltă parte a camerei; în acest moment, doctorul *o* examina pe Sara. Sosiseră de câtăva ore la San Miguel și Rafael îl trimisese pe Felix să-l găsească pe *médico*. În timp ce el găsea o casă pentru ei. Proprietarul unei *cantina* fu îndatoritor, dându-le casa lui și mutându-și puţinele lui lucruri, ca să doarmă la *cantina*. Felix îl găsise în sfârșit pe doctor – dormind dus, după o seară de beţie – în patul unei prostituate.

Un miros greu de sulf intra în cameră, în timp ce fulgerele continuau să lovească și tunetele se rostogoleau pe deasupra orașului. Rafael, curios de ce va face doctorul, trase pătura care acoperea intrarea în cealaltă cameră și părăsi micul dormitor. Obloanele de lemn ale ferestrei fuseseră ridicate și o lumânare de pe măsuţa alăturată împrăștia o lumină slabă.

Médico, un om șleampăt, de vârstă mijlocie, era aplecat

deasupra piciorului inflamat, când înaintă Rafael până lângă el.

— Ce credeţi… începu Rafael, înainte de a vedea sângele care se scurgea din rană.

Doctorul avea cuţitul pregătit pentru a face o altă tăietură, când Rafael îi încleştă braţul și-l trase de lângă fată.

Ochii înceţoșaţi ai doctorului se măriră şi-şi pierdu răsuflarea; se uită la tânăr și-i văzu privirea fioroasă.

— Señor? De ce m-aţi oprit… trebuie să sângereze, dacă infecţia…

— Nu, tâmpitule! ţi-am cerut s-o examinezi, nu să începi tratamentul, fără aprobarea mea. Acum ieși și roagă-te să nu moară din cauza cuţitului tău murdar.

Căutătura cruntă a lui Rafael îl expedie împleticindu-se spre ușă.

Rafael îngenunche lângă pat și examină rana. Sângele curs nu era atât de mult, cum se temuse. Căutând în sacul său, luă o cămașă curată și o presă pe rană, strigându-l pe Felix.

Când *vaquero* intră, Rafael îl puse să fiarbă puţină apă. Verificând pulsul fetei, constată că mai scăzuse oarecum. În următoarea oră curăţă rana și amestecă alifii pentru a opri curgerea sângelui, iar în final obloji rana cu leacuri și ierburi, ca înainte.

Sara avu frisoane în timpul după-amiezii, dar febra nu se întoarse și el fu mulţumit. Erau trei zile de când o mușcase șarpele și ea supravieţuise. Señorita era mai puternică decât arăta, cugetă el, apoi își aminti, cu un zâmbet obosit, că ea îi spusese cândva lucrul ăsta.

Când îi trecură frisoanele, luă un lighean cu apă caldă, o dezbrăcă până la cămașa subţire și o spălă.

— Ai să te faci bine, *niña,* spuse el încet, acoperind-o cu pătura.

Se așeză lângă ea și-i luă mâna într-a lui.

— În curând ai să te trezești și-ai să zâmbești cu

zâmbetul tău de înger, iar eu am să te iau la Hacienda Delgado. E un loc frumos, ai să te îndrăgostești de el, *cara mia.* Și eu am să am grijă de tine. Știu că n-am făcut o treabă prea bună în ultima vreme, dar am s-o fac mai bună de-acum încolo. Am să-ţi arăt *rancho*-ul meu din munţi, unde florile sălbatice acoperă poalele dealurilor și apusul soarelui îţi tăie răsuflarea.

În timp ce vorbea, se uita pe fereastra deschisă, văzând lucrurile pe care le descria în locul norilor întunecaţi. Sunetul propriei voci, dând glas planurilor, îi dădu siguranţă.

— Vom călări, tu și cu mine, până la vechiul pueblo Pecos, ca să vedem focul sacru din templul aztec, ţinut aprins de mai bine de cinci sute de ani. Legenda indiană spune că le sunt îndeplinite dorinţele celor care sunt binecuvântaţi în templu.

— Câte dorinţe? şopti Sara, cu ochii mari sorbindu-i faţa.

Iubea profilul lui întunecat și sunetul vocii cu timbru adânc.

Rafael se-ntoarse grăbit spre ea. Simţea că i se ridică o greutate imensă de pe umeri.

— Atâtea câte vrei, *niña.* Cum te simţi?

— Obosită, răspunse ea cu voce slabă. Mă doare piciorul.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Dacă simţi durere e bine. Asta ne face să știm că ești în viaţă.

Privirea ei îi părăsi faţa pentru a se uita în jur.

— Unde suntem, Rafael? Ce s-a întâmplat cu mine?

— Suntem în San Miguel. Te-am adus aici călare, după ce ai fost mușcată de un șarpe cu clopoţei. Îţi amintești?

Ochii ei se închiseră un moment.

— Da… acum îmi aduc aminte. Ne-am certat și eu am fugit. Șerpii… erau peste tot.

Sara se cutremură ușor, ca și cum întreaga scenă s-ar fi repetat.

El îi luă mâna și o duse la buze.

— Ai fost norocoasă, *niña.* Doar o înţepătură pe piciorul tău. Am găsit semne pe cizmele tale, acolo unde au mușcat și alţii, dar nu ţi-au atins pielea.

Ea deschise ochii pentru a se uita la el.

— Tu erai acolo, m-ai tras deoparte.

— Nu destul de repede, spuse el încruntându-se. Și a fost vina mea că te-ai dus în acel cuib de vipere. Dacă nu te supăram…

Sara îi zâmbi cu greutate.

— Dar mi-ai salvat viaţa, așa că nu contează. Pe lângă asta, noi nu ne putem controla Karma, atâta vreme cât trebuie să gândim. Probabil că am fost destinată să îndur această soartă.

El scutură din cap.

— Mica mea filosoafă. Cel mai important e că ești bine. Ai vrea să mănânci ceva?

La simplul gând, Sara simţi că e moartă de foame.

— Da. Dar nu fasole, te rog. Nu cred c-am să mai pot privi o boabă de fasole, cel puţin o bucată de vreme.

El zâmbi.

— Tot timpul te plângi. Este și ăsta un semn bun.

Se ridică și merse în cealaltă cameră ca să discute cu Felix.

Sara suspină. Rafael arăta mai rău decât se simţea ea. Hainele lui erau boţite și al dracului de murdare, ca și cum nu s-ar fi schimbat de zile întregi. Și privirea pe care o văzuse pe faţa lui, când deschisese ochii, vorbea de o teamă reală. Gândurile o mai întărirră. Trase pătura pentru a arunca o privire la picior și văzu că era numai în cămașă. Se înroși și imediat se întrebă de ce. Doar o văzuse goală înainte.

Rafael se întoarse și observă culoarea aprinsă din obrajii ei. Își căută sacul și dizolvă puţină pudră albă într-o cană pe care o adusese.

— Asta te va ajuta să scapi de durere, spuse el, ajutând-o

să se ridice.

Mâinile ei tremurau apucând cana. Nu știa dacă reacţia se datora slăbiciunii sau braţului lui puternic cuprinzându-i umerii. Sorbi încet, cu sete.

— Felix va fi curând înapoi cu ceva mâncare. Ai să te înzdrăvenești de-acum.

Fruntea fetei se încruntă cu îngrijorare.

— Crezi c-am să fiu bine, până ajungem la Hacienda Delgado? Nu vreau ca bunicul tău să fie dezamăgit dacă n-am să pot deschide școala.

Rafael dădu din cap și luă cana goală din mâna ei, așezând-o cu grijă pe pernă.

— *Don* Vicente este mai mult decât drăguţ cu angajaţii lui. Mai curând, are să te pună el să te odihnești, până când ai să te simţi bine. Nu-ţi face griji în problema asta.

Trase un scaun și se așeză lângă ea.

Îl privea nedumerită.

— Felul în care mi l-ai descris mă face să fiu îngrijorată.

— Relaţiile dintre noi sunt diferite, *niña.* Își rezervă prejudecăţile pentru mine… și pentru mama mea, când mai trăia.

Vocea lui căpătase o nuanţă de deprimare și Sara recunoscu intuitiv durerea sub masca de duritate de la suprafaţă. Nu căutase și ea dragoste și aprobare la propriii ei părinţi? În cazul ei, dragostea nu-i fusese propriu-zis refuzată, dar erau indiferenţi, ceea ce o durea.

— Poate că-i pasă, dar e prea mândru să ţi-o arate, sugeră ea încet.

Conversaţia pe care o avusese cu Senar Pilar îi reveni în minte. Dacă lui *Don* Vicente nu-i pasă de nepotul său, de ce se interesează să-i găsească o soţie potrivită? Amintirea o făcu să sufere.

— Cred că nu. Când eram copil, voiam foarte mult să mă iubească. O dată – îmi aduc aminte – fiul lui Pedro, Arturo, și eu, am fost reţinuţi după ce se terminaseră orele de școală, pentru că fuseserăm foarte neascultători. Aveam

șapte ani și eram plini de viaţă, și nu voiam deloc să fim ţinuţi închiși, cu cărţile. Când ceilalţi băieţi au ajuns înapoi la hacienda și i-au spus bunicului, el a venit până în oraș să vorbească cu Padre Mendoza.

După discuţia lor, *Don* Vicente mi-a ordonat să-mi petrec o oră de penitenţă evlavioasă, apoi a plecat acasă. L-a luat pe Arturo cu el și pe mine m-a lăsat acolo. Se lăsase bine întunericul, când am ajuns la hacienda. Mi-a spus că un Delgado trebuie să înveţe să fie disciplinat și să aibă stăpânire de sine.

Rafael se ridică brusc și se duse la fereastră, privind la ploaia care cădea.

Sara văzu descurajarea insinuându-i-se în coborârea umerilor și se simţi din toată inima alături de el. Pedeapsa lui *Don* Vicente părea crudă, în special pentru că celălalt băiat n-o împărtășise cu el. Fie că realiza sau nu, Rafael încă tânjea după afecţiunea bunicului său. Sara dorea să spună ceva mângâietor, dar știa că el s-ar fi supărat dacă i-ar fi arătat milă. Oricum, Felix tocmai își făcea auzită venirea, punând capăt acestui moment stânjenitor.

Rafael insistă s-o hrănească el; Sara dori puţină supă și o bucată de tortilla. Îi ceru să-i spună mai multe despre pueblo Pecos, despre care-i vorbise mai înainte. El îi vorbi despre orașul fortificat, construit pe un promontoriu stâncos. Sara nu mai era atentă și se lăsa învăluită de vocea lui hipnotică. Erau într-o mică lume, aparţinându-le în întregime, izolaţi de ploaia care bloca satul. Pe moment, Sara își închipui că Rafael este al ei și numai al ei. Soarta i-l oferise pentru acest scurt interval și ea își alungă toate gândurile despre viitor din minte.

Când i se făcu somn, Rafael o acoperi cu încă o pătură pentru a o feri de frigul umed, apoi o sărută ușor pe obraji, înainte de a pleca.

*

Cântatul unui cocoș o trezi pe Sara. Clipi din cauza luminii soarelui care se strecura pe fereastră. În această dimineaţă, mai avea doar o durere surdă în picior și se simţea foarte bucuroasă, fără vreun motiv anume. Sunetul unor voci coborâte din cealaltă cameră o făcu să-și încordeze auzul, pentru a prinde vocea lui Rafael. Își pipăi părul încâlcit, dorindu-și o perie ca să-l pună în ordine, înainte s-o vadă el. Ochii îi căzură pe sacul din piele din partea opusă a camerei. Își coborî încet picioarele pe podea şi-şi încercă piciorul vătămat. Cum nu cedă, se înfășură cu una din paturi și se ridică. Un moment, o cuprinse ameţeala, dar apoi, curând, camera se opri din rotit și o porni cu băgare de seamă spre masă. Chiar când ajunse la ea, o părăsiră puterile. O pereche de braţe puternice o prinseră. Privind în sus, întâlni ochii calzi și zâmbetul lui Rafael.

— Credeam c-am să pot, murmură ea.

Braţul său o prinse pe sub genunchi, ridicând-o la piept.

— Ar fi trebuit să mă chemi, dacă aveai nevoie de ceva, *niña.* Deocamdată ești prea slăbită pentru a te da jos din pat.

Vocea lui era severă, dar avea o mică licărire de râs în ochii.

Senzaţia braţelor lui în jurul său provoca reacţii stranii în simţurile ei. Își coborî capul, ca să nu i se poată citi dorinţa pe faţă.

— Eu… eu voiam o perie pentru păr, explică ea, în timp ce el o ducea înapoi în pat.

Când o puse în mijlocul patului, pătura care o acoperea alunecă, dezvelindu-i rotundul moale al unui sân. El înghiţi încordat, îndreptându-se.

— Am un pieptene. E bun? întrebă el, întorcându-se cu spatele.

— Da, acceptă ea, trăgând de pătură, vinovată.

Privirea lui înfierbântată îi arsese pielea și totuși tremura și el. O dorea tot atât de mult pe cât îl dorea și ea.

Acest gând o umplu cu o fierbinte și teribilă bucurie.

Luă pieptenele pe care i-l oferise. Rafael părăsi camera fără alt cuvânt.

*

Sara dormi cea mai mare parte a zilei și spre seară se simţi mai în putere. Umflătura piciorului scăzuse considerabil și durerea aproape încetase. Rafael se uitase în repetate rânduri în cameră și când în sfârșit o găsi trează, îi zâmbi cald.

— Vrei să mănânci? Am să-i spun lui Felix să aducă ceva.

Ea se ridică pe coate și clipi somnoroasă. Era proaspăt bărbierit și purta haine curate. Asta-i aminti de ţinuta ei șleampătă.

— Aș vrea mai curând să fac o baie și să mă schimb.

— Orice dorești, spuse el, şi dispăru.

„Dacă mă iubeai, aș fi avut tot ce-mi doresc” gândi ea oftând, balansându-și picioarele peste marginea patului.

Nu după mult timp, o tânără indiancă intră în cameră, purtând o găleată cu apă caldă și niște lenjerie. Umplu cu apă un lighean, apoi pescui o bucată de săpun din buzunar și o puse alături. Sara îi mulţumi și fata plecă zâmbind sfios, trăgând draperia de la intrare.

Când traversă încăperea Sara se simţi oarecum mai în putere. Lăsând pătura să cadă, își scoase cămașa și începu să se spele. Când termină se simţi obosită dar mulţumită. Urcând înapoi în pat, se acoperi până la gât și întrebă unde îi erau hainele. Aruncând o privire prin cameră, înţelese că nu erau acolo.

O voce sfioasă ceru în spaniolă permisiunea de a intra și Sara strigă:

— *Și, entra*.

Indianca intră cu o altă găleată de apă și o puse pe podea, vorbind rapid și gesticulând.

Sara înţelese cea mai mare parte a cuvintelor, suficient

ca să știe că o întrebase dacă vrea să-și spele părul.

— Oh, *şi,* acceptă ea bucuroasă.

După ce goli ligheanul, fata aduse un polonic, îi făcu semn să se întindă pe burtă și să-și ţină capul dincolo de marginea patului. Pentru asta, Sara îi fu recunoscătoare. Nu credea că ar mai fi putut să stea în picioare să se spele, indianca își termină repede treaba și plecă din nou.

Sara se ridică și începu să se pieptene, dar după scurt timp, se simţi atât de obosită de lupta cu părul încâlcit, încât trebui să se odihnească.

— Ești acoperită? strigă Rafael de după draperie.

Își trase grăbită mai sus pătura și-l lăsă să intre.

Rafael aducea câteva haine pe braţ. Îl privi întrebător când realiză că nu sunt ale ei.

— L-am trimis pe Felix să caute câteva lucruri pentru tine. Hainele cu care erai îmbrăcată sunt la spălat. Sper ca acestea să ţi se potrivească, spuse el punând hainele pe capătul patului. După ce te îmbraci, n-ai vrea să mănânci în cealaltă cameră și nu în pat?

— *Şi.* Mulţumesc pentru haine. Te-ai gândit foarte bine.

Ea îi zâmbi strălucitor, plină de bucurie.

Își duse o mână la păr.

— S-ar putea să mai dureze o vreme. O să-mi dea o teribilă bătaie de cap să-l descâlcesc.

Imaginea seducătoare dinaintea lui făcea să i se accelereze ritmul inimii. Știa că ea nu avea nimic pe sub pătură, pentru că-i văzuse cămașa pe podea. Incapabil să reziste, îi luă pieptenele.

— Lasă-mă să te ajut.

Cum privirea lui stăruitoare o sfredelea într-o așteptare tăcută. Ea încuviinţă. Se așeză în faţa ei și începu să lucreze blând cu pieptenele. Ea îi putea simţi căldura corpului lipit de al ei și i se tăie respiraţia. Închizând ochii, oftă de plăcere.

— Părul tău e atât de frumos, Sara. N-am mai văzut niciodată culoarea asta.

Rafael trase aer în piept, simţind dorinţa crescând în el ca un lichid fierbinte.

— Comanșii ar fi spus că ai fost aleasă ca duh apărător sau ca Mama Lună.

Se aplecă și-i sărută umărul gol, înainte de a-și relua plăcuta sarcină. Ea își simţea corpul greu și cald, în timp ce pulsul i se accelera.

— Asta e bine? şopti ea.

— Foarte bine, *cara mia.* Un spirit apărător e binecuvântat și are puteri deosebite dăruite de natură. Mâna lui liberă se strecură în jos pe braţul ei într-o mângâiere ușoară.

Sara inspiră brusc la atingerea lui.

— Nu sunt în stare să-mi imaginez vreun dar pe care l-aș putea avea, se împotrivi ea, cu o voce abia auzită.

Rafael lăsă să-i cadă pieptenele pe pat şi-o întoarse spre el. Ridicându-i părul da pe umeri, i-l lăsă să cadă pe spate. Ochii lui negri erau luminaţi de un foc interior, ţintuindu-i privirea.

— Îmi faci inima să tresară ca la auzul tunetului și sângele să alerge… și uit de tot restul lumii când ești lângă mine. *Şi, mi alma*, ai daruri puternice, spuse el, cu un glas răgușit.

Îi ridică bărbia și gura lui o acoperi pe a ei cu lăcomie.

Nodul ce-i strângea stomacul se risipi și împrăștie în corpul lipsit de putere o căldură miraculoasă. Așteptase sărutul, tânjind de multă vreme după stingerea lui. Încolăcindu-i gâtul cu braţele, își înnodă degetele în părul lui bogat. Mirosea a săpun și tutun și a căldură masculină.

Corpul ferm al lui Rafael palpită la pasionatul ei răspuns. Limba lui îi gustă gura moale, în timp ce inimile mângâiau spatele gol, acolo unde pătura alunecase. Ea este încă foarte slăbită – îl avertiză mintea lui cu asprime, chiar dacă dorinţa îi tulbura fierbinte mijlocul. Înainte ca dorinţa să devină de necontrolat, se trase înapoi, mâinile lui strângându-i braţele. Respiraţia îi devenise întretăiată,

ca și a ei.

— Nu acum, şopti răguşit.

Sara privi în ochii lui și văzu o dorinţă sălbatică, la fel cu cea care o stăpânea.

— Când? murmură ea.

Acel singur cuvânt aproape că-i nimici hotărârea. Scuturând din cap, el repetă:

— Nu acum.

Ridicându-se de pe pat, spuse răguşit:

— După ce te îmbraci, vom lua cina.

Sara privi la draperia care flutura în urma lui. Îşi înfăşură mai strâns pătura în jurul sânilor, în vreme ce pieptul îi palpita cu efort. De ce se oprise? Voia ca el să facă dragoste cu ea mai mult decât să respire. Și el o dorea – de asta era mai mult ca sigură. Sărutul lui îi spulberase orice dubiu. Lacrimile îi înceţoşau privirea. Se ridică și luă hainele pe care i le adusese. Oare întotdeauna așa va fi cu ei… atât de multe despărţiri?

Hainele ei erau, de fapt, o bluză albă cu mâneci scurte bufante și o fustă roșie plisată. Când fu îmbrăcată, privi consternată în jos. Fusta abia îi ajungea la jumătatea gambei, în timp ce bluza era decoltată adânc, expunându-i pielea albă a sânilor.

Un fior o cuprinse gândindu-se la cum va reacţiona Rafael când o va vedea cum arată. Încălţă pantofii moi din piele aduși odată cu hainele şi-şi netezi din nou părul care aproape se uscase și atârna în valuri moi. Cu inima palpitând de speranţă, dădu la o parte draperia și intră în camera din faţă.

Rafael stătea la intrare, privind afară în piaţă. O lumânare ardea pe o masă mică, aranjată pentru două persoane, cu o sticlă de vin în mijloc. Ochii fetei trecură la Rafael; el se întorsese și-i cercetă corpul. O îmbujorare caldă îi coloră obrajii la această privire îndrăzneaţă.

El traversă încăperea cu pași calmi, fără ca ochii să-i părăsească faţa. Luându-i o mână, i-o ridică pentru a o

săruta.

— Cu siguranţă că ochii mei mă înşală, Señorita. Mi-am imaginat frumuseţea ta în fel și fel de chipuri, dar în seara asta… În seara asta îmi depășești imaginaţia.

Ea îl privi provocator pe sub genele lungi.

— Mă tem că ești în călătorie de prea mult timp, Rafael. Totuși, cum boala mi-a cam slăbit voinţa, accept complimentul.

El o privi îndrăzneţ și-i întinse braţul. Ea îl luă, simţind un val de excitare la atingerea lui. O conduse la masă şi-o așează foarte oficial.

Așezându-se la rândul său, deschise sticla de vin și turnă pentru amândoi. Își luă paharul și ea îl ridică pe al ei, așteptând cu speranţă.

— Pentru însănătoșirea ta, *niña…* și pentru șederea noastră în San Miguel.

Sara îl privi îndelung, citind mesajul tăcut din ochii lui. Încuviinţă ușor şi-şi atinse paharul de al lui, ca pentru a pecetlui o tranzacţie. În timp ce beau, se miră ușor de nebunia de care se lăsase cuprinsă. Asta cu siguranţă îi va rupe inimă, dar, oricum, nu se putea stăpâni.

Ridicând pânza caldă de pe farfurie, Sara mirosi apreciativ. Avea pui fript, porumb și tortillas. Zâmbi.

— Arată foarte bine.

— Cred c-o să-ţi placă, spuse el, ridicând furculiţa pentru a gusta. La urma urmelor, nu-i fasole, nu?

Râsul dulce al fetei undui prin aer.

— *Şi,* asta este ceva de sărbătorit.

El realiză că îi plăcea foarte mult s-o facă să zâmbească. Fusese demoralizat atâta vreme, încât uitase cum e când râzi, când te amuzi. Faţa gingașă a lui Tuwikaa îi străfulgeră în minte, cu zâmbetul ei gingaș. O iubise cu devoţiunea nepăsătoare a tinereţii, dar totuși ceva lipsise relaţiilor dintre ei. În Sara vedea calităţile pe care la admira cel mai mult – un simţ al umorului foarte subtil, independenţa spiritului, hotărârea. Îndepărtând aceste

gânduri tulburătoare, o înștiinţă:

— Ne vom întoarce la caravană peste câteva zile, așa că bucură-te de acest răgaz.

Ochii fetei licăriră cu zburdălnicie, chiar dacă suspină cu prefăcută curiozitate:

— Nimic nu durează decât schimbarea.

El zâmbi:

— Înţelepciunea lui Master Filbert?

— Da, spuse ea, luând o înghiţitură de vin. Îmi lipsește aproape tot atât de mult ca și Max De fapt, dacă nu-i aveam pe ei ca sprijin când am primit vestea morţii lui Max, nu știu ce m-aș fi făcut. Bunătatea și înţelepciunea lui m-au ajutat să trec peste acele momente grele. Apoi el a murit, un an după fratele meu.

Vorbea calm, dar el putea simţi durerea din vocea ei. Își aminti suferinţa cu care vorbea în timpul delirului. Întinzându-se pe deasupra mesei, îi acoperi mâna cu a sa.

— Ai amintiri dragi care să te susţină, *niña.* Asta contează mult.

Sara simţi alinare la atingerea și vorbele lui. Ridicându-și ochii spre el, se simţi jenată. De-a lungul vieţii lui, Rafael ocolise acest gen de dragoste. Expresia ei încordată se relaxa într-un zâmbet.

— Mulţumesc de a-mi fi adus aminte de asta, Rafael. Desigur, ai dreptate.

Cu părere de rău, își retrase mâna și schimbă subiectul. Vorbiră generalităţi – despre vreme, despre Santa Fé, despre caravană – dar între ei existau, conștient, legături subtile.

Când terminară de mâncat, Sara nu era dispusă să vadă seara sfârșindu-se.

— Vrei să ne plimbăm puţin? întrebă ea.

Rafael înconjură masa pentru a o ajuta.

— *Şi.* Dacă nu te supără piciorul, mișcarea are să-ţi facă bine.

Privirea lui căzu pe rotunjimea catifelată a sânilor ei în

locul unde bluza era răscroită adânc. Înghiţi încordat şi-şi forţă ochii să se desprindă de priveliștea ademenitoare.

Păşind afară, Sara respiră aerul răcoros al nopţii. Mirosea proaspăt după ploaia ce curăţase totul. Milioane de stele împânzeau cerul și luna atârna galbenă, suspendată deasupra munţilor, spre răsărit.

La ferestrele și intrările din jurul pieţei publice erau lumini și câteva focuri pâlpâiau în faţa unor case de chirpici, unde femei negricioase îşi atârnaseră oalele de gătit. Corzile unei ghitare se auzeau dinspre cantină, purtate de briză. Sara se întoarse spre Rafael, și-l văzu privind-o cu o expresie deprimată. Ei îi oferi braţul și începură să se plimbe.

O voce de femeie începu să cânte acompaniată de ghitară.

— De ce muzica spaniolă e în același timp tristă și atât de intens pasionată? Există și cântece vesele în cultura voastră? întrebă Sara.

Rafael zâmbi și-i strânse braţul mai aproape de el.

— *Şi, niña*. Avem cântece vesele la fandangos[1] și festivaluri. Doar că poporul spaniol este foarte emoţional. Nouă nu ne e frică să ne arătăm sentimentele.

Sara se miră:

— Nouă, Rafael? Te incluzi pe tine însuţi în această afirmaţie? Tu eşti cel mai retras, cea mai neemoţională persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Se gândea le reţinerea lui de mai înainte, când el o sărutase și apoi plecase. De fapt, toate relaţiile dintre el și guvernate de recea lui rezervă.

Rafael privi la faţa ei ridicată spre el, cu un uşor zâmbet.

— Am anumite momente. Totuși, stricta disciplină a sângelui meu comanș temperează pe spaniolul din mine.

Erau dincolo de cantină, și Sara salută politicos o femeie negricioasă care amesteca într-o oală de gătit din faţa

---

1 Vechi dans spaniol cu acompaniament de chitară și de castaniete; melodie după care se execută acest dans.

casei sale. Indianca privi curioasă spre atrăgătorul cuplu, până când îi înghiţi întunericul.

După părerea ei, Rafael era iritat.

— Aș spune, Señorita, că ai puţine drepturi să mă acuzi de-a fi detașat.

Sprâncenele ei se înălţară la această schimbare.

— Și ce înţelegi tu prin asta?

Rafael se opri și se-ntoarse cu faţa spre ea.

— Ce zici de vorbele tale din ziua de după ce am făcut dragoste? Nu le-ai numi lipsite de emoţie?

Tonul lui acuzator îi aduse o undă de supărare.

— M-ai tratat cu indiferenţă în ziua aceea! Eu doar ţi-am spus ceea ce voiai să auzi.

Adevărul spuselor ei pătrunseră în conștiinţa lui vinovată. Se luptase cu diavolii din el în acea zi și rezervase puţine gânduri sentimentelor ei. Și când ea îl eliberase de orice responsabilitate, fusese mai încurcat că de obicei. Gemu când o cuprinse în braţe.

— Iartă-mă, Sara. Ceea ce spui tu e adevărat.

Inima-i bătu cu putere, când gura lui coborî încet spre a ei. La primul contact cu buzele lui, cedă pasiunii care o stăpânea. Strecurându-și o mână prin cămașa lui descheiată la gât, îi atinse pieptul, în timp ce el îi mângâia curbele șoldurilor, trăgând-o mai aproape.

Gura lui o părăsi pe a ei pentru a depune sărutări fierbinţi pe gâtul și umerii goi.

— O, Rafael, murmură ea, am crezut că nu-ţi pasă. De aceea…

— Am fost nebun, mormăi el în pielea ei moale. N-am să mai fac greșeala asta vreodată.

Sara își arcui spatele, în timp ce buzele lui se mutară spre sâni. Cu o mână îi trase bluză în jos, dezvelind un sfârc întărit. Când luă globul în gură, bara îi împinse umerii:

— Nu, Rafael… nu aici.

Protestul ei șoptit pătrunse până la mintea lui

înceţoșată. Stăteau în umbra unei clădiri întunecate; nu era locul pentru făcut dragoste. Râse degajat și-i îndreptă bluza.

— *Şi, cara mia.* Uneori, când sunt cu tine, uit de mine însumi.

Cum stătea sprijinită de pieptul lui, lumina lunii mocnea în ochii ei albaștri.

— Și eu abia pot gândi când mă săruţi în felul acesta, îi spuse ea, cu respiraţia întretăiată de suspine.

— Ești gata să ne întoarcem?

— Mai mult decât gata, spuse ea, cu o voce plină de promisiuni.

El îi puse un braţ în jurul taliei și o conduse înapoi. Odată intraţi în casă, închise ușa și puse un zăvor de lemn, pentru a se izola de lumea de afară. Sara stătea în mijlocul încăperii, dintr-odată nesigură de decizia ei, dar când el traversă camera și veni lângă ea zâmbindu-i cald, ea își uită temerile.

El o ridică în braţe și o duse în dormitorul întunecos, unde doar o rază de lună, pătrunsă prin fereastra deschisă, îi lumina drumul. O lăsă să alunece de-a lungul corpului său până picioarele îi atinseră podeaua, apoi se aplecă și-i mângâie buzele întredeschise cu ale lui.

— Dacă nu te simţi încă în putere, *cara mia,* spune asta acum, şopti el cu o voce răgușită. N-am să mă mai pot controla mult.

Sara i zâmbi şi-şi strecură provocator limba peste buzele lui.

— Mă tem c-am să renunţ la cele spuse despre lipsa ta de pasiune, şopti ea, lipindu-și strâns corpul de al lui.

El gemu în timp ce flăcările dorinţei îi cuprindeau trupul.

— Poţi să-ţi pui ordine în gânduri după ce-am să te iubesc, *mi alma,* murmură el, prinzându-i marginea de sus a bluzei și trăgând-o spre talie, îi cuprinse sânii cu mâinile lui puternice și se aplecă să-i soarbă buzele într-o sărutare

lacomă.

Sara suspină de plăcere. Dar tremură cu o intensitate și mai mare a excitaţiei când gura lui coborî spre sâni pentru a sorbi dulceaţa fiecăruia, pe rând. Ea își înfipse degetele în umerii lui și fu cât pe ce să-și piardă cunoștinţa când mâinile îi desfăcură fusta, lăsând-o să cadă pe podea. Cu dexteritate, îi scoase bluza și făcu un pas înapoi, pentru a-i privi corpul scăldat de lumina lunii.

Era mai atrăgătoare decât se poate spune, cu acele curbe moi luminând în întuneric, faţa delicată îmbujorată de dorinţă și părul curgând pe spate într-o cascadă de argint. Respiraţia îi zgâria gâtul când îi vorbi:

— Frumoasă Sara… sunt aproape orbit când te văd. Spune-mi că ești adevărată, *por favor,* și nu un miraj care-și râde de mintea mea torturată.

Sara se apropie. Ochii îi erau catifelaţi și mângâietori. Ridică o mână mângâindu-i conturul viril al feţei.

— În clipa asta sunt reală, Rafael… și extrem de hotărâtă, şopti ea, întinzându-se să-i desfacă nasturii cămășii.

El stătea nemișcat, savurându-i mângâierea degetelor pe piele. Când îi trase cămașa de pe umeri și începu să-și facă de lucru cu nasturii de la pantaloni, nu mai putu suporta. Împingându-i degetele deoparte, se dezbrăcă singur și se întinse spre ea.

Sara veni în braţele lui doritoare, înfiorată de plăcere la senzaţia atingerii corpului ferm de corpul ei moale. Bărbăţia lui o făcu să simtă o undă de lichid fierbinte coborând de la pântec până la locul de întâlnire a coapselor. Oftă când gura lui o luă pe a ei și mâinile lui găseau fiecare colţișor care îi provoca plăcerea.

Dorinţa lui Rafael crescu și, când nu se mai putu stăpâni, o ridică în braţe și o duse pe pat. Urmând-o pe saltea, se ridică. În braţe deasupra ei, capturându-i din nou buzele. Sara savură senzaţia atingerii mușchilor încordaţi ai braţelor și a șoldurilor zvelte, în timp ce mâinile îi

rătăceau pe trupul lui.

— O, Sara… *mi alma.* Niciodată nu m-am gândit c-o să găsesc pe cineva ca tine, şopti el cu buzele lipite de ale ei.

Sara îi mângâie cu tandreţe faţa și zâmbi.

— Eu te-am găsit pe tine… Îţi amintești?

El își plecă puţin capul și-i atinse urechea:

— Soarta ne-a adus împreună, *niña,* sunt sigur de asta. Am nevoie de tine mai mult decât de aer sau de apă.

Vorbele lui fură ca un balsam liniștitor pentru moralul ei. O umplură de fericire. Sara își arcui corpul în timp ce limbă lui îi mângâia în cercuri urechea. Cu glas răgușit, îi porunci:

— Arată-mi cât de mult, Rafael…

Cu gândul la starea ei fragilă, Rafael o mângâie cu blândeţe, pe când focul dintre ei îi ardea pe amândoi cu aceeași intensitate. Îi sărută sânii, pântecele plat și gustă pielea fragedă de pe interiorul coapselor. Când gura lui se mută la cea mai intimă parte a corpului, reacţia ei fu iute și violentă. Încercă să se tragă înapoi, chiar dacă numele lui îi scăpă pasionat printre buze. Ridicând capul, degetele lui luară locul pe care gura tocmai îl părăsise. Ochii lui negri prinseră privirea ei confuză, în timp ce mângâia ritmic deschiderea umedă, catifelată.

— Lasă-mă să te iubesc așa cum vreau, Sara… n-are să-ţi pară rău, promise el cu vocea uscată.

Sara închise ochii în timp ce corpul ei se destindea, stăpânit în întregime de puterea farmecului lui.

— O, Rafael… da, suspină ea, arcuindu-și șoldurile.

Gura lui înlocui degetele și unde de extaz îi străbătură tot corpul. Își pierdu răsuflarea într-o dulce agonie, corpul fiindu-i zguduit de vibraţii.

Rafael se mută alături de ea și o înconjură cu braţele. Sara îl strângea sălbatic, savurând atingerea cu corpul lui.

— E bine, *cara mia*? murmură el, îngropându-și faţa în părul ei înmiresmat.

Sara savură senzaţia cu satisfacţie.

— A fost minunat, şopti ea, mângâindu-i pieptul. Dar cum rămâne cu cealaltă?

El își înălţă capul și o privi în ochi.

— Cealaltă?

Privirea ei deveni sfioasă, dar mâna-i rătăci în jos la pântecele lui încordat pentru a-i cuprinde bărbăţia.

Inspirând scurt, mormăi cu voce joasă:

— Aveam de gând să-ţi ofer un moment de odihnă, dar dacă ești atât de înfocată…

El acoperi mâna ei cu a lui și închise strâns ochii, ca de durere.

— Știi ce-mi faci cu asta, Sara? murmură el, în timp ce mâna ei se mișca senzual.

Sara își simţi dorinţa aţâţată din nou.

— Vreau să te fac la fel de fericit pe cât m-ai făcut tu pe mine, spuse ea încet, trăgându-i cu cealaltă mână capul spre ea.

Când buzele lor se uniră, un nou foc se aprinse. După un scurt moment, Rafael gemu și întrerupse sărutul. Se ridică peste ea, îndemnând-o:

— Desfă-ţi coapsele, vulpiţa mea dulce.

Îndreptându-și împunsătura bărbăţiei sale crescute în deschizătura umedă, abia își stăpânea pasiunea, înfigerile lui blânde aproape îl înnebuneau, dar nu voia să-i facă rău. Dorinţa o făcu să uite de slăbiciunea de după boală. Primea înfocată pătrunderile lui, gemând de plăcere.

— Te rog, iubește-mă, implora ea, abia conștientă de ce spune, având nevoie de el tot.

— Te iubesc, *mi alma,* te iubesc, gemea el răgușit, pătrunzând-o cu putere, potrivindu-și ritmul cu al ei.

Și am s-o fac întotdeauna, gândi el iute, chiar înainte ca Sara să scoată un strigăt de pasionată ușurare. Al lui urmă într-o cutremurătoare explozie de fericire nestăpânită.

Lumea lor se învârti nebunește pentru câteva momente, înainte de a-ncepe să-și revină. Rafael căzu gâfâind alături de ea și Sara se rostogoli slăbită spre el, punându-i mâna

pe piept.

Rafael îi mângâie tandru faţa.

— Nu ţi-am făcut rău, nu-i așa?

Sara zâmbi leneș.

— Dimpotrivă, iubitule. Credeam c-am să mor, atât era de bine.

Aerul răcoros al nopţii pătrundea prin fereastra deschisă peste corpurile lor transpirate și Rafael trase pătura peste ei. Sara se ghemui în el, căscând cu delicateţe.

— Dormi, *mi alma,* o îndemnă el.

Ea îi înlănţui gâtul cu un braţ și murmură:

— Stai și tu cu mine?

— *Şi,* Sara. Am să stau cu tine întotdeauna, şopti el, mângâindu-i părul cu buzele.

Urletul unui coiot răsună în depărtare, zbârlindu-i părul. Deși nu era exagerat de superstiţios, credea că e un somn rău. Coiotul, micul frate al lupului, e cel care distruge lucrurile bune. El a adus dificultăţi și trudă în viaţa comanșilor. Așa fusese el învăţat și, în anii petrecuţi cu Poporul, a văzut întâmplări mistice care i-au întărit această credinţă. Cu trei zile înainte ca Tuwikaa să moară, un coiot a urlat pe dealuri chiar în faţa tipi-ului lor.

Sara nu răspunse la promisiunea lui șoptită. Reparaţia ei regulată îi spunea că adormise. Strângând-o în braţe, Rafael stătu treaz mult timp în noapte. Nu i se va întâmpla nimic, se asigură singur, dar un sentiment de neliniște i se cuibări în suflet.

Capitolul 10

Soarele tocmai începuse să se ridice când Rafael o trezi

pe Sara cu un sărut. Chiar înainte de-a fi deschis ochii ca s-o vadă întinsă în braţele sale, Rafael simţi o caldă mulţumire. Era a lui, și avea intenţia să-i spună asta.

Atingerea buzelor lui fusese foarte ușoară. Sara se trezi și deschise ochii. El zâmbea și zâmbetul ei îi răspunse.

— Bună dimineaţa, murmură ea, cu voce somnoroasă.

— Bună? E o dimineaţă frumoasă. Aproape la fel de frumoasă ca tine.

Privirea lui era catifelată că o mângâiere.

Sara simţi un izvor de fericire clocotind în ea. Îl iubea pe bărbatul întunecat și enigmatic și faptul că se trezea în braţele lui îi provoca cea mai mare plăcere. Dacă măcar ar putea să rămână în acest paradis, departe de lume, gândi ea. Ochii ei luciră zburdalnic.

— Încerci să-mi faci curte cu flatări exagerate?

Întrebă ea cu șiretenie, plimbându-și ușor mâna pe pieptul lui.

El își trecu braţul pe după talia ei şi-o trase mai aproape lăsând-o să-i simtă bărbăţia.

— Nu-s flatări, *niña.* Nu-s nici exagerări, dar, și, încerc să-ţi fac curte.

Ochii ei se măriră la senzaţia intimă a evidentei lui dorinţe. În timp ce respiraţia i se accelera, realiză că în fereastră pătrunsese lumina zilei. Sunetele dimineţii din piaţa publică îi ajunseră la ureche.

— Nu trebuie, protestă ea încet.

Rafael râse scurt apoi îi cuprinse buzele. Sărutarea o făcu să simtă un sălbatic vârtej în stomac, în timp ce mâinile ei alunecau în sus pentru a se îngropa în părul lui des. Un sunet jos sună adânc în ea, ca mârâitul unei lupoaice chemându-și perechea și toate gândurile de protest fură uitate.

Fără a întrerupe sărutul, Rafael se mută deasupra ei și depărtă picioarele. Degetele lui rămaseră să-i sondeze moliciunea, până deveni fierbinte și umedă. Sara se încordă împotriva torturii mișcărilor lui și se zvârcoli sub

el.

Gura lui o părăsi pe a ei când se pregăti să pătrundă în locul catifelat pe care-l căuta.

— Sara, Sara, gâfâi el, împingând, în timp ce ea își ridică aţâţată șoldurile pentru a-l întâlni.

Ea scăpă un mic strigăt de plăcere când el o umplu din nou și din nou. Se lipi strâns de el, și flăcările pasiunii îi devorau pe amândoi. Pieptul lui musculos îi mângâia sfârcurile, trimiţându-i sălbatice împunsături de dorinţă în tot corpul.

Lumea lui Rafael începură se răstoarne la pasionatul răspuns al lui Sara. Îl întâmpină la fiecare mângâiere, scoţând scâncete din gât, pe când inima lui bătea sălbatic, gata să explodeze.

Închizând strâns ochii, Sara putu simţi primele cutremurări de ușurare și apoi undele fremătătoare o inundară cu o insuportabilă plăcere. În vreme ce Rafael îi simţea strânsoarea în jurul lui, propriile-i talazuri de eliberare o umplură și fură cuprinși împreună de marea crescândă a extazului.

Rafael căzu lângă ea și lumea se îndreptă. Stătură liniștiţi câteva momente, lăsând respiraţia lor gâfâitoare să revină încet la normal. Sara închise ochii cu satisfacţie. Întorcându-se pe o parte pentru a se întinde, simţi cum Rafael îi cuprinde talia şi-şi potrivește corpul în spatele ei, ca s-o cuprindă ca într-un căuș.

Sara oftă, iar el îi dădu părul deoparte și-i netezi cu delicateţe umărul.

— M-ai vrăjit, iubita mea Señorita. M-ai făcut sclav la porunca ta, şopti el.

Sara zâmbi și-ntinse în spate mâna pentru a-i mângâia faţa.

— Atunci îţi poruncesc să repeţi, râse ea.

El gemu și-i mușcă cu delicateţe umărul.

— Am să fiu fericit s-o fac, după ce mă odihnesc.

Ea își manifestă dezaprobarea.

— O mică cerere și te scuzi.

El plescăi din limbă și se propti într-un cot, înfigându-i un deget hărţuitor în coaste.

— Sarcina este odioasă, dar dacă insiști…

Sara chicoti, și se vânzoli când el o gâdila, rugându-l să se oprească. În sfârșit, lui i se făcu milă și o trase mai aproape, frecându-și buzele de părul ei. Tonul lui deveni serios când vorbi din nou.

— M-am gândit, Sara, că ar trebui să ne căsătorim.

Sara înţepeni și rămase foarte liniștită. Pentru un moment o umplu o imensă fericire. Îl iubea din toată inima și dorise să audă aceste cuvinte de mult timp. Dar el o iubea? El nu spusese asta. El nici măcar nu spusese că vrea să se căsătorească, ci că trebuie.

— Sara?

— Asta pentru că ai făcut dragoste cu mine și te simţi obligat? întrebă ea liniștit.

Rafael se gândise mult noaptea trecută. Era un lucru onorabil pe care trebuia să-i facă, decise el. Și atracţia fizică era puternică, mai puternică decât orice trăise vreodată. Ea era dulce și avea o bunătate înnăscută. Ar fi o mamă perfectă pentru Kahuu. Dorea să-și aducă fiica să trăiască la *rancho*-ul lui din munţi, dar nu era dispus să facă aceasta fără o mamă care să aibă grijă de ea. În gând punctase toate motivele de a o cere.

— E și asta, Sara, dar vreau să fii soţia mea. E timpul să mă recăsătoresc.

Reţinu tonul lui prudent și simţi că leșină. Nu-i era suficient. Ea îi dorea dragostea toată, nu ceea ce limitase de la prima soţie. Și apoi își aminti de ceea o spusese *Señor* Pino. *Don* Vicente deja îi alesese o soţie lui Rafael. Dacă îi acceptă propunerea, ruptura dintre bunic și nepot n-are să mai poată fi niciodată refăcută. Știa că în adâncul sufletului, Rafael dorea dragostea bunicului său, chiar dacă n-ar fi spus asta niciodată. O durere îi pârjoli inima, când realiză că trebuie să-l abandoneze. Noaptea trecută,

ea își promisese că această perioadă cu el la San Miguel va fi suficientă, dar se înșelase. Dacă ar fi petrecut câteva vieţi cu el, tot n-ar fi fost destul.

— Nu sunt sigură că e înţelept, Rafael. Cred că încă ești îndrăgostit de Tuwikaa.

Rafael o întoarse în braţele sale, astfel încât s-o poată privi în ochi.

— E adevărat că n-am s-o uit niciodată… și ea este mama lui Kahuu, dar este timpul să las trecutul în urmă.

Știa că ar fi trebuit să-i spună ce simţea pentru ea, dar cuvintele i se opriseră în gât.

— Atracţia fizică dintre noi e puternică, dar probabil nu-i o bună bază pentru căsătorie, spuse ea ambiguu, plecându-și privirea.

El tăcu din nou nespunându-i cât de mult o iubește. Oricum, n-are importanţă, gândi ea deprimată. Dacă îl refuză, era mai probabil că va privi favorabil la femeia pe care bunicul său i-o alesese. La urma urmelor, ceea ce dorise el era o soţie, nu cineva care să-l iubească.

Rafael se încruntă. Ar fi putut jura că ea ţine la el, totuși ceva nu era în regulă.

— De ce ţi-e frică, *niña*? Poţi să-mi spui.

Era o ușoară notă de îngrijorare în vocea lui care aproape îi rupse inima. Închise ochii şi-şi apăsă faţa în umărul lui.

— Nu am nimic ce să aduc într-o căsătorie, Rafael, nicio zestre. Ce-ar crede oamenii dacă te-ai căsători cu o angajată săracă a bunicului tău? Ar fi scandalos.

Rafael ascultă protestul ei înăbușit. Asta era adevărata cauză pentru care obiecta sau avea alte motive? Doamnele rafinate din lumea bunicului său întotdeauna au flirtat cu el fără jenă, dar circumstanţele nașterii lui au menţinut relaţiile pe o bază fizică. Cu blândeţe, el îi ridică bărbia astfel încât să-i poată privi ochii înlăcrimaţi.

— Cei care clevetesc nu sunt prietenii mei. Cât despre zestre, n-are importanţă pentru mine, dar dacă pentru tine

are, am să-ţi fac rost de una eu.

Sara avea deja faţa scăldată în lacrimi. Se ridică din pat și se șterse cu un colţ al păturii. Bunătatea lui era aproape mai mult decât putea ea suporta, dar se împotrivi slăbiciunii ei trădătoare.

— Nu pot să accept mila, dar îţi apreciez intenţia, Rafael. Pe lângă această, are să-ţi fie mai bine cu altcineva, şopti ea cu inima zdrobită.

Îi privi spinarea rigidă în timp ce amărăciunea creștea în ea. Scuzele ei erau slabe. Știa că are alt motiv; simţea că acesta e legat de nașterea sa. Ceea ce-l durea mai mult ca orice era faptul că oi o crezuse pe Sara mai presus de așa ceva. În felul lui, crezuse în ea. Era de două ori mai bucuros acum că nu-i spusese că o iubește. Ar fi fost umilitor. Coborându-și picioarele peste marginea patului, își luă pantalonii din piele de căprioară și-i îmbrăcă.

— Dacă te simţi în felul ăsta, de ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine? întrebă pe un ton ridicat.

Sara tresări la această întrebare și la tonul lui. O durea să realizeze că n-a greșit gândind că n-o iubește.

— Admit că sunt atrasă de tine, Rafael, dar căsătoria e un angajament important. Trebuie să aibă loc pentru motive întemeiate, spuse într-o șoaptă tremurată.

În timp ce-și încheia cămașa, amărăciunea lui Rafael se schimbă în supărare.

— Deci sunt destul de bun să împarţi cu mine patul, dar nu viaţa, nu-i așa?

Trebuiră câteva clipe până când cuvintele lui aspre pătrundă în mintea ei, dar atunci își întoarse brusc faţa înlăcrimată spre el și-i prinse privirea dispreţuitoare. Știu imediat ce presupusese el. Întinzând o mână imploratoare, bâlbâi:

— Nu, Rafael! Nu-i asta… eu…

— Nu mă minţi, Sara, spuse el rece, răsucindu-se, pe călcâie pentru a părăsi încăperea. N-am să-ţi mai fac necazuri.

— Rafael, nu! strigă Sara, privind neajutorată cum trecea prin pătura de la intrare.

Mintea ei se învârtea de zăpăceală și inima stătea să-i plesnească. Credea că l-a refuzat pentru că e metis. Sări din pat şi-şi găsi hainele. Trebuia să-l facă să înţeleagă că nu gândește în felul acela. Își trase cu înfrigurare bluza şi-şi puse fusta, legând cu degete tremurătoare șireturile. Își băgă picioarele în pantofii de piele. Atingându-și părul, îl găsi încâlcit și făcu o grimasă, dar hotărî că mai poate să aștepte pieptănatul. Dacă voia să-l prindă pe Rafael, n-avea timp să-și pună părul în ordine.

Încăperea din faţă era goală. Când păși afară și scrută piaţa, nu-l zări nicăieri. Nici Felix nu putea fi văzut. Femeile din pueblo deja mestecau în oalele lor de gătit și aduceau apă de la puţul din mijlocul pieţei. Când Sara înainta pe sub pasajul acoperit înspre cantină, câteva dintre indience o priviră curioase, rata care o ajutase să-și spele părul ieși din cantină chiar când Sara ajunse acolo.

— L-ai văzut pe *Señor? Señor* Delgado? întrebă Sara în spaniolă, pronunţând fiecare cuvânt încet și cu efortul de a-l spune corect.

Fata zâmbi sfios şi-şi scutură capul. Sara suspină privind-o cum se îndreaptă spre fântână cu o găleată de lemn în mână. Uitându-se în jur, văzu ușa bisericii stând deschisă și se îndreptă în direcţia aceea. Înăuntru era întuneric și răcoare. Două ferestre înalte în pereţii groși laterali lăsau să se strecoare o fantă din lumină zilei peste scenele religioase de pe paravanul altarului și peste o mică statuie aurită a Sfântului Mihail. Senina frumuseţe a sanctuarului n-avea ceva care să-i poată domoli neliniștea. Rafael nu era acolo. Văzu un preot rugându-se în liniște și plecă fără a-l deranja.

În timp ce stătea pe trotuarul din piatră de afară, își pierdu orice nădejde că l-ar mai putea găsi. Se-ntoarse să meargă spre casă. Oricum, ce-i mai putea spune? gândi ea. Putea respinge acuzaţia lui, dar dacă celelalte scuze ale ei

nu-l convingeau, era mai bine probabil să-l lase să creadă ce vrea.

Când intră în dormitor, găsi o găleată cu apă proaspătă. Dezbrăcându-se, se spălă, apoi se îmbrăcă din nou. Luând pieptenele, își descâlci părul, amintindu-și ce simţise când Rafael făcuse asta noaptea trecută. Deodată, viitorul ei luminos păru să se facă scrum înaintea ochilor ei.

*

Dimineaţa următoare, Sara fu trezită de zgomotele unei mari agitaţii în piaţă. Se grăbi să se scoale și să se

Se stropi cu puţină apă pe faţă, se uscă și apoi merse să vadă despre ce era vorba. Furgoanele ambelor caravane erau oprite în cealaltă parte a pieţei, și-l văzu pe *Señor* Pino lângă furgonul fruntaș. Se duse să se plimbe singură în jurul pieţei, apoi se așeză pe un scaun și privi la locuitorii satului, care mergeau la treburile lor zilnice.

Având tot timpul la dispoziţie în ultimele douăzeci și patru de ore să se chinuiască gândindu-se la povestea ei, decisese să-l lase să creadă ce e mai rău despre ea. În felul acesta, el va putea să meargă înainte cu viaţa sa și cu planurile bunicului său.

Sara începu să străbată piaţa când le văzu pe Josefina și pe Estella coborând din trăsură. Se duse la prietena sa și Estella alergă înaintea ei. Se îmbrăţișară.

— Îmi pare atât de bine să te văd sănătoasă, *amiga*, spuse Estella, râzând.

— Și eu sunt la fel de bucuroasă să te văd, îi spuse Sara, simţind puţină alinare în prezenţa prietenei sale.

Garth și Matt înaintară; împreună cu câţiva *vaqueros.*

— Subiectul meu trăiește, glumi ireverenţios Matt, dar în privirea lui văzu ușurarea.

Sara râse și-l strânse în braţe.

Garth se încruntă prefăcut:

— Am să-ţi tăbăcesc pielea pentru fuga ta care ne-a scos

din minţi de spaimă, tânăra doamnă.

Apoi zâmbi.

— Dar nu-ţi pot spune ce fericit sunt că te văd.

Sara dădu mâna cu fiecare dintre *vaqueros* și schimbă câteva cuvinte cu ei. Durerea i se liniștise oarecum, știind că are atât de mulţi prieteni care ţineau la ea.

Doña Josefina întrerupse reuniunea cu o plângere.

— Trebuie să stăm la soare ca ţăranii? Am nevoie să beau ceva.

Sara se întoarse spre ea.

— Avem o căsuţă, *señora*. Aţi putea să vă odihniţi acolo.

Bătrâna ridică din sprâncene.

— Avem? Vrei să spui că tu și cu Rafael staţi în aceeași casă, fără o însoţitoare?

Sara uitase cât poate fi de iritantă *Doña* Josefina. Suspină:

— Am fost foarte bolnavă, dacă vă aduceţi aminte. Și l-am avut pe Felix cu noi. Veniţi, am să văd dacă se găsește puţină ciocolată.

— Du-te înainte cu Sara, *Madre*. Vreau să-l salut pe Rafael înainte de-a veni cu tine.

Estella nu-i dădu mamei sale timp pentru proteste și porni grăbită.

Sara ar fi dorit să se poată apropia de Rafael tot atât de ușor. O auzi pe bătrâna bombănind pentru ea însăși, în timp ce se îndreptau spre casă. Sara îl trimise pe Felix după băuturi răcoritoare, și-i oferi Doñei Josefina unul din cele două scaune din camera din faţă. Aceasta ignoră oferta și pufni pe nas mergând prin încăpere.

— Nu-i mult mai bine decât într-o baracă.

Se opri să tragă pătura care acoperea intrarea în dormitor și privi înăuntru.

— Aici ai dormit? întrebă și se întoarse pentru a o ţintui pe Sara cu privirea ei ascuţită.

Sara încuviinţă şi-şi încleștă mâinile la spate pentru a-și ascunde agitaţia.

— Și unde a dormit Rafael?

— Nu știu, spuse Sara incomodată de chestionarea inchizitorială. Îmi imaginez că el și Felix au dormit aici. Eram inconștientă când am sosit.

— Dar nu tot timpul, presupuse Señora Josefina.

— Nu.

— Înţeleg, spuse Señora Josefina, luând notă de intensa îmbujorare din obrajii fetei. Își ridică mantila neagră din dantelă prinsă cu un pieptene de baga pe creștet și o trecu pe după umeri. Așezându-se pe unul din scaune, zâmbi aproape plăcut.

— Aștept ciocolata mea de dimineaţă.

Sara simţi că schimbarea de atitudine a femeii prevestește ceva rău. Era totuși mulţumită că interogatoriul luase sfârșit.

*

Boon Keegan era un om încântător, bine făcut și cu o minte ageră. Doamnele îl iubeau nu doar pentru aceste calităţi, dar și pentru chipul lui frumos, oacheș, de irlandez. Părul îi era tot atât de negru ca aripa unui corb, iar ochii aveau culoarea miezului nopţii. Era de statură potrivită, bine legat, cu bun gust în felul de a se îmbrăca. De asemenea, era inteligent, un bun observator și fatal de rapid în mânuirea pistolului.

Astăzi stătea relaxat în biroul bogat împodobit al lui Jonas Farber, la bancă. Nu-i plăcea faţa roșie a bancherului, dar a-ţi place de clienţi n-are nimic de-a cu afacerile, își aminti el. Un vânător de recompense cu viaţa grea își culege caimacul de pe ambele feţe ale legii.

Farber sfârși raportul pe care-l citea, își ridică privirea şi-şi scoase ochelarii.

— Santa Fé? E o călătorie lungă, dacă se dovedește a fi o vânătoare de gâște sălbatice.

Sprânceana stânga a lui Keegan se înălţă puţin.

— Sunt foarte puţine speculaţii în acest caz, Mr. Farber. Aș vrea ca toate investigaţiile mele să fi dus la atât de multe informaţii. Totuși, dacă vreţi să angajaţi pe altcineva pentru treaba aceasta, plăcerea e partea mea. Sentimentele mele nu vor fi rănite, vă asigur.

Siguranţa din vocea lui Keegan îl irită pe Farber. Îi fusese recomandat ca fiind cel mai bun și, în secret, Farber era încântat de modul minuţios în care își îndeplinise sarcina. Doar că spera să poată negocia un onorariu mai mic pentru vânătorul de recompense, pentru serviciile pe care era pe cale să i le solicite. Totuși, acest caz era prea important pentru a recurge a tertipuri ca să economisească vreo câţiva dolari. Înghiţindu-și mândria, dădu la iveală un ușor zâmbet.

— N-are să fie necesar. Trebuie să spun că ideea dumitale de a plasa un spion negru în casa Clayton a fost foarte isteaţă. Sclavii Clayton sunt tot atât de ferecaţi la gură pe cât sunt de clevetitori negrii în general. Nu puteam face nimic fără el.

Keegan nu-i întoarse zâmbetul, dar îl studie pe omul de la cealaltă parte a biroului, care încerca să-i intimideze pe toţi, pentru a se face ascultat. Prefera alte metode pentru a-și atinge scopurile.

— Omul meu, Willy, spune că erau grozav de loiali faţă de Miss Clayton. De asemenea mi-a spus că ajutorul de bucătar insinua că domnișoara se temea de dumneavoastră. Probabil de aceea ei n-ar fi vorbit.

Farber își foi trupul mătăhălos în scaun, şi-şi tamponă transpiraţia de pe faţă. Se întreba ce altceva îi mai spuseseră servitorii lui Willy. Ochii negri, pătrunzători, ai lui Keegan păreau să se uite la el ca pentru a descoperi niște secrete. Farber se liniști și-l privi din nou pe celălalt în ochi.

— Prostii. Știi cât de sensibili pot fi servitorii ăștia. Miss Clayton este o tânără încăpăţânată și fuga ei în felul ăsta o dovedește. Când am informat-o că afacerile ei trebuie

încredinţate unchiului ei din Savannah – atât timp cât nu e încă măritată – a făcut o criză de nervi. Vrea să-și conducă propria-i viaţă, mi-a spus ea în termeni neechivoci.

Keegan își făcuse treaba. Aflase unde a plecat. Ce se întâmplase între bancher și pupila sa nu era treaba lui, dar nu-l crezu pe bancher. Din informaţiile pe care i le adusese Willy, Sara Clayton avea temperamentul unui înger și o înfăţișare pe măsură. Ridicând din umeri, spuse:

— N-am înţeles niciodată mintea unei femei și probabil n-am s-o înţeleg vreodată. Cred că afacerile noastre se vor încheia, Mr. Farber, când mă veţi plăti…

Farber încuviinţă și deschise un sertar al biroului. Îi înmână un cec și se uită cum Keegan îl citește cu atenţie înainte de a-l pune în buzunar.

— Dacă ești interesat, am o altă treabă pentru dumneata, spuse el neglijent.

Keegan se ridică.

— Am deja câteva afaceri în curs.

Nu avea, dar discuţia cu Farber îi lăsase un gust amar.

— Vreau să pleci la Santa Fé și s-o aduci pe Miss Clayton înapoi.

Farber deschise un alt sertar și scoase un mic portret într-o ramă ovală. I-l înmână peste birou.

Keegan era gata să refuze cu fermitate, dar luă portretul din curiozitate. Tânără care-l privea din el avea o figură captivantă. Totuși, ochii albaștri catifelaţi fură ceea ce îl atrase, dezvăluindu-i o strălfulgerare a sufletului ei. Farber îi dăduse o descriere a ei, dar nimic nu-l pregătise pentru acest impact vizual. Ar fi o greșeală să primească slujba asta, își spunea.

— Cred că dacă preţul e corect, m-aș mai putea gândi, spuse Keegan încet.

*

Mult timp după ce Keegan plecase, Jonas Farber se mai

gândi la situaţia Clayton. Mclaird, superiorul lui de la bancă, n-a fost deloc încântat că Miss Clayton, moștenitoarea uneia din cele mai mari averi din oraș, dispăruse. Banii și bunăstarea ei erau o respectabilitate a băncii și, după cum putuse vedea, Farber fusese incompetent și nebun. Mclaird o voia înapoi, înainte ca vreo regretabilă publicitate să strice reputaţia băncii.

Jonas se ridică de pe scaun și luă un evantai larg de mătase de pe birou. Își făcu viguros vânt un timp, privind prin fereastra de sus la valurile de căldură ce se ridicau. St. Louis în august era brutal. Pentru un moment, ar fi dorit cu ardoare să poată pleca el însuși după Sara. Doar să împacheteze câteva haine de schimb și să plece spre vest pentru a găsi libertatea… și pe Sara. Aceste lucruri erau cele după care tânjea el, gândea Farber cu un râs dezgustat. Era vicepreședintele unei bănci, trăia într-o casă impunătoare, avea o nevastă afabilă și plină de viaţă și șase copii sănătoși. Asta era imaginea pe care o puteau vedea toţi. Realitatea era foarte diferită. Mclaird, un scoţian aspru, îi făcuse viaţa mizerabilă cu acuzaţii care căutau nod în papură cu atitudinea sa bănuitoare. Bătrânul ticălos descoperise legătura lui Farber cu o prostituată și îl urmărea peste tot cu ochi de șoim. Mclaird era suspicios în legătură cu Sara Clayton, dar nu putuse dovedi nimic. Apoi era soţia sa, Martha. Ea se încuiase cu fermitate în dormitorul ei în urmă cu zece ani, spunând că deprinderile sale sexuale erau dezgustătoare. El nu s-ar fi îndreptat spre alte femei, dacă Martha ar fi jucat jocurile pe care el încercase să le aducă în patul conjugal. Oftă, continuând să agite evantaiul, stârnind curenţi calzi. O mare parte din averea sa provenea de la familia ei, astfel încât totul depindea de soţia și șeful său. Ei se plângeau și acuzau neîncetat. Nu avea pic de pace în viaţa sa.

Deși îi arătase lui Keegan portretul lui Sara cu intenţia de a-l ademeni să primească slujba, Farber simţi junghiul geloziei când își aminti expresia fascinată a bărbatului.

Sara era a lui, gândi Farber feroce. Și intenţiona s-o aibă, într-un fel sau altul.

La prima vedere a orașului Santa Fé, Sara avu straniul sentiment al întoarcerii acasă. Probabil descrierile din scrisorile lui Max făceau ca locul să-i pară familiar, ori poate într-o viaţă trecută trăise aici. Nu știa motivul, dar sentimentul era puternic. Ar fi fost o întoarcere fericită acasă, meditä ea, dacă Rafael ar fi fost alături de ea.

Era totuși, călărind în faţă, cu soldaţii care escortau caravana. Ochii ei îi mângâiau capul negru și umerii largi. Era încă supărat pe ea, și nu-l condamna, dar, o, cât de mult îi lipsea căldura zâmbetului lui. Își reîntoarse atenţia la panorama care i se deschidea în faţă. Valea spre nord-vest era presărată cu răzleţe pâlcuri de copaci, acoperită de câmpuri de porumb și grâu. Ici-colo, case de lut pătrate, ca niște obstacole, le ieșeau în cale. În fundal, munţii Sangre de Cristo își înălţau piscurile înzăpezite, dominând valea verde unde se cuibărise orașul Santa Fé.

— Ei bine, Señorita, ce părere ai despre orașul nostru? o întrebă *Señor* Pino, observând emoţia întipărită pe faţa ei expresivă, în timp ce călăreau alături.

— E mai frumos decât mi-am imaginat, *Señor,* spuse ea zâmbind.

El încuviinţă, mulţumit de răspuns. *Şi,* gândi el cu satisfacţie, urma să fie o soţie minunată pentru Rafael. Pe când coborau ultima milă a platoului neted șinatul oraș comercial intră în raza vizuală, orice urmă de oboseală o părăsi pe Sara. Intrară prin poarta de est a pieţei și traversară San Francisco Street. Văzu un crâmpei din catedrală, înainte de a coti spre vamă.

Această clădire era flancată de magazine, cum erau și porţiuni ale pieţei publice, cu excepţia locului unde o stradă rupea linia lor. Toate clădirile erau umbrite de *portales* sau galerii acoperite.

Când furgoanele se opriră, un soldat se apropie de Rafael, care descălecă. Sara nu putu auzi schimbul de

cuvinte, dar un moment mai târziu, soldatul salută și plecă. Rafael veni spre ei și-i ceru lui Pedro să se ocupe de documentele de la vamă. Apoi se întoarse spre Sara.

— Guvernatorul ne-a invitat la palat.

— Sună minunat, Rafael, dar nu-i nevoie să mă incluzi și pe mine. Poate îi dau o mână de ajutor lui *Señor* Pino, se oferi ea.

Rafael scutură din cap.

— Invitaţia nu e a mea, Señorita. Guvernatorul Chavez a aflat de tine; poate de la curierii pe care i-am trimis înainte. Mi s-a spus că e nerăbdător să te întâlnească.

Sara își aranjă câteva șuviţe rebele care-i scăpaseră din cosiţă. Ar fi dorit să arate mai prezentabil pentru a-l întâlni pe cel mai important om din teritoriu.

— Nu-mi pot imagina de ce vrea să mă vadă, dar am să fiu fericită să dau curs invitaţiei sale.

Privind-o, Rafael știu de ce. Chiar acoperită de praful călătoriei, era tulburător de frumoasă. În ciuda pălăriei pe care o purta cu religiozitate, faţa ei devenise aurie din cauza soarelui, în timp ce părul îi era străbătut de umbre argintii. Se întoarse înainte ca ea să-i poată citi dorinţa din ochi.

— Am să le aduc pe *Doña* Josefina și pe Estella, dacă ești gata.

Curând, toţi patru traversau piaţa. Sara era fascinată de agitaţia și de priveliștile unice care i se perindau pe dinainte. Văzu un om care mâna un car încărcat cu saci de grâu, în timp ce un altul, scund, oacheș, îmbrăcat în pantaloni și cămașa din bumbac alb, conducea un șir de măgari care cărau lemne de foc. Mulţi dintre negustori își aveau expuse mărfuri viu colorate în faţa magazinelor, în șiruri ordonate. În colţul nordic din plazza, un pâlc de arbuști de bumbac făceau umbră câtorva copii mici care se jucau. Sara văzu niște carne de oaie atârnată de creanga unui copac, în timp ce felii rotunde de pâine și diferite fructe erau înșirate pe pături de lână întinse pe pământ.

Strigătele vânzătorilor, lăudându-și mărfurile, se amestecau cu vocile copiilor și cu muzica veselă de fandango de la cantinas. Erau prea multe pentru a fi toate dintr-odată.

Sara era curioasă în privinţa unui șanţ deschis, prin care curgea apă, din partea de vest a pieţei și Estella îi explică:

— Apa e adusă de la o mlaștină din apropiere, pentru băut și spălat.

Sara realiză acum că nu văzuse un puţ în centrul pieţei, așa cum era la San Miguel. Le urmă pe cele două femei peste o platformă de lemn pusă deasupra apei, printre doi soldaţi care stăteau de gardă în faţa intrării palatului.

Exteriorul clădirii nu arăta altfel decât celelalte construcţii din jurul pieţei, dar înăuntru putu vedea că mobilierul din hol și covoarele de lină de pe podele erau elegante și de cea mai bună calitate. Un soldat le conduse printr-un coridor larg spre apartamentele private ale guvernatorului. Pe un ton scăzut, Estella îi spuse că palatul cuprinde și o închisoare, birouri, o cameră de gardă și o mare sală de bal plasată la nivelul superior.

În sfârșit, soldatul de gardă deschise o ușă grea de lemn, încrustată cu ornamente metalice. Sara fu impresionată de spaţioasa sala în care intrară. Era bogat mobilată cu sofale și scaune tapiţate în catifea, covoare de lână și mese din lemn de culoare închisă. În partea opusă intrării, un portal se deschidea spre o curte interioară și soarele pătrundea prin două ferestre înalte care flancau ușa.

Înainte ca Sara să aibă răgazul de a-i spune Estellei părerile sale despre frumoasa încăpere, un om de vârstă mijlocie, în uniformă, păși în încăpere, venind din patio. Haina roșie, pantalonii albi și cizmele negre erau imaculate, zâmbetul său, cordial.

— *Bien venido. Mi casa e su casa*.

Înaintă și-i luă Doñei Josefina mâna, sărutându-i-o.

— Cred că voiajul dumneavoastră a fost plăcut, Señora Perez?

Señora Josefina zâmbi aproape cochet.

— *Şi,* excelenţă, dar Estella și cu mine ne bucurăm să fim din nou acasă.

Guvernatorul Chavez luă apoi mâna Estelei, sărutând-o scurt.

— Arăţi bine, *Señorita*.

Sara observă că Estella își plecase respectuos capul și făcu o mică reverenţă, când murmurase răspunsul. Când veni spre Sara, Rafael, care stătuse tăcut, păși înainte și făcu prezentările oficial.

— Excelenţă, daţi-mi voie să vă prezint pe *Señorita* Sara Clayton. *Señorita*, Excelenţa sa, Guvernatorul José Antonio Chavez.

Sara își întinse mâna și zâmbi.

— E o onoare pentru mine, Excelenţa voastră, spuse ea urmând exemplul lui Estella și făcând o reverenţă.

— Onoarea și plăcerea sunt de partea mea, *Señorita*, spuse el, cu voce adâncă și profundă.

Ochii săi luciră cu admiraţie în timp ce continuă:

— Oamenii mei mi-au spus despre marea ta frumuseţe, dar nu te-am apreciat așa cum se cuvine.

Sara roși la laudele lui neprecupeţite, murmurând:

— *Gracias.* Dumneavoastră și oamenii dumneavoastră sunteţi prea buni cu o străină.

Un zâmbet larg flutură pe faţa oacheșă.

— Sper să nu rămâi o străină, *Señorita* Clayton. Ai adus strălucirea soarelui la Santa Fé, și eu pentru aceasta te adopt în comunitatea noastră.

Sara era complet fermecată de bunele lui maniere și de caldă primire. Îi mulţumi din nou. El schimbă cordiale salutări cu Rafael, apoi îi rugă să se așeze. O servitoare intră cu o tavă și o puse pe o masă joasă, lângă divan. Femeia turnă ciocolată aburindă dintr-un ibric argint în cești elegante de porţelan și începu să le împartă fiecărui oaspete.

Rafael dori să afle noutăţi. Guvernatorul ridică din umeri

și spuse că totul fusese cu desăvârșire liniștit în timpul lipsei lor.

— Totuși bunicul tău s-a oprit să mă viziteze acum două săptămâni, și mi-a spus că au fost câţiva morţi în rândul muncitorilor de la mină, spuse bătrânul.

Sprâncenele lui Rafael se ridicară.

— A fost un accident?

— Nu. După raportul șefului minei acești oameni sufereau de un fel de febră. Se pare că au murit înainte să poată fi adus un doctor. *Don* Vicente era îngrijorat, pentru că mai fuseseră câţiva morţi și mai înainte, cred.

Rafael încuviinţă.

— Așa este, Excelenţă. Începe să semene a epidemie. Cred că *Don* Vicente a chemat un doctor să vadă despre ce este vorba.

— *Şi.* Asta a fost unul din motivele pentru care a venit la oraș în ziua aceea.

Guvernatorul privi la doamne, care își sorbeau tăcute ciocolata, și se scuză:

— Iertaţi-mă că am adus în discuţie astfel de subiect în prezenţa dumneavoastră. O să vorbim despre lucruri mai plăcute, nu?

Întorcându-se spre Sara, spuse:

— Mi s-a spus că ai să predai copiilor de la Hacienda Delgado.

— *Şi,* Excelenţă. Am exersat limba spaniolă, așa că pot să mă înţeleg cu elevii.

— Cred că *Don* Vicente va fi încântat de profesoara aleasă de *Don* Rafael, o asigură el galant sunt nedumerit, totuși, de ce ai călătorit atât de departe pentru a lua acest post? Dacă nu e ceva prea personal?

Sara zâmbi.

— Absolut deloc, sir. Fratele meu mi-a vorbit în termeni atât de favorabili despre această regiune, încât mi-am dorit să o văd. El a trăit aici timp de doi ani înainte de a muri într-un accident de mină.

Guvernatorul se încruntă un moment.

— Nu e de mirare că numele îmi sună familiar! Îmi amintesc acum. Tocmai preluasem acest post când accidentul a avut loc, și tânărul *norteamericano* a fost ucis. Acceptă, te rog, condoleanţele mele, Señorita Clayton.

Ea încuviinţă și sorbi din ciocolată, în timp ce guvernatorul vorbea cu *Doña* Josefina despre un prieten comun. Când conversaţia se mută de la ea, Sara scoase un oftat de ușurare. Plăcerea ei de a fi sosit la Santa Fé începuse să se diminueze. Era un efort să se poarte normal în prezenţa lui Rafael și amintirea lui Max făcuse să-i scadă moralul.

Strecură o privire printre genele lungi spre Rafael, care stătea în raţa ei. Acesta îi spunea guvernatorului ce aduseseră din călătorie. Sunetul vocii lui adânci trimise fiori prin pielea sa. Gândurile ei nu se puteau desprinde de durerea de a-l pierde. Singura ei speranţă era că nu va fi prea mult în compania lui când vor ajunge la Hacienda Delgado. Nu credea c-ar fi în stare să suporte să stea lângă el, ca o străină.

După o vreme, Rafael se ridică.

— Regret că trebuie să părăsim amabila dumneavoastră companie, Excelenţa voastră, dar ar trebui să plecăm dacă vrem să ajungem acasă înainte de-a se-ntunecă.

Ceilalţi se ridicară și-i mulţumiră gazdei pentru ospitalitate. Guvernatorul oferi braţul Doñei Josefina și merseră spre ieșire, lăsându-i pe Rafael să le însoţească pe Sara și Estella. Mâna lui Sara pe braţul lui trimise unde de dorinţă prin el, în timp ce mireasma ei proaspătă îi readuse în mintea torturată imagini nedorite.

Își înăbuși dorinţa, amintindu-și că ea e o femeie superficială.

Când ieșiră la lumina soarelui, Sara dădu repede drumul braţului lui Rafael. Îl simţise distant când luase braţul care-i fusese oferit, dar bunele maniere îi obligaseră să meargă împreună. Atingerea lui era plăcere și durere în

același timp.

Guvernatorul schimbă din nou câteva cuvinte politicoase cu fiecare din ei și se despărţi spunând:

— Am să trimit câte o escortă de soldaţi să vă însoţească. Și vă rog să vă aduceţi aminte că sunt la dispoziţia dumneavoastră, dacă o să aveţi vreodată nevoie de ceva.

În timp ce străbăteau plazza spre furgoanele lor, Estella se întoarse spre Sara.

— Mi-a făcut plăcere să călătorim împreună, Sara, și am să simt lipsa companiei tale. Când ai să ai posibilitatea, voi fi încântată să mă vizitezi.

Ea înregistră faptul că invitaţia Estellei nu avu niciun ecou asupra Doñei Josefina, dar îi zâmbi fetei.

— Și eu mă bucur foarte mult că ne-am împrietenit. Cu siguranţă am să încerc să te vizitez și tu trebuie să vii să mă vezi.

Ajunseră la trăsură și cele două tinere se îmbrăţișară. Într-o șoaptă grăbită, Sara spuse:

— Trebuie să mă înștiinţezi cum merg lucrurile cu Garth.

Estella încuviinţă ușor.

Sara spuse un scurt rămas bun Doñei Josefina, apoi se întoarse. Rafael plecase înainte pentru a stabili unele amănunte cu oamenii săi, astfel că Sara aștepta în umbra portalurilor. Garth și Matt o găsiră acolo.

— Care vă sunt planurile acum? îi întrebă ea.

Garth ridică din umeri.

— Am să-mi iau o cameră la una dintre cantinas, deocamdată.

Privi scurt în direcţia Estellei.

— Mai târziu, cine știe?

Matt își puse ochelarii.

— Și eu voi rămâne în oraș. Degetele mele sunt nerăbdătoare să picteze o mulţime de lucruri în același timp.

Sara râse.

— Cum rămâne cu portretul meu? Presupun că deja am fost uitată?

Pe neașteptate, artistul se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

— Subiectul meu favorit? N-am uitat.

Sara fu mișcată de semnul lui de afecţiune. Lacrimile îi umplură ochii când îi îmbrăţișă și-i invită pe amândoi să o viziteze la hacienda. Ei plecară cu promisiunea că o vor face, când se apropie Rafael.

— E timpul să plecăm, *Señorita*. Carlos are un cal pregătit pentru tine, numai dacă nu preferi să călătorești în furgon? întrebă el, tratând-o cu formalismul care marcase primele zile ale călătoriei lor.

Sara îl imită, încuviinţând politicos:

— Mulţumesc, dar cred că am să călăresc.

Se îndreptă spre *vaqueros* și-i lăsă s-o ajute la încălecat. Așteptă ca doi din oamenii de pază să ia conducerea alături de Rafael, apoi îi urmă.

După ce părăsiră orașul, urmară drumul spre sud, spre regiunea cunoscută sub numele de Rio Abajo sau zona râului de jos, spuse Carlos. Călărea lângă ea și ea bănuia că i se ordonase să procedeze așa, că gardă personală a sa.

— Cât timp ne ia să ajungem la hacienda? îl întrebă ea.

— Nu mai mult da două ore, Señorita, dar dacă dorești, *Don* Rafael a ordonat să oprim ca să te odihnești.

Sara încuviinţă și simţi un fior dureros în piept. Chiar supărat pe ea, se îngrijea de confortul ei. Îi venea să plângă. În loc de asta, se concentră asupra peisajului pentru a și-l întipări în minte. Sezonul ploios, care începuse în iulie, îi spusese Carlos, va ţine încă o lună, până la sfârșitul lui octombrie. Datorită ploilor era multă verdeaţă și drumul era presărat cu flori sălbatice, însă erau foarte puţini copaci.

Cărări de nisip brun-roșcat se strecurau prin verdele vegetaţiei, în timp ce bolta de un albastru intens forma un baldachin strălucitor deasupra. Și piscurile munţilor

Sangre de Cristo erau mereu prezente spre est. Nu era de mirare că Max iubea această regiune, gândi Sara. Era sălbatică și frumoasă.

Din când în când, treceau peste câmpuri cu grâu care se întindeau cât vezi cu ochii și Carlos spuse că în acest caz câte o hacienda se afla în apropiere. Meandrele lui Rio del Norte se apropiau de drum în unele locuri, apoi dispăreau spre terase de piatră sau canioane. Sara încercă să-și concentreze gândurile la aceste noi priveliști, dar privirea i se odihni în repetate rânduri asupra lui Rafael. După o oră de drum unul din oamenii din ariergardă înaintă până în dreptul Sarei și se prezentă:

— Sunt căpitanul Mariano de Silva, Señorita.

Sara zâmbi.

— Sara Clayton, căpitane. Mă bucur să te cunosc.

Îi plăcea licărirea albă a zâmbetului lui pe sub mustaţă. Gândi că trebuie să fie cam de o vârstă cu Rafael.

— Ne vom opri pentru o scurtă odihnă și sunt la dispoziţia dumneavoastră, dacă aveţi nevoie de ceva, se oferi el, cu ochii întunecaţi aţintiţi cu căldură asupra chipului ei.

— Ah, mulţumesc foarte mult, căpitane de Silva, am să reţin asta. Totuși, simplul fapt că te am pe dumneata și pe oamenii dumitale în preajma mea mă face să mă simţ în cea mai mare siguranţă.

Îi zâmbi din nou, în timp ce el saluta și se întorcea în ariergardă.

Grupul se opri pe malul râului sub un pâlc de arbuști de bumbac. Carlos o ajută pe Sara să descalece și-i duse calul la adăpost. Ea merse alene până în marginea apei și se opri să-și spele mâinile.

— Permiteţi-mi, señorita Clayton, spuse căpitanul de Silva, întinzând mâna pentru a o prinde de cot.

După ce o ajută, scoase o batistă curată din buzunarul hainei și i-o oferi.

Sara îi mulţumi şi-şi șterse mâinile. Când încercă să i-o

înapoieze, el scutură din cap.

— Păstraţi-o, *por favor.* S-ar putea să vă mai trebuiască înainte de a ajunge la hacienda.

Merse înapoi cu ea pe mal, întrebând-o despre impresiile călătoriei și despre Santa Fé. Sara se simţi mai în voie discutând generalităţi. Când veni timpul să plece, căpitanul o ajută să încalece. După ce porniră, Carlos veni călare alături de ea. Căpitanul de Silva se alătură de cealaltă parte și continuară conversaţia, până ajunseră la hacienda.

După ce cotiră de pe drumul principal, le luă un sfert de oră să ajungă la mica vale unde structura măreaţă a patrulaterului din cărămidă stătea ca un rege pe tron. Sara se îndrăgosti de Hacienda Delgado de la prima vedere. Zidurile masive, de un roșu-cafeniu, se înălţau din pământul de aceeași culoare, dominând pajiștea. Dealuri înceţoșate se ridicau graţios în fundal, de-a lungul teraselor stâncoase care se întindeau la orizont într-o linie cafenie. Pantă pe care mergeau îi permitea să vadă turnurile care punctau cele patru colţuri ale patrulaterului. În soarele de după-amiază târzie, o licărire strălucitoare fulgeră din unul din turnuri și Sara spuse căpitanului de Silva despre aceasta.

Probabil a fost soarele reflectându-se de pe pușca unui paznic, Señorita. Cele mai mari *ranchos* sunt rar atacate, iar asta pentru că nu se iau aceste măsuri de siguranţă.

Când se apropiară și mai mult, Sara putu vedea porţile înalte de fier cu desene complicate pe zidurile care le mărgineau. Departe, în dreapta, coborând pe un drumeag șerpuind, era un șir de furgoane înaintând spre hacienda, încărcate cu porumb proaspăt recoltat.

Un paznic din turnul din faţă strigă să se deschidă porţile. Micul lor grup trecu printr-un tunel cu ziduri groase într-o enormă curte interioară. Sara fu uimită să constate că era tot atât de întinsă ca și plazza centrală din Santa Fé. Servitorii veniră să ia caii. Căpitanul de Silva

descălecă şi-o ajută pe Sara să coboare nedându-i timp lui Carlos să se apropie și făcând-o pe Sara să se îmbujoreze de această evidentă atenţie. Se trase înapoi și privi la activitatea febrilă din jurul ei. Îi aminti din nou de orașul Santa Fé. Erau o bucătărie și o brutărie, unde multe femei negricioase se foiau încoace și-ncolo. Câteva cuptoare mari, boltite, din lut, erau în faţa clădirilor. Sara auzi clinchetul unei fierării și văzu câteva indience răsucind lână la o roată mare.

Rafael veni lângă ea și-i făcu semn cu capul căpitanului.

— Am fi onoraţi dacă dumneata și oamenii dumitale aţi rămâne să luaţi o gustare.

Sara privi în sus la Rafael, surprinsă de gestul posesiv cu care o apucă de braţ. De la San Miguel o ocolise cu grijă. Observă că deși corecte și politicoase, cuvintele adresate căpitanului erau lipsite căldură. Privi pe rând la cei doi bărbaţi.

— *Gracias, Don* Rafael. Ne face plăcere să acceptăm, spuse căpitanul cu un zâmbet larg. Ochii lui rămaseră un moment aţintiţi asupra fetei, înainte de a se întoarce spre oamenii săi pentru a le vorbi rapid.

Rafael prinse această ocazie pentru a o conduce pe Sara la o ușă dublă din lemn în spatele patrulaterului o servitoare indiancă le deschise când se apropiară și, spre surpriza ei, Sara văzu că intraseră într-o curte mică, privată. O fântână din piatră își revărsa apa în centru și câţiva copaci umbreau băncile din jur. Fâșiile de verdeaţă erau pline de corole strălucitoare iar ghivecele agăţate de *portales* debordau de flori. Această curte interioară era destul de mare, cu multe uși sculptate deschizându-se la primul și al doilea nivel. O scară în colţul din nord ducea la porticul acoperit.

Rafael continua să-i ţină braţul.

— Apartamentele familiei.

Sara ridică privirea spre el.

— E frumos, Rafael. Totul aici e atât de diferit de cum

era acasă, atât de însufleţit și colorat. Nu-i mirare că Max iubea ţinutul ăsta. Mi-a scris scrisori înflăcărate despre el. Și nu sunt deloc dezamăgită.

Plăcerea sinceră care-i strălucea pe faţa frumoasă îl prinse nepregătit pentru o clipă. Simţi un subit imbold de-a o săruta și de-a o strânge în braţe. Înăbușindu-și dorinţa, spuse pe un ton neutru.

— *Gracias,* Sara. Sunt sigur că *Don* Vicente va fi încântat că îţi place.

Privind pe deasupra capului ei, zâmbi:

— Ah, Rosita! Îmi pare bine că te văd.

Sara se întoarse și văzu o mexicană de vârstă mijlocie venind spre ei dinspre intrarea principală. Părul ei negru era strâns la spate într-un coc îngrijit la baza gâtului și zâmbetul îi era larg. Purta o bluză albă și o fustă roșie largă cu șorţ prins în talie.

Femeia luă mâna întinsă a lui Rafael şi-o scutură bucuroasă, izbucnind într-un torent de cuvinte spaniole. Sara îi urmări cuvintele, din care cea mai mare parte constau într-un discurs de bun venit.

Rafael îi răspunse, apoi o trase în faţă pe Sara.

— Rosita, aceasta este Señorita Sara Clayton, noua profesoară pentru copii.

Sara îi zâmbi și întinse mâna.

— Îmi pare bine, Rosita.

Sfioasă, servitoarea îi luă mâna și înclină din cap.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, Señorita. De câte ori aveţi nevoie de ceva, spuneţi-i vă rog lui Rosita, da?

Sara zâmbi.

— *Şi, gracias*.

În acel moment, căpitanul de Silva și oamenii lui intrară pe poartă și Rafael îi conduse spre sală. Aceasta era răcoroasă și spaţioasă. Sara observă pardoseala din piatră și covoarele scumpe din lână, mobila era masivă, de culoare închisă și bogat ornamentată în stil spaniol. Pereţii albi erau acoperiţi în partea de jos cu ţesături viu colorate.

Sara știa încă de la San Miguel că acest obicei era pentru a-i feri pe locatarii casei să se murdărească de var. Oricum, constituiau în același timp o încântătoare decoraţiune.

Faceţi-vă comozi, *por favor,* spuse Rafael oaspeţilor. Rosita are să aducă răcoritoarele.

Sara alese divanul orientat spre peretele din fund, astfel ca să poată privi picturile agăţate pe el. Căpitanul de Silva se îngriji să stea lângă ea și se alese cu o încruntare din partea lui Rafael.

— Hacienda Delgado este cel mai frumos *rancho* din Rio Abajo, Señorita. Poate am să vă pot lua cândva să vă arăt împrejurimile, îi zise căpitanul.

Înainte ca ea să poată răspunde, Rafael spuse:

— *Don* Vicente va fi cel mai încântat să poată face lucrul ăsta, căpitane.

Zâmbetul pe care-l oferi căpitanului nu-i afectă ochii.

Căpitanul de Silva încuviinţă respectuos.

— *Şi.* Nu m-am gândit la asta.

Sara simţea tensiunea dintre cei doi bărbaţi, când un distins bărbat în vârstă intră cu pași mari în încăpere. Avea un aspect impunător, care domina pe oricine; oricum, Rafael era pe măsura lui, Sara simţea asta. Părul cărunt, de culoarea oţelului, încadra faţa aspră, cu nas acvilin și ochi verzi sub sprâncenele stufoase. Era atrăgător, în ciuda trăsăturilor neregulate. N-avea talia suplă a lui Rafael, dar arăta zvelt în costumul său spaniol cu fireturi de argint.

Rafael se ridică, la fel și ceilalţi bărbaţi din încăpere.

— *Don* Vicente. Arăţi bine, spuse el.

Bătrânul înaintă și-i întinse mâna formal nepotului.

— Și tu la fel, Rafael.

Își strânseră mâinile și bătrânul se întoarse imediat spre oaspeţii săi.

— Bienvenido. Iertaţi-mă că nu eram aici când aţi sosit. Am fost la mină astăzi și abia m-am întors.

Căpitanul de Silva se înclină cu curtoazie.

— Vă înţelegem perfect, *Don* Vicente. Îmi pare rău să

aud că aveţi necazuri acolo.

Bătrânul îi strânse mâna.

— Am să le rezolv.

Privi în direcţia lui Sara. Ea zâmbi și se ridică, netezindu-și fusta.

Bătrânul se îndreptă spre ea și se înclină deasupra mâinii pe care i-o întinsese.

— Señorita Clayton, bine aţi venit în casa mea. Pedro m-a anunţat în legătură cu venirea dumneavoastră acum câteva zile și am fost foarte nerăbdătoare să vă întâlnesc.

Sara zâmbi și făcu o mică reverenţă.

— *Gracias, Señor* Delgado. Sunt fericită să fiu aici.

Don Vicente era încântat de ceea ce văzuse. Pedro alesese foarte bine.

— Trebuie să fiţi obosită după călătorie, Señorita. N-aţi dori să vi se arate camera dumneavoastră acum, și să primiţi o gustare acolo?

Sara scutură din cap.

— *Gracias,* dar nu, mă simt bine. M-am odihnit câteva zile după accident.

Sara se așeză și bătrânul își puse scaunul în faţa ei. Își ridică sprâncenele stufoase surprins și întrebător.

— *Señor* Pino v-a spus? zise ea.

— Nu, Señorita. Mesajul lui a fost scurt. Povestiţi-mi, *por favor,* o încurajă *Don* Vicente.

Sara ar fi dorit să nu fi menţionat despre accident, pentru că toţi ochii din încăpere erau aţintiţi asupra ei. Cât mai pe scurt cu putinţă, relată povestea și sfârși cu:

— *Don* Rafael mi-a salvat viaţa cu leacurile lui și cu o îngrijire excelentă, *Señor.*

Don Vicente privi la nepotul lui, apoi înapoi la Sara. Sara și Rafael evitau să se privească.

— Rafael este foarte priceput la ierburi. Sunt cu adevărat fericit că era acolo când s-au întâmplat acestea.

Sara crezu că a văzut un crâmpei de mândrie în ochii bătrânului, dar acesta se întoarse și nu putu fi sigură.

Rosita aduse un ibric de ciocolată și niște prăjituri. În timp ce mâncau, *Don* Vicente făcu conversaţia să curgă, punând întrebări despre călătorie și atrăgându-i pe soldaţi în discuţie cu comentarii despre Santa Fé. Sara observă că Rafael stătea rigid și vorbea foarte puţin. După un timp, căpitanul de Silva și soldaţii se ridicară să plece.

Căpitanul îi sărută lui Sara mâna, luându-și rămas bun.

— Până ne vom revedea, *Señorita,* murmură el.

Don Vicente privi cu coada ochiului la Rafael și observă grimasa care strâmbă gura nepotului său, când spuse:

— Când ai să te afli prin împrejurimi, oprește-te să ne vizitezi, căpitane.

Căpitanul aruncă o ultimă privire galeșă chipului îmbujorat al lui Sara.

— Îmi pare rău că sora mea Iñes nu este aici pentru a vă saluta. O prietenă a ei s-a îmbolnăvit foarte rău și a chemat-o să o vadă azi dimineaţă. De asemenea, nepotul meu Manolo a fost la mină astăzi, dar va fi aici la ora cinei.

— Înţeleg, *Don* Vicente. Mulţumesc încă o dată pentru ospitalitate, spuse Sara cu sfială și se întoarse spre Rafael.

— Trebuie să-ţi mulţumesc și ţie, don Rafael, pentru marea bunătate pe care ai avut-o faţă de mine în timpul călătoriei.

Rafael încuviinţă rigid.

— *De nada, Señorita.* Mi-am făcut numai datoria.

Sara se simţi dintr-odată deprimată din cauza măștii pe care trebuia să o păstreze. Parcă ar fi fost străini. Își luă rămas bun și o urmă pe Rosita în curtea interioară, apoi pe scară, spre al doilea nivel.

Capitolul 11

— Cred c-ar trebui să-l muţi pe Juan la mina Judio Plata, *Don* Manolo. S-a purtat ciudat azi când *Don* Vicente a fost aici.

Sancho Valdez, un om slab și musculos, cu păr cenușiu, stătea la masa negeluită, cu o nouă sticlă de vin și două pahare.

— Am observat și eu asta, dar n-a spus nimic. Dacă ar fi făcut-o n-ar mai avea limbă în gură în seara asta, spuse *Don* Manolo liniștit, acceptând un pahar cu vin de la șeful de mină.

— Știe și el asta, *Señor,* dar oamenii ăștia au atins un punct dincolo de care nu le mai pasă. Au ajuns să realizeze că evadarea este imposibilă și viaţa în mină a devenit de nesuportat. Nici mie nu mi-ar păsa.

Bătrânul își șterse transpiraţia de pe faţă cu o batistă murdară, şi-şi curăţă ochelarii.

Coliba de lut cu o singură cameră în care locuia Sancho Valdez era, după părerea lui Manolo, doar cu puţin mai bună decât celulele închisorii din cealaltă pute a complexului minier, unde erau ţinuţi majoritatea muncitorilor când nu lucrau.

Cea mai mare parte din oamenii lor veneau de la închisoarea din Chihuahua. Guvernul era bucuros să poată trimită excesul de criminali proprietarilor de mine. Nu doar că făceau ceva bani, dar nu trebuia să se mai îngrijească de hrana lor. *Don* Vicente angajase și câţiva indieni Pueblo, dar aceștia aveau tendinţa de-a veni și-a pleca, și nu te puteai baza pe ei.

Manolo își reumplu paharul și luă o înghiţitură.

— Poate că ai dreptate. Mută-l mâine și nu le spune celorlalţi prizonieri nimic. Dacă mai raportăm o moarte falsă, *Tio* Vicente poate aduce autorităţile pentru

investigaţii.

— Sunt și alte metode de-a face munca de care avem nevoie, sublinie Valdez. Oamenii mei pot face o incursiune într-un alt sat indian.

Manolo scutură din cap.

— Nu acum. Chiar răpirile izolate vor fi raportate. Nu vreau ca cineva să descopere ce facem. Trebuie să ne descurcăm cu oamenii pe care-i avem, pe moment. Ticălosul de văru-meu, Rafael, s-a întors, și nu-i nicio-ndoială că *Tio* Vicente îl va alerta în privinţa morţilor de la mină. Acest bastard e viclean ca un vulpoi.

— Foarte bine, *Don* Manolo. Dar am putea scoate mult mai mult argint cu mai mulţi oameni, accentuă Valdez.

Manolo se ridică și se întoarse spre ușă.

— O să ne îmbogăţim cu câteva luni întârziere, *amigo.* Nimeni nu știe de existenţa minei noastre, în afară de noi și bieţii cerșetori pe care i-am răpit ca să-i punem la muncă, așa că nu-i nicio grabă. Și pe lângă asta, mina nu-i singura grijă pe care o am în momentul ăsta. Treaba ta e să faci ca totul să meargă la mâna lui *Tio* Vicente și la a noastră. Nu vrem ca cineva să-și bage nasul prin preajmă.

Manolo nu așteptă un răspuns. Valdez știa că-i o poruncă și *Don* Manolo aștepta supunere. Sancho îl cunoștea pe tânăr de cincisprezece ani. Era *vaquero* pe vremea când tatăl lui *Don* Manolo avea o mare hacienda la nord de México City. Cu toate acestea, o schimbare de guvern adusese ruină acelei ramuri a familiei Delgado. *Don* Cristobal Delgado își pierduse pământul, hacienda și scaunul guvernamental. Bătrânul și fiul său supravieţuiseră doar văzându-și marile cirezi de vite și mutându-se în casa pe care o aveau în México City. Sancho alesese să plece cu patronul său pentru că munca era mai ușoară.

Viaţa sa începuse să arate mai luminoasă totuși, de când *Don* Manolo plecase, acum doi ani, să-l viziteze pe *Tio* Vicente și-i făcuse rost de postul de șef de mină. Planul lui

Don Manolo era să-l lingușească pe bătrân în speranţa de a-l moșteni. Dar se întâmplase cel mai minunat lucru. Poziţia unei mine ascunse de argint îi fusese destăinuită de către un bătrân indian Pueblo, care era pe patul de moarte. Împreună cu *Don* Manolo falsificară morţile și răpiseră câţiva indieni Pueblo. Aveau chiar un sclav *norteamericano.*

Sancho se duse la ușă și privi soarele care apunea. În cealaltă parte a complexului, gardienii duceau muncitorii înapoi la barăci pentru noapte, iar el ridică din umeri la aspectul lor jalnic: nu, nu-i condamna că se dăduseră bătuţi. El ar fi murit dacă ar fi fost forţat la o viaţă ca asta.

*

Sara se simţea ca nou-născută când se învârtea în faţa oglinzii înalte din colţul dormitorului. Dormise două ore în patul larg și moale. O baie caldă, parfumată, într-o cadă adevărată, fusese pregătită pentru ea. Slujnica ei personală, Pepita, îi săpunise părul și, când se uscă i-l aranjase într-un coc simplu pe ceafă. Îmbrăcămintea ei fusese aerisită, călcată și agăţată în garderobă. Pe scurt, se simţea ca o prinţesă și nu ca o angajată plătită.

Rochia din șaten albastru pe care o purta se asorta cu părul și se întreba dacă Rafael va observa. Pepita spusese că toată familia va fi prezentă la cină, așa ca Sara presupuse că Rafael va fi și el. Merse spre ușa care dădea în balcon și păși afară. Briza serii era răcoroasă și pișca puţin, promiţând o vreme mai rece. Privi peste coama acoperișului la pulberea de stele de pe catifeaua neagră a cerului. Cina se servea la o oră foarte târzie în New Mexico; *Señor* Pino îi explicase deja acest lucru. Se va bucura când el își va sfârși treburile în Santa Fé și se va întoarce la hacienda. Fusese un prieten pentru ea și avea nevoie de sprijinul lui moral.

Reintrând în cameră, își culese șalul de lână albă și și-i

puse pe umeri. Păși pe scări în jos spre curtea interioară, unde felinarele erau atârnate în fiecare capăt pentru a lumina drumul spre camera pentru cină. În timp ce ocolea fântâna, o umbră întunecată se desprinse de lângă trunchiul unui arbust de bumbac, făcând-o să tresară.

— Sara.

Vocea adâncă a lui Rafael îi trimise fiori de-a lungul spinării.

— Voiam să-ţi vorbesc între patru ochi.

Ea își trase șalul într-un efort de a-și domoli freamătul corpului. Voia să simtă căldura braţelor lui puternice și să se lase cuprinsă de ele pentru totdeauna. Însă abia se stăpâni și spuse:

— Nu ne-am spus totul deja?

— Nu, răspunse el cu un ton egal.

Își îndreptă braţul spre o bancă din piatră, aflată în umbra copacilor din apropiere.

— Putem să ne așezăm un *momento, por favor*?

Sara îl sorbea din priviri, atât i se părea de frumos în jacheta strâmtă și pantalonii din lână roșie care i se mulau pe corp. Lumina catifelată a lunii trimitea reflexe negre-albăstrui în părul lui. Consimţind, merse spre bancă și se așeză, cu mâinile în poală.

Rafael se așeză lângă ea și privi un moment capul ei plecat.

— M-am gândit la situaţia, noastră, Sara. Nu pot să las lucrurile așa cum sunt și să-mi continui viaţa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi.

Bătăile de inimă ale lui Sara se înteţiră, dar ea se forţă să-și aducă aminte de ce refuzase propunerea lui. Își strânse ochii până la durere.

— Trebuie, Rafael. Împrejurările fiind cele care sunt, hotărârea noastră este cea mai bună.

— A fost decizia ta, nu a mea, spuse el răgușit, încercând să-și ţină firea. Ce se întâmplă dacă va fi un copil? Te-ai gândit la asta?

Sara ar fi dorit să fie, pentru că asta ar fi făcut ca decizia să nu mai depindă de ea. Își încordă privirea și prinse un crâmpei de suferinţă în expresia lui.

— Nu va fi. Am dovadă în privinţa asta.

Îi pieri orice urmă de speranţă, de la primele ei cuvinte.

— Înţeleg… totuși, lucrul ăsta nu mă absolvă de datoria mea.

— Nu voi fi datoria nimănui, Rafael. Și nu vreau să discutăm asta din nou, spuse ea, ridicându-se.

Dacă ar fi insistat mai mult, îi era teamă că ar fi cedat.

— Vrei să fii atât de amabil și să mă conduci la masă acum?

Tonul plat al vocii ei puse capăt discuţiei. Nu putea face nimic pe moment, așa că se ridică și-i oferi braţul. Sara își înghiţi lacrimile care-i împăienjeneau ochii, în timp ce mergeau spre camera pentru cină.

Don Vicente stătea alături de căminul care ocupa unul din colţurile elegantei încăperi. Un candelabru negru din fier forjat de deasupra mesei trimitea strălucirea numeroaselor lumânări, în timp ce un foc vesel trosnea în cămin, luminând blând încăperea. El și, cei doi oameni care erau cu el se întoarseră când Rafael cu Sara intrară. Erau toţi trei în haine de ceremonie. Tânărul avea păr șaten deschis și o figură frumoasă. Era la fel de înalt ca și Rafael, dar nu la fel de musculos. Părul cenușiu al femeii era aranjat într-o coafură elaborată, prins cu pieptenele de baga. Rochia ei neagră de mătase era demnă, totuși stilată. Când ochii ei se opriră asupra lui Rafael, zâmbi, faţa luminându-i-se de o afecţiune sinceră.

— *Buenas noches,* Sara, Rafael, salută *Don* Vicente, și înaintă pentru a lua mâna fetei.

Se înclină deasupra ei și-i dădu un scurt sărut, în timp ce ea înclină din cap și murmură un răspuns politicos.

— Daţi-mi voie să vă prezint, *Señorita.* Aceasta este sora mea*, doña* Iñes Isabel Morales. Și tânărul acesta este nepotul meu, *Don* Manolo Delgado. *Señorita* Sara Clayton,

noua noastră profesoară.

— Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi, spuse ea, făcând o mică reverenţă.

Ochii lui Manolo luciră cu evidentă admiraţie când îi sărută mâna.

— Plăcerea e de partea mea, *Señorita.* Aș dori să fiu din nou un *muchacho,* astfel încât să pot frecventa școala dumneavoastră.

În timp ce zâmbea, Sara îl simţi pe Rafael crispându-se.

— Ar putea fi riscant, *Señor.* Pot fi o profesoară foarte severă.

— Cine are o faţă de înger, are, cu siguranţă, și un caracter pe măsură, răspunse Manolo.

Rafael interveni.

— Văd că vărul meu n-a pierdut abilitatea de-a le fermeca pe *señoritas.*

O ocoli pe Sara pentru a-și săruta mătușa pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, *Tia* Iñes. Te-ai simţit bine?

Sara observă că din vocea lui Rafael pierise unda de sarcasm când îi vorbi mătușii lui. Bătrâna îi dădu drăgăstos o ușoară palmă peste obraz.

— Pentru o femeie bătrână, da. Și mie mi-a fost dor tine.

Don Vicente îi oferi lui Sara braţul.

— Putem să ne așezăm acum?

Sara zâmbi și-i permise s-o conducă la masa lungă.

Argintărie cizelată, porţelanuri extrafine și cristaluri gingașe împodobeau faţa de masă din olandă albă. Sara se întrebă dacă ceremonia așezării la masă era practicată în fiecare seară sau doar pentru că azi se sărbătorea întoarcerea acasă. Oamenii din New Mexico, constatase ea, erau foarte formaliști în vorbire și în comportament. *Don* Vicente sună dintr-un clopoţel de argint și, aproape imediat, doi servitori apărură, unul cu o sticlă de vin, celălalt cu supa rece.

Rafael se întoarse către mătușa sa, lângă care ședea.

— Cum se simte *Doña* Lucia, *Tia*?

Bătrâna clătină cu tristeţe din cap.

— Mă tem că sfârșitul ei e aproape. Doctorul spune că nu mai rezistă încă o săptămână. Inima ei e bolnavă de mult timp, Rafael.

El dădu din cap.

— Am să merg s-o văd mâine.

Privind spre Sara, spuse:

— *Doña* Lucia este bunica Estellei. Este mama lui *Señor* Perez.

— Ce păcat. Estella mi-a povestit că bunica sa locuiește cu ei și că nu se simte bine. După felul în care vorbea, cred că ţine mult la ea.

Manolo schimbă subiectul cu o întrebare adresată lui Sara, despre casa și familia ei. Le vorbi despre St. Louis și despre ai ei, apoi întrebă de copiii pe care-i va învăţa carte.

Doña Iñes era entuziasmată de proiect.

— Fratele meu a rezervat două camere pentru aceasta, iar eu le-am eliberat complet. Totuși, am așteptat cu mobilarea lor, până să aflăm cam ce ai dori tu.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Probabil mi le puteţi arăta mâine și putem decide, spuse Sara cu un zâmbet.

Se simţi ușurată că *Doña* Iñes se oferise s-o ajute cu școala. Acum nu se mai simţea atât de singură.

— Negreșit, veţi arunca o privire, asupra claselor, *Señorita,* spuse *Don* Vicente. Totuși, luaţi-vă câteva zile de odihnă și vedeţi împrejurimile, înainte de-a vă apuca serios de treabă, da?

Sara zâmbi.

— *Gracias, señor.* Aș fi încântată să văd *rancho*-ul. Totul e atât de frumos aici.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, *Señorita.* Când v-ar place să facem o plimbare? se oferi imediat Manolo.

— Cum tu ești ocupat, pe moment, Manolo, am s-o iau eu, spuse *Don* Vicente, apoi zâmbi pentru a-și îndulci cuvintele.

Manolo făcu o grimasă prefăcută.

— Cum doriţi, *Tio.* Totuși, acum, că Rafael s-a întors, munca mea va fi ușurată. Sunt bucuros că ai venit, înainte de a începe perioada de însemnare a vitelor, vere.

— Este destulă treabă, dar abia o aștept, spuse Rafael. Pe săptămâna viitoare, recolta va fi strânsă. Toţi vor fi atunci liberi pentru a lua parte la însemnarea vitelor.

Don Vicente se întoarse spre Sara.

— M-am gândit că ar fi mai bine să deschideţi școala după ce se va termina cu însemnarea vitelor, *Señorita.* Copiii mai mari dau o mână de ajutor în acest timp și celor mai mici le place spectacolul.

— Oricând doriţi. Mi s-a povestit despre acest eveniment, *Señor,* și abia îl aștept.

— Cum spunea Rafael, e mult de muncit, dar toţi se bucură de fiesta care urmează, spuse *Don* Vicente.

Fură serviţi cu alte câteva feluri de mâncare, în timp ce conversaţia decurgea vioi în jurul mesei. Era aproape miezul nopţii când se ridicară de la masă.

*

Dimineaţa, Sara o găsi pe *Doña* Iñes în spaţioasa sală brodând.

— E adorabil. Pentru ce este? întrebă Sara, privind peste umărul bătrânei.

— E un veșmânt de altar pentru mica noastră capelă de la *rancho.* Pentru cele mai multe sărbători, mergem la Santa Fé să ascultăm slujba, dar nu e ușor să mergem acolo de fiecare dată.

Doña Iñes se ridică și puse cadrul broderiei lângă perete*,* apoi luă loc pe canapea, lângă Sara.

— Rosita va fi aici dintr-un moment în altul cu ciocolata mea de dimineaţă. Nu vrei să-mi ţii de urât?

— *Şi.* Aș fi încântată. Și probabil după aceea am putea arunca o privire la noile săli de clasă, sugeră Sara, cu un

zâmbet.

Rosita sosi cu gustările și apoi se retrase. Sara și *Doña* Iñes vorbiră un timp despre cărţi plăcute și hărţi pentru copii.

— Fratele meu va trimite la México City după orice ai să ai nevoie. Magazinul nostru din oraș ne va furniza unele lucruri pentru început.

— Știţi câţi copii vor fi? Poate am putea întocmi o listă, sugeră Sara.

Puţin mai târziu, cele două femei inspectau cele două camere spaţioase de la curtea interioară principală, făcând planuri. *Doña* Iñes însărcină pe unul din băieţii-servitori, care știa să scrie și să citească, să viziteze fiecare gospodărie din *hacienda,* pentru o numărătoare a tuturor copiilor.

Apoi, cele două femei vizitară magazia dulgherului. Sara îi explică acestuia că vrea câteva măsuţe joase și taburete mici. Vizitând apoi depozitul *rancho*-ului, găsiră câteva covoare din lână neagră și albă pentru a acoperi lutul ce ţinea loc de dușumea. Cât timp ele se ocupau de pregătirea claselor, se făcu vremea prânzului. După ce se spălă, Sara se întâlni cu ceilalţi în sufragerie.

Fu dezamăgită să constate absenţa lui Rafael. *Don* Vicente sună din clopoţel.

— Am auzit că aţi fost foarte ocupată în dimineaţa aceasta, îi spuse el fetei.

— *Și, Señor.* Cred că probabil e bine să așteptăm până se termină însemnarea vitelor pentru a deschide școala. Sunt multe de făcut și trebuie procurate cărţile, răspunse ea entuziasmată.

— Nu ezitaţi să cereţi orice vă face trebuinţă. Aș vrea să fie asigurate toate condiţiile pentru copiii aceștia.

În timp ce Manolo îi dădea un mic raport al activităţilor de dimineaţă, Sara îl privi pe *Don* Vicente pe sub gene. Nu era căpcăunul la care se aștepta. Până acum fusese încântător, cordial și generos. Totuși, părea puţin distant

cu Rafael. Și ea nu uitase povestea pe care Rafael i-o spusese despre copilăria sa. Era foarte greu să împaci cele două imagini ale lui.

Rafael intră în sufragerie, la jumătatea mesei, cerându-și scuze. Își ocupă locul în faţa lui Sara, dar se abţinu s-o privească.

— *Doña* Lucia a murit în dimineaţa aceasta, pe când eram acolo. Slujba pentru ea se va ţine în capela familiei, peste trei zile.

Ochii *Doñei* Iñes se înceţoșară, dar își stăpâni emoţia.

— Are să-mi lipsească. Timp de douăzeci de ani am fost prietene.

— Bine că Estella a ajuns acasă înaintea morţii ei. Aș putea să merg și eu cu dumneavoastră la funeralii? Aș vrea să-i ofer condoleanţele mele Estellei… și familiei, desigur, spuse Sara.

Don Vicente o asigură că totul este în regulă, apoi întrebă:

— Ţi-ar place să mergi la o plimbare călare azi după siesta? Am de gând să arunc o privire la câmpurile de pe care s-a strâns recolta.

— Mulţumesc, da, acceptă ea.

Privind la Rafael în timp ce-și sorbea vinul, avu o acută senzaţie de pierdere. De două ori până acum, el îi ceruse să se căsătorească și de două ori îl refuzase. Nobleţea are dezavantajele ei, gândi ea cu jale.

*

Sara îl urmă pe *Don* Vicente; galopau peste pajiștea nordică spre dealurile joase. Soarele ardea, dar briză răcoroasă făcea ca temperatura să fie aproape perfectă. Vegetaţia era verde și viguroasă, dar neuniformă. Când urcară mai sus de dealuri, culturile deveniră mai bogate și copacii mai numeroși. Drumul pe care călăreau era larg și foarte umblat. Curând întâlniră o terasă stâncoasă care se

întindea cât vezi cu ochii. Aici erau câmpurile cu porumb, câteva recoltate, câteva așteptând să fie tăiate.

— E atât de mult, spuse Sara, umbrindu-și ochii pe când privea la vasta suprafaţă.

— Porumbul e nelipsit în dieta noastră, *Señorita.* Îmi trebuie o mulţime ca să-mi hrănesc toţi oamenii și animalele. Apoi vând și în magazinul meu, explică el.

Sara văzu nenumăraţi lucrători tăind porumbul, în timp ce alţii îl încărcau în furgoane.

— E o mare responsabilitate să ai grijă de atât de mulţi oameni. Acest lucru nu vă face uneori să deveniţi nervos, *Señor!*

El zâmbi şi-şi scoase pălăria, netezindu-și părul pe spate, înainte de a şi-o pune la loc.

— Nu, atâta vreme cât sunt o mulţime de ploi pentru culturi și nu sunt molime care să-mi distrugă cirezile, sau ameninţarea răzmeriţelor indienilor.

Sara chicoti.

— Cu alte cuvinte, da, vă face nervos câteodată. A fost o întrebare ridicolă.

— Nu e ridicolă, *Señorita.* Simţiţi-vă liberă să mă întrebaţi tot ce doriţi. Atât doar că eu fac lucrul ăsta de atât de mulţi ani, încât a devenit o a doua natură. Am venit aici, tânăr fiind, cu mireasa mea, din Spania. Pământurile erau date celor ce-și puteau permite să facă drumul până aici și să-și finanţeze startul pe pământurile noi. Eu eram cel mai tânăr fiu al unei familii cu șase băieţi și patru fete, așa că nu erau prea mari speranţe de pe urma moștenirii. Familia mea mi-a finanţat începutul aici, totuși. Restul a fost lăsat pe seama mea.

— Aș putea spune că nu i-aţi dezamăgit, *Don* Vicente, spuse ea.

El privea în depărtări cu o privire distrată.

— Dar asta m-a făcut un om dur. I-am rănit pe cei pe care-i iubeam, murmură el, aproape pentru sine.

Dacă-și dădea seama de aceasta, gândi Sara, era foarte

probabil să încerce să se îndrepte în privinţa lui Rafael, alegându-i o soţie. Dacă bătrânului nu i-ar fi păsat, n-ar fi văzut singurătatea nepotului său.

— Un om slab n-ar fi supravieţuit, nici nu și-ar fi făcut o casă pe aceste pământuri, *Don* Vicente, accentuă ea.

El se întoarse și zâmbi îndârjit.

— Aveţi o inimă bună ca să-mi găsiţi o scuză atât de generoasă.

Sara ridică din umeri.

— Acesta este adevărul, *Señor,* totuși, nu e niciodată prea târziu să vă schimbaţi. Dacă vezi un rău, îndreaptă-l.

Don Vicente clătină din cap cu perplexitate.

— Nu știu ce mi-a venit, *Señorita* Clayton. Niciodată nu mi-am exprimat gânduri atât de intime faţă de nimeni, și iată-mă făcând asta în faţa unui străin!

Sara zâmbi.

— Nu numai dumneavoastră. Tutorele meu, Mister Filbert, obișnuia să spună că am un caracter simpatic, și oamenii își dau seama de asta. Îmi spun și au încredere în mine, fără niciun fel de încurajări directe din partea mea.

Don Vicente tuși cu stângăcie.

— Îmi iertaţi neglijenţa în maniere, *per favor?* Să ne continuăm plimbarea.

Sara lăsă subiectul deoparte și-l urmă în josul drumului cu emoţii amestecate. Pe de o parte, era fericită că uita că Rafael și bunicul său ar putea înceta duelurile lor… și pe de altă parte, vedea un viitor sumbru pentru sine, fără omul pe care-l iubea.

*

Doña Lucia era întinsă în cimitirul familiei, cu o mulţime de rude și prieteni asistând la slujbă. Era prezent guvernatorul cu escortă militară și Sara fu surprinsă să-i vadă pe Garth și pe Matt.

Estella plângea în tăcere și Sara sesiză că Garth voia s-o

consoleze, dar nu îndrăznea din cauza mamei care se foia vigilentă prin jur.

În curtea interioară a familiei, erau puse câteva mese pline cu mâncare pentru cei prezenţi. Sara se retrăsese neobservată în umbra unui copac, pe când *Don* Vicente și restul familiei erau ocupaţi, conversând cu vecinii. Privi la Garth care vorbi puţin cu Estella și apoi se îndreptă spre ea.

— Vino cu mine, Sara. Trebuie să-ţi vorbesc, o rugă el pe un ton scăzut.

Ea încuviinţă și-i luă braţul.

— Bineînţeles. Să ne luăm ceva de băut.

În timp ce traversau curtea interioară spre masa cu băuturi, Garth se aplecă spre ea și-i şopti:

— Estella și cu mine vrem să fugim și trebuie să ne ajuţi.

Sara ridică sprâncenele:

— Credeam că încerci să te apropii de tatăl ei pentru a-l convinge s-o lase să se mărite cu tine.

El clătina din cap, dar așteptă cu răspunsul până luă două pahare cu vin și se retrase până într-un loc liniștit.

— E prea târziu pentru asta, Sara. Imediat ce au ajuns acasă, mama Estellei a trimis o scrisoare logodnicului ei, finalizând planurile de căsătorie. Când Estella a întrebat dacă aș putea s-o cer tatălui ei*, doña* Josefina i-a spus ce-a făcut și că nunta va avea loc după Anul Nou. După toate aparenţele*, doña* Josefina a fost destul de perspicace și ne-a ghicit intenţiile.

— Sperasem că s-a mai înmuiat, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Cum aș putea să vă ajut? spuse Sara, zâmbind formal căpitanului de Silva, care îi privea din cealaltă parte a curţii interioare.

— Pentru o vreme, mă tem că *Doña* Josefina va păstra un ochi atent asupra Estellei, dar i-am spus să simuleze că acceptă planurile mamei sale. Mai devreme sau mai târziu, bătrâna lady își va slăbi vigilenţa și Estellei îi va fi permis să te viziteze. Când se va întâmpla, trimite-mi vorbă,

pronto, și eu voi veni s-o răpesc.

Își sorbi vinul dintr-o înghiţitură și zâmbi timid.

— Ce se-ntâmplă dacă *Doña* Josefina îi interzice să mă viziteze? întrebă Sara sceptic. Probabil ai putea să-l rogi pe *Don* Vicente sau pe sora lui să o invite?

În ochii lui licărea disperarea. I se făcu milă de el.

— Fii liniștit, Garth. Am să găsesc ceva și-am să-ţi trimit vorbă. Acum, nu cred că-i bine ca *Doña* Josefina să ne vadă împreună.

— Locuiesc la hanul La Fonda, şopti el.

Cu aceasta, Sara se îndepărtă. Rafael o observă pe când îndrepta spre mătușa lui.

— Aduni admiratori, așa cum albinele adună mierea, Sara, spuse el cu glas scăzut. Căpitanul de Silva așteptă să termini cu Prescott astfel încât să te poată revendica el, dar vreau să-ţi spun ceva mai întâi.

Îi luă braţul şi-o conduse spre *sala.*

Sara aruncă o privire fugară căpitanului care venea spre ei, în timp ce Rafael o îndepărta. Gestul lui era arogant, pentru a nu spune mai mult, dar atingerea lui trimitea curenţi de plăcere în corpul ei.

— Unde m…

— Într-un loc izolat, o întrerupse el.

Sara se abţinu să-i răspundă, când observă că mai mulţi bătrâni discutau despre avantajele răcorii din camerele întunecate. Nu putea face o scenă, în special la această ocazie solemnă.

El o conduse de-a lungul unui coridor într-o *sala* mai mică, goală. Sara se întoarse spre el.

— Acum, ai să-mi spui de ce m-ai târât aici fără permisiunea mea?

— Atâta vreme cât lucrezi pentru familia Delgado, *Señorita*, n-ai să încurajezi acești pretendenţi fără o însoţitoare, spuse el, în timp ce ochii negri îi străluceau de supărare.

Sara fu uluită o clipă, mintea ei refuzând să accepte

ceea ce urechile ei tocmai auziseră.

— Ce… ce spui, Rafael?

— *Señor* Prescott și căpitanul de Silva. Dacă nu ești atentă, Sara, vor ajunge să se amenințe unul pe altul, sau să se dueleze pentru tine, spuse el răgușit.

— Nu sunt pretendenţii mei! Știi că Garth o iubește pe Estella! Și pe lângă asta, erau nenumăraţi oameni prin preajmă când vorbeam cu el, protestă ea, simţind o durere ascuţită în urma atacului lui.

— Am ochi, Sara. Am văzut felul în care te privesc amândoi – ca și cum ai fi singura femeie din lume, gemu el printre dinţii încleștaţi.

Era gelos, realiză deodată Sara. Lucrul acesta îi alină mândria și-i domoli supărarea. Expresia ei se îndulci, când îi puse mâna pe braţ.

— N-am alte sentimente pentru acești oameni, decât prietenie, Rafael, și dacă am încălcat drepturile de proprietate, îmi cer scuze.

Vorbele ei calde îi topiră supărarea. Privi în ochii ei o clipă, apoi suspină din greu. Mângâindu-i faţa cu vârful degetelor, spuse:

— Iartă-mă, *por favor.* N-ai făcut nimic, dulce Sara. Eu mă port ca un nătărău.

Pulsul îi crescu la atingerea lui blândă. Abia putea respira când el îi strecură un braţ în jurul taliei şi-o lipi de corpul lui. Ochii le erau închiși și niciunul nu-și aminti că n-ar trebui să facă asta. Gura lui Rafael coborî spre a ei și buzele ei umede se întredeschiseră. Rafael simţi o dorinţă tremurătoare în partea de jos a corpului, care curând se transformă într-o durere insuportabilă.

Sara întâmpină cu bucurie căldura corpului lui lipit de al ei. Mirosul masculin care-i umplea nările o făcu să ameţească de plăcere. Mâinile îi coborâră pe spate pentru a-i trage șoldurile mai aproape de el, nelăsându-i nicio îndoială de cât de repede se stârnise.

Intensitatea scurtului contact îi făcu pe amândoi să se

clatine când sărutul încetă. Sara se desprinse și se trase înapoi pentru a-și veni în fire, netezindu-și rochia.

— Nu trebuie… începu ea cu voce tremurătoare.

— *Şi,* Sara. Nu trebuia să-mi amintești că nu e bine să ne atingem unul pe altul, o întrerupse el. Am uitat pentru un moment că nu sunt convenabil pentru tine.

Sara simţea nevoia să plângă din cauza amărăciunii pe care o auzi în vocea lui. Totuși, nu-i putea spune adevărul, astfel încât se abţinu. Ridicându-și ochii, spuse cu blândeţe:

— Ești un om minunat, Rafael. Într-o bună zi, în curând, se va găsi o femeie care să te aprecieze.

Pentru moment, Rafael fu tulburat de suferinţa pe care o citise în ochii ei mari, albaștri. Ea spunea un lucru și ochii ei spuneau altceva. Luându-i braţul, o însoţi înapoi.

— Evident, va fi cineva cu standarde mai puţin rigide decât ale tale, nu?

Sara lăsă remarca să treacă. Când ajunseră în curtea interioară, Rafael o lăsă cu mătușa lui și merse lângă Estella. Sara îi privi pe amândoi îndreptându-se spre o bancă de piatră lipită de zid, pentru o conversaţie în doi.

Doña Iñes privea și ea cuplul, comentând:

— Cândva am crezut că ar face o pereche perfectă, dar am impresia că nu-i altceva decât prietenie între ei.

— Cred că Rafael încă o jelește pe soţia sa, spuse Sara.

— A iubit-o, *şi.* Dar Rafael este gata să iubească din nou, și trebuie doar să găsească femeia potrivită pentru a-i trezi inima. Presimt că va fi curând, spuse *Doña* Iñes liniștit.

Sara pierdu privirea cercetătoare pe care i-o aruncă bătrâna. După o vreme, vizitatorii îndoliaţi începură să-și ia rămas bun. Manolo și căpitanul de Silva insistară amândoi să o conducă pe Sara la trăsură. Manolo făcu în așa fel încât să fie el cel care-o ajută să urce, în timp ce căpitanul de Silva rămase s-o asiste pe *Doña* Iñes.

— *Gracias,* căpitane. Nu-ţi pierde timpul cu noi. Văd că Excelenţa sa e gata de plecare, spuse bătrâna, înclinându-

și capul la apropierea guvernatorului. Căpitanul de Silva își luă rămas bun de la Sara și plecă fără nicio tragere de inimă. *Doña* Iñes se întoarse atunci spre Manolo.

— Poţi să vezi ce-l reţine pe Vicente, nepoate?

— *Doha* Josefina i-a cerut o convorbire particulară, *Tia* Iñes. Sunt sigur că vine imediat, răspunse el, nedorind să plece de lângă Sara.

— Spune-i, *por favor,* că noi îl așteptăm în trăsură, știi că *Doña* Josefina nu se mai oprește când e pornită, insistă ea.

Curtoazia îl împiedică s-o refuze, așa că plecă oftând să-i îndeplinească cererea. Când el se depărtă*, doña* Iñes zâmbi.

— M-am gândit că poate îţi doreai un moment de respiro din partea lor. Iartă-mă dacă am greșit.

Sara râse.

— Sunt încântători amândoi, dar puţin prea copleșitori.

Văzându-l pe Rafael călare, completă.

— Nu sunt gata să fiu curtată, *Señora.*

Doña Iñes văzu direcţia privirii ei şi-şi ascunse un zâmbet.

— Știu că ești absorbită de planurile pentru școală acum, așa că dacă acești doi tineri *caballeros* înfocaţi devin sâcâitori, adu-mi la cunoștinţă. Am să-i trag de urechi.

*

Rafael urcă poteca și apoi coborî în valea verde și luxuriantă din înălţimile submontane Sandia Mountains. Era în amurg și ajunsese acasă. Chiar în lumina scăzută putu vedea *rancho*-ul din cărămidă întinzându-se în depărtare cu o spirală subţire de fum învăluindu-se din coșul casei. Era o priveliște binevenită și un balsam mângâietor pentru sufletul lui însângerat.

Fusese torturat de gânduri despre Sara toată noaptea trecută. Corpul său tânjea după ea de la întâlnirea din

hacienda Perez. După o noapte nedormită, se sculase, își împachetase ceva provizii și plecase la *rancho.* Lăsase vorbă bunicului prin servitorul său unde a plecat.

Auzi câinii lătrând în depărtare și știu că-i simţiseră mirosul în timp ce cobora aleea care tăia pășunea din faţa *rancho*-ului, îi văzu pe Blanca și pe Jayme ieșind prin poarta de fier din zidul ce era în faţa casei. Fluturau mâinile în semn de recunoaştere și alergau spre el.

— *Don* Rafael! *Bienvenido!* strigau ei, aproape deodată.

— *Hola!* Nu ne-am văzut de mult, prieteni, spuse Rafael, răsărindu-i un zâmbet pe faţă în ciuda stării sufletești.

Descălecă și Jayme îi luă frâul, în timp ce Blanca se întorcea la poartă s-o închidă. Curtea interioară era plină de flori, unele agăţate în boluri, altele crescând în butoiașe, toate înflorind prin grija lui Blanca.

Rafael se îndreptă spre bucătărie, unde lumina se revărsa din câteva lămpi.

— A sosit cireada? Spune-mi despre recolta de anul ăsta, Jayme. Vom avea destul fân pentru la iarnă?

Rafael se așează la masa largă, așezată pe capre, și-i zâmbi lui Blanca când aceasta îi puse în faţă o ceașcă de cafea.

— *Gracias*, murmură el, luând o înghiţitură.

Jayme se așeză în faţa patronului său.

— *Si, señor*: Felix și Carlos au sosit ieri și i-am trimis la pășunea din sud. A fost un an foarte bun, *Don* Rafael. Am cosit fânul luna trecută, într-un scurt răstimp va fi uscat, și porumbul a fost recoltat.

— Sunt într-adevăr vești bune, Jayme. Știam eu că tu și Blanca o să vă îngrijiţi de toate, spuse., Rafael, acceptând o farfurie cu pui fript și *tortillas* de la Blanca.

Cei doi servitori roșiră de plăcere la acest compliment, în timp ce Rafael continua.

— Tribul tatălui meu a sosit în tabăra lor din vale?

— Nu, *Señor:* Nu mă aștept să-i văd până după marcarea vitelor. Nici pe dumneavoastră nu ne așteptam să vă

vedem până atunci, nu-i așa, Blanca?

Jayme privi spre soţia sa, în timp ce aceasta îi punea în faţă o farfurie cu mâncare.

Blanca zâmbi.

— Nu, Jayme. Dar cred că *Don* Rafael este la fel de nerăbdător s-o vadă pe micuţă cum suntem și noi.

— Kahuu n-are să mai fie așa micuţă anul ăsta, cred. Are doisprezece ani acum. *Şi, şi,* abia aștept s-o văd aici, spuse Rafael, și se gândi la Sara.

Dorise s-o aducă pe Sara aici la *rancho* ca soţie a sa și ca mamă pentru Kahuu. Mâncarea din gura sa începu deodată să-i pară nisip. Jayme povestea despre cele petrecute la *rancho,* în timp ce Rafael sorbea din cafea. După un timp, se scuză și se retrase în dormitor.

Lăsând lampa să ardă, se strecură gol sub pătură. Camera sa, ca și restul haciendei, era colorată și familiară datorită lui Blanca. Neavând soţie, îi dăduse menajerei frâu liber să-i transforme casa într-un cămin. Cu braţele încrucișate după cap, privea plafonul alb. Nu avea nevoie de marea și tarea Sara Clayton ca soţie, se hotărî mânios. O va lua de soţie pe sora lui Tușikaa. Aceasta arătase din plin că îl dorește, și era mătușa lui Kahuu, încât avea să aibă grijă de fetiţă. Era cu adevărat cea mai bună soluţie la problema sa, și de altfel, se săturase de prostituate și de singurătate. O dorea pe fiica sa cu el. Voia să lase munca de la Hacienda Delgado lui Manolo și să nu mai trebuiască să trateze cu arogantul său bunic. Voia să trăiască aici la propriul său *rancho. Şi,* gândi el, *este exact ceea ce voi face. Odată terminată marcarea vitelor și odată ai mei sosiţi, am s-o scot pe Sara din gândurile mele și din viaţa mea pentru totdeauna.*

Întinzându-se spre lampă o stinse și se așeză din nou în pat. Era un om hotărât, dar nefericit.

Capitolul 12

Manolo umbla cu pași mari de-a lungul curţii interioare, foindu-se în jurul carretas-elor goale, care întorceau de la hambar, unde se descărca porumbul. Pintenii lui de argint zornăiau muzical în timp ce mergea; el reprezenta imaginea perfectă a unui tânăr caballero. Pantalonii și jacheta cafenie erau împodobite cu fireturi negre și de argint, în timp ce cămașa îi era la fel de albă ca piscurile de pe Sandia Mountains.

Începu să fluiere o melodie în timp ce se îndrepta spre sălile de clasă, unde spera s-o găsească pe Sara. Viaţa era frumoasă, gândea el cu satisfacţie. Devenea pe ce trece mai bogat datorită producţiei minei India Plata, plănuia să moștenească Hacienda Delgado de la unchiul său și găsise femeia perfectă, care să-i devină soţie. Nu se îndoia că o poate convinge pe Sara, acordându-i timp și atenţie. Înfăţișarea și farmecul său câștigaseră multe fecioare atrăgătoare.

În timp ce pășea în încăpere şi-şi lăsa ochii să se acomodeze cu semiîntunericul, o văzu în cealaltă cameră, vorbind cu Renato, dulgherul. Erau aplecaţi asupra unei mese scunde și Sara își ţinea mâna întinsă, ca și cum i-ar fi arătat o măsură bărbatului.

Un timp, Manolo o cercetă cu lăcomie. Era o creatură frumoasă, gingașă, totuși cu rotunjimi exact în locurile cuvenite. Simţea cum îi crește inima doar privind-o. Dorea să-și îngroape faţa în cascada de argint a părului ei și mai ales dorea să-și îngroape bărbăţia în corpul ei cald, dulce. Scuturându-se de aceste gânduri, păși înapoi afară pentru a se răcori şi-şi văzu unchiul venind spre el.

— *Hola,* Tio Vicente, văd că ești îmbrăcat pentru călărie. Te duci astăzi la mină?

Bătrânul îi acordă nepotului o jumătate de zâmbet.

— Nu, trebuie să merg la Santa Fé. E posibil să merg cu tine și cu Sara?

Lui Manolo îi sări inima din piept.

— Desigur. Tocmai mă pregăteam s-o aduc pe Sara.

— Perfect, suntem gata atunci.

Don Vicente se întoarse spre cei trei cai înșeuaţi pe care-i aduse Julio, în vreme ce Manolo păși în clasă…

Sara își potrivi panglica de la pălăria cu boruri mari, apoi acceptă ajutorul lui pentru a încăleca.

— *Gracias.* Sunt încântată că ne sunteţi alături, *Don* Vicente. Apreciez ajutorul dumneavoastră în alegerea achiziţiilor pentru școală.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse el, în timp ce toţi trei se îndreptau spre porţile pe care unul dintre paznici le deschisese larg, pentru a le permite să iasă.

Soarele era fierbinte, dar o briză rece venea dinspre râu. După ce galopară o bucată de drum, cei trei călăreţi descălecară pentru o mică plimbare.

— Pedro vă trimite salutări într-un mesaj pe care l-am primit azi dimineaţă, *Señorita,* spuse *Don* Vicente.

Sara zâmbi.

— Ce drăguţ din partea lui. A fost foarte bun cu mine în timpul călătoriei. Se va întoarce curând la Hacienda Delgado?

— Cel mai probabil că se va întoarce cu noi, astăzi. Mesajul său îl înștiinţa pe Rafael că formalităţile pentru mărfurile noastre au fost terminate și era nevoie de semnătura lui. Dar cum nepotul meu a plecat la *rancho*-ul său, trebuie să mă ocup eu de documente.

Zâmbetul lui Sara se stinse. Își întoarse atenţia din nou spre drumul din faţa lor.

— După o lungă absenţă, presupun că dorea să verifice totul.

— Poate, dar aveam rapoarte asupra situaţiei pe care putea să le cerceteze imediat ce a ajuns acasă, spuse *Don* Vicente.

— În plus, puteam face eu documentele pentru dumneata. Te-ar fi scutit de lungul drum călare, spuse Manolo.

— *Gracias,* Manolo, dar nu m-am ramolit încă. Pe lângă aceasta, să însoţeşti o frumoasă *Señorita* e o plăcere, nu o corvoadă, spuse *Don* Vicente, cu o urmă de amuzament în voce.

— Eu… eu nu voiam să insinuez… începu Manolo, cu faţa îmbujorată.

Don Vicente îl întrerupse:

— Glumeam, nepoate. Acum să mergem dacă nu vrem să pierdem toată ziua, ce ziceţi?

Drumul lua mai puţin de o oră, fără povara unui furgon care să-i încetinească. Sara nu-şi putea lua gândul de la Rafael; era dezamăgită că acesta plecase. Ai fi vrut să întrebe cam când s-ar putea întoarce, dar nu voia să arate un interes exagerat. Mulţumindu-se cu faptul că trebuie să se întoarcă pentru marcarea vitelor, încercă să guste plăcerea excursiei.

Clopotele bisericii răsunau în timp ce călăreau în josul străzii San Francisco. Băieţaşi mici, jucându-se pe strada principală prăfuită, le ţâşniră de câteva ori în cale. Înainte de a ajunge în plazza, Sara putu auzi zvonul muzicii de chitară venind din diferite cantinas.

Plazza era aglomerată de vânzători şi de negustori ce-şi vindeau mărfurile fermierilor şi orăşenilor. Mirosul de la prepararea mâncării declanşă proteste în stomacul Sarei.

— Mai întâi, trebuie să merg să-i prezint omagiile mele guvernatorului, spuse *Don* Vicente. Dacă nu vreţi să mă însoţiţi *señorita,* puteţi merge cu Manolo la hanul La Fonda pentru nişte răcoritoare.

— Chiar îmi e sete, *Señor,* acceptă ea, nedorind să asiste la plicticoasa discuţie de afaceri dintre patronul ei şi guvernator.

— E stabilit atunci. Manolo, ai grijă ca *Señorita* să se simtă bine. Am să vă întâlnesc peste o oră la magazin.

Bătrânul își întoarse calul spre palatul guvernatorului.

Sara și Manolo merseră la han. Manolo dădu o monedă de argint unui băieţel pentru a duce caii la grajd, apoi o însoţi în clădirea întunecoasă.

Era o încăpere mare, cu multe mese, dar majoritatea erau neocupate în acel moment. Manolo făcu semn unui băiat care ștergea pahare la capătul barului. Flăcăul veni cu pași mărunţi și repezi.

— Arată-i Señoritei unde se poate spăla, Pepe.

Manolo aștepta la o măsuţă lipită de barul lung. În scurt timp, Sara fu înapoi. Era bine dispus, după ce aflase că Juliana nu lucrează în această dimineaţă. *Puta* devenise posesivă și oricum el n-o dorea lângă Sara. Se așeză pe scaunul din faţa ei și zâmbi.

— Tio Vicente mai mult ca sigur că ia masa cu guvernatorul, așa că eu cred că ar trebui să mâncăm. Ţi-e foame, Sara?

— Da, foarte. Sunt puţin îngrijorată de apetitul meu de când am sosit la Santa Fé. Am impresia că tot timpul mi-e foame, spuse ea râzând.

Îi plăcea vocea ei.

— E aerul curat de la munte, Sara. Îţi prieste. Cred că te-ai făcut și mai frumoasă decât erai când te-am văzut prima dată… dacă e posibil așa ceva.

Apariţia lui Pepe o salvă pe Sara de a da un răspuns. Îl studie pe Manolo în timp ce acesta îi făcea comanda băiatului. Era bine făcut și fusese foarte drăguţ cu ea, dar ea cu-adevărat nu mai voia alte încurcături romantice. Ce se întâmplase cu Rafael fusese o lecţie dureroasă.

Când ajunseră la magazinul lui *Don* Vicente, acesta îi aștepta.

— *Hola.* Guvernatorul avea multe întâlniri în dimineaţa aceasta, așa că am plecat devreme, explică el, apoi ridică o rebozo din dantelă albastră.

— Spuneţi-mi, *Señorita.* I-ar place unei tinere de vârsta dumneavoastră?

Sara atinse delicat un fald și zâmbi.

— Ei bine, Señor, pot vorbi doar pentru mine însămi. Cred că e frumoasă.

El încuviinţă și-i spuse vânzătorului, care stătea în dosul tejghelei.

— Împacheteaz-o și pe aceasta, Manuel.

Lăsându-i braţul, o îndemnă să meargă după tejghea cu el.

— N-aţi vrea să mă ajutaţi să aleg și alte câteva lucruri? Trebuie să aleg cadouri pentru o tânără femeie care curând va face parte din familia noastră.

Sara simţi că i se taie picioarele când pătrunse înţelesul acestor cuvinte. Cu siguranţă, vorbea de soţia lui Rafael. Îi pieri zâmbetul și-i atrase atenţia:

— S-ar putea să nu-mi împărtășească gusturile.

Don Vicente luă notă cu certă satisfacţie de brusca paloare a fetei. Chicoti.

— Alegerea dumneavoastră, oricum, va fi mult mai bună decât a mea.

Fără nicio tragere de inimă, Sara îl ajută să aleagă câţiva piepteni de baga, un evantai de fildeș și un șal din lână moale, albastră.

— Sper să-i placă aceste lucruri, *Señor,* spusa Sara, așteptând ca Manuel să le împacheteze.

— Sunt mai mult ca sigur că-i vor place. Acum, dacă veţi veni cu mine la depozit, am să vă arăt ce am găsit pentru școală în timp ce vă așteptam.

Uitându-se prin cărţi, reuși să-și alunge gândul de la Rafael și viitoarea lui mireasă. Alese mai multe din ele și *Don* Vicente le adăugă la lucrurile care urmau să fie trimise la hacienda. *Señor* Pino sosi când se pregăteau să plece. Se aplecă peste mâna fetei, zâmbindu-i cu căldură.

— Sunt foarte încântat să vă revăd, *Señorita.* Sper că noua casă a fost așa cum o doreaţi?

Sara îi întoarse zâmbetul.

— Mai mult, *Señor* Pino. Înţeleg pe deplin de ce fratele

meu iubea această regiune. Toţi cei de la hacienda m-au făcut să mă simt binevenită.

— Bine. Mă bucur să cred asta.

Bătrânul îi oferi braţul și părăsiră magazinul. *Don* Vicente și Manolo îi urmară și curând toţi patru galopau spre casă.

*

După câteva zile, *Señor* Pino o prezentă pe Sara numeroasei sale familii: soţia, fiicele, fiii, rudele prin alianţă și nepoţii. Maria, soţia sa, o luă pe Sara sub aripa sa, ca și când ar fi fost din familie. Iar Sara începu să-i adore pe copii. Erau strălucitori de atâta viaţă, curioși, spiriduși cu ochii negri și mereu zâmbitori. Sara se pomeni întrebându-se cum ar arăta un copil pe care l-ar avea ea cu Rafael. Ar fi brunet sau blond? O val de amărăciune o izbi când realiză că nu va avea niciodată șansa să afle. Și cum ar putea ea îndura să-l vadă pe Rafael cu altă femeie?

— *Señorita* Sara, mă strângeţi prea tare, protestă Marta cu un strigăt.

Imediat, Sara slăbi strânsoarea braţelor din jurul fetiţei. Stătea pe o bancă în curtea interioară centrală, privind la câteva indience care ţeseau, când una din nepoatele lui *Señor* Pino i se căţărase în poală.

— Îmi pare rău, Marta. Probabil visam cu ochii deschiși și m-am crezut un urs mare – mi-r-r-i!

Mormăitul lui Sara nu suna prea înspăimântător. Marta chicoti și-i înlănţui gâtul cu braţele, strângând-o tare la rândul ei.

— Acest urs nu va veni la școala noastră, nu-i așa, *Señorita*?

Sara râse.

— Nu cred. Dar vom învăţa despre animale și plante, și despre alte lucruri interesante.

Marta aplaudă cu mâinile ei mici.

— Madre spunea că ești la fel deșteaptă pe cât ești de frumoasă și că suntem norocoși să te avem aici.

Lăsându-și capul pe-o parte, se încruntă.

— Ea spune că n-are să treacă mult timp până când un frumos caballero te va face soţia lui și-are să te ducă departe. Nu vreau să pleci, *Señorita.*

Înainte ca Sara să poată răspunde, o umbră căzu peste amândouă. Sara își înălţă capul și întâlni privirea lui Rafael. Fruntea lui era ceva mai încruntată decât a copilului.

— Nu fi îngrijorată, micuţă Marta. *Señorita* m-a asigurat că n-o interesează căsătoria.

— *Don* Rafael! ţipă ascuţit Marta și părăsi poala lui Sara și-l prinse de genunchi.

El o ridică şi-o strânse în braţe, apoi, punând-o din nou jos, întrebă:

— Poţi să-l găsești pe bunicul tău și să-i spui că m-am întors, *por favor?*

— *Şi. Adios, señorita!* strigă Marta în timp ce se îndepărta alergând cât o ţineau picioarele.

Sara o privi cu îngrijorare cum pleacă. Acum trebuia să-l înfrunte singură. Pulsul i se accelerase la auzul vocii lui, în timp ce fiorii dorinţei îi alergau prin trup. Se ridică şi-şi netezi nervos fusta de dril.

— Nu mă așteptam să vii înainte de marcarea vitelor, spuse, aţintindu-și privirea înainte.

Surprinse o strălfulgerare de dorinţă lacomă în privirea lui intensă și simţi o fierbinţeală lichidă alergându-i prin vine.

— N-am putut să mai rămân, spuse el, cercetându-i ușoara roșeaţă din obraji.

— Sunt sigură că *Don* Vicente are nevoie de ajutorul tău, spuse, sperând să ducă conversaţia spre subiecte mai puţin personale.

Rafael zâmbi și întinse o mână puternică, arămie, pentru a atinge părul desfăcut.

— Nu mă refeream la asta, Sara, spuse cu o voce la fel de mângâietoare ca și mâna. Unde ţi-e pălăria? Briza rece de toamnă îndepărtează căldura soarelui.

Respiraţia fetei se opri, dar încercă să rămână liniștită sub atingerea lui.

— Am să ţin minte asta.

Degetul lui mare rătăci un moment pe obrazul ei şi-şi făcu drum în jos pe piele, spre gât.

— Soarele a făcut ca pielea ta să devină aurie, murmură, de culoarea caldă a aurului, înainte de a fi șlefuit. Aur și argint… şopti el ridicând privirea la părul ei, răsucindu-l pe un deget.

Ochii albaștri ai lui Sara fură captivaţi de cei întunecaţi ai lui și dorinţa lui fierbinte i se transmise prin tot corpul. Pentru un moment, se aplecă spre el, înainte de a-și da seama ce face. Dintr-odată păși înapoi și întrerupse vraja.

— Nu cred c-ar trebui să spui asemenea lucruri, murmură ea. Trebuie să mă spăl pentru prânz.

Fără a aștepta un răspuns se îndepărtă. El o privi plecând și, cu o voinţă de fier, se scutură de dorinţa care-l încordase. E doar o femeie, își aminti el cu mânie. Și o altă femeie ar putea tot atât de bine să-i încălzească patul și să aibă grijă de copil. Încet, o luă pe urmele Sarei, îndreptându-se spre camera lui.

După ce se spălă, Rafael îl căută pe bunicul său, și-l găsi în marea *sala.* Bătrânul stătea lângă cămin, privind la paharul de Madeira.

— *Buenos dias*, spuse Rafael, oprindu-se în ușă.

Don Vicente ridică sprâncenele, spunând cu blândeţe:

— Deci te-ai întors?

— Am vrut să-mi văd *rancho*-ul.

Rafael ridică din umeri și merse spre micul bufet pentru a-și pune un pahar de vin.

— Totul e în regulă, aici?

— Manolo s-a îngrijit de recoltă. E aproape gata. Totuşi e o problemă importantă, pe care aș vrea s-o discut cu tine.

Voiam să discut despre asta mai înainte, dar ai plecat.

Don Vicente își goli paharul și-l puse cu grijă pe șemineu.

Rafael își încordă atenţia. Știa că atunci când bunicul său folosește acest ton, era ceva de rău augur.

— Probabil ar trebui să stau jos, spuse Rafael, luând cel mai apropiat scaun și întinzându-și picioarele lui lungi spre cămin.

— În ziua funeraliilor Doñei Lucia*, doña* Josafina mi-a vorbit despre un lucru foarte important, care te privește pe tine și pe *Señorita* Clayton.

Un semnal de alarmă îndreptă imperceptibil umerii lui Rafael.

— Sunt foarte nerăbdător să aud ce a avut de spus, zise cu un ton de sarcasm în glas.

Bătrânul își luă paharul și merse să și-l umple din nou, pentru a câştiga timp. Luă o înghiţitură înainte de a relua.

— A spus că *Señorita* a petrecut mult timp, neînsoţită, cu tine în timpul călătoriei și că nu-i cu nimic mai bună decât o prostituată.

Rafael fu într-o clipă în picioare, cu o mânie incandescentă arzându-i ochii.

— Femeia aceea e o cioară bătrână și vicioasă. *Por Dios!* Ce știe ea ca să spună așa ceva despre Sara?

Don Vicente se încruntă.

— Nu știu… tu trebuie să-mi spui, Rafael.

Povara vinovăţiei îl copleși, cu toată supărarea sa. A fost greșeala lui! Ar fi trebuit să fie mai grijuliu cu reputaţia ei. Întotdeauna știuse că *Doña* Josefina îl dispreţuia, dar nu s-a gândit măcar o clipă că are să-și arunce veninul asupra lui Sara. Recăpătându-și controlul, Rafael își concentră din nou atenţia asupra bunicului său.

— Niciodată n-a plăcut-o pe Sara, dar acuzaţiile ei sunt respingătoare, chiar pentru *Doña* Josefina. Probabil crede că încă o mai interesez pe Estella și vrea să mă discrediteze și mai mult în ochii fiică-sii…

Flutură braţul cu un gest dispreţuitor.

— De unde puteam ști câtă otravă e în mintea acelei bătrâne?

Don Vicente își sfârși vinul şi-şi puse paharul jos.

— Dacă nu ţi-ai petrecut deloc timpul în compania lui Sara, atunci nu-i nimic pentru care să ne facem probleme, nu? Sunt o mulţime de oameni din caravană care să afirme netemeinicia acestor acuzaţii.

Rafael suspină adânc și se reașeză pe scaun.

— N-am spus asta, zise liniștit. Eu am compromis reputaţia lui Sara, dar ea e nevinovată.

Bătrânul își studie critic nepotul.

— Înţeleg. Dacă știi asta, de ce n-ai făcut ceea ce trebuia? De ce a trebuit să aud despre aceasta de la o babă clevetitoare?

Rafael ridică ochii plini de dispreţ.

— Sara, se pare, gândește că un metis nu e un soţ potrivit pentru ea.

Ochii lui *Don* Vicente se îngustară.

— I-ai cerut să se mărite cu tine și ea a refuzat?

— *Şi,* spuse Rafael printre dinţi. A folosit alte pretexte pentru a mă refuza, precum faptul că nu are zestre. Și mai spunea că sunt încă îndrăgostit de soţia mea moartă. Totuși, știam că ascunde ceva în spatele acestor scuze.

Don Vicente se duse la ușă și privi afară în curtea interioară. Observându-i pe Rafael și pe Sara, în foarte scurt timp devenise convins că erau atrași unul de altul. Aceasta era și părerea lui Pedro. Bunicul lui Rafael aproape că zâmbi în sinea sa de felul în care evoluau lucrurile. Arborând o mină sever încruntată, Don Vicente se întoarse.

— Orice motive ar avea, are două posibilităţi acum. Ori se mărită cu tine, ori o trimit înapoi la St. Louis. Sunt în joc reputaţia ei și onoarea ta.

Rafael se încruntă la rândul său.

— Dă-mi voie să aflu ce decide ea, spuse, și părăsi

încăperea.

*

În cursul prânzului, *Don* Vicente observă că Sara părea absentă. De fiecare dată când un servitor intra cu un alt fel de mâncare, își înălţa capul în așteptare. Știa că se uită după Rafael, pentru că ceilalţi din familie erau prezenţi la masă. Văzu de asemenea că nepotul său încerca să o angreneze în discuţie. Era cu atât mai bine că Rafael se va căsători cu Sara, pentru că Manolo arunca priviri tandre în direcţia ei.

— După ce terminăm, putem avea o discuţie între patru ochi, *Señorita?*

Ea murmură o încuviinţare, întrebându-se în treacăt ce dorește să-i spună. După ce prânzul luă sfârșit, îi luă braţul și se retraseră în *sala.*

— N-am să te reţin mult de la siesta, *Señorita,* promise el cu un zâmbet.

— Oricum, nu eram obosită, îi spuse ea cu o privire melancolică.

După ce luară loc, el vorbi:

— Iertaţi-mă că pomenesc acest lucru, dar arătaţi a fi foarte obosită. Sunt cercuri întunecate sub frumoșii dumneavoastră ochi albaștri.

— Presupun că e acomodarea cu un loc nou, cu un alt climat, răspunse ambiguu.

El încuviinţă şi-şi drese glasul.

— Am o datorie foarte dezagreabilă. Nu există posibilitatea de a o spune politicos, așa că am să trec direct la subiect.

La privirea ei dezorientată, se ridică și se duse la ușa deschisă.

— Au ajuns la urechile mele câteva informaţii foarte stânjenitoare, *Señorita,* și mi-e teamă că nu pot să le ignor. *Doña* Josefina mi-a spus că nepotul meu v-a compromis

reputaţia în timpul călătoriei până aici. N-am altă posibilitate decât să insist să vă căsătoriţi.

Aceasta o scoase pe Sara din starea ei de apatie. Privi la spatele lui timp de câteva secunde, înainte de-a murmura:

— Ce-aţi spus?

Don Vicente se întoarse și văzu culoarea din obrajii ei.

— Îmi pare într-adevăr rău. Rafael a fost deja informat despre acestea și-a fost de acord că vă ia în căsătorie, pentru binele dumneavoastră.

Sara scuturǎ capul ca pentru a-și limpezi mintea. Pentru un scurt moment, bucuria o inundase. Totuși, gânduri reci o cuprinseră când realiză ce spusese el – planurile lui *Don* Vicente erau ruinate și lui îi părea rău. Și Rafael acceptase pentru binele ei? Nu putea lăsa lucrul ăsta să se întâmple.

— Nu! spuse ea ridicându-se brusc. Cum puteţi accepta ca o bătrână rău intenţionată să schimbe în întregime cursul vieţilor noastre?

Don Vicente se ridică de pe scaun și-i luă mâna cu blândeţe.

— Dacă nu vă căsătoriţi, clevetirile ei vor avea oricum efect asupra vieţilor noastre. Vreţi să-l vedeţi pe nepotul meu pierzându-și onoarea?

— Dar… dar dumneavoastră aţi ales o soţie pentru el. Știu. *Señor* Pino mi-a spus. Nu vreau să vă distrug planurile, spuse cu ochii mari, albaștri, plini de lacrimi. Îmi pare rău.

Don Vicente o cuprinse cu braţul, și ea – și lăsă capul pe umărul lui.

— Planurile se pot schimba, *Señorita.* Nu-mi displace turnura pe care o iau lucrurile. Singura noastră alternativă ar fi să vă trimitem acasă. Aţi vrea lucrul ăsta?

Sara se gândi că nu-l va mai vedea vreodată pe Rafael. Apoi la Jonas Farber.

— Nu, şopti ea. Am să mă mărit cu Rafael. Nu vreau ca onoarea lui să fie pătată din cauza mea.

Mai avea vreo altă șansă? Ștergându-și ochii, îl privi.

— Când, *Señor*? Când vom… face aceasta?

El se încruntă un moment.

— Peste două zile. Cât mai curând cu putinţă. Mai bine să-i oferim Doñei Josefina o nuntă despre care să vorbească, decât un scandal, nu-i așa?

— Două zile? şopti Sara, înfiorându-se de rapida schimbare care se produsese.

Bătând-o părintește pe umăr, el se oferi:

— Nu vă faceţi griji. Am s-o trimit pe *Doña* Iñes la dumneavoastră după siesta. Are să vă ajute să vă faceţi planurile pentru eveniment.

— *Gracias,* murmură.

Parcurse drumul spre camera ei simţindu-se tulburată – vinovată și fericită în același timp.

A doua zi încercă în zadar să-l vadă pe Rafael. I se spusese că plecase la Santa Fé în dimineaţa aceea pentru a vorbi cu preotul. Iar seara, după ce se întorsese, plecase aproape imediat cu altă însărcinare, înainte ca ea să afle.

La cină Sara își învârtea mâncarea farfurie, supărată că Rafael o ocolea. Era supărat, știa asta, altfel ar fi uitat-o. Era vorba de răzbunare, decise ea. Îi ceruse să se mărite cu el, fără să i se impună. Acum fusese forţat s-o ia de soţie.

Se înfioră la gândul începutului stânjenitor al căsătoriei lor. Cum ar fi putut fi fericiţi?

— Încearcă să nu fii prea nervoasă, draga mea, spuse blând *Doña* Iñes. Ceremonia va fi scurtă și cu invitaţi puţini.

Sara încercă să zâmbească. Manolo își trânti furculiţa.

— Nu înţeleg absolut deloc de ce trebuie să faceţi asta. N-am auzit nicio clevetire și cu siguranţă *Doña* Josefina putea fi descurajată de tine, Tio Vicente, ca să nu mai înceapă să răspândească zvonuri. De ce trebuie pedepsită Sara pentru ceva ce n-a făcut?

— Noi știm că Sara este nevinovată, totuși, pot să-ţi spun că *Doña* Josefina nu va lăsa lucrurile așa. Ai vrea să vezi

reputaţia Sarei distrusă și onoarea vărului tău întinată? se încruntă *Don* Vicente la nepotul său.

Faţa lui Manolo se împurpură.

— Nu-l văd pe stimatul meu văr aici pentru a-și proteja logodnica. Dacă el nu vrea să o ia pe Sara de soţie, am să fac bucuros eu acest lucru!

Când se pomeni de absenţa lui Rafael, Sara izbucni în lacrimi. Își ascunse faţa în șervet și plânse în hohote, rănită și rușinată în același timp.

— Vezi ce-ai făcut, Manolo! mormăi *Don* Vicente.

Îi făcu un semn surorii sale și aceasta se duse la Sara şi-o ajută să se ridice și să plece de la masă.

După plecarea femeilor, *Don* Vicente se întoarse supărat spre nepotul său.

— N-avem ce să mai discutăm despre asta. E stabilit.

Manolo își mușcă limba și dădu aprobator din cap. Nu voia să-l supere pe unchiul său, dar ar fi vrut-o pe Sara pentru sine. Gândul că vărul său metis o va avea pe Sara îi făcea rău. În afara cazului în care Rafael ar muri subit, nu era ieșire din această situaţie. Stăpânindu-și emoţiile, își înălţă capul.

— Iartă-mă, Tio Vicente, pentru această izbucnire. Am s-o rog pe Sara să mă ierte. Singura mea scuză este că părea atât de nenorocită, încât m-am ambalat.

— Înţeleg, Manolo. Și eu simt nevoia s-o protejez. E o femeie care-i face pe bărbaţi să se simtă bărbaţi. Rafael este foarte norocos, spuse *Don* Vicente.

Manolo își înghiţi răspunsul tăios, care-i stătea pe limbă.

— *Şi,* foarte norocos.

*

Rafael stătea pe malul înverzit al unui mic lac dintre dealuri, în apropierea haciendei. Aerul era rece, dar abia observa asta, privind la formele pe care lumina lunii le desena pe apa întunecată. Stătea cu spatele rezemat de un

piñon, cu genunchii îndoiţi în faţă. Când voia să mediteze sau pur și simplu să fie singur, venea în acest loc. În seara aceasta, lupta cu mândria sa. Era îndrăgostit de Sara și mâine se va căsători cu ea. Nu era chiar atât de simplu cum părea. De ce fusese el destinat, se întreba îndârjit, să simtă o mare dragoste pentru cei care nu-i răspundeau la ea? Primul fusese bunicul său, iar acum Sara. Cu mulţi ani în urmă, își înălţase un zid în jurul inimii, pentru a o proteja de înţepăturile lui *Don* Vicente. Dar cum ar putea s-o oprească pe Sara să-i sfâșie inima și mândria? Când era lângă el, îl făcea să tremure, dorindu-i dureros atingerea. În ciuda îngrijorărilor, totuși, își simţea sufletul mai luminos decât fusese în ultimele săptămâni. Pe când încăleca pentru a se întoarce la hacienda, urletul unui lup sfâșie aerul în depărtare. Era un semn de bun augur, și îi plăcu.

*

La mijlocul dimineţii, Sara și Rafael stăteau în faţa lui Padre Mendoza, în capela mică a Haciendei Delgado. Ea furișă o privire la faţa lui frumoasă. Părea sculptată în piatră, rece, dar inima ei bătea de speranţă. Repetaseră jurământul și preotul le vorbea monoton despre obligaţiile căsniciei. Sara lăsă vorbele să treacă pe deasupra ei și se întrebă cum îi păruse lui Rafael azi. Alesese o rochie de culoarea gălbenușului, după ce *Don* Vicente îi dăruise rebozo-ul din dantelă albastră pe care-l luase chiar ea din magazin. Își lăsase părul liber pe umeri, așa cum îi plăcea lui Rafael. Poate că privea rigid și încăpăţânat în acest moment, dar ea văzuse o licărire de admiraţie în ochii lui când mergea spre el de-a lungul aleii. Era singurul lucru care o ţinuse pe picioare în timpul ceremoniei.

În sfârșit, aceasta se termină și Padre Mendoza îi ceru lui Rafael să-și sărute mireasa. Sara își înălţă faţa, în timp ce el își înclină capul, dar buzele lui abia le atinse pe-ale ei.

În ciuda atitudinii lui reci, Sara era fericită. Când străbătu aleea zâmbi sfios la feţele neclare. Toţi cei care locuiau sau munceau la Hacienda Delgado erau prezenţi la nuntă.

Rafael era tăcut când se opriră în curtea interioară, pentru a primi felicitările invitaţiilor. Sara își întoarse capul pentru a-l privi.

— Am vrut să-ţi vorbesc ieri…

El își plecă privirea spre ea, apoi şi-o îndreptă departe.

— Ce era de spus? Bineînţeles, doar dacă doreai să te întorci la St. Louis și să nu mergi mai departe cu asta. Știind ce simţi pentru mine, sunt surprins că n-ai făcut lucrul acesta.

Lui Sara i se strânse inima la amărăciunea simţită în tonul lui.

— Te rog, Rafael, trebuie să-ţi mărturisesc…

Chiar atunci, Padre Mendoza păși prin ușa capelei împreună cu *Don* Vicente.

— Oh! Ce cuplu frumos faceţi, spuse *Don* Vicente, scuturând mâna nepotului și sărutând obrazul lui Sara. Bun venit în familia noastră, şopti el.

Pe faţa ei trecu un zâmbet și murmură răspunsurile potrivite pentru fiecare din cei care trecură prin faţa lor. Ceea ce dorea cu adevărat erau câteva clipe singură cu Rafael pentru a clarifica neînţelegerea, dar în loc de aceasta, fură invitaţi într-o caretă decorată cu flori și defilară un timp în jurul curţii interioare. Musafirii și cântăreţii din chitare îi urmară, strigând și cântând. Sara căzu peste Rafael când una din roţi trecu printr-o groapă și acesta își puse braţul în jurul ei, pentru restul plimbării.

— Trebuie să facem impresie bună, explică el cu voce scăzută.

Sara se înfioră, datorită contactului cu corpul lui puternic lipit strâns de al ei și al mirosului masculin care-i asalta nările. Era greu să-și reţină gândurile de vinovăţie după această căsătorie forţată, când spiritul i înălţa la simpla lui atingere.

În final, careta se opri la porţile curţii interioare private, unde mireasa și mirele fură ajutaţi să coboare. Rafael îi prinse braţul când trecură porţile împreună cu musafirii. Fuseseră așezate mese mari, încărcate cu mâncare. Muzicanţii începură o baladă romantică, în vreme ce *vaqueros* cereau mirelui să danseze cu mireasa.

Sara roși, întrebându-se dacă Rafael va refuza să facă pe plac invitaţilor. Când îi simţi braţul strecurat în jurul taliei, oftă cu ușurare. Punându-și mâna într-a lui, Sara își ridică privirea spre Rafael. Acesta zâmbea, dar zâmbetul nu-i atingea privirea.

— Nu trebuie să ne dezamăgim musafirii, nu? murmură el.

Dintr-odată, Sara simţi nevoia să plângă. Rafael o ura, iar planurile lui *Don* Vicente erau năruite. O vor ierta vreodată? Se simţea mai singură acum decât atunci când îi muriseră părinţii. Dădu curs cererii de a dansa, urmându-l pe Rafael stingherită. Acesta se mișca fără efort și plin de graţie naturală. După câteva momente, Sara spuse:

— Cred că putem lămuri neînţelegerile noastre, dacă discutăm în mod rezonabil.

Rafael își permise să se uite în ochii ei expresivi și imediat regretă. O durere sinceră era reflectată în ei și asta îl sfârteca. Își împietri inima.

— Nu e nimic de lămurit, Sara. Ne-am căsătorit și am dat tuturor satisfacţie, dar tu vei avea propria ta viaţă, iar eu pe-a mea. Nu trebuie să avem vreo legătură unul cu altul.

Fu uimită de declaraţia lui tăioasă.

— Dar asta nu-i căsătorie! Te iubesc, Rafael… nu simţi nimic pentru mine? Cândva am crezut că da, şopti, cu vocea înecată în lacrimi.

Rafael trebui să-și amintească faptul că și mai demult ea i-o luase înainte cu declaraţia de dragoste. Privi un moment la faţa ei frumoasă, înainte de a-și cântări cuvintele.

— Când marcarea vitelor se va fi terminat, am să merg la *rancho*-ul meu din munţi. N-am să am nicio nevoie de tine acolo, pentru că sora lui Tuwikaa va avea grijă de fiica mea. Poţi să procedezi cum vrei în privinţa companiei tale, atât timp cât ești discretă…

Sara simţi cum i se desface inima în bucăţi. Privi la faţa lui împietrită, ca și cum ar fi fost un străin.

— Cum poţi să vorbești… începu să spună, reţinându-și lacrimile.

— Nu vreau să discutăm mai mult, o întrerupse el, ferindu-și privirea de la suferinţa ei.

Cântecul se terminase și el își coborî braţele, înclinându-se formal spre ea.

Manolo păși înainte și luă braţul lui Sara.

— Pot avea următorul dans cu frumoasa mireasă, vere? Trebuie s-o împărţi puţin și cu alţii la această petrecere, nu?

Rafael încuviinţă scurt și, fără un cuvânt, se întoarse spre a o invita la dans pe mătușa sa. Muzica începu din nou și Sara, șocată, îl urmă pe Manolo.

— *Por Dios,* ce nu merge? întrebă el cu glas scăzut, privind în jos spre faţa ei îndurerată, ţi-am văzut expresia în timp ce vorbeai cu Rafael. Ce ţi-a spus?

Sara înghiţi un nod şi-şi îndreptă umerii.

— Nu-i nimic, Manolo. Tocmai am avut prima neînţelegere ca soţ și soţie, asta-i tot, spuse, încercând să zâmbească.

Manolo simţi ceva înrudit cu exaltarea.

— Rafael e nebun să se certe cu tine, indiferent de motiv, Sara. Dacă erai soţia mea, nu ţi-aș fi spus niciodată un cuvânt rău, spuse el cu un glas vesel.

— Soţia ta va fi o femeie foarte norocoasă, Manolo, îi spuse ea.

— Adu-ţi aminte, Sara, că acum suntem veri, și poţi veni la mine pentru orice. Sunt un foarte bun ascultător, se oferi el.

— *Gracias*, murmură ea.

Curând, dansul se termină. Rafael fu lângă ea înainte ca să poată să se-ntrebe unde se află. Se mai liniștise acum, și-l lăsă să-i ia braţul. El o conduse la una din mese și umplu o farfurie pentru ea, apoi una pentru el. Îl urmă la masa de sub portales, pusă special pentru ei. *Don* Vicente*, doña* Iñes și Manolo, li se alăturară și făcură toasturi. Sara zâmbi până începu s-o doară faţa. Vorbi și chiar râse la una din poveștile amuzante ale lui Manolo, dar era ceva forţat în râsul ei. Totul îi părea a fi un joc și fiecare își juca rolul. Sărbătoarea se termină la ora siestei. Rafael se ridică și-i întinse o mână.

— Vino, Sara. Trebuie să ne schimbăm și să pornim.

Luându-i mâna, ea îl privi nedumerită.

— Unde mergem?

Don Vicente chicoti.

— Ah, deci ai păstrat călătoria ca pe un secret pentru ea?

Rafael o ajută să se ridice.

— *Şi.* Mergem să petrecem câteva zile la Santa Fé – un fel de lună de miere. Nu-mi pot permite mai mult de-atât în timpul marcării.

Sara își plecă ochii de la privirea lui împietrită.

— Înţeleg… dar n-am nimic împachetat.

Rafael o conduse spre scările care duceau la nivelul al doilea.

— I-am spus lui Pepita să facă asta pentru tine.

— O altă mică surpriză? întrebă mâniindu-se datorită atitudinii lui.

El nu catadicsi să-i răspundă. Sara se trase din mâna lui și urcă scările cu spatele ţeapăn de iritare. În acel moment nu-i mai păsa dacă cineva îi privea şi-şi dădea seama că ceva nu-i în regulă.

Când Sara ajunse în camera ei, Pepita tocmai întindea o rochie de călătorie.

— O, *Señora* Delgado! Aţi fost cea mai frumoasă mireasă

pe care am văzut-o vreodată! zise servitoarea, cu un zâmbet larg.

Sara se forţă să-i întoarcă tinerei zâmbetul. De ce să-i strice bucuria lui Pepita?

— *Gracias,* murmură, în timp ce servitoarea o ajuta să se îmbrace.

Sara merse la oglindă şi-şi strânse părul într-un coc sever pe ceafă, fixându-l cu ace. Pepita suspină:

— Părul dumneavoastră e atât de frumos când e lăsat pe spate, *Señora.* Și lui *Don* Rafael îi place așa. L-am văzut privind cu multă admiraţie.

Sara întinse mâna după pălăria care se asorta la rochia ei de un albastru întunecat și şi-o puse.

— Știu, dar vântul are să-l încâlcească în timpul călătoriei, explică ea vag.

În realitate, nu-i păsa dacă va mai face ceva care să-i placă soţului ei vreodată.

— Am să-i spun lui José să vă ducă acum cufărul, se oferi Pepita și Sara o urmă pe scări în jos.

Curtea interioară se golise de oaspeţi, și câţiva servitori strângeau mâncarea de pe mese. Sara se hotărî să aștepte în *sala* și păși înăuntru. Putu auzi voci înăbușite venind din biroul lui *Don* Vicente, alăturat salei. Recunoscând vocea lui Rafael, merse mai aproape de ușa închisă, apoi se simţi rușinată să tragă cu urechea. Începuse să se îndepărteze, când auzi menţionat numele ei. Curiozitatea se dovedi mai tare ca ea.

— Cred că era preferabilă o spaniolă de familie bună, dar Sara va fi o soţie corespunzătoare pentru tine, spunea *Don* Vicente calm.

— Nu știu de ce te-ai amestecat, dacă tu crezi asta. Sara nu voia să se mărite cu mine și eu am luat-o serios în consideraţie pe sora lui Tuwikaa, Little Dove, ca soţie. Ea s-a îngrijit de fiica mea în toţi acești ani, și ar fi harnică și supusă.

Don Vicente râse aspru.

— Asta este ce vrei? Hărnicie și supunere? Sună destul de prost pentru mine, Rafael. Pe lângă asta, e indiancă și nu ar putea niciodată intra în cercurile tale sociale.

— Nu-mi pasă de cercuri sociale! Totuși, lui Sara îi pasă, și se potrivește casei tale foarte bine. După marcare am să mă mut definitiv la *rancho*-ul meu. Îi ai pe Manolo și pe Pedro să te ajute aici, spuse Rafael printre dinţi.

Sara auzi zgomotul cizmelor lui apropiindu-se de ușă și se duse să se așeze într-un scaun. Când Rafael o observă, o întrebă răstit.

— Ești gata?

Sara clocotea datorită manierei lui arogante, dar își stăpâni limba. Intenţiona să-l facă să afle ce crede ea despre acest comportament, dar voia să facă asta în particular. Luna de miere va fi perfectă.

Capitolul 13

Sara trebuia să aibă răbdare, pentru că Rafael își călărea armăsarul, în timp ce ea călătorea cu trăsura. Sperase c-ar fi putut începe discuţia pe drum, dar n-a fost să fie.

Timp de două ore, Sara croi planuri. Deci, se gândise s-o ia pe cumnata lui de soţie! Ei bine, nu putea face asta, se indignă ea. Ea era soţia lui și cu niciun chip nu putea accepta asemenea umilinţă! mai degrabă s-ar întoarce și l-ar înfrunta pe Jonas Farber!

Când trăsura se opri în faţă la La Fonda Inn, Sara păși afară înainte ca Rafael sau Carlos să o poată ajuta. Sprâncenele lui Rafael se ridicară când trecu pe lângă el, ignorându-l. O urmă, cu un mic zâmbet pe buze,

Bernardino, veni din dosul tejghelei și se înclină politicos.

— Bine aţi venit, *Señor și Señora* Delgado! Vă felicit pentru căsătorie. Am să vă arăt eu însumi camera dumneavoastră.

Rafael murmură:

— *Gracias*.

Așteaptă ca Sara să pornească înainte pe scări, apoi o urmă. Carlos venea după ei cu sacul lui și cufărul lui Sara.

Ea ieși în balcon şi-şi odihni mâinile pe balustradă. În sufletul ei era o furtună de mânie și de nesiguranţă. Ar fi dorit acum să fi acceptat întoarcerea în Missouri. Deși drăguţ cu ea, *Don* Vicente spusese că o spaniolă ar fi fost mai bună soţie pentru Rafael… și noul ei soţ voia să-și ia o concubină indiancă.

Două lacrimi i se scurseră pe obraji, apoi alte două. Nu le putea opri. Scotoci în buzunar după o batistă și suspină, încercând să-și stăpânească emoţiile.

— Poftim, Sara, spuse Rafael, întinzându-i batista lui.

Nu-l auzise venind în spatele ei și acum era surprinsă. Smulgând bucata de pânză din mâna lui, își suflă nasul şi-şi șterse ochii mânioasă.

— Căsătoria noastră a fost o greșeală, Rafael. Trebuie să stăm de vorbă.

El privi în zare, temându-se că sentimentele vor ieși la iveală.

— Nu avem despre ce vorbi, Sara. Ne-am căsătorit în faţa lui Dumnezeu și nimic decât moartea nu mai poate schimba asta.

Tonul lui aspru o răni și mai mult.

— Ar aproba Dumnezeu să mă părăsești și să-ţi iei o a doua soţie cu care să trăiești? îi scăpă, ei, înainte de a se putea opri. Da, știu deja planurile tale… te-am auzit spunându-le bunicului tău.

Rafael observă durerea din vocea ei și se întrebă pentru prima dată dacă ea ţine la el. Nu avea nicio intenţie de a trăi cu indianca, dar ideea asta părea s-o facă pe Sara

geloasă. Probabil încă nu se edificase în privinţa ei pe deplin.

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Deocamdată, trebuie să mă ocup de câteva treburi importante, spuse, ignorând întrebarea ei incomodă.

Sara îi privi profilul ca de granit.

— Mai importante decât căsătoria noastră? întrebă, rănită de atitudinea lui nepăsătoare.

— Nu, spuse el, privind în sfârșit în ochii ei mari. Nu mai importante, probabil, dar mai urgente în momentul acesta.

Pumnii ei se strânseră și bătu din picior.

— O-o-oh! În cazul ăsta eu nu voi mai fi aici când te vei hotărî că ai timp să vorbim, Rafael!

El plecă spre ușă.

— Nu părăsi camera. Când mă întorc, vom discuta ca niște adulţi.

Noi lacrimi curseră pe obrajii ei: lacrimi de mânie. Ura ideea de a fi adultă! Însemna că fiecare zi să-i aducă noi emoţii contradictorii cu care să lupte și nu avea pe nimeni în care să se încreadă în legătură cu sentimentele ei. Când auzi ușa de afară închizându-se după Rafael, își șterse lacrimile şi-şi suflă nasul. Îndreptându-și umerii, gândi: «Bine! Dacă sunt adultă, am să iau propriile mele hotărâri!» Turnând apă în ligheanul de pe scrinul din dormitor, își spălă faţa şi-şi netezi părul în faţa oglinzii. Își culese geanta și părăsi încăperea.

Pașii i se încetiniră, totuși, când ajunse în camera comună de jos. Erau câţiva *vaqueros* prăfuiţi, aşezaţi la mese, și două señoritas machiate la bar. Bernardino era ocupat turnând băuturi și nu se uită la ea când traversă încăperea spre ușă.

Un braţ o înlănţui înainte de putea ajunge la ieșire, și ea ţipă când bărbatul o trase neceremonios pe genunchii lui. El și însoţitorul lui râseră de privirea ei speriată.

— Unde merge așa grăbită porumbiţa? Nu te-am mai văzut, ești o fată nouă? întrebă el, în timp ce mâna îi

hoinărea în voie pe picioarele ei.

— Lasă-mă să plec, bădăranule! Termină cu asta sau am să…

Amenințarea lui Sara se termină într-un strigăt ascuțit când el râse și-și băgă degetele în decolteul croit adânc al rochiei ei.

— Dacă ții la viața ta, las-o pe lady în pace, se auzi o voce calmă în spatele lor.

Sara simți un val de ușurare, când întoarse capul și-l văzu pe Garth stând cu derringer-ul lipit de capul mexicanului. Liniștit, își scoase pistolul din tocul lateral și-l îndreptă spre ceilalți *vaqueros* care stăteau de cealaltă parte a mesei.

— Pune cuțitul pe masă. Nu vrem nicio vărsare de sânge, dacă se poate.

Omul făcu așa cum îi ceruse Garth, scoțând la vedere mâna încleștată pe un cuțit cu un aspect înfiorător. Îl puse pe masă și ridică din umeri, uitându-se la însoțitorul său.

— Nu vrem niciun fel de necazuri, nu, Francisco?

Bernardino se precipitase imediat ce observase conflictul și stătea răsucind un prosop în mâini.

— Or să plece, *Señor* Prescott, le dai drumul, *por favor*? Tu, Francisco, ia mâna de pe *Señora* Delgado, *pronto! Don* Rafael are să-ți mănânce ficatul la cină, dacă află de asta!

La menționarea numelui lui Rafael, *vaquero* o ridică pe Sara în picioare, schimbându-și complet atitudinea.

— Mă iertați, *Señora!* Nu știam că sunteți din familia Delgado! Sunt un tâmpit!

Sara păși sub protecția brațului lui Garth și privi spre om.

— N-are nicio importanță din ce familie sunt – nu înseamnă nu! Dacă promiți să ții minte lucrul ăsta, n-am să-i spun soțului meu despre asta.

Omul își recăpătă puțin culoarea și încuviință energic.

— Sunteți o lady atât de bună! Pe mormântul mamei mele, vă dau cuvântul meu.

Bernardino îi dădu omului un ghiont.

— Plecaţi acum, faceţi paşi, *hombres*.

Cei doi priviră la Garth, care-şi punea pistolul la loc în toc şi n-avură nevoie de alte îndemnuri. Ieşiră afară în trombă. Sara începu să tremure cu efect întârziat şi Garth o ajută să se aşeze.

— Adu nişte vin, Bernardino, comandă el, aşezându-se de cealaltă parte a mesei, dar păstrându-i mâna într-a lui. E-n regulă acum. Nu te-a rănit, nu-i aţa?

Ea scutură din cap.

— Nu-u-u, doar m-a speriat… O, Garth, nu ştiu ce s-a fi întâmplat, dacă nu veneai. Rafael mi-a spus să stau în camera noastră, dar eram atât de supărată, încât am ieşit şi uite ce s-a întâmplat. O-o-oh, Doamne! Când are să afle, are să fie atât de supărat.

Garth o bătu uşor peste mână.

— Calmează-te, Sara. În primul rând, n-o să-i spunem, în regulă?

Cu ochii măriţi, ea încuviinţă. El se întoarse spre bar şi spuse cu voce tare, ca să audă toţi.

— Bernardino, nu cred că *Don* Rafael trebuie să afle asta, tu ce spui?

Barmanul se grăbi spre ei cu o sticlă de vin şi două pahare.

— Nu, *Señor.* E o treabă uitată. Nici nu s-a întâmplat vreodată, nu?

Ridică din umeri şi se grăbi să se întoarcă la postul său.

— Bine, spuse Garth, întorcându-se spre Sara. Acum dacă am auzit eu corect, eşti *Señora* Delgado? Soţia lui Rafael? Când s-a întâmplat asta, spune-mi, te rog.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Azi dimineaţă… şi e în întregime vina Doñei Josefina!

Garth scăpă un oftat.

— Nu că m-ar mira că femeia ţi-a produs un necaz, dar probabil mai bine mi-ai spune întreaga poveste, ca să pot pricepe cum s-a întâmplat.

Când Sara termină de povestit, Garth încuviinţă, încet, cu o expresie afabilă.

— Deci, după cum spui, bârfa acestei bătrâne răzbunătoare l-a determinat pe *Don* Vicente să-l forţeze pe Rafael să se însoare cu tine? Ciudat, dar Rafael nu pare genul de om pe care l-ai putea forţa la ceva.

Sara terminase cu lacrimile și se putea din nou stăpâni.

— Acești oameni preţuiesc onoarea și obligaţiile mai mult decât orice. Eu am mers înainte cu căsătoria, pentru că nu voiam ca Rafael să-și piardă onoarea cu niciun chip. A avut destule necazuri în viaţă.

— Asta a fost un adevărat sacrificiu pentru tine, Sara, comentă el, cu sprâncenele ridicate.

Sara își plecă privirea la paharul cu vin și învârti lichidul roșu un moment înainte de a răspunde.

— O, Garth, nu eu sunt cea altruistă. Sunt îndrăgostită de Rafael.

Garth chicoti şi-şi goli paharul.

— Știam deja asta. Totuși, unde e mirele, și de ce arată mireasa atât de nefericită în ziua nunţii?

Sara înghiţi un nod şi-şi jură că nu va plânge din nou. Își ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Avea niște treburi importante de rezolvat și nu sunt nefericită. Nu știu de unde ai scos ideea asta.

Garth se ridică și se întinse după mâna ei.

— În regulă, Sara, am să-mi văd de propriile-mi treburi. Hai să facem o plimbare și să trecem pe la Matt într-o vizită. Vorbea despre tine.

Bucuroasă de schimbarea subiectului, Sara îi permise s-o ridice.

— Mi-ar face mare plăcere să-l văd pe Matt.

Garth se opri la bar în drum și-i spuse lui Bernardino unde plecau.

— Am un poker cu câţiva oameni din garda guvernatorului mai târziu, dar avem timp pentru o scurtă vizită la Matt, îi explică el, pe când pășeau afară în

strălucirea soarelui după-amiezii târzii.

Sara era foarte bucuroasă să scape din închisoarea mohorâtă a hotelului pentru un timp. Luându-i braţul, întrebă:

— Ai mai schimbat vreun cuvânt cu Estella după înmormântare?

Traversară larga plazza și porniră de-a lungul străzii San Francisco.

— Nu. Chiar mă pregăteam să te întreb pe tine despre asta. Mă gândeam că voiai s-o inviţi la Hacienda Delgado?

Sara clătină din cap.

— Îmi pare rău, Garth, voiam, dar lucrurile care mi s-au întâmplat în ultima vreme au mers destul de repede. Totuși, promit s-o fac imediat ce ne întoarcem acasă.

— Poate ea s-a răzgândit și nu mai vrea să fugă cu mine, spuse el deodată, oprindu-se în mijlocul străzii.

Fu rândul lui Sara să zâmbească.

— Nu născoci necazuri. Pe lângă asta, tocmai mi-a venit o idee. De ce n-ai veni la hacienda pentru marcarea vitelor? Stai o săptămână sau cam atât. Matt poate veni cu tine. Da, e o idee minunată. În felul acesta ai să fii acolo când sosește Estella.

Privi în jos la faţa ei în expectativă.

— Ce ar spune Rafael și bunicul său despre noi, dacă am pica așa?

— V-am invitat eu, nu-i așa? În cazul în care ai uitat, sunt doamna casei acum – o Delgado, spuse ea vesel. Pe lângă asta, ei invită mulţi oameni să asiste la marcare. E o tradiţie.

El zâmbi.

— E-n regulă. Dar trebuie să mă ajuţi să-l conving și pe Matt.

Apoi se rezumară să se plimbe, iar la capătul străzii el se opri.

— Aici.

Garth bătu la o ușă, așteptă cam un minut, apoi bătu din

nou, mai tare. După o altă așteptare, Matt deschise ușa trântind-o.

— Încerc să creez ceva…

Garth chicoti când iritabilul său prieten o observă pe Sara stând lângă el.

— Ne putem întoarce mai târziu, tu, urs bătrân și ursuz! Sara, sunt sigur, nu dorește să-ţi întrerupă munca.

Matt o trase pe Sara în braţele sale şi-o strânse cu putere.

— Tu, Garth, ești o pacoste, dar Sara – niciodată. Intră, spuse el, trăgând-o zdravăn de mână.

Sara râse, urmându-l. Încăperea era sărăcăcios mobilată, cu un pat de campanie, o masă și două scaune. Matt îi conduse printr-o ușă într-o altă cameră, unde soarele se revărsa prin ferestre. Canavale și accesorii pentru pictură umpleau podeaua. Printr-o ușă deschisă care dădea într-o curte mică interioară, Sara putu vedea un canavas întins pe o ramă. Îl urmă pe Matt afară și așteptă până el acoperi canavaua cu o mușama.

— Stai, stai jos, spuse el, întinzând braţul spre banca de piatră lipită de perete. Am o sticlă de vin…

Săra îl întrerupse.

— Mulţumesc, Matt, dar nu vreau vin. Garth și cu mine tocmai am băut și, oricum, nu putem sta mult.

— Adevărat, *amigo,* interveni Garth. Trebuie s-o duc pe Sara la hotel înainte de-a se întoarce soţul ei.

Ochii de bufniţă ai lui Matt se holbară chiar mai larg ca de obicei.

— Soţ?

— Rafael și cu mine ne-am căsătorit azi dimineaţă la hacienda, explică ea, privindu-l pe Garth cu reproș.

— Bine, bine, bine! N-a fost cam brusc? Și eu n-am primit o invitaţie la nuntă, acuză el.

— Garth are să-și explice totul mai târziu. Deocamdată, voiam să te văd și să te invit la hacienda pentru marcarea vitelor. Vor fi tot felul de oaspeţi care voi veni și vor pleca,

un rodeo, și o fiesta. Ar putea fi o mulţime de subiecte pentru desenele tale, îl tentă ea.

Ochii lui se îngustară.

— Dacă te-ai măritat cu Rafael azi dimineaţă, ce cauţi cu Garth azi după-amiază? Ceva e în neregulă aici, insistă el.

— Nimic în neregulă, Matt. Și într-adevăr nu am timp să intru în toate detaliile, dar ai să vii la hacienda? întrebă ea.

El răspunse cu sprâncenele înălţate:

— Bine, dar numai pentru ca să mă asigur că ești bine tratată.

Sara zâmbi la atitudinea lui protectoare.

— Indiferent pentru care motiv, am să fiu bucuroasă că vii. Acum, destul despre mine, ce ai făcut tu?

El ridică din umeri și privi la mușamaua care în acoperea pictura de pe ramă.

— În general, am pictat după desenele pe care le-am făcut în călătorie. Acesta este portretul tău, dar nu ţi-l pot arăta încă.

— Pentru a mă pedepsi că nu-ţi vorbesc despre neașteptata mea căsătorie? întrebă ea, zâmbind maliţios.

El chicoti.

— Nu, dar nu vreau să-l vezi înainte de a-l termina.

— Am face bine să plecăm, Sara. Vreau să-ţi arăt biserica, înainte de-a ne întoarce la hotel, spuse Garth.

Sara îl îmbrăţișăm semn de rămas bun, apoi plecară.

*

Rafael coborî grăbit scările hotelului pentru a se confrunta cu Bernardino.

— Unde e soţia mea? întrebă el poruncitor, speriindu-l pe bătrânul de la tejghea cu politeţea lui glacială.

Bernardino se crispă sub privirea furioasă a lui Rafael.

— Eu… eu… a plecat cu *Señor* Prescott să-l viziteze pe pictor… uh, *Señor* Harrigan…

Deși supărarea persistă, fu totuși ușurat. Nu fugise, nici

nu fusese răpită, cum se temuse când văzuse camera goală.

— Unde locuiește?

Plecase deja când barmanul îi spunea direcţia. În timp ce ajungea la casa artistului, se înfierbântă din nou. Matt răspunse la bătăile puternice în ușă cu o expresie dură.

— Ce este?!

Rafael îi întoarse privirea aspră.

— Am venit după soţia mea, spuse el formal.

Curiozitatea fu mai puternică în Matt decât iritarea.

— Intraţi, *Señor* Delgado. Sara nu este aici, dar pot să vă ofer un pahar cu vin?

Rafael ezită, apoi intră.

— *Gracias,* dar nu. A fost aici înţeleg, altfel aţi fi surprins să auziţi că Sara e acum soţia mea.

Matt luă loc la masă și întinse braţul în direcţia celuilalt scaun.

— A fost aici, da… cu Garth Prescott. Dar au plecat. Vă rog, staţi un moment.

Bunele maniere îl făcură pe Rafael să cedeze rigid.

— Știţi unde au plecat?

Matt încuviinţă.

— Garth avea de gând să-i arate biserica înainte de a se întoarce la hotel, cred. Sunt doar prieteni, știţi – ea și cu Garth. Pot vedea gelozia în ochii dumneavoastră, Señor și nu-i nevoie de asta.

Rafael privi stăruitor un moment la omul mărunţel dinainte apoi se relaxă.

— Știu.

Matt zâmbi pentru prima dată.

— Ei bine, ce nu știţi e că Sara ne-a invitat pe mine și pe Garth la hacienda dumneavoastră pentru festivităţile de marcare a vitelor. Dacă tot sunteţi aici, am să vă întreb dacă aveţi ceva împotrivă.

Rafael nu-și putu opri zâmbetul.

— Absolut nimic, *amigo.* Aș fi încântat dacă m-aţi onora

cu o vizită.

Sara îl uimea uneori. Nu era ca o nevastă indiană și nici ca una spaniolă. Își croia viaţa după propria ei cale, liniștită, hotărâtă și făcea ca lucrurile să se întâmple. Probabil aceasta era calitatea care-l atrăgea cel mai mult spre ea și, de asemenea, îl făcea să fie atât de supărat uneori.

— Destul de bine, spuse Matt. Mi-ar plăcea să vă arăt ceva.

Rafael îl urmă în curtea interioară. Când Matt ridică mușamaua de pe pictura înrămată, Rafael privi portretul lui Sara, timp de câteva minute fără să scoată un cuvânt. Matt îi prinsese frumuseţea, expresia dulce din ochi și zâmbetul care făcea ca sângele să-i alerge cu furie. Se îndrăgosti cu totul de ea, din nou.

— Am să-l cumpăr de la dumneavoastră, *Señor* Harrigan. Care este preţul?

Matt privise faţa tânărului și fusese satisfăcut de ce văzuse.

— Nu e de vânzare. Totuși, când va fi gata, va fi darul meu de nuntă pentru dumneavoastră și pentru Sara.

Rafael își întoarse privirea spre artist.

— Aș plăti bucuros…

Matt îl întrerupse cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Eu, şir, voi avea ultimul cuvânt de spus în privinţa asta și fără argumente.

După întoarcerea în La Fonda, Rafael privi întrebător spre Bernardino, dar omul scutură din cap într-un gest negativ. Îndreptându-se spre o masă din colţ, Rafael se așează să aștepte.

După ce servi o masă cu soldaţi, Juliana veni alături de el.

— Vreţi ceva de băut, *Don* Rafael? Sau poate puţină companie?

El o privi absent.

— Adu o sticlă din cel mai bun vin pe care-l ai Juliana.

Apoi poţi să bei un pahar cu mine, da?

Moralul lui se întunecase din nou negăsind-o pe Sara la hotel. Încercase să fie liniștit, dar era dificil.

Juliana se întoarse și turnă pentru fiecare câte un pahar.

— Nu l-am mai văzut pe *Don* Manolo pe-aici în ultima vreme. E foarte ocupat la hacienda?

Rafael luă o înghiţitură de vin, lăsând la o parte pentru moment gândurile lui neliniștitoare.

— A avut o mulţime de făcut pentru marcare, înainte de asta, a fost recoltatul. Mă tem că n-am prea fost de ajutor de când m-am întors.

Studie faţa tinerei femei. Interesul ei era mai mult decât obișnuit, gândi el. I se spusese că Manolo o vedea de câtva timp și că ea își rezerva toate favorurile pentru el. Pentru o prostituată, era o treabă serioasă. Ori Manolo plătea destul pentru a o întreţine, ori ea se îndrăgostise de el. Pentru binele Julianei, spera să fie primul.

Ea încuviinţă, cu speranţa licărind în ochii negri.

— Eram sigură că e ceva de felul ăsta, *Señor.* Puteţi să-i transmiteţi salutările mele, *por favor?*

Rafael se întinse peste masă şi-o bătu ușor pe mână.

— Bineînţeles, Juliana.

Sarei i se tăie răsuflarea când îl văzu pe Rafael privind afectuos la frumoasă fată care stătea lângă el. Și când îi atinse mâna, Sara strânse din pumni până durerea îi amorţi braţele. Se întoarse spre Garth și se aplecă spre el pe vârful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Surprins, el puse automat braţele în jurul ei. Când întâlni ochii lui Rafael, în celălalt colţ al încăperii, începu să înţeleagă.

— Cred c-ar trebui să mă topesc de-acum, Sara. Soţul tău nu arată fericit.

Ochii albaștri ai lui Sara luciră cu maliţioasă satisfacţie.

— Bine. Pe curând.

Garth se îndreptă spre bar și Sara merse hotărât de-a lungul încăperii și în sus pe scări, ignorându-l pe Rafael.

Fără grabă, Rafael se ridică, își luă sticla de vin și

paharul și o urmă, uitând de prezenţa Julianei.

Sara își scotea pălăria în faţa oglinzii, când el deschise ușa lovind-o cu piciorul și intră. Ea tresări, dar nu se întoarse.

El închise ușa.

— Soţia mea nu hoinărește prin tot orașul cu un alt bărbat, spuse, pe un ton supărat.

Sara își puse pălăria pe scrin și se întoarse încet pentru a privi la el.

— Până acum, nu m-ai tratat ca pe o soţie, nici nu mă vrei ca atare. Ai spus asta foarte limpede. Și pe lângă asta, nu-ţi aduci aminte că mi-ai dat permisiunea să-mi găsesc pe altcineva pentru companie?

Rafael își aducea foarte bine aminte vorbele aspre. N-a crezut în ce spune, și cu siguranţă își dăduse seama că nu-i plăcea s-o vadă pe Sara cu nimeni altcineva.

— Eu n-aș spune c-ai făcut-o discret, Sara, mormăi el.

Sara ridică din umeri și se întoarse cu spatele la el, scoţându-și mănușile. Un zâmbet ascuns îi curba buzele. Era gelos, își dădea seama. Își luă o expresie serioasă, înainte de a se întoarce din nou.

— Poate vrei să-mi explici exact ce am și ce nu am voie, Rafael. De ce nu comanzi cina aici, astfel încât să putem discuta?

Se încruntă la ea, apoi se întoarse și părăsi camera, fără alt cuvânt. Sara zâmbi, uitându-și mânia. Dacă Rafael e gelos, trebuie să ţină puţin la ea. Gândul acesta o făcu extrem de fericită. Fredonând, ieși din cameră și chemă băiatul care mătura barul. Când ajunse lângă ea, îi dădu instrucţii pentru a aduce cât mai repede apă pentru baie. Întinzându-și cea mai frumoasă cămașă de mătase, se gândi că poate noaptea nunţii era salvată.

*

Rafael se întoarse în cameră o oră mai târziu și o găsi pe

Sara relaxându-se într-o cadă de alamă umplută cu apă înspumată parfumată. Imaginea ademenitoare pe care o prezenta îi tăie respiraţia.

Își simţi înţepenind spinarea când îngăimă:

— Scuză-mă, Sara… Nu știam…

Desprinzându-și privirea de la faţa ei înfierbântată, se duse în balcon. *Por Dios!* gândi cu furie. De ce trebuie să fie atât de atrăgătoare? Voia s-o ignore, s-o părăsească, să trăiască la *rancho.* Cum putea face asta, când tremură ca un flăcău în prezenţa ei?

Sara se înfioră când se gândi la dorinţa sălbatică pe care o văzuse în ochii lui Rafael. Nu asta voise? Exista și, totuși, o făcea nervoasă. Ce se întâmpla dacă-l seduce și totuși o părăsește? La urma urmelor, nu știa nimic despre bărbaţi și sentimentele lor. Închizând ochii, își plecă înapoi capul în cadă pentru a prinde curaj. Răsuflând adânc, îl chemă:

— Rafael? Poţi să-mi dai prosopul, *por favor?* Servitoarea l-a lăsat pe pat.

Încheieturile i se albiseră când strânse balustrada, înainte de-a se întoarce în cameră. Culese prosopul de pe pat și ochii îi căzură pe lenjeria intimă de mătase de lângă el. Înghiţi cu greutate și merse spre cadă. Sara privi în sus și zâmbi.

— *Gracias,* Rafael, murmură ea, și se întinse după prosop.

În loc să i-l dea, îl desfășură și-i spuse:

— Lasă-mă să te ajut.

Inima lui Sara se zbătea cu atâta putere, încât abia respira. Era ceea ce dorise, dar era speriată în același timp. Se ridică încet, cu apa și spuma scânteind pe pielea ei mătăsoasă în lumina lămpii, ca și privirea ei. Când ochii lui îi coborâră spre sâni, îi simţi ca pe o atingere fizică și simţi furnicături în piele. Înainte s-o înfășoare cu prosopul, privirea lui înflăcărată coborî arzând-o, în jos, pe trup. Braţele lui o ridicară din cadă și o strânseră lângă el.

Sara își lăsă capul să i se odihnească pe pieptul lui și-i

încleştă umerii, pentru a-și opri genunchii să i se îndoaie. Murmură cu voce răgușită numele lui.

Gura lui Rafael era uscată și răsuflarea i se oprea în gât, în timp ce o mare de emoţii îl inunda. Mireasma ei de lavandă îi asalta nările, în timp ce corpul ei catifelat și cald se lipea de el. O mână se strecură pe sub prosop pentru a mângâia mătasea pielii fine. Și mai era și chemarea vocii ei care-l făcea să-și piardă controlul. Îi ridică bărbia pentru a-i sorbi buzele, împingându-și limba înăuntru cu încuviinţarea ei înfocată. Sărutul lui era moale și totuși puternic, cerea și totodată oferea.

Mângâierea gurii ei pe a lui îl făcu să-și simtă corpul arzând. Tremura violent de dorinţa de-a o avea. Întrerupând brusc sărutul, o ridică în braţe și merse la ușă, punând zăvorul. Întorcându-se, o duse la pat şi-o așeză cu grijă. Ochii îi ardeau cu o lumină sălbatică de pasiune, în timp ce începu să se dezbrace.

— Mi-am promis să nu fac asta, dar nu mă pot opri, şopti, aruncându-și hainele.

Sara se întinse goală, savurând dorinţa pe care-o văzu în ochii lui.

— De ce trebuie să faci asemenea promisiuni nechibzuite… Sunt soţia ta, şopti ea, întinzând braţele spre el, când se așeză pe pat lângă ea.

Rafael îi scoase agrafele din păr și i-l netezi întinzându-l pe pernă.

— Suntem din lumi diferite… și amestecul va aduce durere, zise el liniștit, îngropându-și apoi faţa în părul ei înmiresmat.

Sara îi înlănţui cu braţele gâtul și-l trase mai aproape de ea, adorând senzaţia contactului cu corpul lui musculos.

— O, Rafael, am putea birui aceste diferenţe, dacă am încerca, şopti ea, cu răsuflarea mai intermitentă cu fiecare clipă.

Buzele lui deschiseră o cărare pe gâtul ei în jos spre unul dintre sâni. Luând vârful trandafiriu în gură, supse cu

gingășie până ce sfârcul se întări, apoi se mută pentru a scălda celălalt vârf ascuţit cu limba. Sara gemu adânc, încleștându-i umerii, trăgându-l mai aproape de ea.

— Ameţesc când faci asta, protestă ea slab.

El se mută mai sus pentru a-și freca buzele de ale ei, în timp ce mâna se strecură jos între coapse, pentru a o mângâia cu mișcări ritmice ispititoare.

— N-ai nicio nevoie să fii trează acum, *cara mia,* doar să simţi, şopti cu gura pe a ei.

Un ușor scâncet îi scăpă de pe buze, când degetul lui începu să nască noi și minunate senzaţii în corpul ei. Dorind să-i dăruiască tot atât de multă plăcere, își furișă mâna între ei și-i mângâie bărbăţia avântată. Trupul lui se cutremură la atingerea ei senzuală, în timp ce-i luă gura într-o sărutare sălbatică. Brusc, întrerupse sărutul, mormăind:

— Nu putem continua așa*, niña.*

Se ridică și-i înlătură mâna. Strecurându-și genunchiul între coapsele ei, îi depărtă picioarele și o privi o clipă în ochi, adânc, arzător cu nestăvilită dorinţă.

— Acum, Rafael… acum, imploră ea.

El se lasă în jos şi-şi dirijă lancea adânc înăuntrul căldurii ei. Trecător se îngrijoră de faptul că este atât strâmtă, dar gemetele ei de plăcere îi înlăturară teama. Sara se ridică pentru a întâmpina ritmul lui nerăbdător, cu o violenţa care învăpăia și mai mult pasiunea lui Rafael. Strigătele lor de ușurare se împreunau, pe când valuri de extaz se revărsau în ei. Pentru câteva momente, rămaseră epuizaţi, nemișcaţi. Apoi, cu părere de rău, Rafael se răsuci și se întinse lângă ea. Mângâindu-i cu un deget delicata linie a maxilarului, murmură:

— Ești atât de micuţă și fragilă, încât uit uneori cât de femeie ești în pat… ești minunată.

Sara zâmbi leneș.

— Înseamnă că nu-ţi pare teribil de rău că s-a întâmplat?

El o privi cu căldură.

— În clipa asta sunt fericit, *niña.*

Expresia ei deveni serioasă.

— Asta-i tot ce-o să avem noi vreodată, Rafael – momente? Poate am putea vorbi acum… despre viitorul nostru? Chiar plănuiești să mă părăsești și să pleci la *rancho*?

Revenirea la înfruntarea lor, îi aduse lui Rafael în minte gânduri tăioase despre prejudecăţile ei. O dorea, dar era pe jumătate indian, și voia ca ea să accepte asta.

— Nu pot schimba ceea ce sunt sau ceea ce simt, puse el, îndepărtându-i absent părul de pe faţă.

Sara închise ochii pentru a-și ascunde durerea. În felul lui blajin încerca să spună că n-o iubește. Probabil ţine la ea, dar nu-i dragoste, gândi ea cu jale. Și poate c-o iubește pe fata indiană, așa cum o iubise pe soţia sa, dar dacă asta era adevărat, cum putea el să facă dragoste cu ea așa cum tocmai făcuse? Gândul o tăia ca lama unui cuţit. Deschizând ochii, privi la faţa lui frumoasă cu inima ruptă.

— Presupun că această căsătorie a fost o greșeală, dar când suntem împreună ca acum, mi-e greu să văd lucrurile astfel.

Rafael se ridică şi-şi prinse genunchii ridicaţi cu mâinile. Nu voia s-o lase să vadă cât de adânc tăiaseră cuvintele ei.

— Îţi amintești când, în călătorie, ţi-am spus că uneori bărbaţii și femeile sunt atrași unii de alţii, într-un mod special? Noi suntem așa, Sara. Dorinţa noastră trupească devine uneori mai puternică decât putem noi îndura.

Sara se ridică într-un cot şi-şi lăsă degetele să rătăcească pe spatele gol al lui Rafael.

— Poate că e destul pentru început. Poate că dragostea va veni, dacă îi oferim o șansă, sugeră ea liniștit, uitându-și mândria.

— Atracţia fizică e un lucru puternic, Sara, dar mult mai important decât dragostea este respectul. Nu putem avea nimic fără asta, spuse, el categoric.

Sara își lipi un obraz de spatele lui, înlănţuindu-l cu

braţele.

— Știu că tu încă mai crezi că nu pot accepta faptul că ești pe jumătate indian, dar, crede-mă, Rafael, n-a fost niciodată cazul.

Un mugure de speranţă înflori în el.

— Atunci de ce ai refuzat înainte să te căsătorești cu mine?

Sara oftă. Nu-i putea spune despre planurile bunicului său. Putea rupe puntea fragilă dintre ei doi.

— A fost așa cum ţi-am spus – n-am nicio zestre și aveam într-adevăr nevoie să fac eu însămi ceva.

Firava lui speranţă se ofili la tonul ei reţinut.

— Poate putem încerca. Ia-o încet, până știm ce simţim, sugeră el, incapabil s-o scoată cu totul din viaţa lui.

Era mai bine decât nimic, decise Sara. Oricum, era hotărâtă să lupte cu orice armă. Lăsă o mână mai jos de stomacul lui, pentru a-l încercui.

— Cred că-i o idee minunată, Rafael. E destul de încet?

Mângâia cu blândeţe bărbăţia lui care creștea cu fiecare clipă. Sărutându-i mușchii încordaţi ai gâtului, murmură:

— Sau poate tu spui că n-ar trebui să facem asta deloc?

Răsucindu-se în braţele ei, o ţintui pe pat și mormăi:

— Am să-ţi arăt eu, mica mea vulpiţă, ce voiam să spun prin încet.

Începu să hărţuiască fiecare părticică din corpul ei cu limba și cu degetele, până ce ea se contorsionă într-o agonie plăcută. Când, în sfârșit, intră în ea, gemu cu ușurare. Mulţumiţi și epuizaţi, adormiră, fără să mai audă bătăile în ușă care anunţau sosirea cinei.

*

Sara se simţea ca o văduvă, plimbându-se prin dormitorul mare, atingând absentă lucrurile lui Rafael. Pălăria lui elegantă stătea pe scrinul sculptat, câteva costume atârnau în garderobă și un lasou fantezist, cu

fireturi, era spânzurat de un cui în perete. Mirosul lui masculin impregnase totul în cameră, în special patul, în care Sara dormise singură în ultimele patru nopţi.

Imediat ce se întorseseră de la Santa Fé, Rafael plecase cu toţi tinerii de la hacienda ca să adune cireada de pe pășunile alpine. Mai erau câteva zile până cireada va fi adunată, dar Sarei i se părea că durează o viaţă de om.

O bătaie în ușă o readuse în prezent. Dădu permisiunea de intrare și Rosita deschise ușa.

— *Doña* Iñes întreabă dacă vreţi să vă întâlniţi în *sala* mare, *Señora.*

Sara încuviinţă.

— *Gracias,* Rosita. Spune-i că voi fi jos în câteva minute.

Când femeia plecă, Sara se duse la oglindă să-și perie părul. Luându-și șalul ușor de pe scaunul de lângă ușă, ieși în balcon. Vremea se răcise și Sarei îi era teamă de pierderea libertăţii pe care o aducea întotdeauna iarna. Coborând treptele în curtea interioară, abia dacă se întrebă ce dorește *Doña* Iñes. În mod obișnuit își petreceau dimineţile împreună, bătrâna învăţând-o pe Sara diferitele aspecte ale gospodăririi unei case atât de mari. În fiecare seară se întâlneau înainte de cină în *sala* mare. Cina, totuși, era peste câteva ore.

Când Sara intră, se opri brusc la scena care o întâmpina. O tânără indiancă, părând de vârsta ei, stătea cu o fetiţă lângă cămin. Amândouă erau îmbrăcate în rochii lungi din piele de căprioară. Mânecile lor lungi erau împodobite cu franjuri de mărgele, în timp ce desene geometrice din mărgele decorau partea din faţă a rochiilor. Erau încălţate în mocasini din piele moale de căprioară. *Doña* Iñes se ridică de pe scaun, privind-o atent.

— Sara, intră, te rog, și fă cunoștinţă cu fiica lui Rafael, Kahuu. Iar aceasta este mătușa ei, Little Dove.

Sara recăpătă calme! și zâmbi, mergând înainte pentru a se opri în faţa musafirelor.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc pe amândouă. Sunt

sigură că Doña Iñes v-a urat deja bun venit la Hacienda Delgado.

Indianca aprobă presupunerea lui Sara, în timp ce fata se uita fascinată la părul ei. *Doña* Iñes interveni:

— Aceasta este noua soţie a lui *Don* Rafael… Kahuu, mama ta vitregă – Sara.

Little Dove fu luată prin surprindere, și nu-și putu uimirea de pe faţă.

— N-am știut… Blanca și Jayme nu ne-au spus de căsătoria lui Rafael. Ni s-a spus numai că el dorește să ne întâlnească aici, când am sosit la *rancho*-ul lui.

Era rândul Sarei să fie surprinsă. Când, se întrebă ea, dăduse el acest ordin? Aceasta era indianca aleasă ca soţie, era sigură. Simţi un dureros junghi de gelozie. Pentru o femeie atât de tânără, Little Dove avea mult echilibru sufletesc, și mai era și frumuseţea delicată a feţei ei. *Doña* Iñes interveni din nou.

— S-au hotărât destul de brusc să se căsătorească, aşa că n-a avut timp să trimită vorbă. Oricum, mă bucur că sunteţi aici. Când Rafael și Vicente se vor întoarce, întreaga familie va fi împreună.

Kahuu luă sfioasă mâna pe care i-o întindea *Doña* Iñes.

— Și eu mă bucur că sunt aici, Tia Iñes.

Îi zâmbi nesigur lui Sara și aceasta îi răspunse cu un zâmbet.

— Vino. Am pus să vi se ducă lucrurile în camerele voastre. Probabil vreţi să vă odihniţi înainte de cină?

Little Dove încuviinţă scurt și furișă o privire spre Sara, înainte de a părăsi încăperea cu Kahuu și cu o servitoare.

După ce plecară, Sara se-ntoarse spre *Doña* Iñes.

— N-am părut rece, nu-i așa? A fost prea mare surpriza, n-am știut cum să reacţionez.

Bătrâna zâmbi și-i puse afectuos mâna pe umăr.

— Nu cred că poţi fi vreodată rece, *niña.* Iartă-mă, totuși, că te-am pus în situaţia aceasta fără să te avertizez. Am vrut doar s-o întâlneşti pe fiica lui Rafael cât mai

curând cu putinţă. Și, la urma urmelor, stăpâna casei trebuie consultată mai întâi în legătură cu tot ce se întâmpla.

Sara zâmbi silit.

— Nu mă simt stăpâna a casei, și, cu siguranţă, nu vreau să vă iau locul *Doña* Iñes.

— Tia Iñes, Sara. Sunt mătușa ta acum. Mai mult, sunt fericită să-ţi predau datoriile gospodăriei, pentru că este multă muncă și eu nu întineresc.

Sara o privi ușurată.

— Oare Kahuu era supărată pentru că tatăl ei s-a recăsătorit?

Doña Iñes scutură din cap.

— Nu cred asta, *niña,* dar timpul ne-o va spune. Sunt sigură că atunci când va ajunge să te cunoască, are să te iubească așa cum te iubim și noi.

O oră mai târziu, *Señor* Pino dădu peste Sara în marea curte interioară. Stătea pe un taburet în faţa sălii de clasă, adâncită în gânduri.

— Ah, *niña…* sau ar trebui să spun. *Señora* Delgado? spuse el, cu un zâmbet.

Când privi în sus, scoase un strigăt de bucurie și se ridică să-l strângă în braţe.

— Te-ai întors! Asta înseamnă că și Rafael a venit? întrebă ea nerăbdătoare.

El scutură din cap.

— Nu, e încă la cireadă. Eu m-am întors să-l anunţ pe Juan că furgonul lui de gătit și serviciile sale sunt necesare. Ne pregătim să începem tăierea și marcarea.

Sara arăta abătută când încuviinţă.

— Totul merge bine?

Bătrânul își ascunse un zâmbet. Micuţa *niña* arăta la fel de însingurată cum arăta și Rafael. E un semn foarte bun.

— Oamenii sunt nerăbdători să termine munca, pentru a începe rodeo-ul. Cum merg lucrurile aici, la hacienda?

Ochii Sarei se măriră deodată.

— Vai, Doamne, aproape că am uitat! Fiica lui Rafael, Kahuu, a sosit azi cu mătușa ei. Se pare că Rafael le aștepta.

Pedro zâmbi.

— Va fi bucuros să-și revadă hija.

— Nu mi-am dat seama că a trimis după ea până a sosit, admise Sara, încercând să nu pară rănită.

— *Don* Rafael a vrut să-ţi facă o surpriză. De fapt, mi-a cerut mie personal să duc mesajul la *rancho*-ul lui, înainte să-l reîntâlnesc la marcare, spuse Pedro râzând.

Inima ei bătea cu putere când întrebă:

— Deci plănuia aceasta după ce ne-am întors de la *Santa Fé?*

— *Şi*, nu l-am mai văzut niciodată atât de nerăbdător după ceva.

Sara își strânse ochii pentru a opri lacrimile care-i pe neașteptate ochii și își fabrică o scuză pentru a se întoarce în camera ei. După apropierea pe care au împărtășit-o în luna lor de miere, Sara nu putea crede că Rafael ar putea dori o altă femeie! Totuși, Little Dove era aici, trimisă de el și Pedro spusese că era foarte nerăbdător. În timpul siestei din acea după-amiază, Sara nu fu în stare să doarmă. În schimb, fu torturată de imagini înfăţișându-i pe Rafael și pe Little Dove împreună.

Capitolul 14

În ciuda apei reci cu care Sara se stropise pe ochi, aceştia erau puţin umflaţi din cauza plânsului. Luă masa cu Doña Iñes, Little Dove și Kahuu pentru a-și face datoria de gazdă, dar inima nu-i stătea la aceasta. De fiecare dată

când Sara privea la Little Dove, indianca se uita la ea cu o privire ştiutoare. În mod pervers, aceasta o ajută pe Sara să-şi îndrepte ţinuta. Când Señor Pino intră în sufragerie la sfârşitul mesei, se înclină formal în faţa femeilor, apoi se adresă Sarei.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, *doña* Sara, dar m-am gândit că odată ce Kahuu nu şi-a văzut tatăl de mult timp, v-aş putea conduce mâine pe toate trei până la cireadă. Este doar la o oră de mers călare şi sunt sigur că *doñ* Rafael va fi fericit să vă vadă.

Un moment de dulce anticipare o copleşi pe Sara, înainte de a privi la musafirele ei şi de-a vedea un scurt zâmbet trecând pe faţa lui Little Dove. Totuşi, încuviinţă.

— E foarte drăguţ din partea ta, Pedro. M-ar Iun bucura asta, în cazul în care Kahuu… şi Little Dove ar vrea să vină. Se întoarse spre *Doña* Iñes, cu o privire întrebătoare.

Bătrâna doamnă scuturăcap.

— Am să stau aici, unde am toate comodităţile la îndemână, draga mea, dar tu şi tinerele mergeţi.

Kahuu privi la mătuşa sa întrebător şi Sara putu vedea emoţia din ochii copilei. Little Dove încuviinţă.

— *Gracias,* o să mergem.

Sara şi Pedro discutară asupra orei de plecare de a doua zi.

*

Omul era târât de cei doi paznici în josul coastei dealului, înapoi, în şopronul alăturat intrării în mină. Era slăbănog şi arăta înfrânt, cu capul atârnându-i pe piept. Fusese slab şi sfârşit încă dinaintea încercării de evadare, iar nereuşita îi răpise şi ultima picătură de vlagă. Cu grijă, îl culcară pe o pătură de lină întinsă pe podeaua murdară. Unul din oamenii de afară, aduse un burduf cu apă şi-i dădu prizonierului să bea.

— Max, *amigo*! Aşa ne răsplăteşti bunătatea? întrebă

paznicul mexican scund, oacheș, scuturându-și capul. *Don* Manolo ne-ar scoate maţele ca la pești, dacă te-am lăsa să evadezi.

Max luă o înghiţitură lungă, înceată, apoi privi la paznicul care vorbise.

— Iartă-mă, Rodrigo. Cred c-am uitat pentru un moment ce bine îmi e aici în această gaură de iad, spuse el uscat.

Rodrigo plescăi din limbă.

— Noi n-avem ce face, dacă ești prizonier, nu, Arturo?

Celălalt paznic ridică din umeri.

— Adevărat, *amigo.* Ascultăm de ordine; familiile noastre trebuie să mănânce.

Max închise un moment ochii.

— Știu, dar nu mă puteţi condamna pentru a fi încercat.

Deschise un ochi și întrebă.

— Aveţi de gând să-i spuneţi lui Delgado despre asta?

Mustaţa lungă a lui Arturo se pleoști și privi în zare.

— Și, Max… trebuie. Uitându-se la paznicul care stătea de strajă în vârful dealului supraveghind mina, adăugă:

— Gomez are să-l informeze pe *Don* Manolo despre asta. Putem fi siguri. E un lingău.

— *Por Dios!* Ești norocos că Gomez nu te-a împușcat în spate, când fugeai pe deal, spuse Rodrigo. Era somnoros sau ce-o fi avut.

Max făcu o grimasă.

— Odată ce e slujba voastră, de ce nu m-a împușcat vreunul din voi?

Cei doi mexicani arătau nedumeriţi de întrebare.

— Ne placi, spuse Arturo. Ești un tip simpatic.

*

Sara desfăcu pătura viu colorată sub un pin mexican, apoi luă coșul pentru picnic de la Pedro. Îl puse jos și se întoarse spre pârâu, unde-l putea vedea pe Rafael plimbându-se cu Kahuu și Litte Dove. Sara dăduse cu

premeditare înapoi când îi sugerase o plimbare, dându-i timp pentru fiica sa. Era dureros, totuși că Little Dove se alăturase celor doi. Pedro de asemenea îi privea.

— Seamănă, tatăl și fiica, nu?

Sara oftă.

— Da. E tot atât de frumoasă pe cât e el de chipeș. Mama ei trebuie să fi fost foarte drăguţă.

— *Şi.* Am văzut-o odată… Little Dove arată ca ea, comentă Pedro, întorcându-se să privească spre un călăreţ care galopa spre ei.

Sara încercă să ignore senzaţia de leșin pe care informaţia i-o produse. Își umbri ochii cu mâna și I recunoscu pe Manolo. Acesta întoarse calul cu o fluturare a mâinii înainte de-a fi ajuns la ei și sări graţios din șa. Își smulse pălăria de pe cap și-i zâmbi Sarei.

— Mi s-a spus, puţin mai devreme, că a venit cea mai frumoasă femeie din ţinut, spuse el, luându-i mâna și făcând o plecăciune adâncă.

Faţa Sarei se împurpură de plăcere.

— Nu-i adevărat, dar e drăguţ din partea ta s-o spui.

Rânjetul lui deveni obraznic.

— Nu trebuie să te contrazici cu mine, verișoară. Nu e politicos.

Apoi privi la Pedro, care se îndepărta respectuos.

— Pedro, Rafael mi-a cerut să le escortez pe doamne, înapoi, la hacienda după-amiază, așa că te poţi întoarce la îndatoririle tale.

Bătrânul își ridică ochii un moment, apoi încuviinţă.

— *Şi.* Dacă vă pot fi de vreun folos înainte de-a pleca, *Señora* Delgado, daţi-mi de știre, spuse cu un ton ridicat.

Pe când se îndepărta, Sara se miră de schimbarea atitudinii lui. Aproape părea că nu-l place pe Manolo, dar tânărul fusese întotdeauna politicos cu Pedro. Sara se așeză pe pătură și spuse:

— Sper că acesta nu este un inconvenient, Manolo.

El își sprijini un umăr de copac.

— E o plăcere, te asigur. De fapt, eu mă voi opri ia mâna Santa Pilar la cererea unchiului meu. Acesta este motivul principal pentru care Rafael m-a cerut pe mine. Voi împușca doi iepuri dintr-un foc, ce zici?

Sara privea le cei trei venind dinspre pârâu. Se simţea nesigură și avea nevoie de sprijin moral. Repede, privi la Manolo și-l întrebă:

— N-ai vrea să stai cu noi la picnic? Bucătarul a împachetat suficient pentru a hrăni o armată.

Manolo citi disperarea din ochii ei și ghici motivul. Aceasta e o ocazie prea bună pentru a fi scăpată, gândi el.

— *Gracias*, Sara. Aș fi încântat.

Ea oftă ușurată și începu să despacheteze mâncarea din coș. Manolo se aplecă pentru a o ajuta să înșire pe pătură numeroasele boluri, în timp ce ceilalţi se apropiau. Arborând un zâmbet strălucitor, Sara se uită la ei.

— Sper că vă e foame.

Rafael întinse o mână spre ea…

— Aș vrea să-ţi vorbesc între patru ochi un moment Sara. Ceilalţi pot începe fără noi.

Când îi luă mâna privirea Sarei se îndreptă spre expresia serioasă din ochii lui.

— Bineînţeles, murmură, în timp ce o ajută să se ridice.

Se depărtară un timp de ceilalţi, înainte ca el să vorbească.

— Eşti supărată că am trimis după fiica mea fără să-ţi fi spus?

Sara scutură din cap:

— Nu. De ce ar trebui să mă consulţi pentru astfel de chestiuni? E fiica ta și casa ta, spuse ea pe un ton egal.

— Atunci e Little Dove cea care este cauza, spuse el sigur. Știu ce am spus mai demult, dar nu intenţionez s-o fac femeia mea.

— Atunci de ce ai trimis după ea atât de curând după ce ne-am întors de la Santa Fé?

Rafael oftă.

— Am trimis după Kahuu. N-am știut că Little Dove va fi cea care-o va aduce. Sara, trebuie să știi că nu sunt atât de crud.

Sara dorea cu disperare să-l creadă, dar prezenţa celeilalte femei îi clătinase credinţa. Ajunseseră într-un desiș de arbuști, în afara vederii celorlalţi. Sara se opri și se sprijini cu spatele de un copac.

— N-aș putea jura asta, dar sunt aproape sigură că Little Dove așteaptă ceva de la tine. I-ai vorbit vreodată de căsătorie? întrebă ea.

Rafael îi ridică bărbia, astfel ca privirea ei s-o întâlnească pe-a lui.

— Nu, dar Little Dove n-a făcut niciodată un secret din sentimentele ei pentru mine. Cred că întotdeauna a așteptat să mă însor cu ea într-o zi.

— Și tu consideri asta… murmură Sara.

El se aplecă înainte și-i mângâie buzele cu ale lui.

— Poate că am considerat, dar suntem căsătoriţi acum și nu mai contează.

El îi luă apoi buzele într-un sărut lent, ameţitor, în timp ce Sara se lipi de el, supărată pe ea însăși pentru slăbiciunea ei.

Când, în sfârșit, se trase înapoi, Sara insistă:

— Se poartă ca și cum n-ar fi fost nicio căsătorie între noi.

— Comanșii nu recunosc niciun fel de ceremonie în afara celor proprii. Totuși, înţelege ce s-a întâmplat între noi, explică el, cu o undă de nerăbdare în glas.

O lumină încăpăţânata apăru în ochii ei. Nu intenţiona să se mai lase îndepărtată.

— Va sta cu noi un timp sau o trimiţi înapoi la poporul ei?

Rafael oftă cu exasperare și se întoarse să privească la terasa de piatră care se ridica în depărtare.

— Pentru binele lui Kahuu, n-o pot trimite înapoi. Copila a stat întotdeauna cu mătușa ei de când i-a murit mama.

— Înţeleg asta, Rafael. N-am inima de piatră, dar cu Little Dove aici, nu știu dacă există vreo șansă pentru noi.

Cu aceasta, Sara începu să se îndepărteze și Rafael oftă nemaiştiind ce altceva să spună.

Se întoarseră la picnic și se așeză să mănânce. Manolo îi făcu Sarei complimente extravagante și îndreptă cea mai mare parte a conversaţiei spre ea. Ea observă privirile severe ale lui Rafael pe parcursul mesei, dar îl ignoră. Înainte de-a pleca pentru a se întoarce la hacienda, Rafael și Manolo le însoţiră pe doamne de-a lungul văii, unde priviră la grupuri de *vaqueros* transând vite și înfierând viţeii.

*

Soarele apunea când Manolo călărea prin canionul izolat, unde se găsea mina sa secretă. Își opri armăsarul și Gomez coborî de pe dealul de unde supraveghea. După ce vorbi cu micul om negricios câteva momente, Manolo își continuă drumul spre zona defrișată, unde două clădiri din chirpici flancau deschiderea minei. Arturo stătea în faţa casei paznicilor. Altfel, locul părea pustiu. Manolo știa că oamenii nu sunt încă jos, în puţ, muncind, împreună cu doi paznici care îi supravegheau. Era o operaţie de mică anvergură, dar producţia fusese deja considerabilă, ca să nu se adauge și gradul mare de puritate al argintul pe care l-au găsit.

Arturo, care moţăia, cu sombrero-ul acoperindu-i faţa tresări la zornăitul pintenilor lui Manolo. Sărind în picioare, zâmbi timid la șeful său.

— *Hola*, *señor* Delgado! Ce surpriză plăcută.

Manolo descălecă și-i înmână frâul paznicului, încruntat.

— Surpriză, sunt sigur, dar plăcută, nu. Gomez mi-a spus despre încercarea de evadare.

Arturo ridică exagerat din umeri.

— O mică problemă, atâta tot. *Norteamericano* e foarte

deștept, *Señor,* dar n-a ieșit nici măcar din zona clădirilor, înainte de a-l prinde.

— Dacă paznicii din puţ își făceau treaba, o evadare de felul ăsta n-ar fi fost posibilă. Sunteţi norocoși cu toţii că omul n-a ajuns prea departe, spuse Manolo, cu o voce moale, dar fatală. Acum, adu-mi niște vin și adu-l pe nortamericano la mine.

Arturo încuviinţă, știind că Manolo nu voia să asculte nenorocitele sale scuze. Legă calul și se grăbi să intre după băutură, ștergându-și sudoarea de pe faţă.

Într-un sfert de oră, Max Clayton stătea în casa paznicilor în faţa lui Manolo. Se priveau în ochi unul pe altul peste masă cu aceeași suspiciune. Manolo luă o înghiţitură de vin, apoi zâmbi prietenos către omul slab și jerpelit.

— Această întrevedere poate fi negociată repede, cred. Vreau cuvântul tău că n-ai să mai evadezi.

Max își încreţi fruntea surprins și un hohot răgușit de râs izbucni de pe buzele lui. Era atât de obosit și slăbit, încât trebui să facă un efort considerabil să nu cadă, dar mândria îl ţinea în picioare.

— Bineînţeles, *Señor* Delgado, ţi-l dau ca de la un gentleman la altul… acum, asta era tot ce voiai?

Privirea lui Manolo se înăspri.

— Nu-mi arăţi respectul cuvenit, dar am să trec peste asta pe moment. Până am să devin un om bogat, nu vreau să devin un om sfârșit, nu vreau să se știe de existenţa acestei mine. Acum, dacă evadai, mergeai direct la autorităţi și eu aveam niște mici necazuri, nu?

Max încuviinţă.

— Cred că-i o expunere destul de bună a situaţiei, da.

— Ei bine, atunci eu și cu tine vom încheia un târg. N-am să-i fac rău surorii tale, Sara, dacă promiţi să te porţi cum trebuie. Și poate că-ntr-o zi, am să vă eliberez pe toţi… vreau să spun, când am să am destui bani să pot pleca din ţară ca un om bogat.

Trecu un timp până să ajungă la înţelegerea lui Max ceea ce-i spusese Manolo, dar după aceea, clipi mirat şi încurcat.

— Sara? Ce știi despre ea? Sara nu e…

Manolo îl întrerupse.

— *Şi*, Clayton. Sara locuiește la Hacienda Delgado… de fapt e măritată acum cu vărul meu, Rafael. Desigur, n-am aprobat deloc lucrul ăsta. E o corcitură și nu-i destul de bun pentru o comoară cum e Sara, dar n-am putut opri căsătoria, așa că…

Ridică din umeri cu nepăsare.

Max dădu din cap pentru a-și clarifica gândurile haotice.

— Sora mea e aici… la Santa Fé? Ce vrei să spui cu *„n-am să-i fac rău surorii tale*?”

Vocea lui se întări la această ultimă întrebare.

Manolo zâmbi.

— Dacă accepţi să colaborezi, n-am să mai fiu nevoit nici măcar să mă gândesc la aranjarea unui accident… ca cel pe care l-am aranjat pentru băgăreţul meu partener, John Edgar. Punea prea multe întrebări despre dispariţia ta și asta mă făcea nervos.

Recunoaşterea calmă a crimei născu în Max un nou val de slăbiciune, care, de dată, asta n-avea nimic de-a face cu foamea și cu privaţiunile.

— N-am să încerc să evadez din nou, îţi promit, şopti.

Manolo bătu brusc în masă cu pumnul și rânji.

— Ştiam că ești un om de înţeles, *amigo.*

Arturo îl duse pe Max la celula prizonierilor și-l încuie. Se îndreptă apoi spre puţ pentru a ajuta la închiderea celorlalţi prizonieri pentru noapte. Max se întinse pe patul murdar de campanie, cu sângele clocotind. Ochii îi străluceau la gândul planurilor de evadare, care deja începuseră să-i încolţească în minte. Delgado era nebun de legat dacă-și închipuia că el îşi va respecta absurda promisiune. Acum trebuia să se gândească mai mult decât la el însuși și simţi o nouă putere în corpul obosit.

*

— V-aș fi recunoscătoare dacă aţi invita-o pe Estella să ne viziteze, Tia Iñes, spuse Sara, în timp ce-și luau ciocolată de dimineaţă în sală.

Cu toate că soţia nepotului său arăta strălucitoare și proaspătă în rochia de zi strâmta, din bumbac, atitudinea tinerei femei fusese lipsită de poftă de viaţă în ultimele zile.

Zâmbind, Iñes spuse:

— Desigur, am s-o invit. E o cerere pe care pot s-o îndeplinesc foarte ușor. Biata copilă e probabil foarte mâhnita de moartea bunicii ei și vizita îi va face bine. Și cred că ţi-ar face și ţie bine, *niña,* să ai o femeie tânără alături, cu care să vorbești.

Sara sări în picioare și o strânse impulsiv în braţe pe bătrână.

— Nu de aceea te-am rugat, Tia Iñes. Îmi place foarte mult să-mi petrec timpul cu tine. Ca să-ţi spun adevărul, am început să ţin foarte mult la tine în scurtul timp de când sunt aici.

Doña Iñes își reţinu lacrimile care-i inundau ochii și zâmbi.

— Dumnezeu a fost foarte bun cu mine, dându-mi-l pe Rafael pe care să-l iubesc și acum pe tine, *niña.* N-am putut avea proprii mei copii, știi, apoi soţul meu a murit, lăsându-mă singură. Totuși, Vicente mi-a oferit un cămin când Rafael era copil și am fost fericită aici.

Sara se întoarse la locul ei.

— Și eu, de asemenea, am fost foarte norocoasă. Acum nu multe luni în urmă, nu aveam pe nimeni pe lume și acum am un soţ și o familie – chiar și o fiică vitregă.

— Crezi că fata a început să te accepte? întrebă bătrâna. Știa că Sara și Rafael aveau câteva dificultăţi și spera că acestea n-aveau nimic de-a face cu fetiţa. Se rugase ca

problemele lor să se poată rezolva cu timpul.

Sara zâmbi.

— Aşa cred… Ieri, am observat că admiră panglica pe care o aveam în păr, așa că aseară i-am făcut cadou una la fel. Presupun că ai văzut c-o purta la cină.

— *Şi*. E un copil frumos. Măcar dacă mătușa…

Privirea lui Sara se plecă.

— Little Dove nu mă place, știu. E urât din partea mea, dar aș vrea să plece înapoi la poporul ei. Kahuu şi cu mine am putea să ne cunoaştem mai bine dacă Little Dove nu s-ar ţine tot timpul de capul ei.

Doña Iñes încuviinţă.

— Ești mama ei vitregă acum și e firesc să-ţi iei locul lângă copil. Poate am putea s-o lăsăm să ne ajute la pregătirile pentru rodeo și fiesta?

Sara își înălţa capul.

— E o idee bună, Tia Iñes. Am s-o întreb la prânz.

*

În următoarele două zile, Kahuu deveni umbra lui Sara. Copila părea încântată s-o ajute în pregătirea meniurilor și să plănuiască decoraţiunile pentru fiesta. Într-o dimineaţă însorită, Sara și Kahuu stăteau împreună la o masă în curtea interioară a familiei, tăind pangliei din hârtie colorată. Cum stătea aplecată asupra lucrului, Kahuu își dăduse părul pe spate. Sara privi la ea cu afecţiune și fu fericită că Little Dove le lăsase singure.

— Putem agăţa câteva culori la fiecare felinar și câteva în copaci. Ce spui? întrebă Sara.

— *Şi*, și poate drapăm și portales. Anul trecut, eu şi Rosita așa am făcut. Arăta foarte frumos, spuse sfios Kahuu.

— O, da! acceptă cu entuziasm Sara. Când eram copil, mama decora casa cu flori proaspete pentru petrecerile din cursul verii și cu rămurele de brad pentru cele de iarnă.

Niciodată n-am avut hârtie colorată atât de frumoasă ca asta.

— Îmi plac obiceiurile poporului tatălui meu, admise Kahuu. Aceasta este perioada mea favorită a anului. Vin să-mi văd tatăl și rodeo-ul.

Sara râse.

— Cred că va fi și perioada mea favorită a anului. Sunt nerăbdătoare s-o ajut pe Rosita să facă *pinatas,* tu nu?

Kahuu zâmbi.

— *Şi.* Abia aștept să vină ziua de mâine.

Garth și Matt sosiră în ziua următoare și le găsiră pe Sara, Kahuu și Rosita ocupate cu *pinatas.* Sara sări în sus şi-şi îmbrăţișă prietenii, apoi îi prezentă.

— Speram să sosiţi înainte ca toată lumea să se întoarcă, ca să avem timp să mai vorbim.

Ochii lui Kahuu se rotunjiră când bărbaţii o îmbrăţișară pe mama ei vitregă. Un sentiment de neliniște o cuprinse când realiză că tatăl ei nu-i arătase această mare afecţiune și doar era soţia lui.

— Am să vă arăt camerele voastre. Prânzul va fi servit curând, dar mă tem că bărbaţii au plecat cu toţii, azi cel puţin. *Don* Vicente și Manolo au plecat la mină și Rafael e cu cireadă. Totuși, îi așteptăm pe toţi să se întoarcă mâine. Va începe în câteva zile rodeo-ul, le spuse ea, conducându-i spre scară.

— Te avem pe tine să ne ţii companie, spuse Garth.

— Și pot face câteva schiţe ale haciendei. E un frumos model de arhitectură. Am constat că atât culorile, cât și structura din materiale naturale sunt foarte plăcute ochiului, se entuziasmă Matt.

Sara râse.

— Știam că nu trebuie să-mi fac griji pentru voi.

O luă pe după umeri pe Kahuu.

— Această fermecătoare tânără domnișoară este fiica mea vitregă, Kahuu. Fă cunoștinţă cu bunii mei prieteni, *Señor* Prescott și *Señor* Harrigan.

— *Buenos dias,* spuse fata sfios, apoi își plecă din nou capul spre lucrul ei.

În timp ce mergeau în lungul balconului, Garth își coborî vocea:

— Ai vorbit cu Estella?

Sara încuviinţă.

— Tia Iñes i-a trimis o invitaţie specială. Va sosi mâine… fără mama ei. Nota ei de răspuns spune că *Doña* Josefina nu va participa la festivităţi anul acesta.

Garth arăta ușurat.

— Nu-mi vine să cred că ai o veste chiar atât de bună.

Sara deschise două uși alăturate.

— Dacă aveţi nevoie de ceva înainte de masă, sunaţi din clopoţel. Am să vă trimit o servitoare cu apă.

Matt păși în camera lui, dar Garth se aplecă s-o sărute pe obraz, înainte ca ea să plece.

— Mulţumesc pentru tot, Sara, şopti el.

*

Largă îngrăditură din uluci de pe zidul de vest al haciendei fusese pregătită pentru rodeo. Așteptarea plutea în aer, în timp ce oamenii așezau îngrăditurile pentru întreceri și băncile, pentru spectatori. O prelată fusese înălţată împotriva soarelui pentru femeile din casă. Delicată culoare a feţei lor trebuia apărată, chiar dacă soarele pierduse mult din putere acum, spre sfârșitul anului. Femeile gătiseră pentru o săptămână, pregătind destulă mâncare pentru a hrăni pe oricine, în timpul fiestei.

Rafael se sprijini de îngrăditura de lemn, privind la ţarcurile mai mici, unde caii, vacile și taurii erau ţinuţi până începeau evenimentele. Sosise la hacienda acum o oră, nerăbdător s-o vadă pe Sara, pentru a afla că plecase pentru o plimbare de dimineaţa, călare, cu Manolo și cu Garth Prescott. Fierbea de dezamăgire și de gelozie. Nu

conta că își făgăduise să se păstreze la distanţă din punct de vedere emoţional faţă de Sara, dar acele sentimente tulburătoare clocoteau în el de fiecare dată când un alt bărbat se uita la ea sau îi arăta un interes exagerat. Garth Prescott, știa, nu era decât un prieten al ei, dar Manolo era altceva. Vărul său își ascundea doar atracţia.

Mugetele cirezii și sforăitul taurilor, împreună cu râsetele prietenoase ale *vaqueros*-ilor care lucrau în jurul lui, acoperi apropierea lui Little Dove. Tresări când aceasta îi puse mâna pe braţ și-i vorbi.

— Eram nerăbdătoare să discut cu tine, Rafael. A trecut multă vreme, spuse, cu voce îndureratã.

Se-ntoarse spre ea și expresia i se îndulci.

— Iartă-mi purtarea, Little Dove. Aveam de gând să vin să te văd, imediat ce terminăm aici.

Tânăra comanșă îl privi, cu sentimentele oglindindu-i-se în ochi și încuviinţă.

— Kahuu a ieșit să se plimbe cu… soţia ta.

Inima lui Rafael se strânse la durerea dezvăluită de vocea ei. Era frumoasă – cum fusese Tuwikaa – și aprecia grija și devotamentul pe care le acordase fiicei lui, dar nu o iubea… o iubea pe Sara.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o, Little Dove, întotdeauna m-am putut bizui pe tine.

Little Dove întoarse faţa de la mila pe care o citi în ochii lui. Se sprijini cu coatele de gard și privi la caii agitaţi care se cabrau prin ţarc.

— Kahuu a fost ca o fiică pentru mine. În fiecare an, e la fel de timidă când ajunge aici în vizită… prezenţa mea o încurajează.

Rafael suspină. Știa că e prea mândră pentru a asculta o explicaţie a căsătoriei cu Sara, în locul apropierii de ea, ceea ce dintotdeauna așteptase. Schimbă subiectul:

— Ce face Running Fox? Încă are de gând să te ceară tatălui tău sau s-a dat bătut?

Una din sprâncenele ei se înălţă.

— M-a cerut tatălui meu nu cu mult în urmă. Chiar înainte ca noi să fi trecut munţii.

Înghiţi în sec, apoi minţi:

— Am luat în consideraţie oferta sa, de data asta. Cred că ar fi un soţ bun.

— E un războinic viteaz și un om bun. Te iubește foarte mult, spuse Rafael liniștit, știind că ea trebuie să-şi păstreze onoarea.

Pentru câteva momente, Little Dove se luptă cu emiţiile, apoi spuse:

— Kahuu știe că vrei să locuiești permanent cu ea şi doreşte și ea asta. Cred că e timpul ca tatăl și fiica să fie uniţi.

— Mi-a lipsit, dar tu ai să-i simţi lipsa mai mult ca oricine… Să știi, Little Dove, că ești binevenită oricând vrei să vii să ne vizitezi. Vreau să te simţi ca acasă în casa mea… și Sara va fi de acord cu mine, sunt convins.

Hotărâtă, Little Dove se întoarse să-l privească pe Rafael.

— Sara ta… este o femeie bună. O femeie știe acest lucru despre alta. Cred că va fi o mamă bună pentru Kahuu, așa că nu sunt îngrijorată. Tot ce cer este ca tu să încerci să faci un cămin fericit.

Rafael zâmbi.

— Promit bucuros asta.

*

După prânz, când părăsi camera Estellei și se îndreptă spre a ei, Sara aproape se topea se emoţie. Odată intrată, se îndreptă grăbită spre garderobă şi-şi scoase ţinuta de călărie. Când se întoarse s-o întindă pe pat, tresări de surpriză. Rafael se uita leneș la ea, cu spatele rezemat de căpătâiul patului.

— Cine te ia la călărie de data asta? Unul dintre admiratorii tăi, poate?

Privirea lui bara sorbi cu lăcomie faţa lui frumoasă și corpul musculos. Păreau ani, nu zile, de când nu se văzuseră, atât de mult îi lipsea străpungerea lui aprigă.

— Rafael… eu… unde ai fost la prânz? *Don* Vicente spunea că te-ai întors, se bâlbâi ea, simţindu-se nesigură sub privirea lui pătrunzătoare.

El întinse un picior în faţă, pentru a-și odihni mâna pe el și ridică din umeri.

— Am avut multe lucruri de care trebuia să mă ocup. Dar, *niña,* nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sara își dădu seama că ţinea încleștate hainele de călărie la piept și slăbi strânsoarea, întinzându-le la capătul patului.

— N-am niciun admirator. E o prostie, spuse, ocolindu-i privirea. Nu voia să vadă vinovăţia din ochii ei și să o interpreteze greșit. Entuziasmul pe care-l simţise cu câteva clipe înainte se preschimbase în anxietate. Încercând să-și potolească tremurul mâinilor, începu să netezească pliurile hainei.

Într-o mișcare rapidă și graţioasă, Rafael îi ridică bărbia cu un deget, apoi strecură cealaltă mână pe lângă gâtul ei, sub păr.

— Nu pari peste măsură de încântată să-ţi vezi soţul. De fapt, pari foarte nervoasă, *mi alma.* Ce s-a întâmplat?

Sara abia putea gândi când Rafael stătea atât de aproape de ea. Tremură când privi în ochii lui negri şi-şi odihni capul pe pieptul lui pentru a se liniști. Îi auzea inima bătând puternic și iute, în același ritm cu al inimii ei.

— Sunt fericită că te văd, Rafael, şopti ea, coborându-și ochii mari, spre gura lui senzuală.

Toate planurile îi zburară din minte, în timp ce el îi mângâia gâtul cu degete puternice, totuși blânde.

Rafael simţi un alt val fierbinte de gelozie la purtarea ei evazivă. El se întrebă cine îi ţinuse companie cât fusese departe… și de ce era atât de grăbită să se schimbe și să plece la călărie.

— Atunci dă-mi o sărutare de bun venit și arată-mi, ceru el cu voce răgușită.

Fascinată de dorinţa arzătoare din ochii lui, Sara întinse mâna și-i trase capul lângă al ei, lipindu-și buzele de ale lui. O bruscă pasiune se aprinse în ei. O trase lipind-o de corpul său, gura deschizându-i-se pentru a-i primi limba înăuntru. Sara gemu când sărutul se adânci, apoi se topi în căldura lui.

Corpul lui Rafael ardea oriunde îl atingea și simţurile i se tulburaseră din cauza asta. N-avusese intenţia să se întâmple asta. Fusese supărat și dorise să păstreze distanţa, dar o simplă atingere din partea ei îl făcuse să se cutremure de dorinţă. Brusc, întrerupse sărutul și privi hotărât în ochii ei strălucind de pasiune.

— Erai grăbită, Sara, scrâșni el. Lasă-mă să te ajut, înainte ca asta să-ţi scape din mână.

Prizându-i umerii, o răsuci, deși ea protesta cu glas răgușit.

— Am să-ţi deschei rochia și n-o să fie nevoie să chemi servitoarea.

— Rafael, te rog, şopti ea, tremurând din cauza sărutului. De ce ești supărat pe mine? Spune-mi!

El ignoră rugămintea ei și-i descheie rochia la spate. Când o desfăcu, înghiţi cu greutate, la vederea spatelui ei zvelt, acoperit de cămașa, din mătase. Curba delicată a feselor ei îl corupse. Îi strecură un braţ în jurul taliei şi-o trase din nou lângă el. Dându-i părul la o parte, îi sărută umărul dezgolit și murmură:

— Nu pot sta supărat pe tine, *cara mia.* Mi-a fost prea dor de tine și nu să vorbesc vreau acum.

Mâinile lui îi traseră rochia de pe umeri.

Sara oftă neîmpăcată, dar închise ochii și culese plăcerea atingerii lui excitante. Îl dorea, n-avea importanţă ce probleme existau între ei.

— Trebuie să vorbim după aceea… murmură ea, în timp ce sărutările lui continuau pe coloana zveltă a gâtului și

una din mâini își aflase calea pe sub cămașa de mătase între picioarele ei. Apoi o pătrunse cu blândeţe și-i mângâie unul din sâni, făcând-o să-și arcuiască spatele și să geamă de plăcere. Deodată, o ridică în leagănul mâinilor ui și o duse spre pat. O lăsă acolo pentru a zăvorî ușa. Sara îl privi pe sub gene cum se dezbracă, apoi îl primi în braţe. Căldura corpului musculos o acoperi pe a ei și deschise gura pentru sărutările lui lacome.

Mâinile mângâiau înfrigurate pielea bronzată, în timp ce el alunecă în jos pentru a hărţui un sfârc trandafiriu prin cămașa de mătase. Înainte ca geamătul ei de plăcere să-i părăsească buzele, el se mutase mai jos de pântecele încordat, la punctul culminant al coapselor ei, unde o sărută cu blândeţe. Sara gemu şi-şi arcui spatele, în timp ce gura lui o iubi până ce valuri de extaz îi făcură întregul corp să palpite.

— O, Rafael… am nevoie de ţine înăuntru… iubește-mă, te rog… scânci ea.

El se înălţă şi-şi strecură bărbăţia palpitândă în ea printr-o mișcare grăbită. Şoptindu-i fragmente de cuvinte pasionale în ureche, o iubi cu trupul lui puternic, creând un ritm sălbatic, în care ea îl urmă, fierbinte. O maree de pasiune se prăbuși peste ei și explodă curând în senzaţii incandescente. După aceea, rămaseră gâfâind, incapabili să vorbească.

În sfârșit, Rafael se rostogoli pe-o parte și privi tandru la faţa ei îmbujorată.

— *Cara mia,* n-a fost mai bine decât un galop prin vale? o tachină el.

Ochii lui Sara se lărgiră și se ridică brusc.

— O, nu, am uitat!

Pe când încerca să șerpuiască jos din pat, el o prinse de talie şi-o trase din nou lângă el.

— Ce, mica mea vulpiţă, ce ai uitat? Doar n-ai de gând să mă seduci și să fugi?

Sara se aplecă asupra pieptului lui şi-şi frecă buzele de

el.

— E un secret, dar am să ţi-l spun, dacă promiţi să nu-l spui la nimeni.

Era atât de frumoasă – obrajii îmbujoraţi de dragoste și părul de argint într-o sălbatică neorânduială – încât nu fu dispus s-o lase să-i scape.

— Promit, spuse el solemn, clipind din ochi.

Privirea ei se înmuie. Îi plăcea când el lăsa gardă în jos destul încât să fie glumeţ și să se încreadă în ea.

— Garth și cu Estella au de gând să fugă și eu îi ajut, se confesă ea. Mergem la o plimbare călare, dar am să mă întorc singură.

Rafael ridică din sprâncene:

— Deci joci realul lui Cupidon, nu? E-n ordine, micuţa mea, dar vin cu tine. Nu ești în siguranţă dacă mergi singură pe afară.

— Nu ești împotrivă? Mi-a fost teamă că ai să fii, așa că…

El o trase aproape și-i dădu jucăuș o palmă la fundul gol.

— Deci aveai de gând să mă lipsești de orice distracţie, da?

Sara chicoti, în timp ce-și aduna hainele.

— Nu știam cum te-ai fi simţit după aceea, dar sunt foarte fericită că mergi și tu. Trebuie să ne grăbim, atunci. Am promis să fiu la grajd mai devreme. Garth şi Estella probabil și-au pierdut capul de nerăbdare.

În timp ce se îmbrăca, Rafael se simţi cum nu se mai simţise de mult. Sara nu plănuia o întâlnire cu un alt bărbat, și era foarte fericit din cauza asta.

Spuseră *adios* și mult noroc lui Garth și lui Estella, pe drumul care ducea la Chihuahua. Tânărul cuplu plănuise să călătorească de la acel oraș către Matamoros, orașul de pe coastă, de unde puteau lua un vapor spre New Orleans.

Sara era înlăcrimată privindu-i plecând.

— Sunt fericită pentru ei, dar am pierdut doi prieteni dragi, spuse, ștergându-și lacrimile care i se rostogoleau

pe obraji.

Rafael se aplecă asupra ei şi-o sărută cu gingășie.

— Poate se vor întoarce într-o zi să ne viziteze.

Sara zâmbi.

— *Şi*, ţi-ar place să mergi acolo? întrebă el.

Sara zâmbi:

— Mi-ai promis să mă duci, îţi amintești?

Pentru un timp, galopară pe drumul circulat, lăsând caii să se ghideze singuri. Când începeniră, Rafael îi spuse numele florilor indigene, ale dealurilor din depărtare și al terasei stâncoase pe care o străbăteau. Ocazional, întâlneau pe drum călători, bărbaţi oacheși, îmbrăcaţi în pantaloni și cămăși aspre de bumbac, cu *sombreros* umbrindu-le feţele negricioase. Cei mai mulţi călăreau sau conduceau catâri cu provizii sau cu lemne de foc. Rafael îi spuse că toată lumea din ţinuturile înalte trebuie să adune lemne de pin mexican pentru foc.

Când ajunseră la pueblo, Sara fu surprinsă de mărimea uriașului patrulater. Se putea vedea ușor că fusese cândva o fortăreaţă cu câteva etaje. Acum era ruinată în multe locuri. În timp ce călăreau pe sub o poartă boltită în zidul înalt, Sara îl văzu pe Rafael salutând un indian care stătea de strajă pe zid.

— Sunt obișnuiţi cu vizitele mele ocazionale. Mai mult se uită după războinicii renegaţi din câmpie, care caută să-i atace. Mai sunt doar în jur de douăzeci și cinci din acest trib, și trăiesc aici.

Sara se uită în jurul pieţei interioare; era tăcută și aproape goală. Încercă să-și imagineze cum era când sute de oameni trăiau aici. Fie imaginile fantomatice, fie o pală de vânt o făcu pe Sara să audă pentru un moment sunetele unui oraș aglomerat – copii râzând, catâri zbierând, negustori ambulanţi strigându-și în mărfurile. Înclinându-și capul pe o parte, se încordă pentru a păstra strania senzaţie, dar aceasta dispăru lepede.

— Crezi că s-ar supăra dacă am arunca o privire prin

preajmă? Aș vrea foarte mult să văd focul sacru, dacă este permis, spuse ea, cu voce reţinută.

Rafael descălecă şi-o ajută pe Sara să coboare de pe cal, apoi legă caii de o bară.

— *Şi,* îl cunosc pe preot și îi va părea bine să te cunoască.

În timp ce mergeau prin plazza prăfuită, Sara văzu o tânără indiancă părăsind biserica, cu un copil ţinându-se fusta ei. Făcu un semn politicos cu capul spre ei, dar indianca nu spuse nimic și merse mai departe. Când urcară cele patru trepte și se opriră sub arcurile gemene din argilă, Rafael îi spuse:

— Această biserică misionară a fost construită mai întâi de franciscani, la începutul secolului al XVI-lea și a fost distrusă în timpul revoltei din 1680. Indienii din tot cuprinsul teritoriului New Mexico s-au ridicat toţi în același timp și i-au alungat pe cruzii conquistadori spanioli. Le-au luat spaniolilor doisprezece ani pentru a recuceri ceea ce pierduseră, dar după aceea au fost niște stăpânitori mult mai blânzi.

Sara îşi plimbă uşor mâna peste zidul zgrunţuros, încercând să-și imagineze bătălia sângeroasă care avusese loc acolo, cu mulţi ani înainte.

— Presupun că ei și-au meritat lecţia, comentă ea.

El încuviinţă.

— Strămoșii mei înţelegeau numai de sabie, dar am devenit mult mai civilizaţi de atunci, mult mai umani, sper. Oricum, biserica a fost reconstruită pe același loc pe care fusese un templu de origine aztecă. Preoţii spanioli le-au permis indienilor să-și păstreze câteva din propriile ceremonii, alături de noua credinţă. De aici focul sacru care continuă să ardă. Sara își scutură capul cu mirare.

— Fascinant. Pot simţi vibraţiile acestui loc… este un loc unde dăinuiesc spiritele.

Intrară în sanctuarul rece și tăcut, unde picturi ale sfinţilor împodobeau frontonul altarului și *santos* sculptaţi

în lemn se odihneau pios în nișe ascunse în pereţi. Rafael se opri în spatele uşii şi-şi făcu cruce.

Un mic om negricios, zbârcit, într-un veşmânt cafeniu, intră printr-o uşă din dreapta altarului, purtând un candelabru de argint. Zâmbi când îi văzu venind de-a lungul navei laterale.

— *Don* Rafael, îmi pare atât de bine să te revăd! Și ai adus o prietenă, îi spuse el, punând candelabrul pe masă și înaintând pentru a-i întâmpina.

— Padre Narbona, am adus-o pe soţia mea, Sara, spuse Rafael, întorcându-i zâmbetul.

Preotul îi luă mâna și 0 privi cu intensitate în ochi pentru un moment, înainte de-a încuviinţa din cap cu satisfacţie.

— *Señora* Delgado, suntem onoraţi să vă avem în vizită în umilul nostru sat.

Sara se simţi ca și cum ar fi trecut un fel de test. Pentru cineva atât de bătrân, strângerea de mâna era surprinzător de fermă, și văzu înţelepciune, cunoaştere și bunătate în ochii lui.

— *Gracias,* padre. Eu sunt onorată să fiu aici, spuse liniștit.

El îi eliberă mâna și-i oferi braţul.

— Vrei să vezi focul sacru… știam că ai să vii.

Sara îi luă braţul și *încuviinţă încet.*

Nu știa de ce, dar nu fusese surprinsă de afirmaţia lui. Era un om care trăia într-un tărâm al înţelegerii, despre care cei mai mulţi dintre muritori, nici nu știau că există. Învăţăturile lui Master Filbert îi reveneau cu claritate în minte în acest loc sfânt; omul acesta și templul erau totuna cu natura.

El îi conduse printr-o uşă din stânga altarului, coborând pe una dintre scările care duceau la bolţile subterane, unde era amplasată Kiva. Mici alveole retrase în ziduri sprijineau lumânări care aruncau o lumină pâlpâitoare în încăperile întunecoase prin care trecuseră. Sara tremură

puţin din cauza scăderii temperaturii de la acest pivei și a prezenţei misterului străvechi.

În sfârșit, Padre Narbona se opri într-o încăpere diferită de celelalte. În centru era un bazin din piatră. Dâre subţiri de fum se înălţau de la focul mocnit, de sub un înveliș protector, de cenușă. Un tânăr indian cu o înfățișare solemnă, stătea cu picioarele încrucișate la capătul unei gropi rectangulare. Preotul făcu un semn cu capul spre tânăr.

— Toltema păzește focul sacru al lui Montezuma. E un războinic ai cărui strămoși au trăit aici de sute de ani. Atât de puţini am rămas în satul nostru, încât fiecare din noi trebuie să preia veghea în fiecare săptămână.

Rafael privi la Sara, apoi întrebă.

— Vrei să ne binecuvântezi, părinte?

— Bineînţeles, copiii mei, răspunse el. Închizând ochii, își înălță mâinile pentru a-i atinge pe fiecare în creștetul capului. Sara își aminti ce spusese Rafael despre legendă indiană: dorinţele vor fi îndeplinite celor binecuvântaţi în acest templu. Ea își dori din toată inima ca viaţa ei cu Rafael să fie fericită. În timp ce preotul psalmodia o binecuvântare într-o limbă pe care n-o înţelegea, Sara se întrebă repede care a fost dorinţa lui Rafael.

Înainte de a părăsi acest pueblo, luară un pahar de vin cu Padre Narbona în căsuţa acestuia, aflată lângă biserică. În timp ce ieșeau călare din patrulater, tăcerea sepulcrală a locului fu tulburată numai de lătratul unui câine pe un deal îndepărtat.

Pe parcursul câtorva mile, își îndemnară caii odihniţi la un galop bun. Când drumul începu să șerpuiască printr-un canion stâncos, fură nevoiţi să încetinească pasul. Sara voia să-l întrebe pe Rafael despre dorinţa lui, dar se temea de răspuns. În loc de asta spuse:

— Cred că lui Kahuu îi place vizita; așteaptă cu adevărată nerăbdare rodeo-ul și fiesta.

Rafael zâmbi.

— Aș pune rămășag că nu ţi-a spus ce călăreaţă superbă este, nu-i așa? În fiecare an este o demonstraţie de călărie acrobatică și ea participă de trei ani.

— Nu, nu știam asta. Presupun că e modestă, ca tatăl ei. Pedro și Juan mi-au spus amândoi cât de minunat știi să stăpânești caii.

— Nu sunt mai bun decât alţii, spuse el cu o ridicare din umeri.

Schimbând subiectul, spuse:

— Little Dove mi-a spus despre Kahuu că ar vrea să locuiască în permanenţă cu mine.

Sara înghiţi greu. Se întreba care era locul lui Little Dove în această situaţie.

— E minunat, Rafael. Știu că vei, îl fericit s-o ai pe fiica ta lângă tine.

Rafael încuviinţă.

— Sunt gata acum să fac un adevărat cămin pentru ea, Sara. Timp de atât de mulţi ani am fost rănit și amărât din cauza morţii mamei ei. În adâncul sufletului, știam că nu sunt compania cea mai potrivită pentru un copil.

— Și *Don* Vicente o iubește foarte mult, spuse Sara, strunind calul în jurul unui cactus.

Rafael clătină din cap.

— Nu-i posibil așa ceva, cu părerile pe care le are despre comanși.

— Probabil și le-a schimbai și tu nu-ţi dai seama.

— Am văzut împreună.

Pentru câteva minute, Rafael rămase tăcut, în timp ce-și lăsară caii să-și aleagă drumul de-a lungul cotiturilor canionului. Bunicul lui a părut mai tolerant în ultima vreme. Vechiul *Don* Vicente dezaproba orice… cel nou părea să privească cele mai multe lucruri cu un zâmbet. Ce se întâmplase cu bătrânul?

— Cred că o tolerează numai pe Kahuu, așa cum m-a tolerat și pe mâna, dar dacă e așa cum spui, mă bucur. Nu vreau ca fiica mea să simtă durerea prejudecăţii și a

respingerii.

Drumul șerpuia în sus pe deal, spre un hăţiș stufos, mărginit de yucca, (în colţul ochiului, Sara prinse fulgerarea unei sclipiri în lumina soarelui, chiar înainte să audă detunătura unei puști. Rafael scoase un sunet ciudat și se înclină într-o parte, cazând de pe cai. Sara îl strigă, alunecă repede din șa și se ghemui lângă el.

— Ţine capul jos, Sara, spuse *el printre dinţi,* uitându-se la ea pentru a se asigura că *n-a păţit nimic.*

Privirea îngrijorată a lui Sara se aţinti asupra rupturii mustind de sânge de pe umărul hainei lui Rafael.

— Lasă-mă să mă uit la rană, Rafael. Crezi că e gravă? întrebă ea plină de îngrijorare.

El scutură din cap, privind cu interes la dealul din faţă, după indicii ale atacatorului.

— Nu acum, Sara. Am nevoie doar de ceva care să oprească sângele. Trebuie să ajungem într-un loc mai bine acoperit decât ăsta.

Sara spintecă marginea plisată a fustei sale și o împături grăbită într-un pătrat. Cu grijă, îl strecură sub cămașa lui.

Rafael apăsă cu o mână.

— E-n regulă – acum ce… să fac? întrebă ea.

— Ajută-mă să mă ridic, dar trebuie să ne ţinem capetele jos, până ajungem în siguranţă. Vom merge în urma cailor în jurul dealului până în locul unde întâlnim terasa de piatră, o instrui el repede.

Când fu în picioare, scoase pistolul din toc și îl armă. Se ghemuiseră în spatele cailor, și porniră.

Sara era un pachet de nervi când ajunseră la capătul terasei. Scoţând un oftat sfâșietor, îl făcu pe Rafael să-i dea voie să se uite la rană și o legă strâns. Apoi încălecară pentru a ajunge la hacienda.

Capitolul 15

Sarei i se opri inima, stând sub copertină și privindu-l pe Rafael cum călărește un cal sălbatic în jurul arenei de rodeo. Îi domolise cabrările, dar ochii armăsarului erau încă sălbatici de mirarea de a avea pe spate o greutate cu care nu era deprins. Se ridică deodată pe picioarele din spate, încercând să-l arunce pe Rafael în parapetul de lemn. Sarei i se tăie răsuflarea.

Doña Iñes întinse mâna şi-o puse pe braţul lui Sara.

— Are să fie bine, *niña.* Rana a fost doar în carne și Rosita a făcut o treabă bună când a cusut-o.

Kahuu, stând de cealaltă parte a Sarei, spuse:

— Dacă ești nervoasă acum, așteaptă până ai să-l vezi pe tata luptând cu taurul.

Sara își închise ochii.

— Asta sigur o să mă facă să leșin, prevesti ea.

Nu mă poate speria mult mai tare decât când Rafael a fost împușcat, gândi ea. Ei susţinea insistent că a fost un glonţ rătăcit al unui vânător sau poate chiar al unui indian renegat, dar Sara avea o presimţire neliniștitoare.

Când Rafael stăpâni calul în întregime, descălecă și-l frecă pe frunte și pe nas, până reuși să se apropie și mai mult, ca să sufle în nările animalului. După aceea, îl duse afară din arenă, printre strigătele și fluierăturile asistenţei. Sara bătu din palme la fel de mult și de tare ca toţi ceilalţi.

— Acesta este felul comanș de a îmblânzi un cal, îi spuse Kahuu, când se domoli. Acum animalul cunoaşte mirosul stăpânului.

Următorul era Manolo, dar spectacolul lui fu mai puţin strălucit decât al vărului său. Se înclină în faţa spectatorilor cu o expresie necăjită. Îndreptându-se spre copertină, se strădui să-i zâmbească lui Rafael, care stătea în spatele scaunului lui Sara.

— Ca de obicei, vere, ai dat cel mai măreţ spectacol. Felicitări.

Rafael îi întinse mâna.

— Gracias, Manolo. Dar cred că micuţa noastră Kahuu a câştigat cele mai multe aplauze azi, cu numărul de călărie acrobatică.

Doña Iñes și Sara adăugară laudele lor, când *Don* Vicente li se alătură.

— Rafael, cu umărul lui rănit, n-ar fi trebuit să intre deloc în competiţie astăzi, spuse bătrânul. Hacienda Delgado și oamenii ei vor fi sub răspunderea ta într-o zi. *Patron-ul* trebuie să aibă grijă de el însuși!

Uimit de declaraţia bunicului său, Rafael scrută faţa bătrânului, care se oprise în spatele scaunului lui Kahuu pentru a vorbi cu ea. *Don* Vicente nu mai spusese niciodată că-și va lăsa averea nepotului său. De fapt, Rafael bănuise că bătrânul îl chemase pe Manolo ca să-l pregătească pentru această poziţie. La urma urmelor, Manolo era rudă de sânge și sângele lui era pur castilian. După un moment, Rafael spuse:

— M-am retras de la lupta cu tauri.

Kahuu protestă:

— E spectacolul meu favorit, Papa. Și tu arăţi atât de curajos și de frumos mânuind capa roșie!

— Umărul tatălui tău e rigid azi, *muchacha.* N-ai vrea ca taurul să aibă șanse mai mari decât papà, nu-i așa? o mustră blând *Don* Vicente.

Manolo asculta conversaţia cu o supărare crescândă. Fusese sigur că bătrânul îl va pune moștenitor al proprietăţilor sale, în locul lui Rafael. Se-ntoarse și se îndepărtă, de teamă că furia i se va citi în ochi. Nu era drept, comenta în sinea lui. Rafael avea tot ce își dorea el însuși – respect din partea tuturor, un copil care îl adoră, o soţie frumoasă… și acum va moșteni ceea ce de drept i s-ar cuveni lui. Se întoarse în clădire și-i porunci unui servitor ce tocmai trecea să-i aducă o sticlă de vin în cameră. Dacă

cel puţin glonţul său și-ar fi găsit ieri ţinta, n-ar mai fi avut acum de pus la punct alt plan. Până astăzi, voise să se debaraseze de Rafael pentru a o putea avea pe Sara. Acum însă dezvăluirea surprinzătoare a lui *Don* Vicente făcea că miza să crească.

După ce servitorul îi aduse vinul, Manolo se întinse într-un fotoliu și bău des din sticlă, gândind rece și furios la cum ar putea câştiga totul.

*

În noaptea aceea, cina fu o ocazie festivă. Toţi păreau bine dispuși, datorită emoţiilor zilei de rodeo și așteptării fiestei de a doua zi. *Doña* Iñes dăruise lui Kahuu o rochie frumoasă din mătase roșie și o mantilla din broderie asortată. Arăta ca o prinţesă spaniolă. Într-o dispoziţie foarte comunicativă, *Don* Vicente îi dăduse Sarei un medalion cu diamante și cercei potriviţi, care aparţineau familiei Delgado de cinci generaţii.

— I le-am dăruit scumpei mele Pilar în ziua nunţii noastre și acum ele vor aparţine soţiei nepotului meu, spuse el, admirând sclipirea diamantelor în lumina sutelor de luminări din sufragerie.

Doña Iñes, stând alături de Rafael, se aplecă spre el și-i şopti:

— Bunicul tău e foarte încântat de soţia ta.

— Bunicul meu e cu totul alt om de când m-am întors din călătorie, Tia Iñes. Nu mai pare… rece și dur. Ce l-a schimbat? întrebă Rafael liniștit.

Doña Iñes privi peste masă spre fratele ei observând cât de fericit urmărește conversaţia animată dintre Sara și Kahuu.

— În timp ce erai plecat, a fost foarte bolnav un timp. După ce s-a prăbușit în curtea interioară, am trimis după medicul din Santa Fé ca să-l vadă. E inima. A fost norocos că și-a recăpătat puterea, a spus doctorul, dar ar trebui să

se menajeze mai mult, ceea ce el nu face. Oricum, în timp ce era bolnav a vorbit cu mine cum nu mai făcuse niciodată, dezvăluindu-și sufletul.

Rafael își privi mai atent bunicul, apoi întrebă:

— Nu observasem, dar arată mult mai slab. Va fi bine de-acum?

Doña Iñes ridică din umeri.

— E bătrân, Rafael, cum și eu sunt bătrână. Dumnezeu hotărăște când ne va veni timpul să murim. Oricum, ce voiam eu să știi tu e asta: Vicente te iubește, te-a iubit întotdeauna. Dar, la început, după ce mama ta a murit și apoi bunică ta, a fost amărât și întunecat. Un timp, a văzut numai comanșul din tine și comanșii i-au pricinuit toate necazurile. Mi-a spus că, pe măsură ce creșteai, realiza tot mai mult cât te iubește, dar mândria îl împiedica să o arate.

Rafael rămase pe gânduri un moment.

— Mă bucur că și-a uitat amărăciunea și că o acceptă pe Kahuu… dar nu știu dacă eu am să pot ierta asta.

Doña Iñes îi atinse obrazul cu afecţiune.

— Tot ce putem face în această viaţă este să im creăm.

Manolo abia auzea ceea ce spunea Matt Harrigan. Încuviinţa din când în când din cap, dar privirea îi era aţintită asupra Sarei. Arăta mai frumoasă decât oricând în seara asta. Albastrul regal al rochiei scotea în evidenţă albastrul ochilor ei, în timp ce părul îi plutea ca un nor de argint în jurul umerilor. Era perfecţiunea întruchipată. Și poimâine va fi a lui.

*

Rafael privea de pe margine cum Kahuu și Sara luau parte la jocuri. Copiii de la hacienda ţipau strident de încântare, în timp ce Sara, legată la ochi, un de la colo-colo și legăna bastonul, căutând *pinata.* Rafael zâmbi afectuos când copiii mai mici începură să o îndrume spre ţintă,

trăgând-o de fustă. Kahuu și copiii mai mari strigau încurajator, în timp ce Sara alungea din ce în ce mai aproape. Când lovi ţinta și *pinata* spartă își împrăștie minunăţiile conţinutului, Sara își trase legătura de la ochi și privi la copiii care umblau târându-se pe jos după dulciuri și mici surprize. Ieșind din cerc, Sara se întoarse drept în braţele lui Rafael. Își ridică privirea și zâmbi:

— Ce amuzantă este fiesta! M-a încântat totul – muzica, dansul, mâncarea și jocurile, chiar când am pierdut, spuse râzând.

Rafael simţi fericirea crescând în el ca un val. Această femeie se strecura în inima lui, și-i dădea speranţa unui viitor la care nici nu visase.

— Dacă te face atât de fericită, poate vom avea câte o fiestă în fiecare zi, glumi el, sorbind-o din ochi.

— În felul ăsta n-o să prea mai muncim, îi întoarse ea gluma, văzând o nouă emoţie în ochii lui, care spera să fie dragoste. Se rugă că răbdarea să-i fie răsplătită.

— Nu, dar am fi fericiţi, spuse el, trăgând-o mai aproape.

— Am putea fi fericiţi oricum, dacă încercăm, zise ea încet, tonul devenindu-i serios.

— Sara… eu… începu el, dar apariţia lui *Don* Vicente îl întrerupse.

— Veniţi cu mine amândoi. Tragerea la ţintă e gata să înceapă și Rafael e primul.

În timp ce-și făceau loc prin mulţime, Sara se întreba ce voise să-i spună Rafael. După felul în care privea, era ceva important. Își stăpâni curiozitatea, spunându-și că vor avea mai târziu timp să vorbească.

Merse la standul de sub *portales* să privească, pentru că soarele devenise foarte fierbinte în acea după-amiază târzie. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată stătea rezemat de un montant alăturat și-i făcu un semn politicos din cap. Ea îi răspunse și acesta se apropie, vorbindu-i cu glas scăzut.

— Sunteţi Sara Clayton?

Ea clipi și se întoarse să-l privească, încuviinţând.

— Da, adică, acesta era numele meu înainte de a mă căsători.

— Am un mesaj de la fratele dumneavoastră Max, spuse el calm.

Sarei i se tăie respiraţia și un val de emoţie o copleși.

— Aș… asta nu se poate… fratele meu… Max a murit, se bâlbâi ea cu ochii confuzi.

El îi întâmpina privirea sigur pe el.

— Nu a murit *señora,* este prizonier – un sclav la un stăpân fără inimă. Am să vă duc la el dacă doriţi.

Știrea lui uluitoare era mai mult decât putea accepta mintea ei în acel moment.

— Cine ești? Cred că ar trebui să-i spui soţului meu…

În ochii lui întunecaţi încolţi teama.

— Lucrez pentru *Don* Vicente, la mina sa de argint, și nu v-aș sfătui să-i spuneţi lui *Don* Rafael despre acest lucru, *señora…* el este omul care îi ţine prizonieri pe fratele dumneavoastră și pe mulţi alţii.

Sara se simţi incapabilă să vorbească un moment.

— Dar… dar nu poate fi adevărat! şopti cu o durere adâncă în piept.

Rafael nu era crud… era? Ce știa cu adevărat, despre el? Toată povestea aceasta era atât de bizară, încât se concentra un moment pentru a se putea întoarce la realitate.

— Nu te cunosc, și nu pot să mă încred pur și simplu în vorbele tale. Explică-mi ce înseamnă toate astea, spuse ea.

El privi pe furiș în jur, asigurându-se că nimeni nu poate asculta conversaţia lor șoptită, și că Rafael era absorbit de tragerea la ţintă.

— Acum câţiva ani, un indian Pueblo în slujba soţului dumneavoastră, i-a spus despre o mină ascunsă de argint din munţii Tome, lângă satul Manzano. *Don* Rafael nu voia să o împartă cu bunicul său pentru că niciodată nu s-au împăcat. A început să exploateze mina în secret, dar în

curând și-a dat seama că are nevoie de ajutor. În acel moment unii dintre muncitorii de la mâna lui *Don* Vicente au început să dispară, apoi din când în când câte un fermier sau un cioban.

Sara nu voia să creadă o oroare ca aceasta, dar de ce ar inventa omul toată povestea?

— Și de unde știi tu toate acestea dacă, erau secrete? întrebă ea cu suspiciune.

— Acum două zile, un indian abia ţinându-se pe picioare a venit la tabăra mea de la Santa Pilar. Era aproape mort, dar a izbutit să-mi povestească despre prizonieratul lui la mână secretă a lui *Don* Rafael. De asemenea a menţionat despre un *norteamericano* pe nume Clayton. Mi-a adus aminte de povestea morţii omului, ca și de dispariţia partenerului său. L-am făcut să-mi descrie amplasamentul, și am plecat să verific eu însumi înainte de a povesti cuiva. Am supravegheat tabăra toată ziua de ieri. Sunt patru paznici și zece prizonieri. Cred că unul dintre ei este fratele dumneavoastră.

— De ce nu i-ai spus lui *Don* Vicente despre asta? îl chestionă ea, încă neîncrezătoare în povestea sa.

— Mă tem pentru slujba mea, *señora.* E posibil ca *Don* Vicente să vrea să acopere crimele nepotului său. Și am luat de asemenea în consideraţie posibilitatea ca *Don* Rafael, dacă e confruntat, să se debaraseze de acești prizonieri pentru a se proteja.

Ochii Sarei se măriră și frica îi încolţi în suflet. Dacă omul spusese adevărul? Dacă Max era cu adevărat în viaţă, și ea îl judecase greșit pe Rafael? Știa că purtase multă amărăciune și ură în sufletul său mulţi ani. Într-un sfârșit întrebă:

— De ce îmi spui mie acest lucru, și ce vrei să fac?

O scurtă sclipire de ușurare trecu prin privirea omului.

— Dacă veniţi cu mine, *señora,* și vedeţi că fratele dumneavoastră trăiește, puteţi merge la guvernator, iar el vă va ajuta.

Omul părea îndurerat când adăugă:

— Simt atâta milă pentru sufletele acelea care au fost chinuite de moarte…

Imaginea fratelui ei tânăr, plin de viaţă, îi fulgeră prim minte, și știu că dacă există cea mai mică șansă ca el să fie în viaţă, trebuia să-l ajute.

— Unde este acel loc și când vom putea merge acolo?

— E la mai puţin de o oră de mers călare. Putem merge acum, spuse el fără să ezite.

Sara privi la Rafael, care era absorbit în competiţia de tir. Simţea o adâncă durere în inimă când se gândi la ceea ce tocmai auzise. Trebuia să afle adevărul, oricare ar fi fost acesta.

— Am să te aștept la poarta din vest peste un sfert de oră, promise ea, și se îndrepta spre camera ei pentru a se schimba.

Când cei doi călăreţi lăsaseră în urma lor hacienda și Sara nu se mai află în mediul ei obișnuit, puţină neliniște îi încolţi în suflet. Privind la însoţitorul ei se asigură că totul va fi bine. Fusese politicos și respectuos. Mergeau atât de repede cât le permitea drumul, încetinind în locurile unde acesta devenea bolovănos. După o jumătate de oră, Sancho – cum se prezentase el – devie de la drumul principal. Îl urmă printr-un un canion mic, apoi drept pe terasa stâncoasă presărată cu petice de pădure. Urcară treptat spre dealuri și aerul deveni mai rece. Sara se bucură că-și luase haina de călărie și mănușile. Când ajunseră la un curs mic de apă care se rostogolea din munţi, se opriră să-și adape caii și să se răcorească.

— E mult mai departe? întrebă îngrijorată.

— Nu, *señora.* Mai avem puţin. Sper că drumul n-a fost prea obositor, spuse el.

Sara se liniști când simţi îngrijorarea în glasul lui.

— Nu. Mă simt bine, îl asigură ea.

Luând plosca de la oblânc, bău, apoi o umplu, Sancho îşi așezase sombrero-ul pe cap și strânse panglica de sub

bărbie.

— Am marcat drumul noaptea trecută, astfel încât să-mi pot găsi calea înapoi, spuse arătând câteva crenguţe rupte dintr-un pin mexican de lângă apă. Se întunecase când am plecat de acolo și mi-a fost frică să las lucrurile la voia întâmplării.

În timp ce călăreau, ea întrebă:

— E atât de greu de găsit locul?

— E în afara drumului, señora. Sunt sigur că din cauza mea nu a dat nimeni peste el până acum.

*

Manolo savură privire speriată a lui Rafael când îi împărtăși vestea. Desigur avu grijă să nu lase să i se vadă încântarea.

— De ce ar fi plecat Sara cu Sancho Valdez? Unde este acel *vaquero* care ţi-a spus asta? întrebă Rafael.

Manolo îl găsi pe vărul său la una din mesele cu gustări de sub *portales.* Sorbea dintr-un pahar de vin și scruta adunarea, fără îndoială, căutându-și soţia. Manolo se întoarse și făcu un semn unui tânăr care stătea la câţiva pași, respectuos, ţinându-și pălăria în mână.

— Vino încoace, Pico. Spune-i lui *Don* Rafael ce știi.

Tânărul își plecă ochii asupra feţei aprige a lui Rafael.

— *Señor* Valdez… să înșeuez doi cai, *Don* Rafael, și să-i leg în faţa porţii de vest. Am făcut cum mi s-a spus, și când m-am întors să păzesc poarta, i-am văzut călărind în depărtare. Pentru că nu v-am văzut pe dumneavoastră, i-am spus lui *Don* Manolo.

— Cu cât timp în urmă, și în ce direcţie au plecat? izbucni Rafael.

Pico își ridică privirea cu teamă.

— Călăreau spre vest, *señor.* Să tot fie vreun sfert de oră.

— Adu-mi calul la poarta de vest, cât de repede poţi,

ordonă el. Când *vaquero* se depărtă, Rafael se întoarse spre Manolo.

— Ce crezi despre asta? Tu îl cunoști pe Valdez mai bine decât mine.

Manolo îl privi nedumerit.

— Nu știu, Rafael. Sancho a fost întotdeauna un om liniștit, un bun șef. Am să vin cu tine totuși, și o să aflăm.

— Nu pot să te aștept, dar îl poţi informa pe *Don* Vicente și să mă urmezi, dacă dorești, spuse Rafael deja îndepărtându-se.

Manolo zâmbi cu subînţeles. Pico își jucase rolul perfect, şi-şi merita recompensa pe care i-o promisese. Nici prin gând nu-i trecea să-i spună unchiului ceva, pentru că nu avea chef de niciun amestec atunci când îl va ucide pe Rafael. Dacă toate mergeau bine, Manolo se va descotorosi de vărul său, şi va reuși s-o facă pe Sara să-l creadă că a salvat-o de un soţ care ar fi ucis-o ca să-și salveze secretul.

Se îndepărtă încet spre poarta de vest, și-l privi pe Rafael galopând în depărtare. Întorcându-se, aruncă câteva monede în mâna lui Pico.

— Când voi fi stăpân aici, vei ocupa o poziţie importantă. Acum, adu-mi calul și nu pomeni la nimeni despre toate astea.

*

Manolo se asigură că Rafael o luase pe urmele pe care le lăsase Sancho, înainte de a o lua pe un alt drum care îl va scoate în faţa vărului său. Când ajunse la locul stabilit din vreme, îi zări pe Sancho și pe Sara. Dăduse instrucţii omului său de încredere să încetinească în acest loc. Ascunzându-se cu grijă în spatele unei stânci, Manolo trase câteva focuri pe deasupra capetelor lor.

Sara tresări la acest atac neașteptat. Descălecară amândoi repede, alergând spre copaci pentru a se ascunde.

— Soţul dumneavoastră trebuie să ne fi urmărit, şopti Sancho, ghemuindu-se în spatele ei cu pistolul în mână.

— Nu știu cine este acolo, protestă ea cu voce tremurătoare, păstrând o vagă speranţă.

Acea speranţă se stinse, totuși, când îl auzi pe Rafael strigând-o.

Rafael tocmai ajunsese și se adăpostise la auzul împușcăturilor. În timp ce se strecură printre bolovani, prinse o sclipire a părului argintiu al lui Sara într-un pâlc de copaci.

— Sara… sunt aici!

Durerea ascuţită a trădării lui îi sfâșie inima când îi auzi glasul. Îl iubise. Cum a putut să greșească atât de mult?

Manolo mai trase un foc în direcţia lor, și teamă o cuprinse pe Sara. Vocea lui Rafael sunase protector, dar poate că el doar încercase să-i domolească temerile. Cum vor putea scăpa, se întreba ea înspăimântată. Anii pe care îi petrecuse în mijlocul comanșilor și inteligenţa lui superioară îl avantaja în faţa lui Sancho. Și ce se va întâmpla cu Max? Inima i se strânse când se gândi la dragul ei frate. O, ce crudă soartă să descopere că trăiește, doar ca să moară ea însăși înainte să poată să se întâlnească.

Rafael încercă să rămână calm și să evalueze situaţia. Era nedumerit. Focurile nu fuseseră, trase în direcţia lui. Să fi tras Sancho la întâmplare, neștiindu-i poziţia? Un al șaselea simţ îl avertiză să se trântească la pământ, înainte să poată înţelege ce se întâmpla. Teamă pentru Sara făcea ca inima să-i zvâcnească în piept. Ce s-ar face dacă i s-ar întâmpla ceva? Viaţa sa avea foarte puţină importanţă până o întâlnise pe ea, și acum, când toţi trei puteau deveni o familie, ea era în pericol… și nu era lângă el.

Când Manolo auzi chemarea lui Rafael, reuși să-i stabilească poziţia cu exactitate. Emoţia crescu în el, când și-l imagină pe Rafael mort în praf. Nu va exista nimeni care să nu creadă povestea pe care Sancho i-o spusese ei,

pentru că intenţiona să omoare prizonierii și să-i mituiască pe paznicii de la mina Indio Plata. Sara va fi a lui, Hacienta Delgado va fi a lui, și mina Santa Pilar… toate ale lui. Tio Vicente nu putea să mai trăiască mult.

Târându-se din locul lui ascuns, Manolo se mișcă tiptil spre locul unde se adăpostise Rafael. Făcându-și mâinile pâlnie la gură, imită lătratul unui coiot, un semnal stabilit dinainte cu Sancho. Ca răspuns, complicele lui trase un foc în direcţia lui Rafael pentru a-i distrage atenţia. Manolo înaintă și, în timpul uimitorului schimb de focuri, fu destul de aproape pentru a auzi strigătul ușor al vărului său. Îmbărbătat, Manolo se grăbi să se apropie, sperând că astfel Rafael va fi o ţintă mai ușoară. Când ajunse la marginea bolovanilor protectori, o umbră sări de după un pin și ateriză asupra sa înainte ca el să se poată întoarce. În tăcere, cei doi bărbaţi se rostogoleau pe jos, fiecare încercând să rămână deasupra. Manolo scăpase pușca din mâini, iar pistolul lui Rafael era între ei.

Rafael rămase năucit când își lansase atacul, văzând tocmai faţa vărului său. Loviră pământul cu o bufnitură pentru o secundă, Rafael privi în ochii verzi, plini de ură. Un instinct de autoconservare luă totuși locul surprizei și acum lupta din toate puterile pentru a împiedica pistolul să fie îndreptat spre el.

— Ar fi trebuit să mori când am tras în tine data trecută, vere, gâfâi Manolo cu o voce uscată.

Brusc, îl lovi din toate puterile cu mâna stângă în umărul rănit, în timp ce mâna dreaptă rămase încleștată pe butoiașul pistolului. Rafael își răsuci capul din cauza loviturii și o durere moleșitoare îi înjunghie stomacul. Strângând din dinţi, Rafael își adună puterile și se rostogoli deasupra lui Manolo. Broboane de sudoare îi umpleau fruntea în timp ce amândoi se străduiau să câștige controlul asupra pistolului. Manolo se săltă, încercând să se elibereze de sub corpul lui Rafael, dar acesta se folosi de momentul avantajos, forţând pistolul

spre Manolo. Apăsă pe trăgaci și acesta îl privi surprins un moment, înainte ca trupul să i se destindă.

Rafael îi verifica pulsul, dar nu simţi nimic. O undă de regret îl cuprinse în timp ce închidea ochii vărului său și se închină.

Umărul lui Rafael pulsa de durere. Simţea umezeala cleioasă a sângelui din rana redeschisă îmbibându-i cămașa. Manolo trebuie să-i fi urmărit pe el și pe Sara în ziua aceea la Pecos! Dacă n-ar fi fost atât de absorbit de Sara, ar fi putut observa semnalul de avertisment. De ce îl urâse Manolo? Și cu ce scop plănuise vărul lui crimă? Pe moment, Rafael își alungă din minte aceste gânduri și se întoarse la situaţia prezentă. Trebuia s-o îndepărteze pe Sara de Sancho. Era evident acum că Valdez și vărul său lucraseră împreună și că aceasta fusese o altă ambuscadă.

Rafael își cântări posibilităţile, dar niciuna nu-i plăcu. Îi era frică să se năpustească asupra omului, că nu cumva acesta s-o omoare pe Sara. Să-i iasă în spate lui Sancho era riscant, pentru că omul o ţinea alături de el și ar putea fi rănită în încăierare. Dacă cel puţin iar putea atrage pe Sancho afară din adăpostul lui! Rafael simulase un strigăt de durere pentru a-l înșela pe Manolo și a-l face imprudent, dar ce l-ar aduce pe Sancho la vedere? În acel moment își dădu seama ce trebuie să facă: îl auzise pe Manolo lătrând ca un coiot, cu câteva secunde înainte ca Sancho să înceapă să tragă asupra lui. Trebuie să fi fost un semnal între cei doi. Folosise adesea astfel de semnale cu fraţii lui comanși, Făcând mâinile pâlnie în jurul gurii, imită chemarea folosită de vărul său, apoi așteptă.

Sancho auzise împușcătura. Se iţi de după copac pentru a cuprinde cu privirea zona, dar nimic nu mișca, ţinând strâns braţul Sarei simţi că timpul s-a oprit. Așteptând semnalul că totul merge conform planului, un fior rece îi strânse spinarea. Nu-i surâdea deloc perspectiva de-a înfrunta furia lui *Don* Rafael. Apoi lătratul coiotului veni și un mic șuierat de ușurare îi scăpă printre buzele

întredeschise.

Sara tremura. Era sfâșiată de durere. Nu întrevăzuse chiar în acea dimineaţă un viitor strălucitor pentru ei trei? Părea să fi trecut b viaţă de îi unei. Sărmana Kahuu, gândi ea cu disperare; copila își iubea tatăl mai mult ca orice pe lume. Va fi zdrobită dacă va afla vreodată ce făcuse tatăl ei.

Când Sancho se întoarse spre ea, Sara îl privi cu indiferenţă.

— Staţi aici, *Señora*, îi ordonă el în șoaptă. Am să mă urc să-i cad în spate. E singura noastră șansă.

Ea încuviinţă și, când el îi eliberă braţul, se prăbuși. Nu mai avea pic de putere în picioare. Ochii îi înotau îi lacrimi. Sancho se îndepărtă. Avea de gând să-l omoare pe Rafael… Chiar știind că avea de ales între, i ucide și a fi ucisă, nu putea suporta gândul morţii lui Rafael. Odată conștientă da acest lucru, simţi cum o cuprinde un val de energie. Într-o secundă îi trecură prin minte imagini ale acelui Rafael pe care ea îl știa – imagini ale bunătăţii și ale sentimentelor adânci de care era capabil. Nu o jelise oare pe soţia sa moartă atâţia ani și-i cinstea amintirea? Nu se întorsese la Hacienda Delgado pentru a-și ajuta bunicul bătrân care nu-i arătase niciodată iubire? Și nu se căsătorise cu ea pentru a-i salva reputaţia? Un criminal cu sânge rece nu are onoare și dragoste faţă de oameni. Sara ari în picioare și-l urmă pe Sancho. Într-un fel oarecare, totul părea să se fi clarificat acum. Nu știa motivul pentru care minţise Sancho, dar inima îi punea că Rafael nu e vinovat.

În tăcere, înaintă de la un bolovan la altul, de la un copac la altul, cu capul aplecat, foarte atentă la orice zgomot. Băgă mâna în buzunarul hainei şi-şi strânse degetele în jurul micului derringer pe care avusese intuiţia să-l ia cu ea.

În timp ce înconjura încet zona, începu să-și piardă orice speranţă că l-ar putea găsi pe Rafael. Totul era tăcut, nici chiar croncănitul vreunei păsări speriate nu-i dădu vreun

reper. Arborii se îndeseau. Îngrijorarea pentru viaţa lui Rafael creștea cu fiecare pas; era disperată. Dacă Sancho îl surprinde nepregătit? Dacă ea ajunge prea târziu pentru a-l ajuta? Mușcându-și buzele, se strădui să-și păstreze calmul. Putu vedea o mică poiană între copaci şi-şi opri respiraţia când îl văzu pe Sancho străbătând-o în goană, cu pistolul în mână, cu privirea aţintită asupra stâncilor din faţa lui.

— *Don* Manolo? spuse el încet.

Manolo? Ce rol joacă el în toate acestea? se întrebă ea. Nedezlipindu-și privirea de la Sancho se furișă mai aproape. Sara nu văzu groapa până când piciorul nu-i alunecă înăuntru și se răsuci dureros. Gemu tare înainte de-a se putea opri, și se agăţă de un copac. Își recăpătă echilibrul, dar îl și alertă pe Sancho de prezenţa ei. Acesta se întoarse și se îndreptă spre ea, cu o încruntare fioroasă pe faţă.

Știind că nu mai are nimic de pierdut acum, îl strigă cu glas întretăiat pe Rafael și încercă să fugă. O durere aprinsă îi străfulgeră piciorul din cauza efortului. Se prăbuși înfrântă.

Sancho străbătu repede distanţa și se aplecă să o prindă de braţ.

— Soţul dumneavoastră e mort, *Señora,* și strigându-i numele nu-l veţi aduce din nou în viaţă, spuse aspru.

Sara se smuci din strânsoarea lui.

— Nu mă atinge! Ai minţit în legătură cu Rafael și vreau să știu de ce!

Sancho păși înapoi și privi în jur, ca pentru a se asigura încă o dată că nu este nimeni în preajmă. Sara își strecură din nou mâna în buzunar şi-şi încolăci degetele în jurul armei. El se întoarse.

— Trebuia să vă spun ceva ca să vă scot din hacienda. Am de gând să vă ţin pentru răscumpărare. Cred că *Don* Vicente va plăti mult pentru dumneavoastră.

Sara putea jura că minte din nou. Se vedea din felul în

care îi ocolea privirea. Manolo era amestecat în asta, dar nu știa cum. El își băgă pistolul din nou în toc, ca și cum ar fi știut că nu are nevoie de el pentru im… sau pentru Rafael. Această înspăimântătoare constatare îi contorsionă stomacul. Unde era Rafael? Și unde era Manolo? Sancho îl chemase ca și cum ar fi știut că e în apropiere.

Înghiţindu-și teama care i se cuibărise în gât, Sara spuse:

— Deci povestea pe care mi-ai spus-o despre fratele meu era o minciună? Nu ești doar un criminal, Sancho, ești și un om crud.

Sancho ridică din umeri.

— A ţinut. Acum ridicaţi-vă, *Señora.* Avem de mers.

Înainte ca el să se aplece pentru a o trage în sus, ea trase derringer-ul din buzunar și-l aţinti asupra lui.

— Cred că avem mai multe de discutat, apoi ne vom întoarce la hacienda. Doar că tu vei fi prizonierul meu, nu invers, spuse ea, hotărârea sclipindu-i în ochii albaștri.

Ochii lui Sancho se măriră când se uită în jos spre ţeava micului pistol. Gândi că nu era nicio șansă ca ea să greșească de la o distanţă atât de mică. Înghiţind cu greutate, încuviinţă:

— *Şi*.

În aparenţă, Sara părea încrezătoare, dar în sufletul ei tremura. Cum l-ar putea ea duce pe omul ăsta – care era de două ori cât ea – înapoi la *rancho*? Glezna îi tremura de durere și nu-și putea ţine greutatea pe picior. În plus, începuse să se întunece. Nu-și arătă totuși temerile și când întrebă hotărât:

— Ce are Manolo de-a face cu toate astea, Sancho? Te-am auzit chemându-l.

O licărire de surpriză se aprinse în ochii lui pentru o clipă:

— Greșiţi, *Señora,* spuse el plat.

Ochii lui se rostogoliră împrejur, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

— Bine, n-are importanţă. *Don* Vicente va scoate totul de la tine, spuse ea energic.

Dându-și seama că nu poate sta acolo toată seara, se ridică cu grijă în genunchi. Dacă l-ar putea duce până la cai, i-ar lega mâinile și-ar mai avea o șansă.

El o privi cu aceeași intensitate cu care îl privea ea, așteptând o ocazie favorabilă. Când reuși să stea pe piciorul teafăr, se balansă pe cel vătămat și strigă de durere la slaba presiune. Iute ca fulgerul, Sancho lovi cu palma peste mâna ei și o prinse strâns de talie. Sara strigă când o nouă durere ascuţită începu să-i alerge prin picior, pornind de la gleznă.

— Las-o în pace sau ai să mori chiar acum, spuse Rafael, apărând deodată în spatele lui.

Sancho se răsuci repede, cu inima încleștată de spaimă.

— Dacă ai să te apropii un singur pas, *Don* Rafael, o ucid, amenință el, ducându-și repede mâna liberă la gâtul ei. E atât de fragilă, *Sonor,* încât aș putea să-i zdrobesc traheea înainte de a trage tu un foc.

Arma lui Rafael era aţintită spre ei, dar îi era frică să tragă atâta vreme cât Sancho o avea în mână. Dacă omul se mișca, glonţul o putea lovi pe Sara… și apoi era amenințarea lui Sancho.

— Poţi foarte bine să-i dai drumul. Manolo nu te poate ajuta, dacă ăsta e lucrul la care te gândești. E mort, îi spuse Rafael calm.

Sancho trase adânc aer în piept și se întoarse astfel încât corpul Sarei să fie între el și Rafael.

— N-am nevoie de-ajutorul lui*, Señor.* Acum aruncă arma, spuse el, cu o zvâcnire nervoasă în mușchii maxilarului.

Rafael cântări situaţia și, citind mesajul din ochii celuilalt, se decise să se supună. Sancho era disperat. Ar ucide-o pe Sara. Rafael aruncă arma și se trase un iute înapoi.

Sancho se relaxă vizibil şi-o întoarse pe Sara cu spatele

la el. Când fu forţată să se lase pe încheietura vătămată păli înspăimântător. Rafael îi transmise din ochi un mesaj de încurajare.

— Când am să fiu departe și în siguranţă, am s-o las să plece, strigă Sancho spre Rafael, cu gustul metalic al fricii pe limbă.

Rafael rămase nemișcat și privi până dispărură din vedere. Când își ridică pistolul, văzu derringer-ul Sarei, şi-l recuperă și pe acesta. Alergă la locul unde-și legase calul și se întoarse în direcţia în care plecase Sancho cu Sara.

*

Sancho ajunse la mina ascunsă când începuse să se întunericul. Era singur și santinela îi salută când trecu, purtând un al doilea cal. Sancho nu se putuse stăpâni să nu se uite peste umăr la fiecare minut, de teamă că Rafael ar fi putut fi acolo. În momentul în ajunsese cu Sara la locul unde le erau legaţi caii, aceasta își pierduse cunoștinţa de durere. Îi fusese frică să piardă timpul legând-o pe cal, așa că o lăsă întinsă pe pământ, luă cei doi cai și călări cât putu de repede. Știa că Rafael o va găsi și asta cu siguranţă îl va mai opri din urmărire. Era tot ce-i trebuia lui. Avea de gând să-și recupereze sacii cu argint ascuns și să părăsească ţara.

Sancho legă caii în faţa casei paznicilor și se întoarse spre Arturo, care mesteca într-o oală cu fasole, agăţată deasupra focului din celălalt capăt al casei de lut.

— Ţesală-mi caii și dă-le ceva de mâncare. Curând plec, latră el fără alte vorbe.

Când intră în casă, Rodrigo stătea la masă, bând vin dintr-o sticlă. Paznicul se ridică nesigur pe picioare.

— *Señor* Sancho, *buenas no*…

— Du-te și-l ajută pe Arturo la cai. Sunt foarte grăbit, ordonă el, aruncând o privire dură omului pe jumătate beat.

Rodrigo clipi și puse sticla jos. Se ridică și, clătinându-se, ieși.

Sancho alergă la golul ferestrei și trase prelata care îl acoperea. Văzând că cei doi paznici făceau ce le poruncise, lăsă să cadă apărătoarea și merse ia o ladă mare de lemn unde erau păstrate târnăcoape și lopeţi. Trăgând-o de la perete, ridică o scândură desfăcută din podea, dezvăluind o gaură săpată în pământ. Erau patru saci înăuntru și el îi scoase, îndesindu-i în cămașă. Puse cu grijă la loc scândură și lada, știind că nu putea avea încredere în oamenii lui dacă aceștia îi suspectează că are asupra lui o atât de mare cantitate de argint.

Când păși afară, cei doi paznici tocmai puneau la loc șeile pe cai. Scoţând un dolar de argint din buzunar, îl azvârli către Arturo.

— Adu-mi o sticlă de vin și ceva plăcintă de porumb, dacă ai.

Paznicul privi la Rodrigo și după ce termină de strâns curelele pe burta calului, se duse înăuntru.

În mai puţin de cinci minute, Sancho era în drum pre sud, departe de mânia lui Rafael.

*

Când Sara deschise ochii, era întuneric, în afara luminii pâlpâitoare a unui foc de tabără din apropiere și simţi cum stă ca într-un leagăn în braţele lui Rafael. El îi zâmbi, când își dădu seama că privirea ei păstrează un iest de teamă.

— E bine, *mi alma.* Sancho a plecat și te-a lăsat în urma lui, spuse el, dându-i deoparte părul de pe faţă, cu tandreţe. Era cel mai înţelept lucru pe care-l putea face.

Sara își scoase mâinile de sub pătura cu care el o înfășurase și înclești una din mâinile lui.

— O, Rafael… a fost un coșmar, şopti ea. Mi-a spus o poveste oribilă despre tine, despre cum exploatezi o mină secretă și că fratele meu, Max, ar fi în viaţă, ceva mai mult

decât un sclav la acea mină.

Rafael simţi un val de mânie împotriva omului care o rănise în acest fel. Își coborî capul și îi sărută părul.

— El și vărul meu erau băgaţi amândoi în asta. Sunt sigur că Manolo a venit cu povestea despre fratele tău, deoarece știa că trebuie ceva important ca să-ţi capteze atenţia.

Sara își șterse ochii.

— Dar a fost atât de crud. De ce au făcut asta, la urma urmelor? Nu înţeleg, Rafael.

— Când am să-l prind pe Sancho, am să-l fac să vorbească, dar până atunci, tot ce pot face este să ghicesc motivele. De-a lungul anilor, de fiecare dată când Manolo și cu tatăl său veneau în vizită la Hacienda Delgado, mă tachina permanent în legătură cu nașterea mea. Spunea că el, un adevărat Delgado, va moșteni pământurile bunicului meu într-o zi. Și sunt convins că a crezut asta până zilele trecute, când bunicul a spus că eu am să fiu *padron* cândva.

Rafael se opri un moment, tăcerea lui vorbind despre adâncimea emoţiilor. Își schimbă greutatea și se sprijini din nou cu spatele de copac.

— Nu suntem departe de mina Santa Pilar, *niña.* În zori o să mergem acolo. După șocul pe care l-ai avut ai nevoie de ceva cafea și mâncare, înainte de a pleca spre *rancho.*

— Manolo e mort cu adevărat? întrebă ea.

— *Şi.* Ne-am luptat și l-am ucis, spuse el sec.

Sara văzu o licărire de regret în ochii lui. După tot ce făcuse, Rafael simţea totuși păreri de rău că l-a omorât.

— Trebuia să te aperi și, de asemenea, trebuia să-mi salvezi viaţa, sublinie ea cu blândeţe.

— Cred că tu erai o parte a premiului pentru care se zbătea Manolo, Sara. Am fost foarte gelos pe felul în care se uita la tine, spuse el, privind-o cu foc.

Inima ei bătu mai repede la această recunoaştere.

— Nu credeam că-ţi pasă, Rafael. La urma urmelor, te-ai

căsătorit cu mine pentru o datorie de onoare.

— M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc, admise el, cu voce răgușită.

Sara se ridică spre ei.

— O, Rafael, şopti ea. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

El își împleti degetele cu ale ei și privi un moment la mâinile lor unite.

— Mi-a fost… teamă. Teamă că tu nu mă iubești – teamă să iubesc pe cineva atât de mult cât te iubeam. Am ţinut la bunicul meu și el m-a ignorat… și apoi am iubit-o pe Tuwikaa și ea a murit… A fost greu pentru mine să-mi arăt sentimentele, Sara. Dar când aproape te-am pierdut, mi-am dat seama cât de nebun am fost.

— O, Rafael! Nu ești singurul nebun. Te-am iubit de prima dată, dar am lăsat îndoieli prostești și ternari să se strecoare între noi. Pedro mi-a spus că bunicul tău a ales o soţie pentru tine, așa că m-am dat deoparte. Nu voiam să stau între voi doi, chiar când părea că veţi remedia ruptura dintre voi.

Rafael simţi ridicându-i-se o greutate de pe umeri la mărturisirea ei.

— Credeam că mă respingi pentru că sunt pe jumătate comanș.

Sara îi atinse tandru faţa, cu lacrimi în ochi.

— Iartă-mă, Rafael, că te-am lăsat să crezi asta. Dacă tu erai supărat pe mine, știam că ai să accepţi planurile lui *Don* Vicente. Aproape că m-a omorât asta.

El își scutură capul ameţit.

— Nu știu despre nicio soţie pe care bunicul meu ar avea-o în minte. De fapt el însuși mi-a spus ce încântat a fost de căsătoria noastră.

Sara se încruntă.

— A părut foarte fericit din cauza asta, nu-i așa? Ei bine, o să vorbim cu el după ce ne vom întoarce.

— *Şi.* El și cu Pedro trebuie să răspundă la câteva întrebări, acceptă el cu fermitate. Deocamdată însă, o să-i

iertăm. Suntem singuri și vreau să-mi sărut soţia… femeia pe care o iubesc…

Gura lui coborî spre a ei și Sara îi încolăci braţele în jurul gâtului. Se simţea de parcă ar fi ajuns în sfârşit acasă. Se simţea iubită, preţuită și protejată Singurătatea din ea se topi, când sărutul deveni mai profund. Fără vorbe, el îi promise o viaţă de dragoste și fericire și ea îi dădu aceleași promisiuni, fără nicio rezervă. Se atinseră, șoptiră și se strânseră în braţe unul pe altul încă mult timp, înainte de a adormi.

*

— Ești sigură că te simţi bine, Sara? întrebă Rafael, în timp ce urmau semnele lăsate de Sancho.

— Mă simt minunat, spuse ea, lipindu-și obrazul de spatele lui, în timp ce călăreau amândoi pe armăsarul negru. De când ai legat-o azi dimineaţă, glezna nu mă mai doare. Și o să urmăm drumul lui Sancho cât sunt urmele proaspete.

Absent, el scruta creasta pe care urcau și atinse braţul pe care ea îi trecuse peste talia lui.

— Nu cred că-l vom găsi, dar am fost curios de ce a luat-o pe drumul ăsta. Este în afara drumului obișnuit, pe care ar fi fost mai logic să-l urmeze.

Când ajunseră la terasa stâncoasă, ochii lui Rafael se îngustară văzând o dâră subţire de fum în canionul din partea cealaltă. Copacii erau deși, așa că nu putu vedea nimic altceva.

— Probabil ar trebui să verificăm focul acela, sugeră el, băgând mâna în buzunar.

Scoţând micul ei derringer, i-l înapoie.

— S-ar putea să ai nevoie de el.

Sara puse pistolul în buzunarul hainei și stătu mai rigid, așezându-și din nou pălăria pe cap. Soarele se căţăra deasupra orizontului și nu voia ca părul ei argintiu să

devină o ţintă, în caz că-li găseau pe Sancho.

În timp se urcau în tăcere după urma șerpuita pe o care-o lăsase Sancho, Sara simţi că o cuprinde o senzaţie stranie. Era foarte aproape de ceva fericit. Când se apropiară de fundul canionului, Sara simţi că Rafael se crispează.

— Ce este? şopti ea.

— Pe ridicătura din dreapta văd pe cineva, şopti, strunind calul în spatele unui tufiș.

Descălecă și îi înmână ei frâul, apoi scrută încordat spre un pin mexican. După o clipă, se întoarse lângă ea.

— E un paznic, dar pare că n-are armă. Vreau să stai aici, în timp ce eu ocolesc până în partea cealaltă, pentru a vedea mai bine, spuse el cu un ton scăzut.

Observând expresia de îngrijorare din ochii ei, îi prinse mâna.

— N-am să-mi asum niciun risc, *niña,* dar dacă auzi împușcături, călărește înapoi pe drumul pe care am venit și urmărește calea până la Santa Pilar. Nu e departe de aici.

— Poate ar fi mai bine să mergem întâi acolo și să obţinem ajutor, sugeră ea, cu vocea tremurând de frică.

— Încearcă să nu-ţi faci griji, Sara, spuse el, zâmbindu-i, înainte de a se strecura spre pădure.

Sara l-ar fi urmat dacă glezna nu ar fi durut-o. În loc de asta, se strădui să ţină armăsarul liniștit, frecându-i gâtul și şoptindu-i cu blândeţe. Acest lucru îi ţinu mintea departe de ce se putea întâmpla de cealaltă parte a canionului. Se întrebă, totuși, ce putea omul să păzească. Nu era niciun *rancho* în vecinătate; Rafael spusese că zona aceasta este pustie. Pentru a nu se lăsa stăpânită de o teribilă neliniște, Sara își lăsă mintea purtată înapoi spre noaptea trecută, când Rafael o ţinuse în braţe și-i spusese că o iubește. Doar gândindu-se la asta, fiori de excitare îi alergau prin piele. Simţise că, în sfârșit, aveau o șansă de fericire. Acest gând o reîntoarse în prezent. De ce încă nu se întorsese

Rafael? Strecurându-şi mâna în buzunar, simţi derringer-ul, suprafaţa netedă, dură, a ţevii redându-i siguranţa. Dacă nu se întoarce curând, se va duce după el, își promise.

— Sunt eu, Sara, spuse el, venind în liniște din spatele ei.

Sara tresări, neauzind nici cel mai mic zgomot al apropierii lui.

— O, Rafael! Ce s-a întâmplat?

El sări în șa în faţa ei și îndemnă calul în direcţia de unde tocmai venise.

— L-am mângâiat puţin pe paznicul care stătea de veghe, așa încât o să doarmă puţin mai mult și apoi l-am legat și i-am pus căluș. Povestea lui Sancho despre mina ascunsă era adevărată. De acolo se vede intrarea în mină și două case de lut. Am ajuns exact la timp, *niña,* pentru că patru paznici îi duc pe oamenii dintr-o casă, vreo zece, la mină pentru muncă. Prizonierii au încheieturile în lanţuri. Am stat suficient că să-i văd intrând în mină împreună cu doi paznici. Ceilalţi doi au rămas la suprafaţă.

Inima lui Sara începu să bată cu furie.

— Crezi că unul din ei e Max?! O, Rafael! Ar fi atât de minunat, dacă ar fi adevărată și povestea despre el.

— N-aș putea să spun, Sara. Toţi erau murdari și în zdrenţe. Abia dacă arătau a oameni. Nu-ţi face prea multe speranţe, *por favor,* o preveni el blând.

— Ce ai acum de gând? Și ce-i cu omul pe care l-ai legat? întrebă ea îngrijorată.

— L-am mutat într-un loc mai sigur, până ne întoarcem. Ne ducem la Santa Pilar după ajutor. Nu vreau să fii rănită, spuse el ferm.

Sara nu-l contrazise, dar își păstră o vagă speranţă că Max ar putea fi unul din prizonieri.

*

O scurtă călătorie îi duse la mina bunicului și o jumătate de oră mai târziu, Rafael conducea patru oameni înapoi la mina ascunsă. Sara așteptă până dispărură din vedere, apoi se îndreptă spre un asin care stătea răbdător în faţa casei paznicilor. Îi spuse lui Renato, tânărul care presupunea ea că supraveghează, că are nevoie să fie câteva momente singură afară, în spate. El se înroși prinzând înţelesul vorbelor ei și încuviinţă. Sara își zâmbi când ridică piciorul vătămat deasupra spinării micului animal și încălecă. Strângând frâul, întoarse asinul spre drum. Până când Renato va descoperi că ea dispăruse cu asinul, va fi la o distanţă destul de mare. Micul asin era docil și urma comenzile ei. Sara s-ar fi simţit norocoasă, cu excepţia faptului că mersul călare îi zdruncina glezna la fiecare pas.

Strângând din dinţi, merse mai departe, refuzând să fie lăsată deoparte în acţiunea de salvare. Dacă Max era acolo, putea avea nevoie de ea, gândi Sara.

Soarele era sus deasupra munţilor, când recunoscu intrarea în micul canion. Tăcerea domnea peste tot și se simţi nesigură pentru prima dată. Dacă ceva a mers prost? Îndemnând asinul în afara drumului, merse prin pădurea protectoare. Când ajunse la zona defrișată, unde era amplasată mina, își legă animalul de un copac şi şchiopătă către casa paznicilor. Cât de liniștită putu, merse în spatele clădirii din chirpici și privi atent pe după colţ. Nu era niciun om la vedere, doar calul lui Rafael, împreună cu câţiva alţii erau legaţi la locul de priponire din faţă. Oftă ușurată. Totul trebuie să fi fost bine, raţionă ea. Probabil oamenii erau în casa paznicilor sau poate coborâseră în puţul de mină ca să salveze prizonierii. Chiar când se pregătea să iasă din dosul clădirii, ușa din faţă fu izbită de perete și un om oacheș păși afară și se îndreptă spre intrarea în mină. Nu-l recunoscu să fi fost dintre paznicii care-l însoţiseră pe Rafael de la Santa Pilar. În grabă, păși înapoi și se lipi de perete. Inima începu să-i bată cu putere.

Unde era Rafael? Aruncând din nou o privire pe după colţ, văzu omul intrând în deschizătura întunecată din coasta dealului. Mergând înapoi la capătul clădirii, o ocoli, sperând că este o fereastră pe cealaltă parte. Norocul fu de partea ei. Cu grijă, se târî de-a lungul zidului, privind des spre intrarea minei, pentru a se asigura că omul nu se întoarce. Când ajunse la fereastră, scoase un oftat de ușurare. Obloanele erau deschise și putu auzi vocea lui Rafael înăuntru.

— Dacă nu ne întoarcem foarte repede, vor veni să ne caute, spunea el.

Sara se apropie de marginea ferestrei până putu vedea înăuntru. Repede, cercetă încăperea. Rafael și oamenii lui erau legaţi de mâini și de picioare, stând cu spatele la peretele opus. Nu putu vedea câţi oameni îi ţineau captivi, dar ghici că este vorba de unul singur. Când plecase mai devreme cu Rafael, erau doi paznici la suprafaţă și unul tocmai intrase în puţ – deci rămânea unul. În timp ce aceste gânduri îi treceau prin minte, privirea lui Rafael prinse o mișcare la fereastră și inima i se opri. Era fără îndoială părul ei de argint.

Sara prinse privirea lui Rafael și se uită la el întrebător. Într-o comunicare tăcută, își întoarse capul spre dreapta, când paznicul vorbi:

— Vom fi plecaţi în curând, *Señor* Delgado. Această afacere nu e a noastră și, să spun adevărul, nu vrem niciun fel de necazuri cu voi. Dacă ceea ce spui e adevărat, oamenii tăi vă vor găsi aici, spuse calm Arturo, aproape scuzându-se. Când Rodrigo va fi înapoi cu ceilalţi doi *compadres,* va trebui să împrumutăm caii voștri și să vă spunem *adios.*

Poate că omul credea ceea ce spunea sau poate că nu. Sara știa că nu are mult timp. Șchiopătând spre faţada casei își trase din buzunar pistolul. Deschise cu îndrăzneală ușa. Paznicul, ţinând pistolul îndreptat spre Rafael și ceilalţi se odihnea șezând pe masă, cu spatele

spre ea.

— Ah, iată că mi *amigo…* spuse el, întorcându-se spre ușă.

Gura îi rămase deschisă văzând-o pe Sara ţintuindu-i faţa cu derringer-ul.

— Aruncă pistolul jos și repede, ordonă ea cu glas hotărât.

Strângea pistolul cu ambele mâini și n-avea de gând să se lase din nou păcălită.

Arturo începu să spună ceva, dar se gândi că-i mai bine s-o asculte, mai ales când auzi cocoșul micii arme. Aruncându-și pistolul, ridică mâinile într-un gest de predare.

— Împinge-l cu piciorul spre mine, apoi dezleagă-l pe Rafael… și-ai face bine să te grăbești. Dacă-l aud pe prietenul tău întorcându-se, am de gând să te împușc. Mi-e scârbă s-o fac, dar nu cred că pot să vă stăpânesc pe amândoi, *comprender,* spuse ea calm, dându-se înapoi pentru a închide ușa cu călcâiul.

Părea să fie liniștită, chiar dacă în sufletul ei tremura. Dacă omul ar fi știut cât e de speriată, ar fi încercat ceva. Inima ei încetini ritmul când el se mișcă pentru a-i îndeplini ordinele.

Ochii lui Rafael sclipeau de admiraţie, când o văzu pe Sara manevrând situaţia cu aplomb. Când Arturo îl dezlegă, începu imediat să-i lege mâinile la spate.

— Rolurile s-au inversat, ce zici, Arturo? spuse el, împingându-l pentru a sta jos pe podea.

Traversând încăperea cu pași grăbiţi, culese de jos pistolul lui Arturo și i-l luă pe-al lui Sara din mână.

— Ești minunată, *cara mia,* şopti el, doar pentru urechile ei. Poţi să-mi dezlegi oamenii, cât timp mă uit eu după celălalt paznic?

Mâinile ei tremurau, în timp ce el o mângâia cu privirea. Râse tremurat:

— Nu ești supărat că am venit după tine?

— Foarte supărat. Lasă că discutăm acasă. Oricum, sunt mândru de tine, *mi alma.*

Sara se apucă de treaba ei cu inima încălzită de laudă lui Rafael. Unul câte unul, dezlegă oamenii, apoi merse din nou lângă bărbatul ei. N-avură prea mult de așteptat, înainte de a vedea pe ceilalţi trei paznici venind dinspre gura puţului de mină. Întorcându-se de la fereastră spre ușă, așteptă cu oamenii săi, cu pistoalele pregătite.

Nu a fost nicio luptă. Când cei trei intrară pe ușă, era prea târziu pentru ei să mai facă ceva. Fură curând legaţi și interogaţi în legătură cu prizonierii care fuseseră lăsaţi jos, în puţ. Rafael trimise pe unul din oamenii lui să-i aducă și, nu după mult timp, trupa arătând jalnic ieși la suprafaţă. Sara și Rafael așteptau la intrare. Unul din oameni se desprinse din șir când o văzu:

— Sara! gâfâi el, venind cu pași nesiguri spre ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi de bucurie, când ea și Rafael înaintară pentru a-l strânge în braţe.

— Oh, Maxwell… scumpul meu frate, am crezut că mort, spuse ea cu tandreţe, îmbrăţișând corpul firav.

Tânărul, numai piele și os, își odihni capul pe al ei, şi lacrimi mari i se rostogoliră pe obrajii murdari.

— Mica mea surioară, murmură.

Dragostea care se revărsa între frate și soră era aproape materială, iar Rafael era sfâșiat de emoţii contradictorii. Era fericit că Sara își găsise fratele, dar, în același timp, nu voia ca ea să iubească pe nimeni mai mult decât pe el. Apoi ea întinse mâna și-l trase și pe el în îmbrăţișare. Lumea solitară a lui Rafael se prăbuși pe loc. Erau acum o familie.

Capitolul 16

Sara se trezi din siestă și se întinse ca o felină pe patul moale. Încăperea era întunecoasă şi-şi dădu seama cu o tresărire că dormise patru ore. Era în amurg și în curând va fi vremea să se îmbrace pentru cină. Se rostogoli din pat și tremură puţin, când lipăi cu picioarele goale pe podeaua rece de lemn mergând spre fereastră. Trăgând la o parte draperia, privi afară la conturul întunecat al fântânii din curtea interioară. Se îndepărtă de fereastră, aprinse o lampă de lângă pat și puse un buștean peste tăciunii roţii din șemineu.

După ce se spălă, se strecură într-un halat călduros și se așeză la masa de toaletă pentru a-și peria părul. Zâmbind la reflexia din oglindă, se minună de fericitele evenimente care avuseseră loc în viaţa ei în ultimele săptămâni. Găsirea lui Max fusese un dar extraordinar. Acesta se înzdrăvenea de la o zi la alta, cu odihnă și cu mâncare adevărată.

Când se întorseseră la hacienda de la mina *ascunsă,* în ziua aceea, un om pe nume Boone Keegan o aștepta să-i vorbească. Era cât pe ce să leșine când acesta îi spuse că lucra pentru Jonas Farber. Rafael descâlcise toată povestea din explicaţiile ei și relatarea lui Keegan despre misiunea sa. Sara zâmbi. Era un lucru bun că Farber era departe, pentru că Rafael era mânios de moarte pentru ce-i făcuse lui Sara. După ce auzi povestea ei, Boone decise că nu putea accepta banii băncii pentru această slujbă; nu simţea nicio loialitate faţă de un om atât de lipsit de scrupule ca Farber. Max și Boone avură câteva discuţii și hotărâră că vor aștepta până la primăvară, pentru a se întoarce la St. Louis că să pună la punct afacerile Clayton… și de asemenea să se răfuiască cu Farber. Toţi căpătară simpatie pentru Boone și Rafael îl invită să stea și să lucreze iarna

la hacienda.

Când se deschise ușa dormitorului, se întoarse. O flacără fericită de încredere îi aprinse ochii. Constatarea faptului că Rafael o iubește profund, dăduse vieţii ei sensul pe care întotdeauna îl căutase. Înaintă pentru a-l întâmpina și păși în braţele lui doritoare.

— Nu ești bolnavă, nu-i așa, *mi alma?* Abia m-am întors de la Santa Fé, și Rosita mi-a spus că ai dormit toată după-amiaza, murmură el, sărutând-o pe frunte.

Sara se sprijini de pieptul lui, simţind sub mână puternică bătaie a inimii lui.

— Nu, iubitule, nu mi-e rău, dar trebuie să-ţi spun ceva.

Vechi îndoieli și temeri îi înhăţară inima în gheare pentru un moment, apoi se relaxă, mângâindu-i părul de argint. Îl iubea, și el știa asta acum.

— Atât de multe lucruri neașteptate s-au întâmplat în viaţa mea de când te-am întâlnit, încât aproape că mi-e frică să te întreb despre ce este vorba.

Ea îi putea simţi zâmbetul din voce și chicoti:

— Nu-i vorba de o ambuscadă sau o încercare de asasinare sau măcar de o răpire. E o veste bună… oricum, cred că e, spuse ea, îndreptându-se, pentru a-i vedea faţa. O să avem un copil.

Un moment, o privi absent, apoi privirea îi deveni caldă și tandră. Se aplecă și o sărută.

— Un copil, răsuflă el ușor spre buzele ei.

Sara îi cuprinse gâtul cu braţele și se lipi strâns de el.

— Ești… fericit de asta, Rafael? întrebă.

— Cum nu se poate mai fericit, Sara, mormăi el cu vocea îngroșată de emoţie. Mi-ai dăruit mai mult decât și-ar putea dori cineva o viaţă întreagă… și acum îmi dăruiești un alt copil pe care să-l iubesc.

Închizându-și ochii cu un suspin de satisfacţie, Sara își îngropă degetele în părul lui bogat, negru.

— O, Rafael, totul e atât de minunat în viaţa mea, încât uneori mă tem că soarta să nu-mi ia totul înapoi. Vă am pe

tine și pe Kahuu și o întreagă familie acum. Și îmi doresc acest copil atât de mult, încât mă sperie, spuse ea, vocea devenindu-i întretăiată.

— N-o să-ţi fure fericirea, *cara mia.* Ai încredere în dragostea și în viitorul nostru, o îndemnă el.

Ea simţi cum un val de liniște o inundă la vorbele lui. Vizita pe care o făcuseră la pueblo Pecos îi străfulgeră în minte și zâmbi. În templul sacru, dorinţa ei fusese să aibă o familie fericită. Nu avea asta acum? se întrebă ea. Chiar și Max îi fusese dat înapoi.

Rafael o îndepărtă cu blândeţe de el și își strecură mâna în buzunarul hainei.

— Am aici ceva ce s-ar putea să vrei să vezi, spuse zâmbind. E o scrisoare de la Garth.

Sara luă plicul și scoase biletul, parcurgându-l repede. Un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Deci sunt căsătoriţi… și fericiţi. Nu mă surprinde. Mă bucur că s-au stabilit definitiv la New Orleans. Crezi că o să-i putem vizita cândva?

— Putem face orice vrei tu, iubito. Totuși nu, până copilul n-are să fie mai mare, promise.

Sara chicoti:

— Nu mă gândeam să mergem acum.

Puse scrisoarea în plic şi-o lăsă să cadă pe marginea patului. Întorcându-se, întinse mâna spre haina lui Rafael pentru a-l ajuta să o scoată.

— Ai timp pentru o baie fierbinte înainte de cină. Am să te spăl pe spate ca o soţie bună și supusă, spuse ea cu viclenie, aruncând haina pe pat și întorcându-se să-i descheie cămașa.

Un ușor zâmbet arcui buzele lui la seducătorul ei ajutor. Întinse mâna spre halatul ei și i-l deschise în faţă, pentru a privi corpul ei frumos, conturat de cămașa de mătase.

— Supusă, da? Ai să te supui, dacă am să-ţi poruncesc să intri în cadă cu mine?

Vocea lui fierbând de pasiune, îi făcu inima să bată

năvalnic. Când mâinile lui i se așezară pe talie şi-o traseră spre el, îi putu simţi trezirea. Fiori delicioși de dorinţă alergau prin ea la excitanta propunere. Lăsându-și capul pe o parte, îl întrebă pe un ton glumeţ:

— Ce vom face cât timp Rosita încălzește apa? Mi-e prea frig să stau aici, goală.

Un râs ușor îi scutură pieptul, când o luă în braţe și o așează pe pat. Făcu o grimasă la privirea fals-inocentă pe care i-o aruncă în timp ce termina să se dezbrace:

— Intră în pat și o să ne gândim noi la ceva…

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Capitolul 1.5

Capitolul 2.21

Capitolul 3.35

Capitolul 4.54

Capitolul 5.72

Capitolul 6.96

Capitolul 7.119

Capitolul 8.140

Capitolul 9.160

Capitolul 10.191

Capitolul 11.219

Capitolul 12.239

Capitolul 13.261

Capitolul 14.283

Capitolul 15.308

Capitolul 16.337